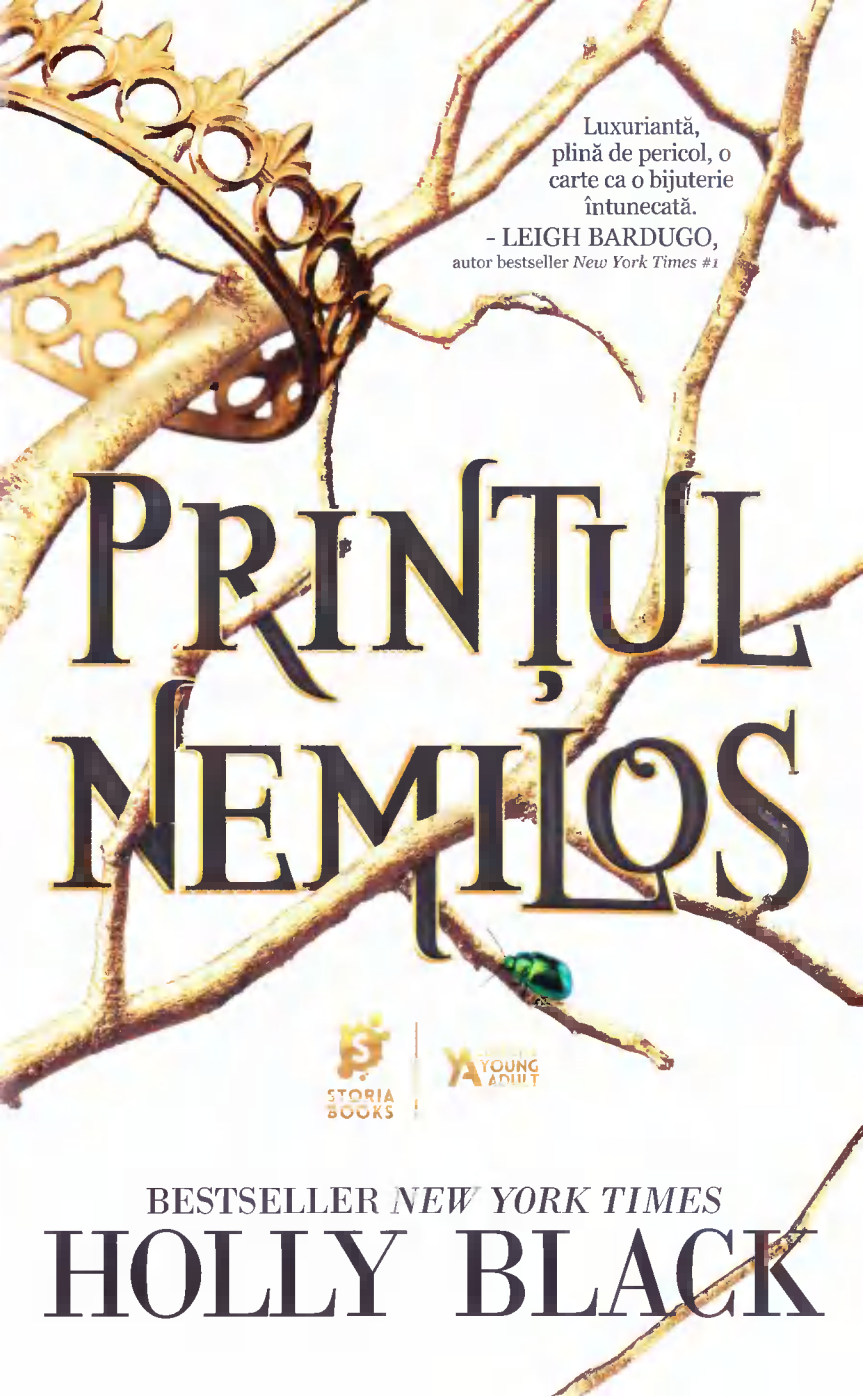

Luxuriantă,
plină de pericol, o
carte ca o bijuterie
întunecată.

- LEIGH BARDUGO,
autor bestseller *New York Times* #1

PRINȚUL NEMILOS

STORIA
BOOKS

 YOUNG
ADULT

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
HOLLY BLACK

„Firește că vreau să fiu ca ei. Sunt frumoși ca niște săbii făurite într-un foc divin. Vor trăi veșnic. Iar Cardan e chiar mai frumos decât ceilalți. Pe el îl urăsc cel mai mult. Îl urăsc atât de mult, încât uneori, când mă uit la el, abia mai pot să respir.”

Jude avea șapte ani când părinții ei au fost uciși iar ea și cele două surori ale ei au fost răpite și duse să trăiască în înșelătoarea Înaltă Curte a Tărâmului Zânelor. Au trecut zece ani și acum Jude își dorește mai mult decât orice să-și găsească locul aici, în ciuda condiției sale de muritoare. Însă multe dintre zâne detestă oamenii. Mai ales Prințul Cardan, fiul cel mai mic și mai nemilos al Înaltului Rege. Ca să-și câștige locul la Curte, Jude este nevoită să-l sfideze și să suporte consecințele.

Luxuriantă, plină de pericol, o carte ca o bijuterie întunecată. Lumea lui Black este ametoare, pătrunsă de un sentiment neîndurător de pericol. M-a captivat capitol cu capitol, pe tot parcursul aventurii lui Jude, care este o eroină de care te atașezi imediat – curajoasă, dar practică, întru totul umană. Această poveste savuroasă vă va seduce și vă va face să tânjiți mereu după încă o pagină.

Leigh Bardugo,

autorul *New York Times* bestseller #1 al romanelor

Banda celor șase ciori și Răzbunarea ciorilor

Vreau să văd volumul al doilea chiar acum.

Holly e Regina Zânelor.

Victoria Aveyard,

autoarea bestseller #1 a seriei ***Regina roșie***

storiabooks.ro

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

HOLLY BLACK este autoarea mai multor serii fantasy pentru copii și adolescenți. Printre cărțile sale se numără **Cronicile Spiderwick** (scrisă împreună cu Tony DiTerlizzi), seria *The Modern Faerie Tale*, seria *Curse Workers*, **Doll Bones**, **The Coldest Girl in Town**, seria *Magisterium* (scrisă împreună cu Cassandra Clare) și **Darkest Part of The Forest**.

A ajuns printre finaliștii Premiului Eisner și a primit Premiile Andre Norton, Mythopoeic și Newbery Honor.

Holly locuiește în Massachusetts împreună cu soțul ei, Theo, într-o casă cu o ușă secretă.

Prințul nemilos este prima carte din seria „Făpturile Văzduhului”.

Pasajele fermecătoare care îți taie respirația, personajele secundare extrem de bine conturate și eroina seducătoare, tare ca piatra, îmbogățesc intriga inteligentă și complexă care crește în intensitate și ajunge la o întorsătură de situație în actul al treilea, care vă va lăsa cu gura căscată.

Publishers Weekly

Jude, care se confruntă cu o lume pe care o iubește și o urăște deopotrivă și care alege să obțină putere și siguranță în loc să rămână o persoană cu inima curată, este o naratoare captivantă. Indiferent ce urmărește cititorul – o acțiune care să-l țină cu inima strânsă, o poveste de dragoste fatală, trădări, complexitate morală – povestea de față este o aventură pe cînste.

Booklist

Încă o creație fantastică, profund antrenantă și pe deplin captivantă de la Black, care își merită locul pe toate rafturile de cărți YA.

School Library Journal

storiabooks.ro

HOLLY BLACK

PRINȚUL NEMILOS

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original al acestei cărți este: *The Cruel Prince* de Holly Black.

Copyright © 2018 by Holly Black
All rights reserved

© Storia Books, 2018, pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Printul nemilos / Holly Black ; trad. din lb. engleză de Bogdan Voiculescu. -
București : Storia Books, 2018

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Alina Marc Ciulacu

CORECTOR: Paula Rotaru

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Cassandra Clare,
care s-a lăsat în sfârșit ademenită
pe Tărâmul Zânelor*

CARTEA ÎNTÂI

*Prunci din neamul Zânelor
De hăinuțe nu duc dor,
Nici de cele spre fință,
Dup-a inimii dorință:
Pumnul plin de gălbiori,
Nunțiți la șapte anișori.
Toți au câte zece oi
Și ponei puternici, doi;
Casă are fiecare,
Din cărămizi ori piatră tare;
Întăriți cu poamă bună –
O, de-aș fi un prunc de zână!*

– **Robert Graves,**
„De-aș fi un prunc de zână”

* Traducere după „I'd Love to Be a Fairy's Child” (n.t.).

Prolog

Într-o după-amiază toropită de duminică, un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu lung și întunecat s-a oprit în fața unei case, pe o stradă mărginită de șiruri de copaci. Nu a parcat nicio mașină și nici nu a venit cu taxiul. Niciun vecin nu l-a văzut plimbându-se pe trotuar. A apărut pur și simplu, ca și când ar fi pășit din umbră în umbră.

Bărbatul a mers la ușă și a ridicat pumnul ca să bată.

Înăuntrul locuinței, Jude stătea pe covorul din camera de zi și mânca crochete de pește – moi din cauza cuptorului cu microunde – pe care le mozolea printr-o mazăgă de ketchup. Sora ei geamănă, Taryn, dormea pe canapea – strângea o pătură la piept și avea degetul mare îndesat în gura murdară de punci de fructe. În celălalt capăt al canapelei, sora lor mai mare, Vivienne, se holba la ecranul televizorului – ochii ei stranii, cu fante în loc de pupile, erau ațintiți asupra șoarecelui din desene animate, care fugea de pisică. A izbucnit în râs în clipa în care șoarecele a fost pe cale să fie halit.

Vivi se deosebea de alte surori mai mari, dar, din moment ce Jude și Taryn, ambele în vârstă de șapte ani, erau identice, aveau același păr castaniu ciufulit și același chip în formă de inimă, și ele erau deosebite. Pentru Jude, ochii lui Vivi și vârfurile ușor îmblânite ale urechilor nu erau cu mult mai stranii decât faptul că ea era oglindirea perfectă a unei alte persoane.

Chiar dacă uneori observa că puștii din vecini o evitau pe Vivi și că părinții lor șușoteau despre ea îngrijorați, lui Jude nu i se părea că ar fi vorba despre ceva important. Adulții erau mereu îngrijorați și șușoteau.

Taryn a căscat și și-a întins brațele, lipindu-și obrazul de genunchiul lui Vivi.

Afară soarele strălucea, încingând asfaltul aleilor. Se auzeau vuietul motoarelor unor mașini de tuns iarba și hărmălaia copiilor care se bălăceau în piscinele din curțile din spațiile ale caselor. Tata era în acaret, unde avea o fierărie. Mama pregătea hamburgeri în bucătărie. Peste tot, plictiseală. Peste tot, numai bine.

Când s-a auzit bătaia în ușă, Jude a sărit ca să răspundă. Spera să fie vorba despre vreuna dintre fetele de vizavi, care să aibă chef de jocuri video sau care s-o invite să înoate după cină.

Bărbatul cel înalt stătea cu picioarele pe preșul de la intrare și o privea mânios. În ciuda căldurii, purta un pardesiuc de cafeniu, din piele. Pantofi aveau fleturi de argint, care au răsunat sec când a pășit peste prag. Jude i-a privit chipul înnegurat și s-a cutremurat.

— Mama! a strigat. Maaaamaaaaa. A venit cineva.

Femeia a ieșit din bucătărie, ștergându-și mâinile ude pe blugi. Când a dat cu ochii de bărbat, s-a albit din cap până-n picioare.

— Du-te la tine în cameră, i-a spus lui Jude pe un ton înspăimântător. *Acum!*

— Al cui e copilul ăsta? a întrebat bărbatul cu un accent ciudat, arătând-o pe Jude cu degetul. Al tău? Al lui?

— Al nimănui, a răspuns mama fără să se uite la Jude. Nu e copilul nimănui.

Nu putea fi adevărat. Jude și Taryn semănau leu cu tatăl lor. Toată lumea spunea asta. A făcut câțiva pași spre scări,

dar s-a gândit că nu voia să stea singură la ea în cameră. *Vivi, își spuse Jude, Vivi trebuie să știe cine este bărbatul înalt. Vivi va ști ce este de făcut.*

Dar se pare că Jude nu reușea să mai facă niciun pas.

— Am văzut multe lucruri imposibile, a spus bărbatul. Am văzut ghinda înaintea stejarului. Am văzut scânteia înaintea văpăii. Dar niciodată nu am mai văzut un asemenea lucru: o femeie moartă care trăiește. Un copil născut din nimic.

Mama părea să fi rămas fără cuvinte. Trupul ei vibra de încordare. Jude ar fi vrut să-i ia mâna și s-o strângă, dar nu a îndrăznit.

— Nu l-am crezut pe Balekin când a zis că o să te găsesc aici, a spus bărbatul, acum pe un ton mai blând. Osemintele femeii pământene și ale pruncului ei nenăscut, găsite printre rămășițele conacului meu ars, au fost o mărturie convingătoare. Știi ce înseamnă să te întorci din luptă și să descoperi că soția ta a murit, împreună cu unica ta moștenitoare? Să-ți descoperi viața făcută cenușă?

Mama a clătinat din cap, nu ca și cum i-ar fi răspuns lui, ci ca și când s-ar fi străduit să-i alunge cuvintele.

Bărbatul a făcut un pas înainte, iar mama făcut un pas înapoi. Ceva era în neregulă cu piciorul musafirului înalt. Pășea țepăn, de parcă l-ar fi durut. În holul de la intrare, lumina era diferită, iar Jude a observat nuanța stranie, verde, a pielii lui și faptul că dinții de jos păreau prea mari pentru gura sa.

A văzut că ochii lui erau ca ai lui Vivi.

— Niciodată nu aș fi putut să fiu fericită alături de tine, i-a spus mama. Lumea ta nu e pentru oameni ca mine.

Bărbatul înalt a privit-o îndelung.

— Ai făcut jurămintele, a spus el în cele din urmă.

Mama a ridicat capul.

— Și apoi am renunțat la ele.

Și-a mutat privirea la Jude și s-a încruntat.

— Ce valoare are promisiunea unei soții muritoare? Se pare că mi-ai dat răspunsul.

Mama s-a întors. Văzându-i expresia, Jude a zbughit-o în camera de zi.

Taryn încă dormea. Televizorul mergea în continuare. Vivienne și-a ridicat ochii de felină, închiși pe jumătate.

— Cine-i la ușă? a întrebat-o ea. Am auzit voci care se ceartă.

— Un om înfricoșător, i-a răspuns Jude, cu răsuflarea tăiată, deși nu alergase decât câțiva metri.

Inima îi zvâcnea.

— Trebuie să mergem la etaj, a adăugat ea.

Nu-i păsa că mama îi spusese numai *ei* că trebuie să urce la etaj. N-avea de gând să meargă singură. Vivi a oftat, s-a ridicat în capul oaselor și a scuturat-o pe Taryn ca să o trezească. Geamăna lui Jude le-a urmat, somnoroasă, până în hol.

Pornind spre treptele mochetate, Jude l-a văzut pe tatăl ei intrând din grădina din spate. Avea în mână un topor – făurit ca o copie fidelă a unui topor pe care-l studiasse într-un muzeu din Islanda. Nu era ciudat să-și vadă tatăl cu un topor în mână. El și prietenii săi erau pasionați de armele vechi și petreceau mult timp discutând despre „cultura materială” și născocind modele de săbii fantastice. Ciudat era modul în care ținea arma, ca și când ar fi fost gata să...

Tatăl a azvârlit cu toporul în bărbatul înalt.

Niciodată nu ridicase mâna ca să le disciplineze pe Jude sau pe surorile ei, nici măcar atunci când dăduseră cu ade-vărat de bucluc. Nu l-ar fi lăsat inima să rănească pe nimeni. Pur și simplu nu l-ar fi lăsat.

Și totuși. Și totuși.

Toporul a zburat pe lângă bărbatul înalt și a mușcat din tocul de lemn al ușii.

Taryn a scos un țipăt ciudat, ascuțit, și și-a dus înte mâinile la gură.

Bărbatul înalt a scos o armă cu lamă curbată de sub pardesiul de piele. O *sabie*, ca în cărțile de povești. Tata se străduia să smulgă toporul din cadrul ușii când, deodată, bărbatul i-a înfipt sabia în burtă și a împins-o în sus. S-a auzit un zgomot ca de bețe frânte și un răget de animal. Tata s-a prăbușit pe covorul din antreu, cel din cauza căruia mama țipa mereu când călcam pe el cu încălțările pline de noroi.

Covorul care acum se făcea roșu.

Mama a scos un țipăt. La fel și Jude. Taryn și Vivi au țipat și ele. Toți țipau, mai puțin bărbatul cel înalt.

— Vino încoace, a spus el, uitându-se drept la Vivi.

— M-monstrule! a strigat mama lor, retrăgându-se spre bucătărie. E mort!

— Nu fugi de mine, i-a spus bărbatul. Nu fugi, după tot ce ai făcut. Dacă vei fugi iar, jur că o să...

Dar ea a fugit. Aproape că apucase să dispară după colț, când sabia a nimerit-o în spate. S-a prăbușit pe linoleum, lovind cu brațele magnetii prinși de frigider.

În aer s-a răspândit un miros greu, de sânge proaspăt, asemenea metalului fierbinte și umed. Precum acei bureți de sârmă cu care mama curăța tigaia când mâncarea se prindea prea tare de ea.

Jude s-a repezit la bărbat, l-a izbit cu pumnii în piept și l-a lovit în picioare. Nici măcar nu-i era frică. I se părea că nu mai simte nimic.

Bărbatul nici n-a băgat-o în seamă. O bună bucată de timp nici nu s-a mișcat din loc, ca și când nu prea i-ar fi venit să creadă ce făcuse. Ca și când și-ar fi dorit ca ultimele cinci minute să nu se fi petrecut. Apoi s-a lăsat într-un genunchi și a prins-o pe Jude de umeri. I-a ținut brațele în lături, ca să nu-l mai poată lovi, dar fără să o privească.

Nu își lua ochii de la Vivienne.

— Mi-ai fost furată, îi spuse el. Am venit să te duc la ade-

văratul tău cămin, în Elfhame, sub deal. Acolo vei avea parte de bogății nemărginite. Acolo vei trăi alături de semenii tăi.

— Nu, i-a răspuns Vivi cu glasul ei mic și grav. Nu merg nicăieri cu tine.

— Sunt tatăl tău, i-a spus el cu o voce aspră, care s-a ridicat năprasnic ca un bici. Ești sânge din sângele meu și urmaș-a mea și mi te vei supune, acum și întotdeauna.

Ea nu s-a clintit, dar a strâns din fălci.

— Nu ești tatăl ei, i-a strigat Jude bărbatului.

Cu toate că el și Vivi aveau aceiași ochi, Jude refuza să-l creadă.

Bărbatul a strâns-o și mai tare de umeri, iar ea a scos un icnet pițigăiat, dar și-a ridicat privirea, sfidător. Câștigase nemărate întreceri la holbat.

El și-a mutat primul privirea, îndreptând-o către Taryn, care căzuse în genunchi și își zgâlțâia mama, plângând în hohote, de parcă ar fi încercat să o trezească. Aceasta nu s-a clintit. Mama și tata muriseră. Nu aveau să se mai miște niciodată.

— Te urăsc! i-a strigat Vivi bărbatului cu o furie care a bucurat-o pe Jude. O să te urăsc veșnic. Îți jur.

Expresia lui de stană nu s-a schimbat.

— Și totuși, vei veni cu mine. Pregătește-i pe oamenii aceștia micuți. Luați-vă lucruri puține. Pornim înainte de apusul soarelui.

Vivienne a înălțat capul.

— Lasă-le în pace. Dacă trebuie, ia-mă pe mine, dar nu și pe ele.

Bărbatul i-a aruncat o privire și apoi a pufnit în râs.

— Ai de gând să îți aperi surorile de mine? Spune-mi, atunci, unde ai vrea să se ducă?

Vivi nu răspunse. Nu aveau bunici, nu aveau nicio rudă în viață. Cel puțin, nu cunoșteau nicio rudă.

Bărbatul s-a uitat iarăși la Jude, și-a luat mâinile de pe umerii ei și s-a ridicat în picioare.

— Sunt odraslele soției mele, așadar, sunt responsabil pentru ele. Se poate să fiu nemilos, un monstru și un ucigaș, dar nu fug de responsabilități. După cum nici tu nu ar trebui s-o faci, fiind cea mai mare.

După ani de zile, rememorând cele întâmplate, Jude nu și-a putut aduce aminte de pregătirea bagajelor. Se pare că șocul ștersese cu totul acea oră. Cumva, Vivi trebuie să fi găsit genți, să fi pus în ele cărțile lor preferate cu ilustrații și jucăriile cele mai dragi, laolaltă cu fotografii, pijamale, haine și cămășute.

Sau poate că Jude își făcuse singură bagajele. Niciodată nu era sigură.

Nu-și putea închipui cum reușiseră să facă toate astea, în timp ce trupurile părinților ei zăceau fără viață cu un etaj mai jos. Nu-și putea închipui ce simțise și, odată cu trecerea anilor, nu a mai reușit să-și redeștepte acele sentimente. Grozăvia crimelor s-a estompat în timp. Amintirile lui Jude legate de acea zi au devenit confuze.

Când au ieșit afară, pe gazon păștea un cal negru. Avea ochi mari și blânzi. Jude voia să-și arunce brațele în jurul grumazului lui și să-și vâre fața udă de lacrimi în coama lui mătăsoasă. Înainte să apuce s-o facă, bărbatul cel înalt le-a așezat pe ea și pe Taryn de-a curmezișul șei, tratându-le ca și când ar fi fost niște desagi, nu copii. Pe Vivi a așezat-o în spatele său.

— Ține-te bine, i-a spus el.

Jude și surorile ei au plâns tot drumul până la Tărâmul Zânelor.

Capitolul 1

În Tărâmul Zânelor nu există batoane de pește, nici ketchup, nici televizoare.

Capitolul 2

Stau așezată pe o pernă, în timp ce o slujnică imp îmi adună părul de pe chip și-l împletește. Are degete lungi, cu unghii ascuțite. Mă strâmb de durere. Ochii ei negri îmi întâlnesc privirea în oglinda cu picior în formă de gheară de pe măsuta mea de toaletă.

— Mai sunt patru nopți până la turneu, spune creatura.

O cheamă Tatterfell și e servitoare în casa lui Madoc, unde e obligată să slujească până când va reuși să-și plătească datoria. Are grijă de mine de când eram mică. Tatterfell a fost cea care mi-a mânjit ochii cu alifie înțepătoare de zână, ca să dobândesc Vederea Deplină, astfel încât să pot dibui cele mai multe vrăji, ea mi-a curățat ghetetele de noroi, ea mi-a făcut și-ragul de scorușe uscate, pe care să-l port la gât, ca să mă pot împotrivi farmecelor. Mi-a șters nasul umed și mi-a amintit să-mi port șosetele pe dos, ca să nu fiu niciodată îndrumată pe căi greșite în pădure.

— Indiferent cât de nerăbdătoare ai fi, nu poți sili luna să răsară, nici să apună mai devreme. Dă-ți silința să aduci glorie casei generalului în seara asta și să fii cât mai frumoasă cu putință.

Oftez.

Niciodată nu a avut răbdare cu toanele mele.

— E o onoare să dansezi la Curtea Marelui Rege de sub deal.

Servitorii au o plăcere exagerată în a-mi spune cât de norocoasă sunt fiind bastarda unei soții lipsite de onoare, o ființă omenească fără niciun strop de sânge de zână, dar care e tratată ca o copilă adevărată a Tărâmului. Cam aceleași lucruri i le spun și lui Taryn.

Îmi dau seama că e o onoare să fiu crescută laolaltă cu copiii Nobilimii. O onoare teribilă, de care nu voi fi vrednică niciodată.

Mi-ar fi și greu să uit, având în vedere cât de des mi se amintește.

— Da, spun eu totuși, pentru că Tatterfell vrea să fie binevoitoare. E grozav.

Zânele* nu pot să mintă, așa că au tendința de a fi atente la cuvinte și de a ignora tonul, mai ales dacă nu au trăit în preajma oamenilor. Tatterfell dă din cap, aprobatoare, privindu-mă cu ochii ei ca două mărgele de jais, în care nu se văd nici pupile, nici irisuri.

— Poate că îți va cere cineva mâna și vei deveni membru permanent al Înaltei Curți.

— Vreau să-mi câștig locul, îi spun eu.

Tatterfell se oprește cu agrafa de păr între degete, gândindu-se, probabil, să mă înțepe cu ea.

— Nu fi ridicolă.

Nu are rost să o contrazic, să-i amintesc de căsnicia dezastuoasă a mamei. Există două căi prin care muritorii pot deveni membri permanenți ai Curții: să se căsătorească cu un alt membru sau să deprindă la perfecție vreun meșteșug – în metalurgie sau în cântatul la lăută ori mai știu eu ce. Cum nu

* Termenul de „zână” va fi folosit în continuare drept corespondent pentru englezescul „fairy/faerie”, termen care în diverse tradiții se poate referi la o multitudine de creaturi mitologice de origine celtică sau germanică și care, în cartea de față, denumește orice vietate fantastică din Tărâmul Zânelor („Faerie”) sau din rândul Făpturilor Văzduhului („Folk of the Air”) (n.t.)

mă interesează prima variantă, îmi rămâne să sper că voi fi suficient de talentată pentru cea de-a doua.

Tatterfell termină de împletit părul, într-un stil complicat care dă impresia că am coarne. Mă îmbracă în catifea azurie. Nimic din toate astea nu-mi ascunde natura: sunt om.

— Ți-am făcut trei noduri, spune, binevoitoare, mica zână.

Pornește spre ușă cu pași mici, iar eu oftez, mă ridic de la măsuta de toaletă și mă întind cu fața în jos pe patul acoperit cu tapiserii. Sunt obișnuită să am servitori. Impi și hobi, goblini și grigi. Aripa diafane și unghii verzi, coarne și colți. Locuiesc pe Tărâmul Zânelor de zece ani. Nimic de aici nu îmi mai pare atât de ciudat. Aici, eu sunt cea ciudată, cu degetele boante, urechile rotunde și viața scurtă cât a unei muște.

Pentru un om, zece ani înseamnă mult.

După ce Madoc ne-a răpit din lumea oamenilor, ne-a adus la moșia lui din Insmire, de pe Insula Puterii, unde își are fortăreața Înaltul Rege al regatului Elfhame. Aici, Madoc ne-a crescut – pe mine, pe Vivienne și pe Taryn –, obligat de simțul onoarei. Deși Taryn și cu mine suntem dovada trădării mamei, după obiceiurile din Tărâmul Zânelor, din moment ce suntem copiii soției lui, suntem și responsabilitatea lui.

Fiind generalul Înaltului Rege, Madoc a fost adesea plecat să lupte pentru coroană. Cu toate acestea, am avut parte de condiții bune. Am dormit pe saltele umplute cu puf de păpădie. Madoc ne-a instruit el însuși în arta luptei cu hangerul și pumnalul, cu iataganul și cu pumnii. A jucat cu noi, la lumina focului, țintar, șah celtic și Vulpea și Gâștele. Ne-a dat voie să stăm pe genunchii lui și să mâncăm din farfuria lui.

În nenumărate nopți am adormit ascultându-i vocea adâncă, în timp ce ne citea dintr-o carte de strategie militară. Și, împotriva voinței mele, în ciuda a ceea ce făcuse și a ceea ce era, am ajuns să-l iubesc. Îl iubesc și acum.

Doar că nu e un soi comod de iubire.

— Faine cozi, spune Taryn, dând buzna în camera mea.

E îmbrăcată în catifea purpurie. Are părul desfăcut - buclele ei castanii, lungi, îi flutură pe spate ca o mantie scurtă și are câteva șuvițe împletite cu fir de argint lucitor. Sare în pat lângă mine și-mi împrăștie mica movilă de animale de pluș roase - un urs koala, un șarpe, o pisică neagră -, toate îndrăgite de mine pe când aveam șapte ani. N-aș putea să arunc niciuna dintre aceste amintiri.

Mă ridic în capul oaselor și arunc o privire sfioasă în oglindă.

— Îmi plac.

— Am o premoniție, spune Taryn, luându-mă prin surprindere. În seara asta ne vom distra.

— Să ne distrăm?

Îmi închipuiam că voi privi încruntată mulțimea, din locul nostru obișnuit, ferit, și că mă voi întreba, îngrijorată, dacă mă voi descurca în turneu, astfel încât să impresionez pe cineva din familia regală, care să-mi acorde titlul de cavalier. Numai la gândul ăsta încep să mă agit, dar numai la asta mă gândesc. Cu degetul mare îmi ating degetul inelar, din care-mi lipsește vârful, un tic nervos al meu.

— Da, spune ea, împungându-mă în sold.

— Hei! Au! țip eu și mă feresc. Ce anume presupune planul ăsta?

De cele mai multe ori, când mergem la Curte, ne ascundem într-un loc ferit. Am urmărit evenimente foarte interesante, dar de la distanță.

Taryn își ridică mâinile în aer.

— Cum adică ce presupune distracția? E distractivă!

Râd, puțin neliniștită.

— Nici tu n-ai idee, așa-i? Fie. Hai să vedem dacă te pricepi la preziceri.

Creștem, iar lucrurile se schimbă. Noi ne schimbăm. Și, oricât de nerăbdătoare aș fi, în același timp, mi-e teamă.

Taryn se ridică din pat și-mi întinde brațul, ca și când mi-ar fi parteneră de dans. O las să mă conducă și ieșim din cameră, ducându-mi cu un gest automat mâna la șold, ca să mă asigur că am pumnalul.

În interior, casa lui Madoc are pereții tencuiți și văruiți în alb și grinzi masive, din lemn nefinisat. Geamurile ferestrelor sunt cenușii, ca de fum cristalizat, astfel că lumina e stranie. Coborând treptele în spirală, o zărim pe Vivi ascunsă într-un balcon mic, citind încruntată o revistă cu benzi desenate furată din lumea oamenilor.

Vivi îmi surâde larg. E îmbrăcată în blugi și un tricou larg – e limpede că n-are de gând să meargă la bal. Din moment ce e fika legitimă a lui Madoc, ea nu se simte obligată să-i facă pe plac. Face ce are ea chef. Inclusiv să citească reviste ale căror pagini ar putea fi legate între ele cu capse din fier, în loc de lipici, fără să-i pese că și-ar putea pârli degetele.

— Mergeți undeva? întreabă încet din umbră, făcând-o pe Taryn să tresară.

Vivi știe foarte bine unde mergem.

Când am venit aici întâia oară, Taryn, Vivi și cu mine ne îngrămădeam în patul mare al lui Vivi și ne împărtășeam amintiri de acasă. Vorbeam despre mâncărurile pe care mama le ardea și despre floricelele pe care le făcea tata. Despre numele vecinilor noștri, despre mirosul din casă, despre școală și vacanțe, despre gustul glazurii de pe torturile aniversare. Vorbeam despre serialele pe care le urmăriserăm, ni le repovesteam și ne aminteam dialogurile, până când toate amintirile noastre au devenit bine cizelate și false.

În prezent, nu ne mai înghesuim în pat și nu ne mai povestim nimic. Toate amintirile noastre noi sunt de aici, iar astea nu prea o interesează foarte mult pe Vivi.

A jurat să-l urască pe Madoc și s-a ținut de făgăduință. Când nu evoca amintirile de acasă, Vivi era îngrozitoare. Spăr-

gea obiecte. Urla furioasă și ne ciupea când eram binedispuse. Până la urmă, a încetat, dar cred că o parte din ființa ei ne urăște pentru că ne-am adaptat. Pentru că ne-am străduit să privim partea bună a lucrurilor. Pentru că am făcut din locul ăsta un nou cămin.

— Hai și tu, îi spun eu.

Taryn e într-o dispoziție ciudată.

Vivi îi aruncă o privire bănuitoare și apoi clatină din cap.

— Am alte planuri.

Ceea ce ar putea însemna că are de gând să se furișeze în lumea muritorilor și să-și petreacă seara acolo sau citind pe balcon.

Orice ar face, dacă-l enervează pe Madoc, Vivi e mulțumită.

Ne așteaptă în sala cea mare, alături de cea de-a doua soție, Oriana. Pielea ei e de culoarea albăstruie a laptelui degresat, iar părul îi e alb ca zăpada proaspăt așternută. E frumoasă, dar și stranie, ca o fantomă. În seara asta, e îmbrăcată în verde și auriu, poartă o rochie ca de mușchi de copac și un colier strălucitor, bogat, care îi scoate în evidență rozul buzelor, al urechilor și al ochilor. Și Madoc e îmbrăcat în verde, culoarea codrilor adânci. Sabia de la soldul lui nu e ornamentală.

Afară, dincolo de ușile duble deschise, așteaptă un hob, care ține căpestrele argintii a cinci armăsari de zână bălțați, ale căror coame au fost împletite în noduri complicate și, probabil, magice. Mă gândesc la nodurile din părul meu și mă întreb cât de mult seamănă.

— Amândouă arătați bine, ne spune Madoc mie și lui Taryn.

Afecțiunea din glasul său transformă cuvintele într-un compliment rar. Își întoarce privirea spre trepte.

— Sora voastră vine?

— Nu știu unde e Vivi, mint eu.

E foarte ușor să minți aici. Pot să o facă toată ziua, fără să-și dea nimeni seama.

— Probabil că a uitat, adaug.

Pe chipul lui Madoc apare o urmă de dezamăgire, dar nu și de surprindere. Iese afară ca să-i spună ceva hobului care ține frâiele. O zăresc în apropiere pe una dintre spioanele lui, o creatură zbârcită, cu nasul ca un păstârnac și cu o cocoasă mai înaltă decât capul. Aceasta îi strecoară un bilet în mână lui Madoc și dispare cu o sprinteneală surprinzătoare.

Oriana ne măsoară cu privirea din cap până-n picioare, de parcă s-ar aștepta să descopere ceva în neregulă.

— Aveți grijă în seara asta, spune ea. Promiteți-mi că nu veți mânca, nici nu veți bea, nici nu veți dansa.

— Am mai fost la Curte, îi amintesc eu, cu un răspuns cât se poate de ambiguu din perspectiva Zânelor.

— Poate că voi, copilelor, credeți că sarea vă protejează îndeajuns, dar sunteți neglijente. E mai bine să nu mâncați deloc. Cât despre dans, odată ce voi, muritorii, începeți să dansați, ați dansa până vă dați sufletul, dacă nu v-am împiedica noi.

Privesc în podea și nu spun nimic.

Noi, copilele, nu suntem neglijente.

Madoc s-a căsătorit cu ea în urmă cu șapte ani, iar la scurt timp Oriana i-a dăruit un copil, un băiat bolnăvicios pe nume Oak, cu niște cornițe adorabile pe cap. Dintotdeauna a fost limpede că ne suportă pe Taryn și pe mine numai de dragul lui Madoc. Pare că ne consideră câinii lui de vânătoare preferați: nedisciplinați și gata să ne răzvrătim împotriva stăpânului în orice clipă.

Oak ne privește ca pe niște surori, fapt care, îmi dau seama, o neliniștește pe Oriana, cu toate că nu i-aș face niciodată vreun rău băiatului.

— Vă aflați sub ocrotirea lui Madoc, iar el se bucură de favoarea Înaltului Rege, spune Oriana. Nu voi accepta să fie făcut de râs din cauza greșelilor voastre.

Odată încheiat acest mic discurs, Oriana iese și se în-

dreaptă către cai. Unul dintre ei fornăie și lovește pământul cu copita.

Taryn și cu mine facem schimb de priviri și apoi pornim în urma ei. Madoc e deja călare pe cel mai mare dintre armăsari, o creatură impresionantă, cu o cicatrice sub unul dintre ochi. Nările i se măresc de nerăbdare. Azvârle din cap, agitat.

Eu încalec pe un cal de-un verde pal, cu dinți ascuțiți și care miroase a mlaștină. Taryn alege un armăsar de călărie și-l îmboldește cu călcâiele. Țâșnește ca o săgeată, iar eu o urmez, avântându-ne în noapte.

Capitolul 3

Zânele sunt ființe crepusculare și așa am devenit și eu. Ne trezim când se lungesc umbrele și ne ducem la culcare înainte să răsară soarele. Ajungem cu mult după miezul nopții la marele deal, la Palatul din Elfhame. Pentru a intra, trebuie să călărim printre doi copaci, un stejar și un păducel, apoi drept prin ceea ce pare a fi zidul de piatră al unui turn abandonat. Am făcut-o de sute de ori, dar oricum tresar. Tot corpul mi se încordează, strâng puternic hăturile și închid ochii strâns.

Când îi deschid, mă aflu înăuntrul dealului.

Călărim înainte printre rădăcini ca niște piloni, peste pământul bătătorit.

S-a strâns multă lume, care se îngrămădește în dreptul intrării în uriașa sală a tronului, unde se întrunește Curtea - pixi cu nasul lung și aripile zdrențuite; doamne cu pielea verzuie, îmbrăcate în rochii lungi, în urma cărora merg goblini care le poartă trenele; boggani neastâmpărați; oameni-vulpe, care o țin într-un răs; un băiat cu o mască de bufniță și o coroniță aurie; o doamnă în vârstă, pe umerii căreia stau îngrămădite niște ciori; un grup de fete cu trandafiri sălbatici în păr; un băiat cu pielea ca scoarța de copac și cu pene în jurul gâtului; un pâlț de cavaleri, toți îmbrăcați în armură de culoarea verde a scarabeilor. Pe mulți dintre ei i-am mai văzut; cu câțiva am și vorbit. Sunt prea mulți pentru ca ochii mei să-i poată sorbi pe toți, dar tot nu-mi pot feri privirea.

Nu mă satur niciodată de toate astea – de spectacol, de fast. Poate că Oriana are totuși dreptate să se teamă că am putea cândva să ne lăsăm captivate de ele, să ne lăsăm duse de val și să uităm să avem grijă. Îmi dau seama de ce oamenii cedează în fața coșmarului minunat al Curții, de ce se îneacă în el de bunăvoie.

Știu că nu ar trebui să îndrăgesc toată această pompă, așa cum o fac, din moment ce am fost răpită din lumea muritorilor după ce părinții mei au fost uciși. Dar, cu toate astea, o îndrăgesc.

Madoc descalecă de pe calul său. Oriana și Taryn deja s-au dat deja jos de pe ai lor și i-au lăsat în seama grăjdarilor. Mă așteaptă pe mine. Madoc îmi întinde degetele, ca și când ar vrea să mă ajute, dar cobor singură din șa. Balerinii mei din piele plesnesc pământul.

Sper că arăt ca un cavaler în ochii lui.

Oriana se apropie, probabil ca să ne amintească mie și lui Taryn de toate lucrurile pe care nu vrea să le facem. Nu-i dau ocazia. O iau de braț pe Taryn și mă grăbesc să intru. În încăperea se simte un miros pătrunzător de rozmarin aprins și ierburi măcinate. În spatele nostru aud pasul greu al lui Madoc, dar știu pe unde merg. Primul lucru pe care trebuie să-l facem când ajungem la Curte e să îi prezentăm omagii regelui.

Înaltul Rege Eldred stă pe tronul său, îmbrăcat într-o ținută de gală cenușie, iar părul său fin și auriu e presat de o coroană grea, din frunze de stejar din aur. Ne înclinăm înaintea lui, iar el ne atinge ușor capul cu mâinile sale noduroase, împodobite cu inele, după care ne ridicăm.

Bunica lui a fost Regina Mab, din Casa Sălci. A trăit ca una dintre Zânele solitare, dar apoi a pornit să cucerească Tărâmul împreună cu prințul consort cornoat și cavalerii acestuia călare pe cerbi. Datorită lui, se spune că fiecare dintre cei

șase urmași ai lui Eldred are anumite trăsături animalice, ceea ce nu e un lucru neobișnuit în Tărâmul Zânelor, dar e neobișnuit în rândul pâlcurilor de Nobili de la Curte.

Băiatul cel mai mare, Balekin, și fratele său mai mic, Dain, stau în apropiere și beau vin din cupe de lemn ferecate cu argint. Dain poartă pantaloni care-i coboară până la genunchi, dezvăluindu-i copitele și picioarele de cerb. Balekin poartă mantaua lui preferată, cu guler din blană de urs. Degetele lui au câte un ghimpe la fiecare încheietură, iar ghimpii se întind și pe lungimea brațelor, pe sub manșete, ieșind la iveală atunci când el și Dain îi fac semn lui Madoc să se apropie.

Oriana le face o reverență. Cu toate că Dain și Balekin stau acum împreună, sunt adesea în conflict unul cu altul, precum și cu sora lor, Elowyn – atât de des, încât Curtea se crede că ar fi împărțită în trei cercuri de influență rivale.

Prințul Balekin, primul născut, și susținătorii săi sunt cunoscuți drept Cercul Mierlelor, căruia îi aparțin cei cărora le place voia bună și care disprețuiesc tot ce i-ar putea sta aceteia în cale. Beau până când li se face rău și ameteșc serios cu prafuri plăcute și otrăvitoare. Cercul lui e cel mai sălbatic, cu toate că, atunci când a vorbit cu mine, a fost întotdeauna perfect stăpân pe sine și cu mintea limpede. Probabil că aș putea să mă arunc în brațele dezmățului, în speranța că-i voi impresiona. Dar aș prefera să nu fac asta.

Prințesa Elowyn, cea de-a doua născută, și tovarășii ei alcătuiesc Cercul Ciocârlilor. Ei prețuiesc arta mai mult decât orice. Câțiva muritori au câștigat favorurile acestui cerc, dar, din moment ce eu nu am niciun talent real la lăută sau la declamație, nu am nicio șansă să fac parte din acesta.

Prințul Dain, al treilea născut, e liderul celor cunoscuți drept Cercul Șoimilor. Aceștia preferă cavalerii, războinicii și strategii. Firește, Madoc aparține acestui cerc. Vorbesc despre

onoare, dar ceea ce-i interesează de fapt e puterea. Sunt destul de pricepută la mânuirea sabiei și am cunoștințe de strategie. Am nevoie doar de o ocazie pentru a-mi dovedi talentele.

— Distracție plăcută, ne urează Madoc.

Aruncând o privire în urmă către prinți, Taryn și cu mine ne amestecăm în mulțime.

Palatul Regelui din Elfhame are multe firide secrete și coridoare ascunse, numai bune pentru întâlniri romantice sau pentru asasini ori pentru a te ascunde din calea lumii și să te plictisești de moarte la petreceri. Când eram mici, eu și Taryn ne ascundeam sub mesele lungi de la ospăț. Însă am fost nevoite să găsim un loc mai bun de când ea a decis că deveniserăm domnișoare elegante, prea mari ca să ne murdărim rochiile târându-ne pe podea. În capătul celui de-al doilea palier al treptelor de piatră se află un spațiu unde iese în afară o stâncă mare, sclipitoare, formând un ieșind. De obicei ne așezăm acolo și ascultăm muzica sau urmărim distracția celorlalți, la care nu avem voie să participăm.

Însă în seara asta Taryn are alte planuri. Urcă treptele și înșfacă mâncare de pe o tepsie de argint – un măr verde și o felie de brânză cu firișoare albastrii. Fără să se sinchisească de sare, ia câte o mușcătură din fiecare și-mi întinde mărul ca să mușc și eu. Oriana are impresia că nu suntem în stare să deosebim fructele obișnuite de cele ale Zânelor, care capătă o nuanță auriu-închis la coacere. Pulpa lor e roșie și groasă și pădurile se umplu de aroma lor excesiv de dulce la vremea recoltei.

Mărul din gura mea e tare și răcoros. Îl trecem de la una la alta și-l împărțim până când ajungem la cotor, pe care-l înfulec din două înghițituri.

În apropiere, o zână mică, cu părul alb, vâlvoi, ca puful de păpădie, mânuind un cuțitaș, taie cureaua de la brâul unui căpcăun. Bună treabă. Câteva clipe mai târziu, sabia și punga

căpcăunului au dispărut, ea s-a pierdut în mulțime, iar mie aproape că-mi vine să cred că nu s-a întâmplat nimic. Dar apoi fata își întoarce privirea către mine.

Îmi face cu ochiul.

În clipa următoare, căpcăunul își dă seama că a fost jefuit.

— Îmi miroase a hoț! strigă el și se uită în jur, doborând o cană cu bere neagră și adulmecând aerul cu nasul său bubos.

Lumea se agită în apropiere – din una dintre lumânări țâșnesc văpăi albastre, trosnind și pocnind zgomotos, care îi distrag atenția chiar și căpcăunului. Până când lumânarea revine la normal, hoța cu păr alb s-a făcut nevăzută.

Cu un zâmbet reținut, mă întorc cu fața la Taryn, care îi urmărește pe dansatori cu mult jind, fără să mai fie atentă la altceva.

— Am putea dansa pe rând, îmi propune ea. Dacă tu nu te poți opri, o să te trag eu deoparte. Apoi vei face același lucru pentru mine.

La gândul ăsta, inima începe să-mi bată repede. Privesc mulțimea de petrecăreți, străduindu-mă să-mi adun atâta îndrăzneală cât a unei persoane în stare să jefuiască un căpcăun chiar sub nasul lui.

Prințesa Elowyn dansează în centrul unui cerc de Ciocârlii. Pielea ei are luciri aurii, iar părul e de culoarea verde-închis a iederei. Un băiat-om cântă la vioară lângă ea. Alți doi muritori îl acompaniază la ukulele, cu mai puțină pricepere, dar cu mai multă veselie. Sora mai mică a lui Elowyn, Caelia, se învâрте în apropiere, cu părul ca mătasea porumbului, la fel ca al tatălui ei, purtând pe cap o coroniță de flori.

Începe o nouă baladă și versurile se aud până la mine. „Dintre toți feciorii Regelui William, Jamie era cel mai fără căpătâi. Dar, lucru și mai dureros, Prințul Jamie era și cel din-tâi”, cântă ei.

Niciodată nu prea mi-a plăcut cântecul ăsta, pentru că îmi amintește de altcineva. Cineva care, la fel ca Prințesa Rhyia, nu pare a fi prezent în seara asta. Însă – vai, nu. L-am văzut.

Prințul Cardan, al șaselea născut al Înaltului Rege Eldred, cu siguranță cel mai rău, vine spre noi cu pași țănoși.

Valerian, Nicasia și Locke – prietenii săi cei mai răutăcioși, mai simandicoși și mai loiali – îl urmează. Cei din mulțime amuțesc și se dau la o parte, făcând plecăciuni la trecerea Prințului. Cardan are, ca de obicei, o privire încruntată, la care a asortat fardul negru de sub ochi și coronița de aur din părul său negru ca smoala. Poartă o mantie lungă și neagră, cu guler înalt și ascuțit, brodată toată cu imagini de constelații. Îmbrăcăminte de Valerian e de un roșu închis, iar la manșete îi sclipesc rubine-caboșon ca niște stropi de sânge înghețat. Părul Nicasiei e verde-albăstrui ca marea și încoronat cu o diademă din perle. Cozile îi sunt acoperite cu o țesătură strălucitoare, ca de pânză de păianjen. Ultimul din șir, cu un aer plictisit, e Locke, al cărui păr are întocmai culoarea blănii de vulpe.

— Sunt ridicoli, îi spun lui Taryn, care-mi urmărește privirea.

Nu pot să neg că sunt și frumoși. Doamne și domni din nobilimea Ținutului Zânelor, exact ca în basme. Dacă n-am fi fost nevoite să luăm lecții împreună cu ei, dacă n-aș ști din proprie experiență ce pacoste sunt pentru cei care-i nemulțumesc, probabil că și eu aș fi îndrăgostită de ei, ca toată lumea.

— Vivi spune că Cardan are coadă, îmi șoptește Taryn. A văzut-o când a înotat cu el și cu Prințesa Rhyia în ultima noapte cu lună plină.

Nu mi-l pot închipui pe Cardan înotând într-un lac, sărind în apă, improșcându-i pe ceilalți, râzând de orice altceva în afară de suferința lor.

— O coadă? repet eu.

Un zâmbet neîncrezător îmi apare pe chip, dar apoi se ri-

sipește, pentru că-mi amintesc că Vivi nu s-a sinchisit să-mi spună și mie povestea asta, deși probabil că s-a petrecut cu zile în urmă. E ciudat când într-o familie sunt trei surori. Una dintre ele rămâne mereu pe dinafară.

— Cu un smoc în capăt! I se încolăcește sub haine și se întinde ca un bici, zice Taryn și chicotește, astfel că abia reușesc să înțeleg următoarele cuvinte. Vivi zice că și-ar fi dorit să aibă și ea una.

— Mă bucur că nu are, spun eu pe un ton ferm.

Ceea ce e stupid. Nu am nimic împotriva cozilor.

Cardan și tovarășii săi ajung prea aproape ca să mai putem vorbi despre ei în siguranță. Îmi întorc privirea. Deși detest situația, pun un genunchi la pământ, îmi plec capul și scrâșnesc din dinți. Alături, Taryn procedează asemănător. Peste tot în jurul nostru, lumea face reverențe.

Nu te uita la noi, gândesc eu. Nu te uita.

Când trece pe lângă mine, Valerian îmi apucă unul dintre coarneaule împletite. Ceilalți înaintează prin mulțime, în timp ce Valerian îmi adresează un râjet răutăcios.

— Crezi că nu te-am văzut aici? Sora ta și cu tine ieșiți în evidență în orice mulțime, spune el, aplecându-se mai aproape de mine.

Respirația îi miroase a vin cu miere. Strâng pumnul și îl lipesc de coapsă, conștientă de apropierea pumnalului meu. Însă nu-l privesc în ochi.

— Nimeni nu are părul atât de spălăcit, nimeni nu are chipul atât de banal.

— Valerian, strigă Prințul Cardan.

Deja e încruntat și, când mă vede, ochii i se încruntă și mai mult.

Valerian mă trage puternic de coadă. Tresar de durere și simt cum mi se aprinde în pânțele o furie neputincioasă. El râde și merge mai departe.

Furia mi se încheagă și se prefăce în rușine. Aș fi vrut să-l plesnesc peste mână, chiar dacă nu aș fi făcut decât să agravez situația.

Taryn observă ceva pe chipul meu.

— Ce ți-a spus?

Clatin din cap.

Cardan s-a oprit în dreptul unui băiat cu părul lung, arămiu, și cu o pereche de aripi mici, de molie – un băiat care nu a făcut nicio plecăciune. Acesta râde, iar Cardan țâșnește. Cât ai clipi, pumnul strâns al Prințului îl izbește puternic în falcă și-l azvârlă la pământ. În timp ce băiatul se prăbușește, Cardan îi înșfacă una dintre aripi. Aceasta se rupe ca hârtia. Băiatul scoate un țipăt subțire, ascuțit. Se face ghem pe podea și agonია i se citește limpede pe chip. Mă întreb dacă aripile Zânelor cresc la loc; știu sigur că fluturii care-și pierd o aripă nu mai zboară niciodată.

Curtenii din jurul nostru fac ochii mari și chicotesc pe înfundate, dar numai preț de o clipă. Apoi revin la dansul și la cântecele lor, iar petrecerea ia din nou avânt.

Așa sunt ei. Când cineva stă în calea lui Cardan, e pedepsit imediat cu asprime. E alungat de la lecțiile ținute la palat și uneori e alungat de la Curte cu totul. Rănit. Distrus.

Cardan se pare că a terminat cu acel băiat și trece pe lângă el, iar eu sunt recunoscătoare că are alți cinci frați – băieți și fete – mai vrednici; practic, e sigur că Cardan nu va urca niciodată pe tron. Nu vreau să mi-l închipui având și mai multă putere decât are deja.

Până și Nicasia și Valerian schimbă între ei o privire apăsată. Apoi Valerian ridică din umeri și îl urmează mai departe pe Cardan. Dar Locke se oprește lângă băiat, se apleacă și îl ajută să se ridice în picioare.

Prietenii băiatului vin să-l ia deoparte și în acea clipă, pe neașteptate, Locke își înalță privirea. Ochii lui roșiatici, ca de

vulpe, îi întâlnesc pe ai mei și se fac mari de uimire. Încremnesc, iar inima îmi zvâcnește aprig. Mă pregătesc să suport noi jigniri, dar atunci un colț al gurii lui se ridică. Îmi face cu ochiul, ca și cum ar recunoaște că l-am surprins în postura asta. Ca și cum noi doi am împărtăși un secret. Ca și când n-ar considera că sunt demnă de dispreț, ca și când condiția mea de muritoare nu i s-ar părea contagioasă.

— Nu te mai holba la el, mă îndeamnă Taryn.

— N-ai văzut...

Dau să-i explic, dar ea îmi taie vorba, mă apucă și mă trage înspre trepte, către palierul din piatră sclipitoare, unde ne putem ascunde. Își înfige unghiile în pielea mea.

— Nu le mai da alte motive să te supere!

Intensitatea reacției ei mă surprinde și-mi retrag mâna. În locul unde mi-a apucat mâna, pe piele au rămas semne roșii, în formă de semilună.

Privesc în urmă, spre locul unde fusese Locke, dar mulțimea l-a înghițit deja.

Capitolul 4

În zori, deschid ferestrele dormitorului și las să intre ultimele urme din aerul răcoros al nopții, în timp ce îmi dezbrac rochia de Curte. Mă simt înfierbântată toată. Pielea parcă mi-e strâmtă, iar inima nu vrea să mi se potolească.

Am mai fost la Curte de multe ori. Am fost martoră la grozăvii mai mari decât aripi smulse ori insulte la adresa mea. Zânele își compensează neputința de a minți cu un întreg arsenal de înșelătorii și cruzimi. Cuvinte răstălmăcite, farse, omisiuni, ghicitori, scandaluri, ca să nu mai zic de faptul că se răzbună unii pe alții pentru afronturi străvechi, pe jumătate uitate. Vremea e mai puțin schimbătoare decât ei, marea, mai puțin capricioasă.

Spre exemplu, fiind glugă-roșie, Madoc simte nevoia vărării de sânge, așa cum sirenele au nevoie de aerul sărat al mării. După fiecare bătălie, își îmbibă ritualic gluga în sângele inamicilor. Am văzut gluga, e ținută într-o vitrină de sticlă, în sala de arme. Materialul ei e întărit și pătat cu o culoare brună atât de întunecată, încât aproape că e negru, cu excepția câtorva pete verzui.

Câteodată mă duc și mă holbez la ea, străduindu-mă să-mi regăsesc părinții în marginile dârelor de sânge uscat. Aș vrea să simt ceva, altceva decât o vagă senzație de amețeală. Aș vrea să simt *mai mult*, dar, de fiecare dată când mă uit la glugă, simt mai puțin.

Mă gândesc să mă duc chiar acum în sala de arme, dar nu o fac. Stau în fața ferestrei și îmi închipui că sunt un cavaler neînfricat, îmi închipui că sunt o vrăjitoare care și-a ascuns inima în deget și apoi și l-a retezat.

— M-am săturat! spun cu voce tare. Așa m-am săturat...

Stau acolo vreme îndelungată, urmărind cum soarele ră sare și acoperă cerul cu nuanțe aurii, ascultând valurile cum se sparg la reflux când, deodată, o creatură urcă în zbor și se așază pe marginea ferestrei. Inițial, îmi pare a fi o bufniță, dar are ochi de hob.

— De ce te-ai săturat, dulceată? mă întreabă.

Oftez și, de data asta, răspund cinstit.

— M-am săturat să fiu neputincioasă.

Spiridușul îmi cercetează chipul, apoi își ia zborul în noapte.

Dorm toată ziua și mă trezesc dezorientată, străduindu-mă să-mi croiesc drum printre lungile perdele brodate din jurul patului. Mi-a curs salivă și s-a uscat pe unul dintre obraji.

Descopăr că mi-a fost pregătită o baie, dar apa s-a răcit. Probabil că servitorii au venit și au plecat. Intru oricum în cadă și mă spăl pe față. Dacă locuiești în Tărâmul Zânelor, e imposibil să nu observi că toți miros ba a verbină, ba a ace de pin mărunțite, ba a sânge uscat, ba a iarba-fiarelor. Dacă nu m-aș spăla cum trebuie, eu aș mirosi a transpirație de la subraț și a respirație acră.

Când Tatterfell vine să aprindă lămpile, mă găsește îmbrăcându-mă pentru lecții, care încep după-amiaza târziu și uneori se întind până seara. Încalț ciubote din piele cenușie și îmbrac o tunică cu blazonul lui Madoc – un pumnal, o semilună întoarsă în lături, astfel încât arată ca o cupă, și un singur strop de sânge care cade dintr-un colț – brodat cu mătase.

La parter o găesc pe Taryn așezată singură la masa mare, cu o ceașcă cu ceai de urzică în mâini și rupând bucățică după bucățică dintr-o turtă. Astăzi nu dă impresia că vom avea parte de vreo distracție.

Madoc insistă – poate de rușine sau dintr-un sentiment de vinovăție – să fim tratate la fel ca toți copiii din Tărâmul Zânelor. Să participăm la aceleași lecții, să primim tot ceea ce primesc și ceilalți. La Curte au mai fost aduși *copii de schimb*, dar niciunul nu a mai fost crescut ca membru al Nobilimii.

Madoc nu pricepe cât suntem de detestate din cauza asta.

Nu că n-aș fi recunoscătoare. Îmi plac lecțiile. Nimeni nu-mi poate răpi plăcerea de a da răspunsuri istețe lectorilor, chiar dacă ei înșiși se prefac uneori că situația ar fi alta. Accept mai curând o înclinare agasată a capului în semn de aprobare, decât laudele exuberante. Accept bucuroasă, pentru că asta înseamnă că pot face parte din grupul lor, fie că le convine ori nu.

Vivi venea și ea cu noi, dar apoi s-a plictisit și nu s-a mai deranjat. Madoc s-a înfuriat, dar, din moment ce aprobarea lui față de un lucru nu face decât ca Vivi să urască acel lucru, toate protestele lui insistente n-au făcut decât să-i inspire o hotărâre și mai mare să nu se mai întoarcă în veci. A încercat să ne convingă să rămânem acasă cu ea, dar dacă eu și Taryn nu vom reuși să facem față intrigilor copiilor de zână fără să ne dăm bătăute sau să alergăm la Madoc, cum va ajunge el vreodată să creadă că putem face față lumii de la Curte, unde aceleași intrigi se vor desfășura la un nivel mai amplu și mortal?

Am pornit împreună cu Taryn, bălăbănindu-ne coșurile. Nu e nevoie să părăsim Insmire pentru a ajunge la palatul Înaltului Rege, dar trecem pe lângă marginea altor două insule mici, Insmoor, Insula de Piatră, și Insweal, Insula Deznadejdiei. Toate cele trei insule sunt legate între ele prin niște cărări pietroase pe jumătate scufundate și prin niște stânci

suficient de mari încât să se poată sări de pe una pe alta. O turmă de cerbi înoată spre Insmoor, în căutarea pajiștilor celor mai bune. Taryn și cu mine trecem pe lângă Lacul Măștiilor și prin colțul îndepărtat al Pădurii Albe, croindu-ne drum printre trunchiurile de copac pale, argintii și frunzele decolorate. De aici zărim sirene și tritoni întinși la soare în preajma unor peșteri stâncoase, iar solzii lor reflectă lumina chihlimbarie a soarelui după-amiezii târzii.

Tuturor copiilor Nobilimii, indiferent de vârstă, li se predă pe proprietatea palatului, de către lectori din întregul regat. Petrecem unele după-amiezi șezând în mijlocul unor crânguri cu așternut de mușchi de culoarea smaraldului, iar pe altele le petrecem în turnuri înalte sau cățarați în copaci. Învățăm despre mișcarea constelațiilor pe cer, despre puterile medicinale și magice ale plantelor, despre limbajul păsărilor, al florilor și al locuitorilor Tărâmului (limbaj pe care uneori îl stâlcesc), învățăm să compunem ghicitori și să pășim ușor prin frunze și mărăciniș, fără să lăsăm urme și fără zgomot. Suntem instruiți în arta mai delicată a harpei și a lăutei, a arcului și a sabiei. Taryn și cu mine îi urmărim pe ceilalți în timp ce aceștia exersează vrăji. Când facem câte o pauză, ne jucăm cu toții de-a războiul într-un luminiș înverzit, împrejmuit de un arc mare de copaci.

Madoc m-a antrenat să devin un adversar redutabil, chiar și mânuind o sabie din lemn. Nici Taryn nu se lasă mai prejos, cu toate că de ceva timp nu se mai antrenează. Cu ocazia Turneului de Vară, care va avea loc peste numai câteva zile, vom simula un război în fața familiei regale. Cu susținerea lui Madoc, poate că vreunul dintre prinți ori vreuna dintre prințese se va hotărî să-mi acorde titlul de cavaler și să mă primească în garda personală. Ar fi un fel de putere, un fel de protecție.

Astfel, aș putea să o protejez și pe Taryn.

Ajungem la școală. Prințul Cardan, Locke, Valerian și Nicasia

s-au întins deja în iarbă, împreună cu alte câteva Zâne. O fată cu coarne de cerb – Poesy – chicotește la cine știe ce glumă de-ale lui Cardan. Nici măcar nu se uită la noi în timp ce ne întindem pătura și ne pregătim caietele, tocurile și călimărele.

Simt o ușurare imensă.

Lecția e despre istoria negocierilor foarte delicate pentru pace, purtate între Orlagh, Regina Mării de Jos și diverșii regi și regine-Zâne ale Ținutului. Nicasia e fiica lui Orlagh, trimisă să fie crescută la Curtea Înaltului Rege. Multe ode au fost compuse în cinstea frumuseții Reginei Orlagh, dar nu și în cinstea personalității ei, dacă îi seamănă în vreun fel fiicei.

Nicasia exultă pe toată durata lecției, mândră de moștenirea ei. Când profesorul trece la subiectul Lordului Roibon al Curții Termitelor, îmi pierde interesul. Gândurile îmi fug. Mă trezesc gândindu-mă la combinații – atac, împungere, paradă, blocaj. Apuc tocul ca și cum ar fi mânerul unei săbii și uit să mai iau notițe.

Pe când soarele coboară de pe cer, Taryn și cu mine ne desfacem coșurile luate de acasă, în care avem pâine, unt, brânză și prune. Ung pofticioasă o bucată de pâine.

Trecând pe lângă noi, cu o lovitură de picior, Cardan îmi improșcă mâncarea cu țărână, chiar înainte s-o bag în gură. Celelalte Zâne încep să râdă.

Îmi ridic ochii și văd că se uită la mine cu o plăcere sadică, ca o pasăre de pradă care se gândește dacă să se obosească sau nu să înfulece un șoricel. Poartă o tunică brodată cu țepi, cu guler înalt, iar degetele îi sunt încărcate cu inele. Afișează o expresie disprețuitoare, îndelung exersată.

Scrâșnesc din dinți. Îmi spun că, dacă nu dau curs provocărilor, Cardan își va pierde interesul. Și va pleca. Pot să mai îndur încă puțin, doar câteva zile.

— S-a întâmplat ceva? Întreabă Nicasia pe un ton inocent, apropiindu-se și petrecându-și brațul pe după umerii lui Car-

dan. E pământ. Din pământ te tragi, muritoareo. În pământ o să te întorci în curând. Ia o mușcătură mare.

— Obligă-mă, spun eu, înainte să mă pot stăpâni.

N-a fost o replică foarte isteată, dar palmele încep să-mi transpire. Taryn pare uimită.

— Aș putea s-o fac, să știi, spune Cardan, rânjind de parcă nimic altceva nu l-ar putea încânta mai mult.

Inima îmi bate mai repede. Dacă n-aș fi purtat un șirag de scorușe, Cardan ar fi putut să mă farmece astfel încât să am impresia că țărâna e cine știe ce delicată. Numai poziția lui Madoc i-ar putea da un motiv să ezite. Nu mă clintesc, nu ating colierul ascuns sub corsajul tunicii, cel care sper că va împiedica efectul oricărei vrăji. Cel pe care sper că nu-l va descoperi și nu-l va smulge de la gâtul meu.

Arunc o privire înspre lectorul de azi, dar bătrânul phooka e cu nasul într-o carte.

Din moment ce Cardan e prinț, mai mult ca sigur că nimeni nu l-a avertizat niciodată în vreo privință, nimeni nu l-a împiedicat niciodată să facă ce vrea. Niciodată nu știu până unde va merge sau până unde îi vor da voie profesorii să meargă.

— N-ai vrea să se întâmple asta, nu? întreabă Valerian cu o compătimire prefăcută și ne împoașcă la rândul lui mâncarea cu țărână.

Nici măcar nu l-am văzut când s-a apropiat. Odată, Valerian mi-a furat un toc de argint, iar Madoc mi l-a înlocuit cu unul ferecat cu rubine, de pe biroul lui. Gestul ăsta l-a înfuriat atât de tare pe Valerian, încât m-a izbit în ceafă cu sabia lui de lemn pentru exercițiu.

— Dacă v-am promite să ne purtăm frumos cu voi tot restul după-amiezii, numai să mâncați tot ce aveți în coșuri?

Zâmbetul lui larg e fals.

— Nu vreți să fiți prietene cu noi?

Taryn își coboară privirea în poală. *Nu, aş vrea să zic. Nu vrem să fim prietene cu voi.*

Nu răspund, dar nici nu-mi cobor privirea. Îi întâlnesc privirea lui Cardan. Nu am ce să le spun ca să-i fac să înceteze, îmi dau seama de asta. Aici nu am nicio putere. Dar astăzi se pare că nu reuşesc să-mi înghit furia, provocată de propria-mi neputinţă.

Nicasia îmi smulge o clamă din păr, iar una dintre cozi îmi cade pe gât. Încerc s-o lovesc peste mână, dar mişcărilor ei sunt prea rapide.

— Asta ce e? întreabă ținând în mână clama mea de aur, cu un filigran în formă de boabe de păducel. Ai furat-o? Ai avut impresia că te-ar face mai frumoasă? Ai crezut că te-ar face să te asemeni cu noi?

Îmi muşc obrazul pe dinăuntru. Fireşte că vreau să fiu ca ei. Sunt frumoşi ca nişte săbii făurite într-un foc divin. Vor trăi veşnic. Părul lui Valerian luceşte precum aurul lustruit. Braţele şi picioarele Nicasiei sunt lungi şi au o formă perfectă, buzele îi sunt rozalii precum coralul şi părul, de culoarea celor mai adânci şi mai reci cotloane ale mării. Locke, cel cu ochii de vulpe, care aşteaptă în tăcere în spatele lui Valerian, cu o expresie care sugerează o indiferenţă precaută, are bărbia la fel de ascuţită ca vârfurile urechilor. Iar Cardan e chiar mai frumos decât ceilalţi, cu părul lui negru şi irizat, ca pana corbului, şi pomeţii suficient de pronunţaţi încât să poată sfâşia inima unei fete. Pe el îl urăsc mai mult decât pe toţi ceilalţi. Îl urăsc atât de mult, încât uneori, când mă uit la el, abia mai pot să respir.

— Nu vei fi niciodată egală cu noi, spune Nicasia.

Fireşte că nu voi fi.

— O, haide, spune Locke, râzând cu nonşalanţă şi petrecându-şi braţul după brâuul Nicasiei. Hai să le lăsăm în amarul lor.

— Lui Jude îi pare rău, spune Taryn imediat. Ne pare foarte rău amândurora.

— Ne poate demonstra cât de rău îi pare, spune Cardan nepăsător. Spune-i că n-are ce căuta la Turneul de Vară.

— Ți-e teamă c-am să câștig? Întreb eu, ceea ce n-a fost o replică înțeleaptă.

— Nu e de nasul muritorilor, ne informează el pe un ton rece. Retrage-te, altfel ai să-ți dorești s-o fi făcut.

Deschid gura, dar Taryn mi-o ia înainte.

— Am să vorbesc cu ea despre asta. Nu-i mare lucru, e doar un joc.

Nicasia o privește pe sora mea cu un zâmbet mărinimos. Valerian se uită lacom la Taryn, iar privirea îi zăbovește asupra curburilor siluetei ei.

— Nu e decât un joc.

Cardan îmi întâlnește privirea și îmi dau seama că n-a terminat cu mine, nici pe departe.

— De ce i-ai provocat? mă întreabă Taryn după ce ceilalți s-au întors la festinul lor vesel, pregătit special pentru ei. Să-i răspunzi în felul ăsta – e pur și simplu stupid.

Obligă-mă!

Ți-e teamă c-am să câștig?

— Știu, îi spun eu. Am să tac. Pur și simplu... m-am enervat.

— Mai bine te-ai teme, mă sfătuiește ea.

Apoi, clătinând din cap, strânge mâncarea distrusă. Stomacul îmi chiorăie și mă străduiesc să-l ignor.

Ei vor să mă tem, știu asta. În timpul jocului de-a războiul din aceeași după-amiază, Valerian îmi pune piedică și Cardan îmi șoptește cuvinte jignitoare la ureche. Pornesc spre casă cu vânătași pe piele de la lovituri de picior, de la căzături.

Însă nu realizează următorul lucru: da, mă înspăimântă, dar am fost mereu înspăimântată, încă din ziua în care am

ajuns aici. Am fost crescută de bărbatul care mi-a ucis părinții, într-o lume plină de monștri. Trăiesc cu această spaimă, o las să îmi pătrundă în oase și o ignor. Dacă nu m-aș preface că nu mi-e teamă, m-aș ascunde pe vecie în conacul lui Madoc, sub plăpumile mele umplute cu puf de bufniță. Aș zăcea acolo și aș țipa până când n-ar mai rămâne nimic din mine. Refuz să fac așa ceva. Nu am să fac așa ceva.

Nicasia se înșală în privința mea. Nu-mi doresc să mă descurc la turneu la fel de bine ca o zână. Vreau să câștig. Nu tânjesc să devin egală cu ei.

În inima mea, tânjesc să-i întrec.

Capitolul 5

În drum spre casă, Taryn se oprește și adună mure de pe marginea Lacului Măștilor. Eu aștept așezată pe un pietroi, în lumina lunii, și intenționat nu mă uit la apă. Lacul nu-ți oglindește propriul chip – îți arată chipul cuiva care a mai privit sau care va privi în el. Când eram mică, stăteam toată ziua pe mal, privind chipuri de Zâne în loc să-mi privesc propriul chip, în speranța că într-o bună zi voi întâlni privirea mamei.

În cele din urmă, încercările astea au devenit prea dureroase.

— Ai de gând să te retragi din turneu? mă întreabă Taryn, vârându-și în gură un pumn de mure. Suntem copii flămânzi. Deja suntem mai înalte decât Vivi, avem șolduri mai late și sâni mai grei.

Îmi deschid coșul, scot o prună murdară și o șterg de cămașă. Încă poate fi mâncată, mai mult sau mai puțin. O mestec încet și mă gândesc.

— Adică din cauza lui Cardan și a Curții lui de Ticăloși?

Pe chipul lui Taryn apare o expresie încruntată, cam de felul celei pe care o afișez și eu atunci când se întâmplă ca ea să fie din cale-afară de încăpățânată.

— Știi cum ne zic? mă întreabă ea supărată. *Cercul Viermilor*.

Azvârl sâmburele în apă și urmăresc undele care zădărnicesc răsfrângerea vreunui chip. Buza mi se încordează.

— Arunci gunoaie într-un lac magic, îmi spune ea.

— O să putrezească, spun eu. O să putrezim și noi. Au dreptate. Suntem Cercul Viermilor. Suntem muritoare. N-avem la dispoziție o veșnicie ca să așteptăm să ne lase ei să facem ce vrem. Nu-mi pasă că nu le convine că particip la turneu. După ce am să devin cavaler, n-o să se mai poată atinge de mine.

— Crezi că Madoc o să permită așa ceva? întreabă Taryn, renunțând la scotocitul prin tufiș, după ce ghimpii i-au înțepat degetele până la sânge. Să răspunzi înaintea altcuiva, în afară de el?

— Pentru ce altceva ne-o fi tot antrenat? întreb eu.

Pornim tăcute, umăr la umăr, înspre casă.

— Pe mine nu mă interesează, zice clătinând din cap. Eu am să mă îndrăgostesc.

Sunt atât de surprinsă, că încep să râd.

— Așadar, ai hotărât pur și simplu? Nu știam că așa se procedează. Credeam că dragostea apare când te aștepti mai puțin, ca o lovitură de băță în cap.

— Ei bine, eu chiar *am hotărât*, spune ea.

Mă gândesc să-i amintesc de ultima ei decizie nefericită – de a se distra la bal –, dar n-aș face decât s-o agasez. În loc de asta, încerc să-mi închipui de cine s-ar putea îndrăgosti. Poate că va fi vorba de un triton, care-i va dăruii puterea de a respira sub apă și o coroană din perle, după care o va duce în patul său de pe fundul mării.

De fapt, ideea asta e minunată. Poate că hotărârile mele sunt toate greșite.

— Cât de mult îți place să înoți? o întreb.

— Poftim? zice ea.

— Nimic, spun eu.

Bănuind că e vorba de un fel de tachinare, Taryn îmi dă un cot.

Mergem prin Pădurea Încovoiată, cu ai săi copaci cu trunchiuri cocârjate, dat fiind că Pădurea Albă e periculoasă pe

timp de noapte. Suntem nevoite să ne oprim și să așteptăm să treacă niște oameni-rădăcină, de teamă că ar putea călca peste noi dacă le-am sta în cale. Umerii le sunt acoperiți de mușchi, care le urcă până pe obrajii scortșoși. Vântul le vuiește printre coaste.

Alcătuiesc o procesiune falnică și solemnă.

— Dacă ești atât de sigură că Madoc o să-ți dea voie, de ce nu l-ai întrebat până acum? îmi șoptește Taryn. Mai sunt numai trei zile până la turneu.

Oricine poate lupta în Turneul de Vară, dar dacă vreau să devin cavaler, trebuie să-mi anunț candidatura purtând o eșarfă verde de-a latul pieptului. Iar dacă Madoc nu-mi va da voie s-o port, atunci nu voi avea nicio șansă, indiferent de câtă pricepere aș da dovadă. Nu voi fi candidată și nu mă va alege nimeni.

Mă bucur că oamenii-rădăcină îmi oferă un motiv să nu răspund, pentru că, firește, Taryn are dreptate. Nu l-am întrebat încă pe Madoc, pentru că mi-e teamă de răspunsul lui.

Când ajungem acasă, împingem ușa imensă din lemn, cu al său schelet întortocheat de fier, și auzim pe cineva țipând de durere la etaj. Alerg înspre sursa zgomotului cu sufletul la gură și o descopăr pe Vivi în camera ei, fugărind un nor de spriți. Aceștia o zbughesc afară, pe hol, pe lângă mine, ca o explozie de fum diafan, iar Vivi izbește de cadrul ușii cartea cu care încerca să îi lovească.

— Privește! îmi strigă ea, arătând spre cămară. Uite ce mi-au făcut!

Ușa e deschisă și văd o grămadă de obiecte furate din lumea oamenilor: pachete de chibrituri, ziare, sticle goale, romane și fotografii. Spriții prefăcuseră pachetele de chibrituri în paturi și mese, sfârtecaseră toată hârtia și smulseseră mijlocul cărților ca să-și facă cuib înăuntru. Era de-a dreptul o infestație de spriți.

Dar sunt și mai uluită să văd cât de multe lucruri a adunat Vivi și câte dintre ele nu par a avea nicio valoare. Sunt numai gunoaie. Gunoaie de-ale muritorilor.

— Ce sunt alea? întreabă Taryn, intrând în încăpere.

Se apleacă și scoate o bandă de fotografii, care au fost doar puțin ronțuite de spriți. Sunt poze făcute una după alta, din acelea pentru care trebuie să intri în cabină. În poze apare Vivi cu brațul pe după umerii unei fete, o muritoare cu părul roz, care zâmbește larg.

Poate că Taryn nu e singura care a decis să se îndrăgostească.

La cină, ne așezăm la o masă mare, solidă, având cioplite pe toate laturile imagini cu fauni care cântă la fluiere și impi care dansează. În centru ard lumânări groase de ceară, lângă o vază cioplită în piatră, plină cu măcrișul-iepurelui. Servitorii ne aduc farfurii din argint, pline-ochi cu mâncare. Mâncăm fasole verde, friptură de vânat presărată cu semințe de rodie, păstrăv la grătar cu unt, o salată din ierburi amare și, la desert, prăjituri cu stafide îmbibate în sirop de mere. Madoc și Oriana beau vin; noi, copiii, îl amestecăm cu apă.

Lângă farfuria mea și a lui Taryn se află un castron cu sare.

Vivi își împunge friptura și apoi linge sângele de pe cuțit.

Oak surâde de cealaltă parte a mesei și începe s-o imite pe Vivi, dar Oriana îi smulge cuțitul din mână înainte să-și taie limba-n două. Oak chicotește și apucă friptura cu degetele, rupând din ea cu dinții săi ascuțiți.

— Ar trebui să știi că, în curând, regele va abdica în favoarea unuia dintre copiii săi, spune Madoc, privindu-ne pe toți. Probabil că îl va alege pe Prințul Dain.

Nu contează că Dain e cel de-al treilea născut. Înaltul Conducător își alege succesorul – în felul acesta e asigurată stabilitatea regatului Elfhame. Prima Înaltă Regină, Mab, și-a pus fierarul să făurească o coroană. Se spune că fierarul era o creatură pe nume Grimsen, care știa să facă orice din metal – păsări cântătoare și coliere care șerpuiau în jurul gâtului, săbii gemene pe nume Caută-Inimă și Jură-Inimă, care nu-și ratau niciodată ținta. Coroana reginei Mab a fost făurită în chip magic și minunat, astfel încât să poată trece numai de la o rudă de sânge la alta, într-un șir neîntrerupt. Odată cu coroana trec și promisiunile tuturor celor ce au jurat pe ea. Cu toate că supușii ei se adună la fiecare încoronare pentru a-și reînnoi jurămintele de credință, autoritatea aparține în continuare coroanei înseși.

— De ce abdică? întreabă Taryn.

Rânjetul lui Vivi a devenit răutăcios.

— Odraslele lui și-au pierdut răbdarea cu el, pentru că e încă în viață.

Pe chipul lui Madoc trece o undă de furie. Taryn și cu mine nu îndrăznim să-l provocăm, de teamă să nu depășim limita răbdării pe care o are cu noi, dar Vivi posedă o pricepere desăvârșită când vine vorba de provocări. Când îi răspunde, observ că Madoc face mari eforturi să-și păstreze cumpătul.

— Puțini regi ai Tărâmului au avut o ocârmuire atât de strălucită și atât de îndelungată precum Eldred. Acum va pleca în căutarea Pământului Făgăduinței.

Din câte îmi dau seama, Pământul Făgăduinței e un eufemism pe care-l folosesc ca să se refere la moarte, cu toate că ei nu recunosc. Se spune că acolo e locul din care au venit locuitorii Tărâmului și locul în care se vor întoarce în cele din urmă.

— Adică părăsește tronul pentru că e bătrân? întreb eu, fără să-mi dau seama dacă sunt necuviincioasă. Există hobi

născuți cu pielea ridată, ca niște pisici mici, fără păr, și nixe cu brațe catifelate, a căror vârstă adevărată se citește doar în ochii lor străvechi. Aveam impresia că timpul nu are importanță pentru ei.

Oriana nu pare încântată, dar nici nu-mi spune efectiv să tac, deci poate că nu e *chiar* atât de necuviincios. Sau poate că nu se așteaptă din partea mea decât la purtări urâte.

— E adevărat că nu murim din cauza vârstei, dar odată cu vârsta obosim, spune Madoc, oftând adânc. Am pornit la război în numele lui Eldred. Am nimicit Curțile care nu i-au jurat credință. Am condus chiar și atacuri împotriva Reginei Mării de Jos. Dar Eldred și-a pierdut pofta de sânge. Le permite celor de sub stindardul său să se răzvrătească sub forme mai mult sau mai puțin serioase, timp în care alte Curți refuză să ni se supună. A sosit momentul să pornim la luptă. E timpul pentru un nou monarh, pentru unul flămând.

Oriana își încrețește fruntea, ușor derutată.

— Preferabil, familia ta ar vrea să fi în siguranță.

— La ce e bun un general dacă nu sunt războaie?

Madoc soarbe cu sete din vin, îndelung. Mă întreb cât de des simte nevoia să-și umezească gluga cu sânge proaspăt.

— Încoronarea noului rege va avea loc la solstițiul de toamnă. Nu vă temeți. Am un plan care să ne asigure viitorul. Voi trebuie doar să vă pregătiți pentru mult dans.

Mă întreb care ar putea fi planul lui, moment în care Taryn îmi dă un picior pe sub masă. Când mă întorc să o privesc, furioasă, ea ridică din sprâncene.

— Întreabă-l! mă îndeamnă ea, mișcând din buze fără să scoată vreun sunet.

Madoc se uită la ea.

— Ce e?

— Jude vrea să întrebe ceva, spune Taryn.

Mai rău e, am impresia, că Taryn crede că mă ajută.

Trag adânc aer în piept. Bine măcar că Madoc pare a fi în toane bune.

— M-am gândit la turneu, îi spun. M-am imaginat de multe ori rostind cuvintele astea, dar acum, când le spun cu adevărat, nu sună așa cum am sperat. Mă pricep binișor să mă-nuiesc sabia, adaug.

— Ești prea modestă, spune Madoc. Stăpânești de minune mânuitul sabiei.

Pare a fi o încurajare. Mă uit la Taryn, care parcă își ține răsufierea. Toți cei de la masă au încremenit, mai puțin Oak, care își lovește paharul de marginea farfuriei.

— Voi lupta în Turneul de Vară și vreau să mă declar pregătită să fiu aleasă drept cavaler.

Madoc ridică din sprâncene.

— Asta îți dorești? E o treabă periculoasă.

Încuviințez, dând din cap.

— Nu mă tem.

— Interesant, spune el.

Inima îmi zvâcnește surd în piept. M-am gândit la planul ăsta sub toate aspectele, mai puțin la posibilitatea că nu-l va încuviința.

— Vreau să-mi croiesc propriul drum la Curte, spun eu.

— Nu ești o ucigașă, îmi spune el.

Tresar și îmi ridic privirea, întâlnind-o pe a lui. Se uită la mine hotărât, cu ochii săi aurii de pisică.

— Aș putea să devin una, insist eu. Mă antrenez de un deceniu.

De când m-ai luat, gând căruia nu-i dau glas, cu toate că, probabil, mi se citește în privire.

Madoc clatină din cap cu părere de rău.

— Ceea ce-ți lipsește nu are nimic de-a face cu experiența.

— Nu, dar... încerc eu să spun.

— Destul. Am hotărât, spune el, ridicând glasul pentru a-mi tăia replica.

După câteva clipe în care amândoi rămânem tăcuți, îmi adresează un zâmbet firav, împăciuitor.

— Participă la turneu dacă vrei, ca un exercițiu, dar nu vei purta eșarfa verde. Nu ești pregătită să fii cavaler. Mai putem vorbi după încoronare, dacă vei fi la fel de hotărâtă. Și dacă e vorba doar de un capriciu, va fi timp suficient să-ți treacă.

— Nu e vorba de niciun capriciu!

Urăsc disperarea din propria-mi voce, dar am numărat zilele până la turneu, una câte una. Gândul că voi aștepta luni întregi, numai ca el să mă poată refuza din nou, mă umple de-o disperare groaznică.

Madoc mă privește cu o expresie indescifrabilă.

— După încoronare, repetă el.

Aș vrea să țin la el: „Știi cât de greu e să stai mereu cu capul plecat? Să înghiți insulte și să înduri amenințări pe față? Și totuși, asta am făcut. Am crezut că așa îmi voi dovedi tăria de caracter. Am crezut că, dacă vei vedea cum încasez totul cu zâmbetul pe buze, vei vedea că sunt vrednică”.

Nu ești o ucigașă.

Habar nu are cum sunt.

Poate că nici eu nu știu. Poate că niciodată nu-mi dau frâu liber, ca să pot descoperi.

— Prințul Dain va fi un rege destoinic, spune Oriana, schimbând cu pricepere discuția înspre un subiect mai plăcut. Încoronările presupun câte o lună de baluri. Vom avea nevoie de rochii noi, adăugă ea.

Pare că ne include și pe mine și pe Taryn în afirmația asta generală.

— Rochii magnifice, precizează ea.

Madoc dă din cap aprobator și zâmbeste descoperindu-și dinții, așa cum face de obicei.

— Da, da, oricâte doriți. Vreau să arătați cât mai bine și să dansați cât mai aprig.

Mă străduiesc să respir încet, să mă concentrez asupra unui singur lucru. Semințele de rodie din farfuria mea, care sclipesc ca niște rubine umezite în sânge de vânat.

După încoronare, a spus Madoc. Încerc să mă concentrez asupra acestui lucru. Numai că parcă ar însemna niciodată.

Mi-ar plăcea nespun să am o rochie de Curte precum cele pe care le-am văzut în garderoba Orianei, cu modele complicate și opulente, cusute pe fuste din aur și argint, toate frumoase ca zorii zilei. Mă concentrez și asupra acestui gând.

Dar apoi merg prea departe și mă închipui îmbrăcată în acea rochie, cu sabia la sold, transformată, un adevărat membru al Curții, un cavaler al Cercului Șoimilor. Iar Cardan mă privește din cealaltă parte a încăperii, de lângă rege, și râde de pretenția mea.

Râde de parcă ar ști că e vorba doar de o fantezie care nu se va împlini niciodată.

Mă ciupesc de picior până durerea îmi alungă gândurile.

— Va trebui să vă tociți tălpile pantofilor, așa cum facem noi, ceilalți, ne spune Vivi mie și lui Taryn. Pun pariu că Oriana e bolnavă de grijă, pentru că, din moment ce Madoc v-a încurajat să dansați, ea nu vă poate opri. Oroarea ororilor, poate chiar vă veți distra.

Oriana strânge din buze.

— Ești nedreaptă și nu e adevărat.

Vivi își dă ochii peste cap.

— Dacă n-ar fi adevărat, n-aș putea s-o spun.

— Gata, potoliți-vă! strigă Madoc lovind cu palma în masă și toți tresărim. Încoronările sunt ocazii în care multe lucruri

se pot întâmpla. O să se producă schimbări și nu e deloc înțeles să mi se împotrivescă ceva.

Nu-mi dau seama dacă se referă la Prințul Dain sau la fiicele lui nerecunoscătoare ori la ambele.

— Te temi că s-ar putea să încerce ceva să pună stăpânire pe tron? întreabă Taryn.

Și ea, ca și mine, a fost educată în materie de strategie, manevre și riposte, ambuscade și tactici de obținere a superiorității. Însă, spre deosebire de mine, ea are talentul Orianei de a pune întrebările care îndrumă conversația înspre făgașe mai puțin prăpăstioase.

— Casa Sălcii ar trebui să se teamă, nu eu, spune Madoc, dar pare încântat că i s-a pus întrebarea asta. Fără îndoială că unii dintre supușii lor își doresc să nu existe nicio Coroană Însângerată și nici vreun Înalt Rege. Urmașii lui ar face bine să se asigure în mod special că oștile Tărâmului sunt mulțumite. Un strateg cu experiență îndelungată așteaptă ocazia potrivită.

— Doar ceva care nu mai are nimic de pierdut ar ataca tronul atât timp cât îl aperi tu, spune Oriana cu afectare.

— Mereu rămâne câte ceva de pierdut, spune Vivi și se strâmbă la Oak, care chicotește.

Oriana întinde mâinile spre el, dar se stăpânește. Doar nu e niciun pericol. Și totuși, observ sticlirea din ochii de pisică ai lui Vivi și nu sunt prea sigură că Oriana nu are dreptate să fie neliniștită.

Vivi și-ar dori să-l pedepsească pe Madoc, dar nu are puterea decât să-i stea în coaste. Ceea ce presupune s-o chinuie pe Oriana folosindu-se de Oak. Știu că Vivi îl iubește – doar e fratele nostru –, dar asta nu înseamnă că nu îndrăznește să-l învețe lucruri rele.

Madoc ne zâmbește tuturor, acum e satisfacția întruchipată. Înainte credeam că nu observă curentul de încordare care circulă în familie, dar, pe măsură ce cresc, îmi dau seama că

acest conflict abia stăpânit nu-l deranjează câtuși de puțin. Îl încântă la fel de mult ca războiul declarat.

— Poate că niciunul dintre dușmanii noștri nu e un strateg cât de cât priceput.

— Să sperăm, spune Oriana distrată, cu ochii pe Oak, și ridică paharul cu vin.

— Chiar așa, spune Madoc. Să ciocnim! Pentru incompetența dușmanilor noștri!

Îmi ridic paharul și ciocnesc cu Taryn, apoi îl dau pe gât până la fund.

Mereu rămâne câte ceva de pierdut.

Rămân cu gândul ăsta toată dimineața, întorcându-l în minte pe-o parte și pe alta. În cele din urmă, când mă satur să mă răsucesc și să mă perpelesc în pat, îmbrac un halat peste cămașa de noapte și ies în lumina soarelui de sfârșit de dimineață. E strălucitoare ca aurul bătut cu ciocanul și îmi ustură ochii când mă așez pe un petec de trifoi, în apropierea grajdurilor, cu privirea la conac.

Toate astea au fost ale mamei înainte să devină ale Orianei. Pe vremea aia, mama trebuie să fi fost tânără și îndrăgostită de Madoc. Mă întreb cum s-a simțit ea. Mă întreb dacă a crezut că avea să fie fericită aici.

Mă întreb când anume și-a dat seama că nu era.

Am auzit zvonurile. Nu e puțin lucru să-l păcălești pe generalul Înaltului Rege, să fugi pe furiș din Tărâmul Zânelor, purtându-i copilul în pântec, și să rămâi ascunsă aproape zece ani. A lăsat în urmă rămășițele arse ale altei femei printre resturile înnegrite ale conacului lui. Nimeni nu poate spune că nu și-a demonstrat tăria de caracter. Dacă ar fi fost puțin mai norocoasă, Madoc nu și-ar fi dat seama niciodată că era încă în viață.

Aș zice că ea a avut multe de pierdut.

Și eu am multe de pierdut.

Dar ce contează?

— Lasă lecțiile de azi, îi spun lui Taryn în acea după-amiază.

M-am îmbrăcat și m-am pregătit devreme. Deși nu am dormit, nu simt nicio urmă de oboseală.

— Rămâi acasă, adaug eu.

Mă privește cu o îngrijorare profundă, în timp ce un băiat pixi, de curând îndatorat lui Madoc, îi împletește părul castaniu sub forma unei coronițe. Stă dreaptă la măsuta de toaletă, îmbrăcată toată în culori brune și aurii.

— Pentru că-mi spui să nu mă duc, înseamnă că trebuie să mă duc. Nu știu ce-ți trece prin cap, dar încetează. Îmi dau seama că ești dezamăgită din cauza turneului...

— Asta nu contează, spun eu, deși, evident, contează.

Contează atât de mult, încât acum, când am pierdut speranța de a deveni cavaler, simt că s-a deschis un hău sub mine și că mă prăbușesc.

— Poate că Madoc o să se răzgândească.

Cobor scările și ea mă urmează, apucând coșurile înaintea mea.

— Măcar acum nu va mai trebui să-l sfidezi pe Cardan.

Mă răstesc la ea, deși nu are nicio vină.

— Știi de ce nu mă lasă Madoc să încerc să devin cavaler? Pentru că are impresia că sunt slabă.

— Jude, mă previne ea.

— Credeam că trebuie să fiu cuminte și să respect regulile, îi spun eu. Dar m-am săturat să fiu slabă. M-am săturat să fiu cuminte. Cred că am să fiu altfel.

— Numai idiotii nu se înspăimântă de lucrurile înspăimântătoare, spune Taryn, ceea ce e adevărat, fără îndoială, dar nu reușește să mă descurajeze.

— Lasă lecțiile de azi, îi spun iarăși, dar nu vrea, așa că mergem la școală împreună.

Taryn mă privește cu îngrijorare în timp ce vorbesc cu conducătoarea jocului de-a războiul, Fand, o fată pixi cu pielea de albastru petalelor de flori. Aceasta îmi amintește că mâine facem o repetiție, pentru a fi pregătiți pentru turneu.

Dau din cap, încuviințând, și-mi mușc obrazul pe dinăuntru. Nimeni nu trebuie să știe că speranțele mele sunt năruite. Nimeni nu trebuie să știe că am avut vreo speranță.

Mai târziu, când Cardan, Locke, Nicasia și Valerian se așază la masa lor, sunt nevoiți să scuipe mâncarea, icnind oripilați. Peste tot în jurul lor, copii ai Nobilimii Zânelor mai puțin nesuferiți își mănâncă pâinea cu miere, turtele și porumbeii fripți, biscuiții cu gem de soc și brânza și boabele grase de struguri. Însă toate bucatele din coșul fiecăruia dintre dușmanii mei au fost sărate cu mult peste măsură.

Cardan îmi întâlnește privirea și nu pot stăpâni zâmbetul răutăcios care-mi înalță colțurile gurii. Ochii lui strălucesc ca tăciunii și ura lui e vie, lucește împrejurul nostru precum aerul de deasupra unor stânci negre într-o zi toridă de vară.

— Ți-ai pierdut mințile? mă întreabă Taryn agitată, scuturându-mă de umăr, ca să mă întorc cu fața la ea. Nu faci decât să înrăutățești situația. Există un motiv bun pentru care nimeni nu le ține piept.

— Știu, spun încet, nefiind în stare să-mi ascund zâmbetul. Sunt multe motive.

Are dreptate să-și facă griji. Tocmai am declarat război.

Capitolul 6

Am spus povestea asta anapoda. Sunt anumite lucruri legate de faptul că am crescut în Tărâmul Zânelor pe care chiar ar fi trebuit să vi le spun. Nu le-am inclus în poveste în mare parte pentru că sunt lașă. Nici măcar mie nu-mi dau voie să mă gândesc la ele. Dar poate că, dacă ați ști câteva detalii relevante despre trecutul meu, ați înțelege mai bine de ce sunt așa cum sunt. Dacă ați ști cum mi-a pătruns frica până în măduva oaselor. Cum am învățat să o ascund.

Așadar, acestea sunt trei lucruri pe care ar fi trebuit să le spun despre mine, dar pe care nu le-am spus:

1. Când aveam nouă ani, unul dintre paznicii lui Madoc mi-a mușcat vârful degetului inelar de la mâna stângă. Eram afară și, când am țipat, m-a împins atât de tare, încât m-am izbit cu capul de un stâlp de lemn din grajd. Apoi m-a silit să stau acolo cât timp a mestecat bucata pe care o mușcase. Mi-a zis pe șleau cât de mult detesta muritorii. Am sângerat foarte mult - n-ai crede că poate țâșni atâta sânge dintr-un deget. După ce a terminat, mi-a explicat că aș face bine să păstrez secretă întâmplarea, pentru că altfel mă va mânca în întregime. Așa că, evident, n-am spus nimănui. Până acum, când vă spun vouă.

2. Când aveam unsprezece ani, un membru foarte plictisit al Nobilimii m-a zărit ascunzându-mă sub masa cea mare la una dintre petreceri. M-a scos de sub masă târându-mă de un picior, în timp ce eu loveam și mă zbăteam. Nu cred că știa cine sunt – cel puțin, eu prefer să cred că nu știa. Dar m-a silit să beau, așa că am băut; vinul de zână, verde ca iarba, mi-a alunecat pe gât precum nectarul. A dansat cu mine dintr-un capăt în altul al dealului. Inițial a fost distractiv, a fost genul de distracție înfiorătoare, care te face să țiți că vrei să fii lăsată jos și apoi să ametești și să-ți vină rău. Dar când distracția s-a risipit și eu tot nu reușeam să mă opresc, a devenit pur și simplu îngrozitor. Se pare că spaima mea a fost pe măsura distracției lui. Prințesa Elowyn m-a descoperit la sfârșitul petrecerii, vomitam și plângeam. Nu m-a întrebat nimic legat de cum ajunsese în starea aia, n-a făcut decât să mă predea Orianei, ca și când aș fi fost o haină pierdută. Nu i-am spus niciodată lui Madoc. Ce rost ar fi avut? Toți cei care mă văzuseră probabil că avuseseră impresia că mă distram de minune.
3. Când aveam paisprezece ani și Oak avea patru, acesta m-a fermecat. N-a făcut-o cu intenție – ei bine, măcar nu a înțeles exact de ce nu avea voie s-o facă. Nu purtam niciun talisman de apărare, pentru că tocmai făcusem baie. Oak nu voia să meargă la culcare. M-a rugat să mă joc cu el cu păpușile, așa că ne-am jucat. Mi-a cerut să-l fugăresc, așa că ne-am jucat de-a prinselea prin încăperi. Apoi și-a dat seama că putea să mă facă să-mi dau singură palme, ceea ce era amuzant. Tatterfell ne-a găsit după câ-

teva ore, s-a uitat bine la obrajii mei roșii și la lacrimile care-mi curgeau din ochi și apoi a fugit să o aducă pe Oriana. Săptămâni întregi, Oak cel hazliu a tot încercat să mă farmece astfel încât să-i aduc dulciuri, să-l ridic în mâini deasupra capului sau să scuip la masă, la cină. Chiar dacă nu i-a mers niciodată, chiar dacă de la întâmplarea aia am purtat un colier de scorușe oriunde aș fi mers, câteva luni abia m-am abținut să nu-l pocnesc. Oriana nu m-a iertat niciodată pentru faptul că m-am stăpânit – are impresia că, pentru că nu m-am răzbunat pe el, înseamnă că am de gând să mă răzbun în viitor.

Iată de ce nu-mi plac poveștile astea: scot în evidență faptul că sunt vulnerabilă. Oricât de grijulie aș fi, în cele din urmă, o să fac iarăși un pas greșit. Sunt slabă. Sunt fragilă. Sunt muritoare.

Asta urăsc cel mai mult.

Chiar dacă, prin cine știe ce minune, aș reuși să fiu mai bună decât ei, nu voi fi niciodată una de-ale lor.

Capitolul 7

Nu zăbovesc să se răzbune.

În restul după-amiezii și în prima parte a serii, avem lecții de istorie. Un goblin cu cap de pisică, pe nume Yarrow, ne recită balade și ne pune întrebări. Cu cât dau mai multe răspunsuri corecte, cu atât Cardan se înfurie mai tare. Nu-și ascunde nemulțumirea, i se plânge cu glas tărăgănat lui Locke că lecțiile astea sunt atât de plictisitoare și se strâmbă la lector.

De data asta terminăm înainte ca întunericul să se lase cu totul. Taryn și cu mine pornim spre casă. Îmi aruncă priviri îngrijorate. Lumina asfințitului se strecoară printre copaci și inspir adânc, savurând mirosul de ace de pin. Simt un fel de liniște ciudată, în ciuda isprăvii mele prostești.

— Nu-ți stă în fire, spune Taryn în cele din urmă. Tu nu intri în conflict cu oamenii.

— Nu câștig nimic dacă încerc să-i împac, spun eu lovind o piatră cu vârful ciubotei. Cu cât li se iartă mai multe, cu atât au pretenția la și mai mult.

— Atunci, ai de gând să... ce? Să-i înveți bunele maniere? oftează Taryn. Chiar dacă ar trebui s-o facă cineva, asta nu înseamnă că acel cineva trebuie să fii tu.

Are dreptate. Știu că are dreptate. Furia îmbătătoare a acestei după-amiezi se va stinge și-mi voi regreta faptele. Probabil că, după un somn lung, o să fiu la fel de îngrozită

ca Taryn. N-am reușit decât să-mi fac probleme și mai mari, oricât de plăcut ar fi fost să-mi satisfac orgoliul rănit.

Nu ești o ucigașă.

Ceea ce-ți lipsește nu are nimic de-a face cu experiența.

Și totuși, acum nu am regrete. Din moment ce am pășit dincolo de marginea prăpastiei, acum nu vreau decât să cad.

Dau să vorbesc, moment în care o mână îmi acoperă brusc gura. Degetele se adâncesc în pielea din jurul buzelor mele. Încerc să lovesc, zbătându-mă, și îl văd pe Locke apucându-l pe Taryn de brâu. Cineva m-a apucat de încheieturile mâinilor. Îmi eliberez gura cu un zvâcnet și țip, dar pe Tărâmul Zânelor țipetele sunt ca un cântec de pasăre, se aud prea des și nu atrag atenția.

Ne împing înainte printre copaci, râzând. Îl aud pe unul dintre băieți chiuind. Mi se pare că-l aud pe Locke spunând că distracția n-o să dureze mult sau ceva asemănător, dar cuvintele lui se pierd în hărmălaie.

Apoi cineva mă împinge de umeri și resimt un șoc oribil în clipa în care apa rece mă împresoară. Scuiș apăs și încerc să respir. Simt gust de măt și de stuf. Mă ridic dintr-o mișcare. Taryn și cu mine ne aflăm în râu, apa ne ajunge la brâu și curenții ne împing la vale, spre o porțiune mai adâncă și mai învolburată. Îmi înfig picioarele în mătza de pe fund, ca să nu mă ia curentul apei. Taryn s-a agățat de un bolovan și părul îi e ud. Probabil că a alunecat.

— Sunt nixe în râul ăsta, spune Valerian. Dacă nu ieșiți înainte să vă găsească, o să vă tragă sub apă și-o să vă țină acolo. O să-și înfigă dinții ascuțiți în pielea voastră.

Se face că mușcă.

Sunt înșiruiți pe malul râului, Cardan e cel mai aproape, cu Valerian lângă el. Locke își trece mâna peste vârfurile papurii și pare că nu e atent la ceea ce se petrece în jur. Acum nu mai pare prietenos. Pare că s-a plictisit și de prietenii săi, și de noi.

— Asta e firea nixelor, n-au ce face, spune Nicasia și lovește apa cu piciorul, împrôșcându-mi fața. Așa cum nici voi n-aveți ce face decât să vă înecați.

Îmi înfig mai aprig picioarele în nămol. Apa îmi umple ciubotele și-mi îngreunează mișcările picioarelor, dar nămolul mi le ține pe loc atunci când stau nemișcată. Nu știu cum am să ajung la Taryn fără să alunec.

Valerian ne răstoarnă gențile de școală pe mal. Nicasia, Locke și cu el aruncă pe rând conținutul lor în apă. Caietele mele legate în piele. Suluri de hârtie care se desfac în timp ce se scufundă. Cărțile cu balade și istorie împrôșcă tare cu apă, apoi se proptesc între două stânci și rămân întepenite. Tocul meu bun și penițele lucesc pe fundul râului. Călimara se sfărâmă de stânci și colorează apa în stacojiu.

Cardan mă urmărește cu privirea. Deși nu mișcă nici măcar un deget, sunt convinsă că el a pus la cale toate astea. În ochii lui întâlnesc grozava straniețate a Tărâmului Zânelor.

— Vă distrați? le strig celor de pe mal atât de furioasă, încât nu mai simt nici urmă de frică. Vă simțiți bine?

— Excelent, spune Cardan.

Apoi își mută privirea de la mine înspre un loc din apă unde se adună umbre. Or fi nixe? Nu-mi dau seama. Încerc doar să mă apropiu de Taryn.

— Nu-i decât un joc, spune Nicasia. Dar uneori nu avem grijă când ne jucăm cu jucăriile noastre. Și se strică.

— Doar nu v-am înecat cu mâna noastră, strigă Valerian.

Piciorul îmi alunecă pe pietrele slinoase și cad, înghițind apă noroioasă, sunt purtată la vale și nu pot face nimic. Intru în panică și-mi destind plămânii. Întind o mână și mă prind de rădăcina unui copac. Îmi recapăt echilibrul, tușesc și gâfâi.

Nicasia și Valerian râd. Expresia lui Locke e de nedescifrat. Cardan a intrat cu un picior între firele de papură, poate ca să ne vadă mai bine. Furioasă și scuipând apă, mă opintesc

să ajung înapoi la Taryn, care face un pas înainte, mă apucă de mână și o strânge puternic.

— Credeam că ai să te îneci, spune ea, cuprinsă de isterie.

— Ne descurcăm, îi spun eu.

Îmi înfig picioarele în mâl și mă aplec după o piatră. Găsesc una mare și o ridic greoi, e verde și acoperită cu alge luscioase.

— Dacă ne atacă nixele, o să le țin eu piept.

— Renunță, spune Cardan.

Se uită drept la mine. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Taryn.

— N-ar fi trebuit să înveți împreună cu noi. Ia-ți gândul de la turneu. Spune-i lui Madoc că nu ai ce căuta printre noi, care îți suntem superiori tăi. Dacă faci asta, te voi salva.

Îl privesc fix.

— Nu trebuie decât să renunți, spune el. E ușor.

Mă uit la sora mea. Din vina mea e udă learcă și speriată. Apa râului e rece, în ciuda căldurii verii, iar curentul e puternic.

— Și o s-o salvezi și pe Taryn?

— A, adică vei face ce-ți cer de dragul ei?

Privirea lui Cardan e flămândă, devoratoare.

— Asta te face să te simți nobilă?

Se oprește și, în tăcerea care urmează, nu se mai aude decât respirația întretăiată a lui Taryn.

— Ei bine, așa te simți?

Privesc înspre nixe, le urmăresc să văd dacă fac vreo mișcare.

— Ce-ar fi să-mi spui tu cum vrei să mă simt?

— Interesant.

Face încă un pas înainte, se ghemuiește și se uită la noi de la același nivel.

— Sunt atât de puțini copii în Tărâmul Zânelor, că nu am

văzut niciodată gemeni. E ca și cum ai fi dublată sau, mai degrabă, ca și cum ai fi împărțită în două?

Nu răspund.

În spatele lui, o văd pe Nicasia luându-l pe Locke de braț și șoptindu-i ceva. El o privește cu o indignare usturătoare, iar ea se bosumflă. Poate că îi agasează faptul că în clipa de față încă nu ne mănâncă nimeni.

Cardan se încruntă.

— Soră geamănă, spune el, întorcându-și privirea spre Taryn.

Zâmbetul îi revine pe buze, ca și când i-ar fi venit o nouă idee înfiorătoare care să-l bucure.

— Tu ai face același sacrificiu? Hai să vedem: Am o ofertă cât se poate de generoasă pentru tine. Urcă pe mal și sărută-mă pe ambii obraji. După aceea, cu condiția să nu o aperi pe sora ta prin cuvânt sau faptă, nu te voi mai considera responsabilă pentru sfidarea ei. Ei bine, nu e un târg bun? Dar e valabil doar dacă vii acum la noi, iar pe ea o lași acolo să se înece. Demonstrează-i că va fi mereu singură.

Preț de o clipă, Taryn rămâne nemișcată, ca și cum ar fi înghețat.

— Du-te, îi spun eu. Mă descurc.

Oricum mă doare când pornește anevoie spre țărm. Dar fi-rește că ar trebui să se ducă. Va fi în siguranță, iar prețul chiar nu e important.

Una dintre siluetele palide se desprinde de celelalte și înoată înspre ea, dar umbra mea din apă o face să ezite. Mă prefac că arunc cu piatra și creatura tresare puțin. Le place prada ușoară.

Valerian o ia de mână pe Taryn și o ajută să iasă din apă ca și cum ar fi o mare doamnă. Rochia ei e udă learcă și apa șiroiește de pe ea cu fiecare mișcare, ca rochiile spiriților sau ale nimfelor mării. Își lipește buzele albastre de obrajii lui Car-

dan, întâi de unul, apoi de celălalt. Ea ține ochii închiși, dar ai lui sunt deschiși și mă urmăresc.

— Spune: „Mă lepăd de sora mea, Jude”, îi cere Nicasia. „N-am s-o ajut. Nici măcar nu-mi place de ea.”

Taryn privește spre mine scurt și cu părere de rău.

— Nu mă puteți obliga să zic asta. Nu așa ne-a fost învoiala.

Ceilalți râd. Cizma lui Cardan desparte ciulinii și papura. Locke dă să spună ceva, dar Cardan îl întrerupe.

— Sora ta te-a abandonat. Vezi ce putem face cu câteva cuvinte? Și totul poate fi mult mai rău. Te putem ferma să alergi încolo și-ncoace în patru labe, lătrând ca un câine. Te putem blestema să te topești de dorul unui cântec pe care n-o să-l mai auzi niciodată sau al vreunui cuvânt blând din gura mea. Noi nu suntem muritori. Te vom zdrobi. Ești o creatură mică și fragilă; ar fi o nimica toată pentru noi. Cedează.

— Niciodată, spun eu.

Cardan zâmbește, încrezut.

— Niciodată? E ca și cum ai spune „veșnic” – e prea mult pentru ca muritorii să poată înțelege.

Silueta din apă rămâne pe loc, probabil pentru că prezența lui Cardan și a celorlalți îi dă impresia că am prieteni care m-ar putea apăra dacă aș fi atacată. Aștept următoarea mișcare a lui Cardan, urmărindu-l cu atenție. Sper că arăt sfidătoare. Mă privește iscoditor câteva clipe nesfârșite, îngrozi-toare.

— Gândește-te la noi, îmi spune el. Pe drumul lung spre casă, udă și rușinată. Gândește-te la răspunsul tău. Asta a fost unul dintre cele mai mici rele pe care ți le putem face.

Și cu asta ne întoarce spatele, iar în clipa următoare și ceilalți fac la fel. Îl privesc în timp ce se îndepărtează. Îi urmăresc pe toți.

Când nu se mai zăresc, mă trag la mal și mă întind pe spate în nămol, lângă Taryn, care stă în picioare. Inspir îndelung

și lacom. Nixele încep să răsară și ne privesc cu ochi flămânzi, opalescenți. Se uită la noi printr-un pâlc de coada-vulpiei. Una dintre ele începe să se târască pe mal.

Arunc piatra. N-o nimeresc nici pe departe, dar pleoscăitul le sperie și nu se mai apropie.

Gâfâind, mă silesc să mă ridic și o iau din loc. Și pe tot drumul spre casă, în timp ce Taryn suspină încet, mă gândesc cât de mult îi urăsc și cât de mult mă urăsc pe mine însămi. Apoi nu mă mai gândesc decât la ciubotele mele ude, pe care le ridic pas după pas și care mă poartă pe lângă mărăcini, ferigi încovoiate și ulmi, pe lângă tufișuri de cireși cu buze roșii, dracile și goldani, pe lângă sprânci de pădure, care-și au cuib în tufele de trandafir, până acasă, unde mă așteaptă o baie și un pat, într-o lume care nu e a mea și poate că nu va fi niciodată.

Capitolul 8

Capul îmi zvâcnește îngrozitor când Vivienne mă zgâlțâie și mă trezește. Sare în pat, azvârle la o parte cuvertura cu piciorul și face cadrul să scârțâie. Îmi acopăr fața cu o pernă, încercând să o ignor și să mă întorc la somnul meu fără vîșe.

— Trezește-te, somnorilă! spune ea și trage pătura de pe mine. Mergem la mall.

Scot un sunet găuit și dau din mână ca s-o alung.

— Sus! îmi ordonă ea și sare din nou.

— Nu, mormăi eu și mă cufund mai adânc în păturile rămase. Trebuie să merg la repetiția pentru turneu.

Vivi se oprește din țopăit și-mi dau seama că acest lucru nu mai e adevărat. Nu mai trebuie să lupt. Doar că, din nesăbuință, i-am spus lui Cardan că n-am să mă dau bătută niciodată.

...gând care-mi amintește de râu și de nixe și de Taryn.

...de faptul că ea a avut dreptate și că eu m-am înșelat cumplit.

— Îți fac cinste cu o cafea când ajungem acolo, o cafea cu ciocolată și frișcă, insistă Vivi. Haide. Taryn ne așteaptă.

Mă dau jos din pat, împleticindu-mă. Mă ridic, mă scarpin la sold și mă uit la ea, furioasă. Îmi arată zâmbetul ei cel mai fermecător și simt că, fără să vreau, iritarea îmi dispare. Vivi e adesea egoistă, dar e egoistă cu atâta veselie și încurajează atât de mult egoismul vesel la ceilalți, încât e ușor să te distrezi cu ea.

Mă îmbrac repede în hainele moderne pe care le țin tocmai în fundul șifonierului – blugi, un pulover vechi, cenușiu, cu o stea neagră în față, și o pereche de teniși Converse înalți, argintii și strălucitori. Îmi strâng părul într-o căciulă împletită, înfioată, iar când mă zăresc în oglinda înaltă (cioplită astfel încât să dea impresia că de fiecare parte a sticlei se află câte un faun deșucheat care privește lacom) descopăr că îmi întoarce privirea o persoană diferită.

Poate persoana care aș fi putut deveni dacă aș fi fost crescută ca om.

...oricine o fi și persoana asta.

Când eram mici, spuneam întruna că ne vom întoarce în lumea oamenilor. Vivi tot zicea că, dacă ar învăța încă puțină magie, am putea să mergem. Aveam să găsim un conac părăsit și ea avea să farmece păsările să aibă grijă de noi. Aveau să ne cumpere pizza și dulciuri, iar noi urma să mergem la școală numai dacă aveam chef.

Dar, până să învețe Vivi cum am putea face călătoria asta, realitatea ne-a dejucat planurile. Se pare că păsările nu pot, de fapt, să cumpere pizza, chiar dacă sunt fermecate.

Le găsesc pe surorile mele în fața grajdurilor lui Madoc, unde sunt întărcați cai de zână potcoviți cu argint, lângă broaște enorme gata a fi înșeuete și înhămate și reni cu coarne late, de care sunt agățați clopoței. Vivi poartă blugi negri și o bluză albă, iar ochii de pisică îi sunt ascunși de ochelari de soare cu lentile reflectante. Taryn e îmbrăcată cu jeggings roz, un cardigan pufos și o pereche de ghete.

Ne străduim să imităm fetele pe care le vedem în lumea oamenilor, fetele din reviste, cele pe care le vedem pe ecranele din cinematografe cu aer condiționat, mâncând chestii atât de dulci, încât mă dor dinții. Nu știu ce-și spune lumea când ne vede. Pentru mine, hainele astea sunt o costumație. Mă joc cu naivitate de-a costumațiile. Nu pot ghici ce impresie cre-

ează tenișii sclipitori, așa cum un copil costumat în dragon nu poate ști ce-ar spune dragonii adevărați despre culoarea solzilor săi.

Vivi culege trei lujeri de rugină care cresc în apropierea troacelor cu apă. După ce găsește trei care se potrivesc cerințelor ei, îl ridică pe primul și suflă în el, spunând: „Răsari, fugarule, și poartă-ne acolo unde îți poruncesc.”

Cu aceste cuvinte, aruncă lujerul la pământ, iar acesta se preschimbă într-un ponei galben, costeliv, cu ochi de smarald și cu o coamă care aduce a frunziș dantelat. Poneiul scoate un nechezat ciudat, ascuțit. Vivi aruncă alți doi lujeri și în câteva clipe trei ponei din rugină forăie și adulmecă pământul. Seamănă oarecum cu caii de mare și pot străbate atât pământul, cât și cerul, după porunca lui Vivi, păstrându-și înfățișarea câteva ore bune și apoi prefăcându-se iarăși în ierburi.

Până la urmă, se pare că nu e atât de greu să călătorești între Tărâmul Zânelor și lumea oamenilor. Tărâmul se întinde alături de orașele muritorilor și dedesubtul lor, în miezul lor putrezit, părăsit și mâncat de viermi. Zânele trăiesc în dealuri, în văi și sub gorgane, pe străduțe dosnice și în clădiri abandonate ale muritorilor. Vivi nu e singura zână de pe insulele noastre care traversează marea pe furiș și pătrunde destul de des în lumea oamenilor, cu toate că majoritatea lor își iau o înfățișare de muritor, ca să-i încurce pe oameni. Cu mai puțin de o lună în urmă, Valerian se lăuda că prietenii lui și cu el păcăliseră niște turiști cu cortul și-i convinseseră să se ospăteze împreună cu ei, să înfulece frunze putrezite, vrăjite să arate ca niște delicatese.

Încalec pe armăsarul meu din rugină și-mi înfășor mâinile în jurul grumazului lui. Mereu vine clipa în care acesta începe să miște și nu pot să nu surâd. Ceva legat de imposibilitatea acestui fapt, de minunăția codrilor care se scurg pe lângă noi și de modul în care copitele de rugină azvârlă

pământ când țâșnesc în aer îmi provoacă un iureș electrizant de pură adrenalină.

Înăbuș urletul care-mi urcă înțepător pe gâtleej.

Călărim pe deasupra colinelor și apoi pe deasupra mării, zărind sirene care saltă printre valurile sclipitoare și selke care se tăvălesc prin spuma ce împrășcă țărmul. Dincolo de ceața care înconjoară permanent insulele și le ascunde de ochii muritorilor. Apoi, pe deasupra coastei, trecând de Two Lights State Park, de un teren de golf și de un aeroport. Aterizăm într-un pâlc mic de copaci, vizavi de mallul din Maine. Bluza lui Vivi flutură în bătaia vântului când aterizăm. Taryn și cu mine descălecăm. Cu câteva cuvinte din partea lui Vivi, armăsarii din rugină se transformă în trei simple buruieni pe jumătate oflitate, amestecate printre altele asemenea.

— Țineți minte unde am parcat, spune Taryn, surâzând, și pornim spre mall.

Vivi adoră locul ăsta. Îi place să bea *smoothie* de mango, să probeze pălării și să cumpere tot ce ne dorim, folosind ghinde pe care le prefăce în bani. Taryn nu e atât de încântată precum Vivi, dar se distrează. Însă când sunt aici, eu mă simt ca o stafie.

Mergem țațoș prin complexul JCPenney, de parcă am fi cele mai periculoase ființe dimprejur. Dar când se întâmplă să văd împreună familii de oameni, mai ales familii cu fetețe pătate la gură și chicotind, nu-mi place cum mă simt.

Supărată.

Nu-mi închipui cum ar fi să revin la o viață ca a lor; îmi închipui că mă duc la ele și că le sperii până când încep să plângă.

Firește, n-aș face niciodată așa ceva.

Adică nu cred că aș face-o.

Taryn pare să observe că am rămas cu privirea la un copil care se smiorcăie înaintea mamei lui. Spre deosebire de mine,

Taryn se adaptează. Mereu îi vin cuvintele potrivite. Ea s-ar descurca dacă ar fi să fie azvârlită înapoi în lumea asta. E bine acum. Se va îndrăgosti, așa cum a spus. Se va metamorfoza în soție sau consoartă și va crește copii de zână care o vor iubi nespus și vor trăi mai departe după ce ea va muri. Numai eu o împiedic să-și urmeze calea.

Mă bucur *foarte mult* că nu-mi poate ghici gândurile.

— Așadar, spune Vivi. Am venit aici pentru că amândurora v-ar prinde bine să vă mai înveseliți. Deci înveseliți-vă.

Mă uit la Taryn și inspir adânc, pregătită să-mi cer iertare. Nu știu dacă la asta s-a gândit Vivi, dar asta știu că trebuie să fac de când m-am ridicat din pat.

— Îmi pare rău, izbucnesc eu.

— Cred că ești supărată pe mine, spune Taryn în același timp.

— Pe tine? întreb eu, uluită.

Taryn își lasă umerii în jos.

— I-am jurat lui Cardan că n-am să te ajut, deși în ziua aia am fost cu tine ca să te ajut.

Clatin din cap, hotărâtă.

— Serios, Taryn, tu ar trebui să fii supărată, pentru că, întâi și-ntâi, ai fost aruncată în apă din cauza mea. Ai făcut alegerea corectă când ai ieșit din apă. Niciodată n-aș putea să mă supăr pentru așa ceva.

— A, spune ea. Bine.

— Taryn mi-a povestit despre festa pe care i-ai făcut-o prințului, spune Vivi.

Mă văd oglindită în ochelarii ei de soare, în dublu exemplar, și încă o dată pe atât, având-o alături pe Taryn.

— A fost destul de bine, dar acum va trebui să faci ceva mult mai rău. Am câteva idei.

— Nu! se opune Taryn vehement. Jude nu va trebui să facă *nimic*. Era doar supărată din cauza lui Madoc și a turneului.

Dacă n-o să-i mai bage în seamă, ca înainte, o s-o ignore și ei. Poate că la început nu, dar în cele din urmă.

Îmi mușc buza, pentru că nu cred că așa se va întâmpla.

— Lasă-l pe Madoc. Oricum, ar fi fost plictisitor să fii cavalier, spune Vivi, iar cu asta anulează țelul spre care tind de câțiva ani.

Oftez. Mă irită, dar mă și liniștește faptul că nu i se pare mare scofală, în vreme ce, pentru mine, eșecul ăsta a fost coșeșitor.

— Așadar, ce vrei să facem? o întreb pe Vivi, ca să închei subiectul. Mergem la un film? Vrei să încercăm rujuri? Nu uita că mi-ai promis o cafea.

— Vreau s-o cunoașteți pe iubita mea, spune Vivienne și-mi amintesc de fata cu părul roz din banda de fotografii. Mi-a propus să mă mut cu ea.

— Aici? întreb eu, de parcă ar putea fi vorba de vreun alt loc.

— La mall? râde Vivi de expresiile de pe chipurile noastre. Ne întâlnim cu ea aici azi, dar probabil că vom găsi alt loc unde să *locuim*. Heather nu știe că există Tărâmul, așa că nu aduceți vorba despre el, bine?

Când Taryn și cu mine aveam zece ani, Vivi a învățat cum se fac caii din rugină. Peste câteva zile am fugit din conacul lui Madoc. La o benzinărie, Vivi a fermecat la întâmplare o femeie ca să ne ducă la ea acasă.

Și acum îmi amintesc chipul lipsit de expresie al femeii în timp ce conducea. Am vrut s-o fac să zâmbească, dar, indiferent cât m-am strâmbat, expresia ei nu s-a schimbat. Am petrecut noaptea la ea acasă și ne-a fost rău, pentru că la cină mâncaserăm înghețată. Am plâns până am adormit, agățată de Taryn, care plângea și ea.

După aceea, Vivi ne-a făcut rost de o cameră cu aragaz la un motel și am învățat să preparăm macaroane cu cașcaval

la cutie. Am făcut cafea la cafetieră, pentru că țineam minte că la noi acasă mirosul de cafea. Ne-am uitat la televizor și am înotat în piscină, împreună cu ceilalți copii care stăteau la motel.

Nu mi-a plăcut câtuși de puțin.

Am trăit așa două săptămâni, apoi Taryn și cu mine am implorat-o pe Vivi să ne ducă acasă, să ne ducă înapoi pe Tărâmul Zânelor. Ne era dor de paturile noastre, de mâncarea cu care ne obișnuiserăm și de magie.

Cred că întoarcerea i-a frânt inima lui Vivi, dar așa am făcut. Și a rămas și ea. Orice s-ar spune despre Vivi, cert e că, atunci când a contat cu adevărat, ne-a fost alături.

Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă că n-a avut de gând să rămână pe vecie.

— De ce nu ne-ai spus? o întreabă Taryn, indignată.

— Dar vă spun acum. Tocmai v-am spus, zice Vivi.

În acest timp, ne conduce pe lângă niște magazine care expun imagini repetitive cu jocuri video, pe lângă vitrine licioase cu bikini și rochii care ajung până la gleznă, pe lângă chioșcuri cu covrigei injectați cu brânză și magazine cu galantare pline cu diamante strălucitoare, în formă de inimă, promițând iubirea adevărată. Pe lângă noi se perindă cărucioare cu copii, grupuri de adolescenți îmbrăcați în jerseuri, cupluri vârstnice care se țin de mână.

— Ar fi trebuit să ne spui mai devreme, spune Taryn cu mâinile în sold.

— Uitați care e planul meu ca să vă înveselesc, spune Vivi. Să ne mutăm cu toții în lumea oamenilor. Să ne mutăm cu Heather. Jude n-o să mai trebuiască să-și bată capul cu titlul de cavaler, iar Taryn n-o să se mai consume din pricina cine știe cărui băiat-zână de doi bani.

— Heather știe de planul ăsta? o întreabă Taryn, sceptică.

Vivi zâmbește și clatină din cap.

— Bineînțeles, spun eu, vrând să fac o glumă. Numai că eu n-am nicio pregătire din care să fac bani, mai puțin învățatul sabiei și născocirea ghicitorilor, ocupații din care nu cred că se câștigă prea bine.

— Am crescut în lumea muritorilor, insistă Vivi, cocoțându-se pe o bancă și pășind dintr-un capăt în altul al acesteia, de parcă ar fi o scenă. Puteți să vă obișnuiți din nou, adăugă ea și își ridică pe nas ochelarii de soare.

— Aici ai crescut *tu*.

Avea nouă ani când am fost răpite; ține minte mult mai multe decât noi despre lumea oamenilor. Nu e cinstit, având în vedere că tot ea e cea cu puteri magice.

— Făpturile Văzduhului or să vă trateze în continuare ca pe niște gunoaie, spune Vivi și sare în fața noastră.

Ochii de pisică îi sticlesc. O doamnă cu un cărucior de copii cotește ca să ne evite.

— Cum adică?

Îmi întorc privirea de la Vivi și o fixează asupra modelului dalelor de sub picioarele mele.

— Oriana se poartă de parcă faptul că voi două sunteți muritoare e un fel de surpriză oribilă pe care i-o face viața iar și iar, în fiecare dimineață, spune ea. Iar Madoc ne-a omorât părinții, așa că e cam nașpa. Și mai sunt și bădăranii de la școală, despre care nu vrei să vorbești.

— Mai înainte am vorbit despre bădăranii ăștia, spun eu, fără a-i da satisfacția de a-mi vedea șocul la auzul celor spuse despre părinții noștri.

Se poartă de parcă noi am fi uitat, de parcă aș putea să uit vreodată. Se poartă de parcă asta ar fi tragedia ei și numai a ei.

— Și nu ți-a convenit, spune Vivi și pare incredibil de încântată de replica asta. Chiar ți-ai închipuit că totul o să meargă mai bine dacă devii cavaler?

— Nu știu, spun eu.

Vivi se întoarce către Taryn.

— Tu ce zici?

— Nu cunoaștem decât Tărâmul Zânelor, spune Taryn și ridică mâna ca să împiedice orice alte discuții. Aici n-am avea nimic. N-ar mai fi niciun bal, niciun strop de magie, niciun...

— Ei bine, eu cred că *mie* mi-ar plăcea aici, se răstește Vivi și pornește cu pași mari înaintea noastră, înspre magazinul Apple.

Am mai vorbit despre asta, firește, despre faptul că Vivi ne crede proaste pentru că nu ne putem împotrivi traiului palpitant din Tărâmul Zânelor, pentru că vrem să rămânem într-un loc atât de primejdios. Poate că, din moment ce am fost crescute cum am fost crescute, lucrurile rele ni se par bune. Sau poate că suntem proaste exact în același sens ca oricare alt muritor idiot care a tânjit vreodată după încă o îmbucătură din fructele goblinilor. Poate că n-are importanță.

O fată așteaptă la intrare și se joacă pe telefon. Bănuiesc că e vorba chiar de *acea* fată. Heather e scundă, cu părul de-un roz pal și cu pielea smeadă. Poartă un tricou având în față un model desenat de mână. Degetele îi sunt pătate cu cerneală. Brusc, îmi dau seama că, poate, e vorba chiar de artista care a desenat benzile desenate pe care am văzut că le tot citește Vivi.

Dau să fac o plecăciune, dar îmi vin în fire și-i întind mâna cu stângăcie.

— Eu sunt Jude, sora lui Vivi, spun. Iar ea e Taryn.

Fata dă mâna cu mine. Palma ei e caldă și abia simt că-mi strânge degetele.

E nostim că Vivi, care s-a străduit din răspuțeri să nu semene în vreun fel cu Madoc, a ajuns să se îndrăgostească de o fată-om, așa cum i s-a întâmplat și lui.

— Eu sunt Heather, spune fata. Mă bucur să vă cunosc. Vee nu vorbește aproape deloc despre familia ei.

Taryn și cu mine schimbăm priviri. Vee?

— Nu vreți să ne așezăm undeva? Întreabă Heather, făcând semn înspre cercul de restaurante.

— Cineva îmi e datorare cu o cafea, îi spun eu lui Vivi, cu înțeles.

Facem comanda, ne așezăm și bem. Heather ne spune că studiază artele plastice la un colegiu comunitar. Ne povestește despre benzile desenate care-i plac și despre trupele pe care le ascultă. Noi evităm întrebările stânjenitoare. Mințim. Când Vivi se ridică pentru a arunca resturile la gunoi, Heather ne întreabă dacă ea e prima iubită cu care Vivi ne-a făcut cunoștință.

Taryn dă din cap.

— Probabil că te place foarte mult.

— Atunci pot să vin în vizită la voi? Părinții mei sunt pregătiți să cumpere o periută de dinți pentru Vee. Cum de eu n-am voie să-i cunosc pe ai ei?

Cafeaua moca aproape că-mi țâșnește pe nas.

— Ți-a povestit despre familia noastră?

Heather oftează.

— Nu.

— Tatăl nostru e foarte conservator, spun eu.

Un băiat cu părul negru, țepos și cu un portofel cu lanț trece pe lângă noi și zâmbește înspre mine. N-am idee ce vrea. Poate că o cunoaște pe Heather. Ea nu-l observă. Nu-i răspund la zâmbet.

— Știe măcar că Vee e bi? Întreabă Heather uluită.

Tocmai atunci Vivi se întoarce la masă, așa că nu mai suntem nevoite să născocim tot felul de chestii. Faptul că lui Vivi îi plac și băieții, și fetele e singurul aspect al poveștii ăsteia pentru care Madoc *nu s-ar supăra* pe Vivi.

După aceea, toate patru ne plimbăm prin mall, încercăm rujuri violet și mâncăm felii acre de măr îmbrăcate în zahăr,

care-mi colorează limba în verde. Mă delectez cu substanțele chimice care fără îndoială că ar face rău oricărui domn sau doamnă de la Curte.

Heather pare de treabă. Heather nu are idei în ce se bagă.

Ne luăm politicos la revedere lângă magazinul Newbury Comics. Vivi se uită cu ochi pofticioși la trei copii care-și aleg figurine dintr-acelea al căror cap se balansează înainte și-napoi. Mă întreb la ce se gândește în timp ce se plimbă printre oameni. În asemenea momente, parcă ar fi un lăpș care studiază obiceiurile oilor. Dar când o sărută pe Heather, o face cu o sinceritate nedisimulată.

— Mă bucur că ați mințit de dragul meu, spune Vivi în timp ce traversăm mallul, întorcându-ne pe unde am venit.

— Va trebui să-i zici în cele din urmă, spun eu. Dacă ai intenții sincere. Dacă chiar te muți în lumea muritorilor ca să trăiești alături de ea.

— Moment în care va vrea și ea să-l cunoască pe Madoc, spune Taryn, deși înțeleg de ce Vivi vrea să evite asta cât mai mult posibil.

Vivi clatină din cap.

— Iubirea e o cauză nobilă. Cum poate fi reprobabil ceva făcut pentru o cauză nobilă?

Taryn își mușcă buza.

Înainte de plecare, trecem pe la farmacia CVS și cumpăr tampoane. De fiecare dată când le iau, îmi amintesc că, deși Făpturile Văzduhului arată ca noi, sunt o specie diferită. Până și Vivi e din altă specie. Împart pachetul în două și-i dau o jumătate lui Taryn.

Știu la ce vă gândiți. Nu, nu au menstruație lunară; dar da, sângerează. Anual. Uneori, mai rar. Da, au diverse soluții – pânzeturi, în mare parte – și, da, sunt nasoale. Da, și pentru ei e un subiect rușinos.

Traversăm parcare, înspre lujerii noștri de rugină, când

un tip cam de vârsta noastră îmi atinge brațul și degetele lui calde mă apucă imediat deasupra încheieturii.

— Bună, păpușă.

Apuc să zăresc un tricou negru, prea mare, niște blugi, un portofel cu lanț și un păr țepos. Lucirea unui cuțit ieftin în gheață.

— Te-am văzut adineaori și mă gândeam și eu că, poate...

Mă învârt înainte să apuc să gândesc și-i trântesc un pumn în falcă. Piciorul meu încălțat în gheață îi nimereste stomacul în timp ce cade și-l azvârlă pe asfalt. Clipesc și mă trezesc holbându-mă la un puști prăbușit la pământ, care se chinuie să respire și începe să plângă. Gheata mea e ridicată, gata să-l lovească în gât, să-i strivească traheea. Muritorii din jurul lui se holbează la mine îngroziți. Nervii îmi vibrează, dar vibrează entuziasmați. Sunt dornică de mai mult.

Cred că flirta cu mine.

Nici măcar nu țin minte să fi luat hotărârea să-l lovesc.

— Haide!

Taryn mă trage de braț și toate trei o luăm la fugă. Cineva strigă.

Privesc în urmă. Unul dintre prietenii băiatului ne urmărește.

— Târfă! strigă el. Târfă țicnită! Lui Milo i-a dat sângele!

Vivi șoptește câteva cuvinte și gesticulează în urma noastră. În acel moment, iarba începe să crească, lărgind crăpăturile din asfalt. Băiatul se oprește, cu o expresie derutată pe chip, în clipa în care ceva țâșnește pe lângă el. I se spune plumb-de-pixi. Tipul rătăcește printre șirurile de mașini ca și cum n-ar avea idee unde merge. Atât timp cât n-o să-și întoarcă hainele pe dos, și sunt destul de sigură că nu știe că asta trebuie să facă, nu ne va găsi în veci.

Ne oprim în apropiere de marginea parcării și Vivi începe imediat să chicotească.

— Madoc ar fi foarte mândru – fata lui nu și-a uitat antrenamentul, spune ea. Contracarează imediat înfiorătoarea posibilitate a unei legături romantice.

Sunt prea uluită ca să pot spune ceva. Faptul că l-am lovit a fost cel mai cinstit lucru pe care l-am făcut de-o bună bucată de vreme. Mă simt minunat, ba chiar mai bine. Nu simt *nimic*, simt un glorios pustiu lăuntric.

— Vezi? îi spun lui Vivi. Nu pot să mă întorc în lume. Uite ce i-aș face.

La asta nu are ce replică să-mi dea.

Tot drumul până acasă mă gândesc la ce am făcut, apoi îmi amintesc iar când ajung la școală. Un lector de la o Curte de lângă coastă ne explică felul în care se oflesc și mor lucrurile. Cardan îmi aruncă o privire plină de înțeles când aceasta ne explică procesul de descompunere, de putrezire. Dar eu mă gândesc la liniștea pe care am simțit-o când l-am lovit pe băiatul ăla. La asta și la Turneul de Vară de mâine.

Am visat la victorie. Niciuna dintre amenințările lui Cardan nu m-ar fi putut împiedica să port coada aurie și să lupt din toate puterile. Însă acum amenințările lui sunt singurul motiv pentru care trebuie să lupt – e vorba de gloria pură și perversă a celui care nu dă înapoi.

Facem pauză ca să luăm masa, iar eu și Taryn ne urcăm într-un copac și mâncăm brânză și turte de ovăz unse cu un strat gros de gem de corcodușe. Fand mă strigă, vrea să știe de ce nu am participat la repetiția pentru simularea de război.

— Am uitat, îi strig la rândul meu, răspuns care nu prea e verosimil, dar nu-mi pasă.

— Dar lupți mâine, nu? întreabă ea.

Dacă m-aș retrage, Fand ar trebui să reorganizeze echipele.

Taryn se uită la mine cu speranță în privire, așteptând, parcă, să-mi vină mintea la cap.

— Am să vin, spun eu.

Mă îmboldește mândria.

Când lecțiile se apropie de sfârșit, o zăresc pe Taryn lângă Cardan, în apropierea unui pâlc de păduci. Plânge. Cred că n-am fost atentă, am fost prea ocupată cu adunatul cărților și lucrurilor noastre. Nici măcar n-am văzut când a luat-o Cardan pe sora mea deoparte. Însă știu că s-ar fi dus cu el indiferent de circumstanțe. Ea încă mai crede că, dacă vom face ce vor ei, o să ne lase în pace. Poate că are dreptate, dar nu-mi pasă.

Îi curg lacrimi pe obraji.

Înăuntrul meu e un izvor adânc de furie.

Nu ești o ucigașă.

Las cărțile și traversez grădina, îndreptându-mă înspre ei. Cardan se întoarce pe jumătate și îl îmbrâncesc atât de tare, încât se izbește cu spatele de unul dintre copaci. Face ochii mari.

— Nu știu ce i-ai zis, dar să nu te mai apropii niciodată de sora mea, îi spun eu, apăsându-mi încă palma pe pieptul lui, în partea din față a pieptarului de piele. I-ai promis.

Simt că privirile tuturor celorlalți elevi sunt ațintite asupra mea. Toți își țin respirația.

Pentru câteva clipe, Cardan nu face decât să se holbeze la mine cu ochii lui de abanos, cu un aer tâmp. Apoi gura i se strâmbă într-o parte.

— O! spune el. O să regreti că ai făcut asta.

Nu cred că-și dă seama cât de furioasă sunt și cât de bine mă simt pentru că, în sfârșit, am renunțat la regrete.

Capitolul 9

Taryn nu vrea să-mi spună ce i-a zis Prințul Cardan. Insistă că n-a avut nicio legătură cu mine, că de fapt nu-și încălca promisiunea de a nu o pedepsi pe ea pentru reaua mea purtare, că aş face bine să uit de ea şi să-mi fac griji pentru mine.

— Jude, las-o baltă.

E aşezată înaintea focului din dormitorul ei şi bea cea de urzică dintr-o cană de lut de forma unui şarpe a cărui coadă înfăşurată formează toarta. E îmbrăcată cu halatul ei stacojiu, care se asortează cu flăcările din cămin. Uneori, când mă uit la ea, mi se pare imposibil că faţa ei e şi a mea. Pare delicată, drăguţă, ca o fată dintr-un tablou. Ca o fată care se potriveşte numai bine în pielea ei.

— Spune-mi odată ce ți-a zis, insist eu.

— Nu e nimic de zis, spune Taryn. Ştiu ce fac.

— Şi anume? o întreb eu, ridicând din sprâncene, dar ea doar oftează.

Deja am repetat discuţia asta de trei ori. Îmi stă gândul la genele lui Cardan, care coborau leneş peste ochii lui ca tăciunii. Părea vesel, încântat, ca şi când tocmai asta îşi dorise, să-i pun pumnul în piept. Ca şi când, dacă l-aş fi lovit, aş fi făcut-o pentru că el m-a silit să o fac.

— Pot să te tot sâcâi, pe dealuri şi prin văi, spun eu, împungând-o în braţ. Am să te fugăresc din colţ în colţ de stâncă, pe toată întinderea celor trei insule, până când ai să-mi spui *ceva*.

— Cred că amândouă am suporta mai bine dacă n-ar mai vedea nimeni altcineva, spune ea, după care ia o gură mare de ceai.

— Poftim? Sunt surprinsă, într-atât încât nu știu cum să-i răspund. Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că aş suporta mai ușor să fiu batjocorită până la lacrimi dacă n-ai ști tu.

Mă privește cu atenție, de parcă ar încerca să-și dea seama cât din adevăr aş fi în stare să suport.

— Nu pot să mă prefac pur și simplu că ziua mea a fost bună, atât timp cât ești martoră la ce s-a întâmplat de fapt. Uneori, din cauza asta, îmi ești antipatică.

— Nu e cinstit! strig eu.

Ea ridică din umeri.

— Știu. De asta îți spun. Dar ceea ce mi-a zis Cardan nu contează și vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, așa că, de dragul meu, trebuie să te prefaci și tu. Nu-mi mai aminti, nu-mi mai pune întrebări, nu-mi mai da sfaturi.

Jignită, mă ridic și merg lângă șemineu, sprijinindu-mi capul de piatra cioplită. N-aș fi în stare să număr de câte ori mi-a mai zis că e un gest prostesc să mă pun cu Cardan și cu prietenii lui. Și totuși, având în vedere ce-mi spune Taryn acum, motivul pentru care a plâns în după-amiaza asta, oricare ar fi fost, nu are nicio legătură cu mine. Ceea ce înseamnă că Taryn s-a băgat în cine știe ce probleme de una singură.

O fi având ea multe sfaturi de oferit, însă nu sunt convinsă că le și urmează la rândul ei pe toate.

— Atunci ce anume vrei să fac? întreb eu.

— Vreau să te împaci cu el, spune ea. Prințul Cardan deține toată puterea. Nu ai cum să-l învingi. Indiferent cât de curajoasă, de isteată sau de nemiloasă ai fi, Jude. Pune capăt poveștii ăsteia, până nu ajungi să suferi cu adevărat.

Mă uit la ea, dar nu pricep. Deja pare imposibil să evit răz-bunarea lui Cardan. Am pierdut trenul ăla – a ars complet în gară.

— Nu pot, îi spun eu.

— Ai auzit ce a zis Prințul Cardan când eram la râu – nu vrea decât să *cedezi*. Atât timp cât te porți ca și cum nu ți-ar fi teamă de el, îi rănești orgoliul și-i afectezi imaginea.

Mă apucă de încheietura mâinii și mă trage înspre ea. În respirație îi simt aroma înțepătoare de urzică.

— Spune-i că el a câștigat și că tu ai pierdut. Sunt doar niș-te cuvinte. Nu-i nevoie să vorbești serios.

Clatin din cap.

— Nu te lupta cu el mâine, spune ea apoi.

— Nu mă retrag din turneu, îi spun eu.

— Chiar dacă așa n-ai să faci decât să-ți atragi și mai multă durere? mă întreabă.

— Chiar și așa, spun eu.

— Fă altceva, insistă ea. Găsește o cale. Îndreaptă lucrurile înainte să fie prea târziu.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care nu mi le spune, la toate lucrurile pe care aș vrea să le știu. Dar, din moment ce ea vrea să mă prefac că totul e în regulă, nu pot decât să-mi înghit întrebările și să o las să-și vadă de treabă lângă foc.

În camera mea, descopăr întins pe pat costumul pentru turneu, înmiresmat cu verbină și levănțică.

E o tunică cu căptușeală subțire, cusută cu fir metalic. Modelul reprezintă o semilună întoarsă pe o latură, ca o cupă, din colțul căreia cade o picătură roșie, cu un pumnal dede-subt. Emblema lui Madoc.

Nu pot să îmbrac tunică asta mâine și să dau greș, pentru că l-aș dezonoara pe Madoc. Și cu toate că s-ar putea să simt o oarecare plăcere contrară dacă l-aș face de rușine – o mică răzbunare pentru faptul că nu mi-a dat voie să devin cavaler –, în același timp, m-aș face și pe mine de rușine.

Asta ar trebui să fac, să învăț iarăși să-mi țin capul plecat. Performanța mea să nu fie de neglijat, dar nici de reținut. Să-i las pe Cardan și pe prietenii lui să iasă în evidență. Să-mi ascund îndemânarea ca să-i iau prin surprindere pe cei de la Curte atunci când Madoc o să-mi permită să încerc să devin cavaler. Dacă asta se va întâmpla vreodată.

Asta ar trebui să fac.

Arunc tunică pe podea, mă urc în pat, mă strecor sub cuverturi și mi le trag peste cap, ca să-mi provoc o ușoară senzație de sufocare. Ca să-mi respir propriul suflu cald. Adorm în poziția asta.

După-amiază, când mă trezesc, haina e șifonată toată și numai eu sunt de vină.

— Ești un copil nesăbuit, spune Tatterfell, pieptănându-mi părul și legându-l în cosițe strânse, de războinică. Și ai o memorie de vrăbie.

În drum spre bucătărie, îl întâlnesc în sala mare pe Madoc. E îmbrăcat tot în verde și buzele îi sunt strânse într-o dungă amară.

— Așteaptă puțin, spune el.

Stau.

Se încruntă.

— Știi ce înseamnă să fii tânăr și flămând după glorie.

Îmi mușc buza și nu răspund. Doar nu mi-a pus nicio întrebare. Stăm așa, privindu-ne unul pe celălalt. Ochii lui de pisică se îngustează. Sunt atât de multe lucruri nespuse între noi – atâtea motive pentru care nu putem fi decât *oarecum*

tată și fiică, fără a putea vreodată să ne îndeplinim cu adevărat rolurile.

— Cândva vei înțelege acest lucru, spre binele tău, spune el în cele din urmă. Îți urez să te bucuri de luptă.

Fac o plecăciune adâncă și pornesc spre ușă, renunțând să mai merg la bucătărie. Nu vreau decât să plec de acasă, să fug de gândul că nu există niciun loc pentru mine la Curte, niciun loc pentru mine în Tărâm.

Ceea ce-ți lipsește nu are nimic de-a face cu experiența.

Turneul de Vară se organizează la marginea unei culmi pe Insweal, Insula Deznădejdiei. E destul de departe, așa că iau un cal, o iapă de un cenușiu pal, înțărцитă lângă o broască. Aceasta mă urmărește cu ochi aurii în timp ce înșeuiez iapa și mă salt în spinarea ei. Sosesc pe teren cu o oarecare întârziere, indispusă, agitată și înfometată.

Deja se adună o mulțime în jurul lojei cu acoperiș unde vor sta Înaltul Rege Eldred și restul familiei regale. În aer fâlfâie stindarde lungi, de culoarea smântânii, purtând simbolul lui Eldred – un copac pe jumătate înflorit, pe jumătate acoperit cu spini, sub care atârna rădăcini și deasupra căruia se află o coroană. Curțile Seelie, Unseelie și cele ale Zânelor Sălbătice, toate unite sub o singură coroană. Visul Casei Sălci.

Fiul cel mai mare, decadentul Prinț Balekin, zace leneș într-un jilț din lemn cioplit, având în jur trei slujitori. Sora lui, Rhyia, prințesa-vânător, stă lângă el. Ea îi urmărește pregătindu-se pe cei de pe teren, dintre care unii ar putea deveni războinici într-o bună zi.

Când îi observ expresia concentrată, mă copleșește un val de frustrare panicată. Mi-am dorit foarte mult să mă alegă

drept unul dintre cavalerii ei. Și, cu toate că acum nu mai poate face acest lucru, sunt copleșită subit de teama înfiorătoare că oricum nu aș fi reușit să o impresionez. Poate că Madoc a avut dreptate. Poate că-mi lipsește instinctul de a ucide.

Atât timp cât nu voi lupta din toate puterile astăzi, măcar nu voi fi nevoită să descopăr dacă aș fi fost vrednică.

Grupul meu va evolua primul, pentru că suntem cei mai tineri. Suntem încă în faza de antrenament și folosim săbii din lemn în loc de oțel adevărat, spre deosebire de cei care vor urma după noi. Luptele vor dura toată ziua, întrerupte din când în când de spectacolele barzilor, de câteva trucuri magice interesante, de demonstrații de tras cu arcul și alte asemenea abilități. În văzduh simt aroma vinului cu mirodenii, dar încă nu simt cealaltă mireasmă a turneelor – a sângelui proaspăt.

Fand ne aranjează pe șiruri, împărțind brasarde argintii și aurii. Sub cerul luminos, tenul ei albastru e de un azuriu și mai aprins. Armura ei e, de asemenea, de nuanțe felurite de albastru, de la culoarea mării la cea a afinelor, iar eșarfa verde e așezată de-a curmezișul pieptarului. Va ieși în evidență indiferent cum s-ar descurca, ceea ce e un risc calculat. Dacă se descurcă, nu se poate ca spectatorii să n-o observe. Însă ar face bine să se descurce.

Când mă apropii de ceilalți elevi, înarmați cu săbiile de antrenament, îmi aud numele șoptit. Privesc neliniștită în jur și descopăr că sunt urmărită atent, într-un nou fel. Taryn și cu mine mereu ieșim în evidență, pentru că suntem muritoare, dar, în același timp, ceea ce atrage atenția celorlalți asupra noastră nu e demn de luat în seamă. Însă astăzi situația e alta. Toți copiii de zână par că-și țin respirația la nesfârșit, așteptând să vadă ce pedeapsă voi primi pentru faptul că ieri am pus mâinile pe Cardan. Așteptând să vadă care va fi următoarea mea mișcare.

Privesc pe teren, spre Cardan și prietenii lui, care poartă la braț brasarde argintii. Cardan poartă argint și pe piept, o platoșă din oțel strălucitor, prinsă peste umeri, care pare a avea un rol mai degrabă decorativ decât de protecție. Valerian rânjește înspre mine.

Nu-i dau satisfacția de a mă vedea rânjind la rândul meu.

Fand îmi dă o brasardă aurie și îmi spune unde să stau. Simularea de luptă se va desfășura în trei etape, între două tabere. Fiecare tabără trebuie să apere câte o mantie din blană – una dintre ele e din blană gălbuie de cerb; cealaltă, din blană argintie de vulpe.

Beau puțină apă dintr-o carafă de cositor, adusă pentru participanți, și încep să mă încălzesc. Simt un gust acru de la stomac, pentru că nu am mâncat, dar nu îmi mai e foame. Îmi e greață, sunt măcinată de emoții. Mă străduiesc să ignor tot ceea ce se întâmplă în jur și să mă concentrez numai asupra exercițiilor pe care le fac ca să-mi dezmoțesc mușchii.

Și apoi sosește clipa. Mărșăluim pe teren și salutăm jilțul Înaltului Rege, cu toate că Eldred încă nu a ajuns. Mulțimea e mai puțin numeroasă acum, se va mări spre seară. Însă Prințul Dain e prezent, alături de Madoc. Prințesa Elowyn, îngân-durată, ciupește ușor corzile unei lăute. Vivi și Taryn au venit să mă vadă, dar nu-i văd nici pe Oriana, nici pe Oak. Vivi gesticulează cu o frigare pe care sunt înșiruite fructe lucioase și îi stârnește râsul Prințesei Rhyia.

Taryn mă urmărește atent, ca și când ar încerca să-mi transmită un avertisment din priviri.

Îndreaptă lucrurile.

Pe toată durata primei bătălii, lupt defensiv. Îl evit pe Cardan. Nu mă apropii nici de Nicasia, Valerian sau Locke, nici măcar atunci când Valerian o doboară pe Fand la pământ. Nici măcar atunci când Valerian desprinde blana noastră de cerb.

În continuare, nu fac nicio mișcare.

Apoi suntem chemați pe teren pentru a doua luptă.

Cardan pășește în urma mea.

— Ești docilă azi. Te-a apostrofat sora ta? Își dorește neșpus de mult aprobarea noastră.

Lovește cu una dintre ghete pământul acoperit cu trifoi și azvârlă un bulgăre.

— Mă gândesc că, dacă i-aș cere-o, ar consimți s-o pun jos și s-o terfelesc chiar aici, până când aș face verde rochia ei albă, și apoi mi-ar mulțumi pentru onoarea acordată.

Zâmbește și se apropie de mine ca și cum mi-ar mărturisi un secret, pregătit să dea lovitura fatală.

— Nu că aș fi eu primul care i-ar înverzi rochia.

Intențiile mele bune se evaporă în adierea vântului. Sângele mi-a luat foc, îmi clocotește în vene. Puterea mea e limitată, dar pot să fac următorul lucru – să-i forțez mâna. O fi vrând Cardan să-mi facă rău, dar eu pot să-l conving să vrea să-mi facă și mai mult rău. Se presupune că ne jucăm de-a războiul. Așa că, atunci când ne cheamă la locurile noastre, încep să mă joc. Mă joc cu toată ferocitatea de care sunt în stare. Sabia mea de lemn îl plesnește pe Cardan în pieptarul lui ridicol. Mă izbesc în umărul lui Valerian atât de tare, încât acesta dă înapoi, împleticindu-se. Atac iar și iar, doborându-i pe toți cei cu brasardă argintie care-mi ies în cale. La finalul simulării am un ochi vânăt și ambii genunchi îmi sunt juliți, iar tabăra aurie a câștigat cea de-a doua și cea de-a treia luptă.

Nu ești o ucigașă, a spus Madoc.

În clipa de față, simt că aș putea fi.

Mulțimea aplaudă și parcă tocmai m-aș fi deșteptat dintr-un vis. Am uitat de ei. Un pixi aruncă peste noi cu petale de flori. Din tribună, Vivi mă salută cu un poc al umplut cu cine știe ce și Prințesa Rhyia aplaudă politico. Madoc nu mai e în loja regală. Și Balekin a dispărut. Însă și-a făcut apariția

Înaltul Rege Eldred, e așezat pe un podium puțin înălțat și vorbește cu Dain, cu o expresie distantă pe chip.

Încep să tremur toată și adrenalina mi se scurge din sânge. Curtenii, așteptând lupte mai acătării, îmi cercetează vânătaile și-mi evaluează vitejia. Niciunul nu pare impresionat în mod deosebit. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, am luptat cât de aprig am putut, dar nu a fost îndeajuns. Madoc nici măcar nu a rămas să mă urmărească.

Umerii îmi cad.

Mai rău, când părăsesc terenul, dau de Cardan, care mă așteaptă. Deodată sunt uluită de înălțimea lui, de rânjetul arogant pe care-l poartă ca pe o coroană. Ar arăta ca un prinț chiar și îmbrăcat în zdrențe. Cardan îmi apucă fața, își răsfiră degetele în jurul gâtului meu. Îmi respiră în obraz. Cu cealaltă mână, mă apucă de păr și-l adună ca pe o frânghie.

— Știi ce înseamnă „muritor”? Înseamnă *născut ca să moară*. Înseamnă care *merită să moară*. Asta ești tu, asta te definește – moartea. Și totuși, iată-te, hotărâtă să mi te opui, în ciuda faptului că până și în clipa asta putrezești pe dinăuntru, tu, creatură muritoare, coruptă și nocivă. Spune-mi ce simți. Chiar crezi că poți câștiga împotriva mea? Împotriva unui prinț al Tărâmului Zânelor?

Înghit în sec.

— Nu, spun eu.

În ochii lui negri mocnește furia.

— Deci nu-ți lipsește cu totul, ai totuși un dram de viclenie animalică. Foarte bine. Acum imploră iertare.

Fac un pas în spate și mă smucesc, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui. Mă ține de coadă și-mi privește chipul cu ochi lacomi și cu un zâmbet mic, oribil. Apoi își deschide pumnul și-mi dă drumul, iar eu mă clătin. Prin aer plutesc fire răzlețe de păr.

Cu colțul ochiului o văd pe Taryn lângă Locke, în apropi-

erea altor cavaleri care-și îmbracă armurile. Mă privește implorator, ca și când ea ar fi cea care are nevoie de ajutor.

— Îngenunchează, spune Cardan, părând insuportabil de încântat de sine.

Furia lui s-a preschimbat într-o încântare arogantă.

— Imploră-mă. Să fie frumos. Elegant. Demn de persoana mea.

Cealalți copii ai Nobilimii așteaptă în jur, îmbrăcați în tunicile lor căptușite și purtându-și săbiile din lemn pentru antrenament, sperând că prăbușirea mea va fi amuzantă. Asta e spectacolul pe care-l așteaptă de când m-am ridicat împotri-va lui Cardan. Asta nu e simularea unui război; asta e treaba adevărată.

— Să te implor? repet eu.

Preț de o clipă, Cardan pare surprins, dar surprinderea e înlocuită imediat de o ură și mai mare.

— M-ai *sfidat*. Nu numai o dată. Singura ta speranță e să te arunci la pământ înaintea milei mele, în fața tuturor. Fă-o, altfel te voi chinui până când nu voi mai avea ce chinui.

Mă gândesc la siluetele întunecate din apă ale nixelor și la băiatul de la banchet, urlând cu aripa sfâșiată. Mă gândesc la chipul pătat de lacrimi al lui Taryn. Mă gândesc la faptul că Rhyia nu m-ar fi ales niciodată, la faptul că Madoc nici măcar nu a așteptat să vadă cum se termină lupta.

Nu e nicio rușine să te predai. După cum a zis și Taryn, sunt doar cuvinte. Nu e nevoie să le spun cu sinceritate. Pot să mint.

Încep să mă las la pământ. Se va sfârși repede, fiecare cuvânt va avea gust de fiere, iar apoi gata.

Dar când deschid gura nu iese nimic.

Nu pot s-o fac.

În loc de asta, clatin din cap, simțind fiorul care mă străbate când mă gândesc la nebunia pe care sunt pe cale să o comit.

E fiorul care te străbate când sari fără a putea zări pământul de sub tine, imediat înainte de a descoperi că aceasta se numește *cădere*.

— Crezi că, fiindcă mă poți umili, mă poți și stăpâni? spun eu, privindu-l în ochii întunecați. Ei bine, eu cred că ești un idiot. De când am început să învățăm împreună, ai făcut tot posibilul ca să mă faci să simt că sunt mai prejos decât tine. Iar eu, ca să-ți oblojesc orgoliul, m-am pus mai prejos. M-am făcut mică, mi-am ținut capul plecat. Dar nu a fost suficient încât să te conving să ne lași în pace pe mine și pe Taryn, așa că de acum nu voi mai proceda așa. Te voi sfida în continuare. Te voi face de râs cu sfidarea mea. Îmi tot amintești că sunt o biată muritoare și că tu ești un Prinț al Zânelor. Ei bine, dă-mi voie să-ți amintesc că asta înseamnă că tu ai multe de pierdut, pe când eu nu am nimic. Poate că vei câștiga în cele din urmă, poate că mă vei vrăji și mă vei chinui și mă vei umili, dar am să mă asigur că, odată cu prăbușirea mea, vei pierde tot ce-mi stă în puteri să-ți răpesc. Un lucru pot să-ți promit – îi întorc propriile cuvinte. *Ăsta a fost unul dintre cele mai mici rele pe care ți le pot face.*

Cardan se uită la mine de parcă până acum nu m-ar mai fi văzut. Se uită la mine de parcă nimeni nu i-ar mai fi vorbit așa niciodată. Poate că chiar nu i-a mai vorbit nimeni așa.

Îi întorc spatele și plec, așteptându-mă fie să mă apuce de umăr și să mă azvârle la pământ, fie să descopere colierul de scorușe din jurul gâtului meu, să-l rupă și să spună cuvintele care mă vor sili să mă întorc la el în patru labe, să mă milogesc, în ciuda vorbelor mele mari. Dar Cardan nu spune nimic. Simt în spate privirea lui ațintită asupra mea și că părul de pe ceafă mi se face măciucă. Abia mă stăpânesc să nu o iau la goană.

Nu îndrăznesc să mă uit la Taryn și la Locke, dar o surprind pe Nicasia, se holbează la mine cu gura căscată. Valerian pare furios, își ține pumnii strânși pe lângă corp, cuprins de o mânie surdă.

Trec cu pași împleticiți pe lângă corturile pentru turneu și ajung la o fântână din piatră, unde îmi stropesc fața cu apă. Mă aplec și încep să-mi curăț pământul de pe genunchi. Îmi simt picioarele țepele și tremur toată.

— Ești bine? întreabă Locke, privindu-mă de sus cu ochii săi roșcați, de vulpe.

Nici nu l-am auzit apropiindu-se.

Nu sunt.

Nu sunt bine, dar el nu trebuie să știe asta și nici nu ar trebui să întrebe.

— Ce-ți pasă ție? spun eu, scuipând cuvintele cu mânie.

Se uită la mine cu o privire care mă face să mă simt mai jalnică decât oricând.

Se sprijină de fântână și îngăduie ca un zâmbet leneș să i se contureze încet pe buze.

— E amuzant, atâta tot.

— Amuzant? repet eu furioasă. Ți se pare că a fost amuzant?

Clatină din cap, zâmbind în continuare.

— Nu. E amuzant cum reușești să îl iriți.

Inițial, nu-mi dau seama dacă l-am auzit bine. Aproape că-l întreb despre cine vorbește, pentru că nu prea îmi vine să cred că recunoaște faptul că pe mărețul Cardan îl poate afecta ceva.

— Ca un ghimpe? întreb eu.

— Din fier. Nimeni altcineva nu-l supără așa, ca tine.

Ia un prosop, îl umezește și apoi se ghemuiește lângă mine și-mi șterge chipul cu grijă. Trag aer printre dinți atunci când cârpa rece îmi atinge partea sensibilă din jurul ochiului, dar Locke e mult mai blând decât aș fi fost eu cu mine însămi. Pe chip are o expresie gravă, e concentrat la ceea ce face. Nu pare să observe că-l privesc atent, că-i privesc fața lungă și bărbia

pronunțată, părul lui ondulat, brun-roșcat, genele care adună lumina soarelui.

Apoi observă. Se uită la mine și eu mă uit la el și e foarte ciudat, pentru că avusesem impresia că Locke n-ar remarca niciodată pe cineva ca mine. Însă mă remarcă. Zâmbește așa cum mi-a zâmbit în acea seară, la Curte, ca și când am împărtăși un secret. Zâmbește ca și când acum am împărtăși unul nou.

— Ține-o tot așa, spune el.

Cuvintele lui mă miră. Oare chiar sunt sincere?

Croindu-mi drum înapoi spre turneu și spre surorile mele, nu mă pot stăpâni, mă tot gândesc la expresia șocată a lui Cardan și la zâmbetul lui Locke. Nu sunt pe deplin sigură care dintre cele două a fost mai palpitant și care mai periculos.

Capitolul 10

Ce a mai rămas din Turneul de Vară decurge ca prin ceață. Maeștri în mânuitul sabiei se înfruntă în duel și luptă pentru onoarea de a-l impresiona pe Înaltul Rege și a sa Curte. Căp-căuni și oameni-vulpe, goblini și gwyllioni, toți se angajează în dansul mortal al luptei.

După câteva înfruntări, Vivi vrea să intre în mulțime și să mai cumpere frigări cu fructe. Eu tot încerc să-i surprind privirea lui Taryn, dar ea nu permite acest lucru. Vreau să știu dacă e supărată. Vreau să știu ce i-a spus Locke când stăteau unul lângă celălalt, cu toate că tocmai o astfel de întrebare ar fi ea în stare să-mi interzică.

Dar conversația cu Locke nu se poate să fi fost din acelea umilitoare, pe care Taryn se străduiește să le ignore până când dispar, nu? Doar Locke mi-a spus, practic, că l-a încântat umilirea lui Cardan. Fapt ce mă duce cu gândul la cealaltă întrebare pe care nu pot să i-o pun lui Taryn.

Nu că aș fi eu primul care i-ar înverzi rochia. Zânele nu pot să mintă. Cardan n-ar fi putut s-o spună dacă n-ar fi fost convins că e adevărat – dar de ce ar avea asemenea gânduri?

Vivi mă lovește cu frigarea și mă deșteaptă din reverie.

— În cinstea lui Jude cea isteată, care le-a amintit Făpturilor Văzduhului motivul pentru care rămân ascunse în grotle și sub dealurile lor, de frica ferocității muritorilor.

Un bărbat înalt cu urechi pleoștite, ca ale unui iepure, și cu o coamă de păr castaniu se întoarce și o privește nemulțumit pe Vivi. Aceasta îi adresează un zâmbet pișicher. Clatin din cap, încântată de toastul ei, chiar dacă e o mare exagerare. Chiar dacă nu am impresionat-o decât pe ea.

— Numai de-ar fi Jude un pic mai puțin isteată, șoptește Taryn.

Mă întorc, dar a și plecat.

Când ne întoarcem la arenă, Prințesa Rhyia se pregătește pentru lupta ei. Poartă o sabie subțire, care seamănă mult cu un bold lung, și împunge aerul gol, pregătindu-se să înfrunte un oponent în carne și oase. Cei doi iubiți ai ei îi strigă încurajări.

Cardan apare în loja regală, îmbrăcat în țeșături albe, lejere, purtând o coroniță numai din trandafiri. Nu-i bagă în seamă pe Înaltul Rege și pe Prințul Dain și se așază nonșalant într-un scaun lângă Prințul Balekin, cu care schimbă câteva cuvinte tăioase, iar eu îmi doresc nespus să fi fost suficient de aproape încât să le aud. Prințesa Caelia a sosit ca să urmărească lupta surorii ei și aplaudă zgomotos când Rhyia pășește pe câmpul cu trifoi.

Madoc nu se mai întoarce.

Călăresc singură spre casă. Vivi a plecat cu Rhyia după ce aceasta a câștigat lupta – se duc să vâneze în codrii din apropiere. Taryn a acceptat să meargă cu ele, dar eu eram prea obosită și cuprinsă de dureri și prea agitată.

În bucătăriile conacului lui Madoc, îmi prăjesc brânză deasupra focului și o întind pe pâine. Mă așez pe prispă cu felia unsă și cu o cană de ceai și privesc cum se lasă soarele în timp ce îmi mănânc prânzul.

Bucătăreasa, un trow pe nume Wattle, mă ignoră și vrăjește în continuare păstârnacul, făcându-l să se taie singur în bucăți.

După ce termin, îmi șterg firimiturile de pe obraji și pornesc spre camera mea.

Gnarbone, un servitor cu urechi lungi și cu o coadă pe care o târăște după el, mă zărește în sala mare și se oprește. În mâinile sale mari, cu gheare, poartă o tavă cu păhărele din ghinde, de mărimea unor degetare, și cu o carafă plină cu ceea ce, după miros, pare a fi vin de mure. Livreaua îi acoperă strâns pieptul și prin goluri îi ies smocuri de blană.

— A, ești acasă, spune el cu un mârâit specific, care-l face să pară amenințător, oricât de blânde i-ar fi cuvintele.

Fără să vreau, nu pot să nu-mi amintesc de paznicul care mi-a retezat vârful degetului. Colții lui Gnarbone mi-ar putea sfâșia întreaga mână.

Dau din cap.

— Prințul te caută la parter.

Cardan? Aici? Inima începe să-mi bată iute. Nu pot gândi limpede.

— Unde?

Gnarbone pare surprins de reacția mea.

— În biroul lui Madoc. Tocmai îi duceam aceste...

Înșfac tava din mâinile lui și pornesc în jos, pe scări, hotărâtă să scap de Cardan cât de repede pot, pe orice cale posibilă. Asta îmi mai trebuie, ca Madoc să mă audă vorbind nerescunoscut și să decidă că nu voi avea niciodată ce căuta la Curte. E slujitor al Casei Sălci, jurat ca toți ceilalți. Nu i-ar surâde dacă ar afla că sunt în conflict cu un prinț, fie el și cel mai tânăr.

Cobor vijelios treptele și izbesc cu piciorul ușa care dă în biroul lui Madoc. Clanța se lovește de o bibliotecă și intru cu pași mari, trântind tava cu atâta putere, încât paharele se zgâlțâie.

Prințul Dain are câteva cărți deschise în fața sa, pe biroul din bibliotecă. Buclele sale aurii îi atârnă peste ochi și gulerul pieptarului său albastru-pal e descheiat, dezvăluind un colier greoi din argint răsucit. Mă opresc locului, realizând ce greșeală colosală am făcut.

Prințul își ridică ambele sprâncene.

— Jude. Nu credeam că ai să te grăbești atât de tare.

Mă aplec, făcând o reverență adâncă și sperând că îi voi fi dat numai impresia că sunt stângace. Frica mă roade, subită și tăioasă. Oare l-a trimis Cardan? Oare a venit să mă pedepsească pentru impertinența mea? Nu mă pot gândi la niciun alt motiv pentru care stimatul și stimabilul Prinț Dain, care în curând va deveni conducătorul Tărâmului, ar cere să mă vadă.

— Ăăă, spun eu, cu limba împleticită de panică și spre ușurarea mea, îmi amintesc de tavă și arăt spre carafă. Poftim! Asta e pentru Alteța Voastră.

Prințul Dain ia o ghindă și toarnă în ea puțin din lichidul negru și gros.

— Ai vrea să bei cu mine?

Clatin din cap, nefiind câtuși de puțin în apele mele.

— O să mi se urce direct la cap.

Replica mea îl face să râdă.

— Bine, atunci, stai cu mine o vreme.

— Desigur.

Asta nu aș putea nicicum să refuz. Mă așez pe brațul unuia dintre fotoliile verzi, tapitate cu piele, și-mi simt inima zvâcnind monoton.

— Vă pot servi și cu altceva? întreb eu, pentru că nu-mi dau seama cum ar trebui să procedez.

Prințul ridică paharul din ghindă, ca și cum ar ține un toast.

— Îmi e de ajuns. Ceea ce îmi doresc este să port o conversație. Ai putea să-mi spui din ce motiv ai dat buzna aici? Pe cine credeai că vei întâlni?

— Pe nimeni, spun imediat.

Îmi ating inelarul cu degetul mare, mângâind pielea fină a vârfului lipsă.

Prințul se îndreaptă de spate, ca și cum, deodată, aș fi devenit mult mai interesantă.

— Mă gândeam că, poate, te supără unul dintre frații mei. Scutur din cap.

— Nu, defel.

— E șocant, spune el, ca și cum mi-ar adresa cine știe ce compliment. Știu că oamenii pot să mintă, dar e incredibil să te urmăresc când minți. Fă-o din nou.

Simt că mă aprind la față.

— Nu am mințit... eu...

— Fă-o din nou, repetă el cu blândețe. Nu-ți fie teamă.

Numai unui idiot nu i-ar fi teamă, în ciuda cuvintelor lui. Prințul Dain a venit aici în ciuda faptului că Madoc nu e acasă. A cerut în mod explicit să mă vadă pe mine. A insinuat că știe ce se petrece cu Cardan – poate că ne-a văzut după simularea de război, poate că l-a văzut pe Cardan când m-a înșfăcat de coadă. Dar ce urmărește?

Respir prea scurt, prea iute.

Dain, care urmează să fie încoronat drept Înalt Rege, are puterea să-mi ofere un loc la Curte, puterea de a i se împotrivi lui Madoc și de a mă face cavaler. Dacă aș reuși să-l impresionez, ar putea să-mi ofere tot ce-mi doresc. Tot ce credeam că nu voi mai putea obține niciodată.

Îmi îndrept spatele și-l privesc în cenușiul argintiu al ochilor.

— Numele meu e Jude Duarte. M-am născut pe 13 noiembrie 2001. Culoarea mea preferată e verdele. Îmi plac ceața și baladele și stafidele îmbrăcate în ciocolată. Nu știu să înot. Acum spune-mi, care dintre acestea a fost minciuna? Am spus vreo minciună? Pentru că, atunci când minți, cel mai interesant e că ceilalți nu-și pot da seama.

Mă gândesc deodată că, după această mică demonstrație, s-ar putea ca Dain să nu mai ia în serios vreun jurământ pe care l-aș putea face. Cu toate astea, pare mulțumit, îmi zâmbește de parcă tocmai ar fi descoperit un rubin neșlefuit în țărână.

— Acum, spune el, povestește-mi cum anume se folosește tatăl tău de acest mic talent al tău.

Clipesc, derutată.

— Chiar așa? Nu se folosește. Ce păcat.

Printul își apleacă capul într-o parte și mă privește atent.

— Povestește-mi despre visurile tale, Jude Duarte, dacă ăsta chiar e numele tău adevărat. Spune-mi ce-ți dorești.

Inima îmi zvâcnește în piept și am o ușoară senzație de plutire, simt o ușoară amețală. Cu siguranță nu poate fi atât de ușor. Printul Dain, care în curând va fi Înaltul Rege al Tărâmului Zânelor, mă întreabă ce-mi doresc. Abia îndrăznesc să-i răspund, și totuși trebuie.

— Vreau - vreau să fiu cavalerul tău, bâigui eu.

Dain ridică din sprâncene.

— Neașteptat, spune el. Și îmbucurător. Ce altceva?

— Nu înțeleg.

Îmi frâng mâinile ca să nu observe că-mi tremură.

— Dorințele sunt lucruri ciudate. Imediat ce sunt îndeplinite, se preschimbă. Dacă primim fir de aur, ne dorim și acul de aur. Așadar, Jude Duarte, te întreb ce ți-ai dori în continuare dacă te-aș face membru al grupului meu.

— Să îți slujesc, spun eu, încă derutată. Să dedic coroanei sabia mea.

Îmi respinge răspunsul cu un gest al mâinii.

— Nu, spune-mi ce-ți *dorești*. Cere-mi ceva. Ceva ce nu ai mai cerut nimănui.

Fă așa încât să nu mai fiu muritoare, gândesc eu și apoi mă îngrozesc de propriile-mi gânduri. Nu vreau să-mi doresc așa

ceva, mai ales din moment ce nu există nicio cale de a obține acest lucru. Nu voi aparține niciodată Făpturilor Văzduhului.

Inspir adânc. Dacă i-aș putea cere orice dar, ce i-aș cere? Firește, sunt conștientă de pericolul situației de față. Îndată ce-i voi răspunde, va dori să facem o învoială, iar învoielile încheiate cu Zâne rareori sunt în favoarea muritorilor. Însă, în clipa asta, posibilitatea de a obține putere îmi flutură prin fața ochilor.

Gândurile mi se îndreaptă spre colierul de la gât, spre palmele usturătoare pe care mi le-am dat cu propriile-mi mâini, spre râsetul lui Oak.

Mă gândesc la Cardan: *Vezi ce putem face cu câteva cuvinte? Te putem ferma să alergi încolo și-ncoace în patru labe, lătrând ca un câine. Te putem blestema să te topești de dorul unui cântec pe care nu-l vei mai auzi niciodată sau al vreunui cuvânt blând din gura mea.*

— Să mă pot împotrivi farmecelor, spun eu, străduindu-mă să rămân neclintită, să nu mă foiesc, vrând să par o persoană serioasă, care face învoieli serioase.

Dain mă privește atent.

— Deja ai Vederea Deplină, ți-a fost dăruită încă din copilărie. Cunoști metodele noastre, sunt sigur. Cunoști farmecele. E de ajuns să pui sare în bucatele noastre, ca să înlături orice farmece. Ca să nu te rătăcești niciodată, întoarce-ți ciorapii pe dos. Atât timp cât vei avea buzunarele pline de scorușe, mintea ta nu va putea fi influențată.

Zilele din urmă mi-au demonstrat cu vârf și îndesat că măsurile astea de protecție nu sunt câtuși de puțin suficiente.

— Ce se va întâmpla când îmi vor întoarce buzunarele pe dos? Ce se va întâmpla când îmi vor face ciorapii bucăți? Când îmi vor risipi sarea pe pământ?

Dain se uită la mine îngândurat.

— Apropie-te, copilă, spune el.

Ezit. Din câte am văzut la Prințul Dain, mereu mi s-a părut o ființă onorabilă. Dar nu am văzut decât foarte puțin.

— Haide, dacă e să îmi slujești, trebuie să ai încredere în mine.

Stă aplecat înainte în scaun. Observ coarnele mici care-ies în afară drept deasupra frunții și îi despart părul de o parte și de alta a chipului său regal. Observ forța din brațele lui și inelul cu sigiliu de la mâna cu degete lungi, afișând simbolul Casei Sălcii.

Mă dau jos de pe brațul fotoliului și mă duc lângă el. Mă forțez să vorbesc.

— Nu am vrut să par lipsită de respect.

Îmi atinge o vânătaie de pe obraz, care nu mi-am dat seama că era acolo. Tresar, dar nu mă mișc de lângă el.

— Cardan e un copil răzgâiat. E bine știut la Curte că își irosește sângele moștenit pe băutură și certuri mărunte. Nu, nu încerca să mă contrazici.

Nu îl contrazic. Mă întreb cum de Gnarbone mi-a spus că un prinț mă așteaptă la parter, dar nu mi-a spus despre care dintre ei e vorba. Mă întreb dacă Dain i-a spus explicit să-mi transmită tocmai acel mesaj. *Strategii cu experiență îndelungată așteaptă ocazia potrivită.*

— Deși suntem frați, suntem foarte diferiți unul de celălalt. Pentru mine nu va exista niciodată bucuria de a te trata cu cruzime. Dacă depui jurământ să intri în slujba mea, vei fi răsplătită. Dar nu să devii cavaler îmi doresc pentru tine.

Îmi simt inima grea. A fost o fantezie prea trasă de păr să cred că un prinț al Tărâmului Zânelor ar veni în vizită ca să-mi îndeplinească toate visurile, dar a fost o fantezie frumoasă, atât cât a durat.

— Atunci ce îți dorești?

— Nimic altceva decât ceea ce mi-ai oferit deja. Ai vrut să-mi oferi jurământul și sabia ta. Primesc. Am nevoie de cineva

care știe să mintă, de cineva ambițios. Fii spioana mea. Alătură-te Curtii mele a Umbrelor. Îți pot dărui o putere mai mare decât ai sperat vreodată. Nu e ușor pentru oameni să trăiască aici, alături de noi. Dar eu aș putea face să-ți fie mai ușor.

Îmi îngădui să mă afund în scaun. Mă simt de parcă aș fi așteptat o cerere în căsătorie și mi-a fost oferit rolul de amantă.

Să fiu spioană. Să fiu șireată. O mincinoasă și o hoată. Fi-rește că așa ne vede pe noi, pe muritori. Firește că-și închipuie că la asta mă pricep.

Mă gândesc la spionii pe care i-am văzut, ca de exemplu la caricatura cu nas de păstârnac și cocoașă cu care Madoc se sfătuiește uneori sau la o siluetă ascunsă în umbre sure, al cărei chip nu am reușit niciodată să-l văd limpede. Probabil că toți nobilii au spioni, dar fără îndoială că talentul lor constă în parte în abilitatea de a rămâne ascunși.

Iar eu aș fi, într-adevăr, bine ascunsă, ascunsă în văzul tuturor.

— Poate că nu e viitorul la care ai visat, spune Prințul Dain. Nu vei avea parte de vreo armură strălucitoare și nici nu vei porni călare la luptă, dar îți promit că, odată ce voi deveni Înalt Rege, dacă îmi slujești cu vrednicie, vei putea face ce dorești, căci cine i se poate opune Înaltului Rege? Și îți voi dărui o vrajă, care te va proteja de farmece.

Înlemnesc. Vrajile le sunt oferite muritorilor în schimbul serviciilor lor, ele acordă puteri, dar implică excepții de care afli când te aștepți mai puțin, de ți-o iei peste bot. De exemplu, devii invulnerabil, dar nu și în calea săgeților făcute din duramenul păducelului, care se întâmplă să fie tocmai tipul de săgeți pe care îl preferă cel mai mare dușman al tău. Sau îți e garantată victoria în orice bătălie, dar nu ai voie să refuzi invitațiile la cină, așa că, dacă cineva te invită la cină chiar înaintea unei lupte, nu vei reuși să participi la acea luptă. Practic, la fel ca tot ce ține de Tărâmul Zânelor, vrăjile sunt

minunate, dar sunt și oribile. Și totuși, se pare că asta mi se oferă acum.

— O vrajă, repet eu.

Zâmbetul i se lărgeste și, după o clipă, înțeleg de ce. Nu am refuzat. Ceea ce înseamnă că mă gândesc să accept.

— Nicio vrajă nu te poate proteja de efectele fructelor și otrăvurilor noastre. Gândește-te bine. În loc de asta, aș putea să-ți ofer puterea de a vrăji pe toți cei care te-ar privi. Ți-aș putea fixa un punct chiar aici. Îmi atinge fruntea. Și oricine l-ar privi s-ar îndrăgosti. Ți-aș putea dăruia o sabie fermecată care să poată despica lumina stelelor.

— Nu vreau să fiu manipulată, spun eu în șoaptă.

Nu pot să cred că spun asta cu voce tare, că-i spun tocmai lui. Nu pot să cred că fac asta.

— Adică manipulată pe cale magică. Dăruiește-mi puterea asta, iar cu restul mă descurc.

Dain dă din cap o singură dată.

— Așadar, accepti.

E înspăimântător faptul că trebuie să iau o asemenea decizie, care va afecta toate celelalte decizii din viitor.

Îmi doresc de mult timp să am putere. Iar aceasta e o ocazie să o dobândesc, o ocazie înfiorătoare și ușor jignitoare. Dar, în același timp, e o ocazie palpitantă. Oare aș fi avut succes drept cavaler? Nu am de unde ști.

Poate că nici nu mi-ar fi plăcut. Poate că ar fi însemnat să stau degeaba, îmbrăcată în armură, și să pornesc în misiuni anoste. Poate că ar fi însemnat să lupt împotriva unor persoane care îmi sunt dragi.

Încuviințez, sperând că voi fi o bună spioană.

Prințul Dain se ridică și-mi atinge umărul. Resimt șocul contactului, ca o scânteie de electricitate statică.

— Jude Duarte, fiică a lutului, începând din această zi, niciun farmec de zână nu îți va înnegura mintea. Nicio vrajă nu

îți va manipula trupul împotriva voinței tale. Niciuna, în afară de cele ale făuritorului acestei vrăji. De acum înainte, nimeni nu va mai putea să te manipuleze, spune el și apoi face o pauză. În afară de mine.

Trag scurt aer în piept. Bineînțeles că învoiala vine și cu o fațetă neplăcută. Nici măcar nu pot să fiu supărată pe el; ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Și totuși, mă bucur că am măcar dramul ăsta de protecție. Prințul Dain e o singură faptură din soiul Zânelor și a văzut ceva în mine, ceva ce Madoc a refuzat să vadă, ceva mi-am dorit din toată inima să fie recunoscut.

Pun imediat un genunchi jos, pe covorul străvechi din biroul lui Madoc, și depun jurământul în slujba Prințului Dain.

Capitolul 11

Toată seara, la cină, mă gândesc la secretul pe care-l dețin. Îmi dă întâia oară senzația că am o putere proprie, pe care Madoc nu mi-o poate lua. Numai gându-mă la asta – Sunt spioană! Sunt spioana Prințului Dain! – mă străbat fiori.

Mâncăm păsări mici, umplute cu orz și usturoi sălbatic, cu pielița acoperită cu grăsime și miere, crocantă. Oriana le rupe cu delicatețe. Oak mestecă pielița. Madoc nu se sinchisește să separe carnea și o înfulecă cu oase cu tot. Eu împung păstârnacul fiert fără prea mare poftă. Deși Taryn e la masă, Vivi nu s-a întors. Bănuiesc că mersul la vânătoare cu Rhyia a fost un pretext și că s-a dus în lumea muritorilor după o scurtă plimbare călare prin codri. Mă întreb dacă a luat masa cu familia lui Heather.

— Te-ai descurcat bine la turneu, spune Madoc printre îmbucături.

Nu-i atrag atenția că a părăsit terenul. Nu se poate să-l fi impresionat atât de tare. Nici măcar nu știu sigur ce anume a apucat să vadă.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit?

Ceva din tonul vocii mele îl face să se oprească din mestecat și să mă privească încruntat.

— În privința titlului de cavaler? mă întreabă el. Nu. După ce va urca pe tron un nou Înalt Rege, vom vorbi despre viitorul tău.

Buzele mi se arcuiesc, schițând un zâmbet misterios.

— Cum ți-e voia.

În capătul mesei, Taryn o urmărește pe Oriana și se străduiește să-i imite mișcărilor cu care mănâncă mica pasăre. Nu se uită la mine, nici chiar atunci când îmi cere să-i întind carafa cu apă.

Însă nu mă poate împiedica să o urmez până în camera ei după ce terminăm masa.

— Uite ce e, îi spun, urcând treptele. M-am străduit să fac ce mi-ai cerut, dar nu am putut și nu vreau să fii supărată pe mine din cauza asta. Doar e viața mea.

Taryn se întoarce.

— Și ai dreptul să ți-o irosești?

— Da, spun eu, ajungând la palier.

Nu pot să-i spun despre Prințul Dain, dar, chiar dacă i-aș putea spune, nu sunt sigură că asta ar schimba situația. Nu sunt deloc sigură că ar fi de acord, nici măcar cu întâmplarea asta.

— Numai viețile noastre ne aparțin cu adevărat, sunt singura noastră monedă. Avem dreptul să cumpărăm ce vrem cu ele.

Taryn dă ochii peste cap. Îmi vorbește pe un ton caustic.

— Ce frumos spus! Ai născocit-o de una singură?

— Ce-i cu tine? mă răstesc eu.

Clatină din cap.

— Nimic. Absolut nimic. Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi gândit așa cum gândești tu. Nu contează, Jude. Chiar te-ai descurcat bine acolo, pe teren.

— Mersi, spun eu și mă încrunt, derutată.

Îmi amintesc iar ce mi-a zis Cardan despre ea, dar nu vreau să-i spun și să o fac să se simtă prost.

— Așadar, ai apucat să te îndrăgostești, așa cum ziceai? Întreb eu.

Întrebarea mea nu-mi aduce decât o privire ciudată.

— Măine nu merg la lecții, spune Taryn. Să zicem că ai dreptul să-ți irosești viața, dar eu nu sunt obligată să fiu mar-toră.

Îmi simt picioarele ca de plumb, mergând spre palat, pă-sind printre merele risipite de vânt pe jos, a căror aromă aurie plutește în aer. Sunt îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, cu manșete aurii și cu împletituri verzi, una dintre rochiile mele preferate, foarte comodă.

Deasupra mea răsună trilurile de după-amiază ale păsă-rilor, care mă fac să zâmbesc. Câteva momente mă las în voia unei fantezii în care are loc încoronarea Prințului Dain și în care dansez cu surâzătorul Locke, în timp ce Cardan e luat pe sus și aruncat într-o celulă întunecoasă.

O fulgerare albă mă trezește din reverie. Un cerb – un cerb alb – așteaptă la mai puțin de cinci metri în fața mea. Între coarnele lui e întins un păienjeniș fin și blana îi e de un alb atât de luminos, încât, în lumina după-amiezii, pare a fi fău-rită din argint. Ne privim unul pe celălalt îndelung, după care cerbul țâșnește înspre palat, luând respirația mea cu el.

Mă hotărâsc să consider că e un semn de bun augur.

Și chiar așa pare, cel puțin o vreme. Lecțiile decurg fără mari probleme. Noggle, lectorul nostru, e un Fir Darrig bă-trân din nord, blând, dar cam ciudat, cu sprâncene imense, o barbă lungă, în care își îndeasă din când în când câte un toc sau vreo bucată de hârtie, și cu tendința de a vorbi întruna despre ploile de meteoriți și despre semnificația lor. Când du-pă-amiaza cedează locul serii, ne pune să numărăm stelele căzătoare, o sarcină cam anostă, dar odihnitoare. Mă întind pe spate pe pătura mea și privesc cerul nopții.

Singurul inconvenient e acela că e dificil să notez numerele pe întuneric. De obicei, de copaci sunt atârinate globuri luminoase sau avem lumină datorită numărului mare de licurici. Port cu mine cioturi de lumânări de rezervă, pentru momentele în care până și lumina asta se dovedește a fi prea slabă, din moment ce văzul uman nu e nici pe departe la fel de ascuțit ca al Zânelor, însă nu am voie să le aprind când studiem cerul înstelat. Mă străduiesc să scriu citeț și să nu-mi pătez degetele cu cerneală.

— Nu uitați, spune Noggle, fenomenele celeste neobișnuite adesea prevestesc schimbări politice importante, deci, din moment ce orizontul ne înfățișează încoronarea unui nou rege, e important să cercetăm semnele cu atenție.

Din beznă se aud chicote.

— Nicasia, spune lectorul. Te pot ajuta cu ceva?

În tonul ei îngâmfat nu se citește nici urmă de căință.

— Defel.

— Atunci, ce îmi poți spune despre stelele căzătoare? Care ar fi semnificația unei ploii de stele căzătoare care apare în ultima oră a nopții?

— Zece nașteri, spune Nicasia, un răspuns atât de greșit, încât mă face să tresar de jenă.

— Zece *morți*, șoptesc în sinea mea.

Din păcate, Noggle mă aude.

— Foarte bine, Jude. Mă bucur că măcar unii dintre voi sunt atenți. Acum, cine ar vrea să-mi spună când anume ar fi cel mai probabil ca aceste morți să aibă loc?

Nu are niciun rost să mă mai abțin acum, din moment ce am declarat că-l voi umili pe Cardan prin excelența mea. Aș face bine să-ncep să excelez.

— Depinde prin dreptul căror constelații și în ce direcție se deplasează stelele, spun eu.

Pe la jumătatea răspunsului, simt că mi se strânge gât-

jul. Deodată, mă bucur că e întuneric, ca să nu fiu nevoită să văd expresia de pe chipul lui Cardan. Sau pe cea a Nicasiei.

— Excelent, spune Noggle. Motiv pentru care notițele noastre trebuie să fie luate riguros. Continuați!

— Ce plictiseală, îl aud pe Valerian zicând cu glas tărăgănat. Profețiile sunt pentru babe și oameni de rând. Noi ar trebui să învățăm lucruri de natură mai nobilă. Dacă e să-mi petrec noaptea zăcând pe spate, atunci aș prefera să învăț despre *dragoste*.

Câțiva dintre elevi încep să râdă.

— Prea bine, spune Noggle. Spune-mi ce fenomene ar putea prezice succesul în dragoste.

— O fată care-și dă jos rochia, spune el, stârnind noi râsete.

— Elga? desemnează Noggle o fată cu părul argintiu și cu râsetul ca sticla spartă. Poți să-i răspunzi tu? Poate că a avut atât de puțin succes în dragoste, încât chiar nu știe.

Fata începe să se bâlbâie. Bănuiesc că știe răspunsul, dar nu vrea să-i stârnească furia lui Valerian.

— S-o întreb iar pe Jude? zice Noggle, sarcastic. Sau poate pe Cardan. Ce-ar fi să ne spui tu?

— Nu, spune el.

— Poftim? întreabă Noggle.

Când vorbește, vocea lui Cardan răsună cu o autoritate sinistă.

— După cum a spus Valerian. Lecția asta e plictisitoare. Vei aprinde lampioanele și vei începe o lecție nouă, care să merite cât de cât atenția.

Noggle tace câteva clipe.

— Da, Alteța Voastră, spune în cele din urmă și toate globurile din jurul nostru se aprind imediat.

Clipeșc de câteva ori, până când ochii mi se adaptează. Mă întreb dacă Cardan a fost nevoit vreodată să facă ceva ce nu și-a dorit. Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă faptul că

moțâie în timpul lecțiilor. N-ar trebui să mă surprindă faptul că odată, fiind beat criță, a venit cu calul pe pajiște în timp ce ne desfășuram lecțiile și a călcat sub copite păturile și cărțile, silindu-i pe ceilalți să se dea în grabă la o parte din calea lui. Cardan își permite să ne schimbe programa după cum are chef. Cum se poate ca o astfel de persoană să prețuiască ceva pe lumea asta?

— Are o vedere foarte slabă, spune Nicasia și o descopăr în picioare, deasupra mea – ține în mână caietul meu și-l agită de colo-colo, pentru ca toți să-mi poată vedea mâzgăliturile. Biata, sărmana Jude, continuă ea. E foarte greu să faci față atâtor dezavantaje.

Degetele și manșetele aurii ale rochiei mele sunt pline toate de cerneală.

În celălalt capăt al dumbrăvii, Cardan stă de vorbă cu Valerian. Numai Locke se uită la noi, cu o privire îngrijorată. Noggle frunzărește un teanc de cărți groase, prăfuite, căutând, probabil, o lecție care să-i placă lui Cardan.

— Îmi pare rău că nu poți să-mi citești scrisul, spun eu, înșfăcând caietul – pagina se rupe și o mare parte din eforturile mele din seara asta se duce pe apa sâmbetei. Dar asta nu e tocmai dezavantajul *meu*.

Nicasia mă plesnește peste față. Tresar uluită și deodată mă trezesc într-un genunchi, abia reușind să mă echilibrez înainte de a cădea cu totul. Obrazul îmi arde și mă înțeapă. Capul îmi țiuie.

— Nu poți să faci așa ceva, îi spun, fără sens.

Credeam că pricepusem regulile acestui joc. M-am înșelat.

— Pot să fac ce doresc, mă anunță ea cu aceeași îngâmfare.

Colegii noștri se holbează la noi. Elga și-a dus mâna delicată la gură. Cardan se uită la noi și se vede după expresia lui că Nicasia nu a reușit să-i facă pe plac. Rușinea începe să i se aștearnă pe chip.

De când sunt printre ei, au existat limite pe care nu le-au încălcat. Când ne-au îmbrâncit în râu, nimeni nu i-a văzut. De bine, de rău, fac parte din familia generalului și mă aflu sub protecția lui Madoc. Cardan poate că ar îndrăzni să i se opună, dar mă gândeam că ceilalți ar avea grijă măcar să mă atace pe ascuns.

Se pare că am enervat-o pe Nicasia într-atât încât nu i-a mai păsat de toate astea.

Mă scutur de praf.

— Mă provoci cumva? Pentru că atunci ar fi dreptul meu să aleg momentul și arma.

Îmi doresc tare mult să dau cu ea de pământ.

Nicasia pricepe că întrebarea mea chiar așteaptă răspuns. Oi fi eu mai neînsemnată decât pământul de sub picioarele ei, dar asta nu o scutește de obligațiile față de propria-i onoare.

Cu colțul ochiului, îl zăresc pe Cardan venind înspre noi. Anticiparea tensionată se amestecă cu spaima. Din cealaltă parte, Valerian se izbește de umărul meu. Fac un pas înapoi, dar nu suficient de repede încât să evit mirosul de fructe răskoapte.

Deasupra noastră, pe cupola neagră a nopții, cad șapte stele, se perindă mărețe pe întinderea cerului și apoi se sting. Îmi înalț imediat privirea, dar prea târziu ca să le mai pot sesiza precis traiectoria.

— Le-a notat cineva? Începe să strige Noggle, scotocindu-se în barbă în căutarea unui toc. Țasta e evenimentul celest pe care l-am așteptat! Trebuie să fi văzut cineva cu exactitate punctul de origine. Repede! Notați tot ce vă mai puteți aminti.

În momentul ăla, în timp ce mă uit la stele, Valerian îmi îndeasă în gură ceva dulce. Un măr, dulce și putrezit în același timp, al cărui suc mi se prelinge pe limbă ca mierea, având gustul razelor de soare și al unei bucurii pure, ametoare, tâmpe. Fructele Zânelor, care încetoșează gândurile, care îi

fac pe oameni să le poftească atât de mult, încât ajung în stare să se înfometeze numai ca să le poată gusta din nou, fapt ce ne face maleabili, impresionabili și ridicoli.

Vraja lui Dain mă apără de farmece, de stăpânirea celorlalți, dar fructele Zânelor îți răpesc până și stăpânirea de sine.

Vai, nu. Nu nu nu nu nu nu.

Scuip. Mărul se rostogolește pe pământ, dar simt deja că își face efectul.

Sare, gândesc eu, scotocindu-mi în coș. De sare am nevoie. Sarea e antidotul. Îmi va risipi ceața din minte.

Nicasia sesizează ce vreau să fac și înșfacă coșul, ferindu-se din calea mea, iar Valerian mă îmbrânțește la pământ. Încerc să mă depărtez târâș de el, dar mă imobilizează și-mi vâra mărul mizerabil înapoi în gură.

— Dă-mi voie să-ți îndulcesc limba aia acră, spune el, îndesând mărul – gura mi-e plină de pulpă, mi-a intrat și în nas.

Nu pot să respir. Nu pot să respir.

Cu ochii deschiși, mă holbez la chipul lui Valerian. Mă sufoc. El mă urmărește cu o expresie de ușoară curiozitate, ca și când ar aștepta să vadă ce urmează să se întâmple.

Întunericul se furișează în marginea câmpului meu vizual. O să mă sufoc până la moarte.

Partea cea mai rea e veselia care se înfiripă înăuntrul meu din cauza fructului și care îmi înăbușă teroarea. Totul în jur e încântător. Vederea mi se vălurește. Întind mâinile ca să-mi înfig ghearele în fața lui Valerian, dar sunt prea amețită ca să ajung la el. După un moment, nici nu mai contează. Nu vreau să-l rănesc, sunt prea fericită.

— Faceți ceva! Se aude un strigăt, dar, în delirul meu, nu-mi dau seama despre cine e vorba.

Brusc, Valerian e îmbrâncit în lături. Mă întorc pe o parte și încep să tușesc. Dau cu ochii de silueta amenințătoare a lui Cardan. Lacrimile și mucii mi se preling pe chip, dar nu pot

decât să zac în praf și să scuip bucăți de pulpă dulce, cărnoasă. Habar nu am de ce plâng.

— Ajunge, spune Cardan.

Are pe chip o expresie stranie, sălbătică, și îi tresare un mușchi din falcă.

Încep să râd.

Valerian pare nemulțumit.

— Îmi strici distracția, așa-i?

Preț de o clipă, am impresia că o să se bată, deși nu pot să-mi explic de ce. Atunci văd ce ține Cardan în mână. Sarea din coșul meu. Antidotul. (Oare de ce am vrut așa ceva? Mă mir.) O aruncă în aer, râzând, și privesc cum se risipește în bătaia vântului. Apoi se uită la Valerian cu o grimasă.

— Ce-i cu tine, Valerian? Dacă ar fi murit, mica ta festă s-ar fi sfârșit înainte să înceapă.

— N-am să mor, spun eu, pentru că nu vreau să-și facă griji. Mă simt bine. Nu m-am simțit așa de bine de când sunt. Mă bucur că ați scăpat de antidot.

— Prinț Cardan? spune Noggle. Ar trebui dusă acasă.

— Toți sunt atât de plicticoși azi, spune Cardan, dar, după tonul vocii, nu pare plictisit, ci pare că abia își stăpânește furia.

— Dar, Noggle, nu vrea să meargă acasă, spune Nicasia apropiindu-se de mine și mângâindu-mi obrazul. Nu-i așa, draguță?

Simt în gură gustul înecăcios al mizeriei. Îmi simt trupul ușor. Mă relaxez. Mă întind ca un stindard.

— Aș vrea să rămân, spun eu, pentru că e minunat aici. Pentru că Nicasia e sclipitoare.

Nu sunt sigură că mă simt bine, dar știu sigur că mă simt grozav.

Totul e incredibil. Până și Cardan. Până acum nu mi-a fost simpatic, dar asta pare un lucru caraghios. Îi ofer un zâmbet larg, fericit, cu toate că el nu-mi răspunde la zâmbet.

Nu o consider o jignire.

Noggle ne întoarce spatele, bombănind despre general și neghiobie și prinți cărora o să-și piardă capul de pe umeri. Cardan îl privește cum se îndepărtează, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Un grup de fete se trântesc pe mușchi, lângă mine. Râd, fapt ce mă face și pe mine să izbucnesc din nou în râs.

— N-am mai văzut până acum vreun muritor mâncând din fructele din Elfhome, îi spune una dintre ele, Flossflower, alteia. Va ține minte toate astea?

— De-ar vrăji-o cineva să nu-și mai amintească, spune Locke de undeva, din spatele meu.

Nu pare supărat, cum e Cardan. Pare prietenos. Mă întorc spre el și îmi atinge umărul. Mă sprijin de pielea lui caldă.

Nicasia râde.

— Nu asta și-ar dori. Și-ar dori încă o bucată de măr.

Încep să salivez când îmi amintesc. Îmi amintesc cum erau împrăștiate de-a lungul drumului spre școală, aurii și sclipitoare, și regret că n-am fost atât de isteță încât să mă opresc și să mănânc cât să mă satur.

— Și putem să-i cerem să facă tot felul de lucruri? vrea să știe altă fată, Morgana. Lucruri stânjenitoare? Și va accepta?

— De ce să fie stânjenită, din moment ce se află printre prieteni? întreabă Nicasia, cu ochii mijiiți. Arată ca o pisică după ce a mâncat toată smântâna și se pregătește pentru un pui de somn la soare.

— Pe care dintre noi ai vrea cel mai mult să-l pupi? întreabă imediat Flossflower, venind mai aproape.

Abia dacă mi-a mai adresat două cuvinte până acum. Mă bucur că vrea să fim prietene.

— Aș vrea să vă pup pe toți, spun eu și toți încep să râdă în hohote.

Rânjesc tâmp înspre stele.

— Ai prea multe haine pe tine, spune Nicasia, uitându-se încruntată la fustele mele. Și s-au murdărit. Ar trebui să le dai jos.

Deodată, rochia chiar îmi pare greoaie. Mă închipui dezbrăcată în lumina lunii, cu pielea devenită argintie precum frunzele de deasupra noastră.

Mă ridic în picioare. Am senzația că totul se mișcă puțin într-o parte și-n alta. Încep să trag de hainele de pe mine.

— Ai dreptate, spun eu, încântată.

Rochia alunecă de pe mine, formând o grămăjoară din mijlocul căreia pot ieși cu ușurință. Port lenjerie de muritoare – un sutien negru cu buline verzi și chiloți.

Toți mă privesc ciudat, ca și cum s-ar întreba de unde mi le-am luat. Toți sunt atât de frumoși, încât mi-e greu să mă uit la ei mult timp fără să încep să mă doară capul.

Sunt conștientă de moliciunea trupului meu, de bătăturile din palme, de legănatul sânilor. Simt că mă gădilă ușor iarba de sub tălpi și pământul cald.

— Sunt frumoasă ca voi? o întreb pe Nicasia, dintr-o sinceră curiozitate.

— Nu, spune ea, aruncându-i o privire lui Valerian. Ridică ceva de jos. Nu ești deloc ca noi.

Mă întristează să aud asta, dar nu mă surprinde. Pe lângă ei, oricine ar putea la fel de bine să fie o umbră, oglindirea încețoșată a unei alte oglindiri.

Valerian arată cu degetul colierul de scorușe care-mi atârnă de gât, boabe roșii, uscate, înșiruite pe un lanț lung, de argint.

— Ar trebui să-ți dai jos și ăla.

Încuviințez conspirativ.

— Ai dreptate, spun eu. Nu-mi mai trebuie.

Nicasia zâmbește, întinzându-mi obiectul auriu pe care-l are în mână. Resturile mizerabile și strivite ale mărului.

— Vino și linge-mi mâinile ca să le cureți. Nu te superi, nu? Dar trebuie să o faci în genunchi.

Exclamațiile și chicotelile se răspândesc printre colegii noștri asemenea unei adieri de vânt. Vor s-o fac. Iar eu vreau să le fac pe plac. Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită ca mine. Și vreau să mai gust din măr. Încep să mă târăsc spre Nicasia.

— Nu, spune Cardan pe un ton răsunător și ușor tremurând, pășind între noi; ceilalți se dau îndărăt, lăsându-i spațiu liber. Își dă jos încălțăminte moale, din piele, de pe piciorul palid și mi-l vâcă sub nas. Jude va veni la mine și-mi va săruta piciorul. A zis că vrea să ne pupe. Și doar sunt prințul ei.

Râd din nou. Sinceră să fiu, nu știu de ce până acum am râs atât de rar. Totul e minunat și caraghios.

Însă când ridic privirea înspre Cardan, ceva nu mi se pare în regulă. Ochii lui sclipesc de furie și patimă, poate chiar și de rușine. După câteva secunde clipește și își recapătă obișnuita lui expresie, arogantă și rece.

— Ei bine? Haide odată, spune el, pierzându-și răbdarea. Sărută-mi piciorul și spune-mi cât de grozav sunt. Spune-mi cât de mult mă admiri.

— Ajunge, îi spune răspicat Locke lui Cardan, punându-și mâinile pe umerii mei și mă ridicându-mă cu greu în picioare. O duc acasă.

— Chiar așa? îl întreabă Cardan, ridicând din sprâncene. Interesant moment ți-ai ales. Ți place savoarea umilinței, dar nu atât de mult, așa-i?

— Nu-mi place deloc când te porți așa, spune Locke încet.

Cardan își smulge o agrafă din mantie, un obiect lucitor, filigranat, de forma unei ghinde așezate pe fundalul unei frunze de stejar. Preț de câteva clipe halucinante, am impresia că o să i-o dea lui Locke ca el să mă lase aici. Pare imposibil, chiar și pentru mintea mea răscolită.

Apoi Cardan mă ia de mână, ceea ce pare și mai puțin posibil. Îi simt degetele prea fierbinți lipite de pielea mea. Îmi înțeapă degetul mare cu vârful agrafei.

— Au, spun eu, sărind de lângă el și vârându-mi degetul sângerând în gură – simt pe limbă gustul metalic al sângelui meu.

— Drum bun spre casă, îmi spune el.

Plec împreună cu Locke, care se oprește să ia pătura cuiva, pe care mi-o înfășoară în jurul umerilor. Zânele se holbează la noi în timp ce părăsim dumbrava, eu împleticindu-mă, el sprijinindu-mă. Puținii profesori pe care-i întâlnesc își feresc privirea.

Îmi sug degetul rănit, stăpânită de o senzație bizară. Sunt încă amețită de cap, dar nu ca înainte. Ceva nu e în regulă. După câteva momente, îmi dau seama ce se întâmplă. Sângele meu de om conține sare.

Mi se strânge stomacul.

Privesc înapoi spre Cardan, care râde împreună cu Valerian și Nicasia. Moragna e agățată de brațul lui. Un alt lector, o femeie-elf mlădioasă, venită dintr-o insulă de la răsărit, încearcă să-și înceapă lecția.

Îi detest. Îi detest la culme pe toți. O vreme, asta e tot ce simt, fierbințeala furiei, care-mi preface toate gândurile în cenușă. Cu mâinile tremurânde, îmi strâng pătura în jurul umerilor și-i dau voie lui Locke să mă îndrume prin pădure.

— Ți rămân datele, spun cu o voce răgușită, după o bucată de drum. Pentru că m-ai luat de acolo.

Locke mă privește cercetător. Iarăși mă uimește cât e de chipeș, mă uimesc buclele catifelate care-i cad pe chip. Mă simt oribil că sunt singură cu el, știind că m-a văzut îmbrăcată numai în lenjerie intimă, târându-mă de colo-colo pe jos, dar sunt prea furioasă ca să-mi fie rușine.

Clatină din cap.

— Nu datorezi nimic nimănui, Jude. Mai ales azi.

— Cum poți să-i suporti? Întreb eu și furia mă face să mă dezlănțui asupra lui Locke, deși el e singurul pe care nu sunt supărată. Sunt oribili. Sunt niște monștri.

Nu-mi răspunde. Mergem mai departe și, când ajung la cărarea de mere căzute, îi dau unuia o lovitură atât de puternică, încât ricoșează în trunchiul unui ulm.

— E și o plăcere să-ți petreci timpul cu ei, spune el. Luăm ce vrem, dăm curs oricărui gând teribil. Teribilitatea îți oferă un fel de siguranță.

— Pentru că măcar nu se poartă urât cu tine? Întreb eu.

Din nou, nu răspunde.

Când ne apropiem de moșia lui Madoc, mă opresc.

— Ar fi mai bine să merg singură de aici încolo.

Îi adresez un zâmbet probabil cam ezitant. Îmi vine greu să-l păstrez pe chip.

— Stai, spune el și face un pas înspre mine. Vreau să te mai văd.

Scot un geamăt scurt, fiind prea exasperată ca să mai pot fi surprinsă. Stau acolo, înveșmântată într-o pătură împrumutată, ghetе și lenjerie cumpărată de la mall. Sunt mânjită toată cu pământ și tocmai m-am făcut de râs.

— De ce?

Se uită la mine de parcă ar vedea cu totul altceva. E o intensitate în privirea lui care mă face să mă îndrept puțin de spate, în ciuda mizeriei.

— Pentru că ești ca o poveste care încă nu s-a desfășurat. Pentru că vreau să văd ce vei face. Vreau să fac parte din desfășurarea poveștii.

Nu-mi dau seama dacă e vorba sau nu de un compliment, dar îl primesc.

Îmi ia mâna – aceeași pe care Cardan a înțepat-o cu agrafa – și-mi sărută vârfurile degetelor.

— Pe mâine, spune, el și face o plecăciune.

Și așa, cu acea pătură împrumutată în jurul umerilor, cu ghetetele și lenjeria cumpărată de la mall, merg singură mai departe, îndreptându-mă spre casă.

— Spune-mi cine ți-a făcut asta, insistă Madoc iar și iar, dar nu vreau.

Se plimbă cu pași apăsăți de colo-colo și-mi explică în detaliu cum le va găsi pe Zânele responsabile și le va nimici. Le va smulge inimile din piept. Le va tăia capetele și le va înfige pe acoperișul casei, drept avertisment pentru ceilalți.

Îmi dau seama că nu pe mine mă amenință, dar tot la mine țipă.

Când sunt înspăimântată, nu pot să uit că, oricât de bine și-ar juca rolul de tată, va fi mereu ucigașul tatălui meu adevărat.

Nu spun nimic. Îmi amintesc că Oriana se temea că eu sau Taryn ne vom purta urât la Curte și-l vom face de rușine pe Madoc. Acum mă întreb dacă nu cumva se temea mai mult de reacția lui în situația în care chiar s-ar fi întâmplat ceva. N-ar fi deloc o mișcare politică isteată să-i decapiteze pe Valerian și pe Nicasia. Să-i facă rău lui Cardan ar fi chiar un act de trădare.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, spun în cele din urmă, ca să-l fac să înceteze. Am văzut fructul și arăta bine, așa că l-am mâncat.

— Cum ai putut să fii atât de nesăbuită? spune Oriana, întorcându-se spre mine val-vârtej; nu pare surprins, ci arată de parcă i-aș fi confirmat cele mai întunecate bănuieli. Jude, ar fi trebui să ai mai multă minte.

— Am vrut să mă distrez. Se presupune că e distractiv, îi spun eu, jucând rolul ficei neascultătoare cât de bine pot. Și chiar *a fost*. A fost ca un vis minunat...

— Liniște! strigă Madoc și amândouă tăcem, uluite. Liniște, *amândouă!*

Tresar fără să vreau.

— Jude, nu mai tot încerca s-o enervezi pe Oriana, spune el, privindu-mă cu o exasperare cu care nu cred că m-a mai privit vreodată, dar cu care a tratat-o din plin pe Vivi.

Știe că mint.

— Iar tu, Oriana, nu fi atât de naivă.

Când aceasta își dă seama ce vrea să spună Madoc, își duce mâna mică și delicată la gură.

— Când voi afla pe cine protejezi, îmi spune el, le va părea rău că au avut vreodată suflare de viață.

— Nu ajuți cu nimic, spun eu, lăsându-mă pe spate în fotoliu.

Madoc se lasă în genunchi în fața mea și-mi ia mâna între degetele sale aspre și verzi. Cred că simte cum tremur. Ofează îndelung, renunțând, probabil, la alte amenințări.

— Atunci spune-mi cum te-aș putea ajuta, Jude. Spune-mi și așa am să fac.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș rosti cuvintele: *Nicasia m-a umilit. Valerian a încercat să mă omoare. Au făcut-o ca să se pună bine cu Cardan, care mă urăște. Mi-e frică de ei. Mă sperie mai mult decât mă sperii tu, iar tu mă îngrozești de-a binelea. Silește-i să înceteze. Silește-i să mă lase în pace.*

Dar n-am s-o fac. Mânia lui Madoc e de neînchipuit. Am văzut-o în sângele mamei mele întins pe podeaua din bucătărie. Odată stârnită, nu mai poate fi oprită.

Dacă l-ar omorî pe Cardan? Dacă i-ar omorî pe toți? Singurul lui răspuns la atâtea probleme e vărsarea de sânge. Dacă i-ar omorî, părinții lor ar cere răzbunare. Ar cădea pe capul lui mânia Înaltului Rege. Eu aș ajunge într-o situație și mai grea decât cea din prezent, iar Madoc probabil că ar fi ucis.

— Învață-mă mai multe, spun eu în loc de toate astea. Mai

multă strategie. Să mânuiesc și mai bine sabia. Învăț-mă tot ce știi.

O fi vrând Prințul Dain să fiu spioană, dar asta nu înseamnă că trebuie să renunț la sabie.

Madoc pare impresionat, iar Oriana, iritată. Se vede că are impresia că îl manipulez, și încă cu succes.

— Prea bine, spune el, oftând. Tatterfell îți va aduce cina, asta dacă nu cumva te simți în stare să ni te alături la masă. De mâine vom începe un antrenament mai intensiv.

— Am să mănânc la etaj, spun eu și pornesc spre camera mea, având încă pe umeri pătura altcuiva.

În drum, trec pe lângă ușa închisă a lui Taryn. O parte din mine ar vrea să intre, să se arunce pe patul ei și să plângă. Vreau să mă strângă în brațe și să-mi spună că nu aș fi putut face nimic ca să schimb cele întâmplătoare. Vreau să-mi spună că sunt curajoasă și că mă iubește.

Dar, din moment ce sunt sigură că nu asta ar face, merg mai departe.

Cât am fost plecată, s-a făcut ordine în camera mea, patul mi-a fost făcut și ferestrele au fost deschise ca să pătrundă aerul nopții. Aici, pe marginea patului, găsesc o rochie împăturită, din țesătură de casă, cu emblema regală pe care o poartă servitorii prinților și prințeselor. Pe balcon mă așteaptă hobul cu față de bufniță.

Se ciugulește scurt, înfoindu-și penele.

— Tu, spun eu. Ești unul dintre...

— Mergi mâine la Conacul Scorburos, dulceată, ciripește el, tăindu-mi vorba. Dibuie un secret care să nu-i fie pe plac regelui. Dibuie trădarea.

Conacul Scorburos. E moșia lui Balekin, primul născut dintre prinți.

Am primit cea dintâi misiune de la Curtea Umbrelor.

Capitolul 12

Mă culc devreme și, când mă trezesc, e întuneric beznă. Mă doare capul – poate pentru că am dormit prea mult – și tot corpul. Trebuie să fi dormit cu toți mușchii încordați.

Lecțiile de azi au început deja. Nu contează. Nu mă duc.

Tatterfell mi-a lăsat o tavă cu o carafă de cafea cu scorțișoară, cuișoare și puțin piper. Îmi torn o cană. E numai caldută, ceea ce înseamnă că a fost adusă de ceva timp. Am și pâine prăjită, pe care o înmoi în cafea de câteva ori.

După aceea mă spăl pe față, care încă mi-e lipicioasă de la pulpă, și apoi pe tot corpul. Îmi pieptăn părul cu mișcări iuți și mi-l adun într-un coc, împletindu-l în jurul unui bețișor.

Refuz să mă gândesc la cele întâmplăte ieri. Refuz să mă gândesc la orice altceva în afară de ziua de azi și de misiunea mea în slujba Prințului Dain.

Mergi la Conacul Scorburos. Dibuie un secret care să nu-i fie pe plac regelui. Dibuie trădarea.

Așadar, Dain vrea să-l ajut să se asigure că Balekin nu va fi ales drept următorul Înalt Rege. Eldred are dreptul de a alege pe oricare dintre copiii săi pentru a urca pe tron, dar îi preferă pe cei trei copii mai mari: Balekin, Dain și Elowyn – având o preferință deosebită pentru Dain, în defavoarea celorlalți. Mă întreb dacă spionii contribuie și ei la starea asta de lucruri.

Dacă am să mă descurc în rolul ăsta, atunci Dain îmi va dărui putere când va prelua tronul. Și, după cele întâmplăte

ieri, tânjesc după putere. Tânjesc după ea așa cum am tânjit după gustul fructelor de zână.

Îmbrac costumul de slujitor, fără lenjeria cumpărată de la mall, ca să fiu sigură că am o înfățișare cât se poate de veridică. Cât despre încălțări, dezgrop din fundul șifonierului o pereche de papuci vechi, din piele. Au o gaură în dreptul degetului mare, pe care am încercat să o acopăr în urmă cu aproape un an, dar nu prea mă pricep la cusut și n-am reușit decât să fac papucii și mai urâți. Însă îmi vin bine, iar ceilalți pantofi ai mei sunt prea frumos făcuți.

Nu avem oameni ca servitori pe moșia lui Madoc, dar i-am văzut în alte regiuni ale Tărâmului. Moașe care să asiste la nașterea copiilor din mame muritoare. Artizani blestemați sau binecuvântați cu o pricepere meșteșugărească îmbietoare. Doici care să alăpteze sugari de zână bolnăvicioși. Copii schimbați, crescuți în Tărâm, dar care nu sunt educați împreună cu Nobilimea, așa ca noi. Oameni care vin cu seninătate în căutarea magiei și pe care nu-i deranjează puțină muncă silnică în schimbul împlinirii vreunei dorințe adânci. Când drumurile ni se întâlnesc, încerc să vorbesc cu ei. Uneori acceptă să vorbească cu mine, alteori nu. Majoritatea oamenilor care nu slujesc prin meșteșugul lor sunt măcar puțin ferme-cați, ca să le armonizeze amintirile. Trăiesc cu impresia că se află într-un spital sau acasă la vreun bogătan. Când sunt trimiși înapoi în lumea lor – iar Madoc m-a asigurat că sunt trimiși înapoi –, sunt răsplătiți bine și primesc chiar daruri, cum ar fi mult noroc sau un păr lucios sau abilitatea de a ghici numerele corecte la loto.

Dar știu și că sunt oameni care fac învoieli nefericite sau jignesc vreo zână răzbunătoare și cu care Zânele nu se poartă atât de bine. Taryn și cu mine auzim tot felul de lucruri, chiar dacă nimeni nu dorește să le auzim – istorisiri despre oameni care dorm pe podele din piatră și mănâncă gunoaie, crezând

că se odihnesc pe saltele cu pene și se înfruptă cu delicatese. Oameni drogați cu fructele Zânelor până când își pierd mințile. Se zvonește că servitorii lui Balekin aparțin celei din urmă categorii, că nu sunt îngrijiți și că au parte de un tratament oribil.

Mă cutremur numai gândindu-mă la lucrurile astea. Și totuși, pricep de ce muritorii ar putea servi drept spioni eficienți, pe lângă faptul că pot să mintă. Muritorii pot pătrunde atât în cercurile celor de sus, cât și în ale celor de jos, fără să atragă prea mult atenția. Cu harpe în mâini, suntem barzi. Îmbrăcați în țesături simple, suntem servitori. În rochii, suntem neveste cu copii de goblini care țipă întruna.

Aș zice că sunt și avantaje atunci când ești luat în seamă de cei din jur.

După aceea, pun într-o geantă din piele o rochie și un cuțit, îmi pun o mantie din catifea groasă și cobor scările. Cafeaua mi se agită în stomac. Aproape că am ajuns la ușă, când o zăresc pe Vivi șezând pe scaunul acoperit cu tapiserii de la fereastră.

— Te-ai trezit, spune ea, ridicându-se în picioare. Bun. Vrei să tragem în chestii? Am săgeți.

— Poate mai târziu.

Îmi țin strâns mantia în jurul umerilor și dau să trec pe lângă ea, păstrând pe chip o expresie senină.

Nu-mi iese. Brațul îi țâșnește și-mi taie calea.

— Taryn mi-a zis ce i-ai spus prințului la turneu, spune ea. Și Oriana mi-a descris în ce stare ai ajuns aseară. Restul îmi închipui.

— N-am nevoie de încă un discurs, îi spun eu.

Misiunea asta primită de la Dain e singurul lucru care mă ferește de amintirea celor petrecute cu o zi în urmă. Nu vreau să-mi fie distrasă atenția. Mă tem că, dacă se întâmplă asta, îmi voi pierde și stăpânirea de sine.

— Taryn e foarte amărâtă, spune Vivi.

— Mda, spun eu. Uneori, e nasol să ai dreptate.

— Încetează.

Mă apucă de braț și se uită la mine cu ochii ei cu pupile ca niște fante. Cu mine poți vorbi. Poți să ai încredere în mine. Ce se întâmplă?

— Nimic, spun eu. Am făcut o greșală. M-am enervat. Am vrut să dovedesc ceva. A fost un gest stupid.

— Ai făcut-o din cauza a ceea ce ți-am spus eu?

Degetele ei mă strâng de braț cu putere.

Făpturile Văzduhului or să vă trateze în continuare ca pe niște gunoaie.

— Vivi, nici să nu te gândești că m-am hotărât să-mi stric viața din vina ta, îi spun. Dar o să le pară rău pentru ce mi-au făcut.

— Stai, ce vrei să zici? întreabă Vivi.

— Nu știu, spun eu, eliberându-mi brațul.

Pornesc spre ușă și, de data asta, nu mă oprește. Odată ce ajung afară, traversez curtea în goană ca să ajung la grajduri.

Îmi dau seama că nu m-am purtat corect față de Vivi, care nu mi-a făcut nimic rău. A vrut doar să mă ajute.

Poate că nu mai știu cum să le fiu o soră bună.

La grajduri, trebuie să mă opresc și să mă sprijin de un perete, inspirând adânc. Timp de mai bine de jumătate din viață, m-am tot chinuit să-mi stăpânesc frica. Poate că nu e atât de bine să mi se pară firesc sau chiar necesar zornăitul constant al nervilor mei. Dar deja n-aș mai ști cum să trăiesc altfel.

Important e să-l impresionez pe Prințul Dain. Nu pot să le permit lui Cardan și prietenilor lui să-mi răpească asta.

Ca să ajung la Conacul Scorburos, decid să iau una dintre broaște, din moment ce numai Nobilimea călărește cai cu copite de argint. Cu toate că, probabil, servitorii n-ar trebui să aibă nimic de călărit, măcar broasca atrage mai puțin atenția.

Numai în Tărâmul Zânelor se poate ca un broscoi imens să atragă *mai puțin* atenția.

Înșeuez o broască cu pete și o conduc afară, pe iarbă. Cu limba ei lungă își sfichiuieste unul dintre ochii aurii, făcându-mă, fără să vreau, să fac un pas în spate.

Îmi pun piciorul în scară și mă sui în șa. Cu o mână țin hăturile, iar cu cealaltă îi lovesc ușor pielea moale și rece. Broasca pestriță se avântă în aer și mă străduiesc să mă țin strâns.

Conacul Scorbuos e o clădire din piatră, cu un turn înalt și înclinat într-o parte, totul fiind acoperit pe jumătate cu vrejuri și iederă. La etajul superior e un balcon care pare a avea o balustradă din rădăcini groase în loc de fier. De acolo atârna o perdea de cârcei mai subțiri, ca o barbă rară, năclăită cu pământ. Conacul are o înfățișare cumva sucită, care ar trebui să-i dea farmec, dar, în loc de asta, îl face să pară sinistru. Priponesc broasca, îmi vâr mantia în sacul legat de șa și pornesc înspre o latură a clădirii, unde mă aștept să descopăr o intrare pentru servitori. Pe drum, mă opresc și culeg ciuperci, ca să dau impresia că am fost în pădure cu un scop.

Pe măsură ce mă apropii, inima începe iar să-mi zvâcnească rapid. Balekin n-o să-mi facă rău, îmi spun întruna. Chiar dacă sunt descoperită, nu va face decât să mă predea lui Madoc. Nu o să se întâmple nimic rău.

Nu sunt într-un totu sigură că e adevărat, dar reușesc să mă conving suficient încât să mă apropii de intrarea servitorilor și să mă furișez înăuntru.

Mă trezesc într-un coridor care duce la bucătărie, unde las ciupercile pe o masă, lângă o pereche de iepuri însângerați, o plăcintă cu carne de porumbel, un buchet de tulpini de usturoi și rozmarin, câteva prune brumării și zeci de sticle de vin. Un trol amestecă într-un ceaun mare, alături de un pixi înaripat. Doi oameni cu obraji supti, un băiat și o fată, taie legume. Amândoi schițează un zâmbet tâmp și au priviri absente. Nici

măcar nu se uită în jos în timp ce taie și mă mir că nu-și reteză din greșeală propriile degete. Mai rău, nu sunt sigură că, dacă s-ar tăia, ar observa măcar.

Îmi amintesc cum m-am simțit ieri și mi se pare că simt în gură gustul fructelor de zână, împotriva voinței mele. Simt că mi se pune un nod în gât și pornesc repede de-a lungul coridorului.

Mă oprește un paznic cu ochi spălăciți, care mă înșfacă de braț. Mă uit la el, sperând că voi reuși să imit expresia pustii-tă, blândă și visătoare a muritorilor din bucătărie.

— Pe tine nu te-am mai văzut, îmi spune el ca o acuzație.

— Ești minunat, spun eu, străduindu-mă să par uluită și puțin confuză. Ce ochi-oglină frumoși.

Paznicul mormăie scârbit, ceea ce bănuiesc că înseamnă că am reușit cât de cât să dau impresia că sunt o muritoare fermecată, devenită servitoare, deși simt că, din cauza agitației mele, am cam exagerat rolul de ciudată. Se pare că nu știu să improvizez atât de bine pe cât am sperat.

— Ești nou-venită? mă întreabă el, pronunțând lent cuvintele.

— Nou-venită? repet eu, gândindu-mă cum ar reacționa cineva adus aici; nu reușesc să alung gustul înecăcios al fructelor Zânelor, dar asta, în loc să mă ajute să intru mai bine în pielea personajului, îmi dă numai senzația că vomit. Înainte eram în altă parte, bălmăjesc eu, dar acum trebuie să lustruiesc sala mare, pentru ca fiecare petec să strălucească.

— Ei, atunci ai face bine să te pui pe treabă, spune el și-mi dă drumul.

Mă chinui să stăpânesc tremurul violent care îmi crește pe sub piele. Nu am iluzia că jocul meu l-a convins; l-am convins pentru că sunt om, iar el se așteaptă ca oamenii să fie servitori. Pricep mai bine de ce Prințul Dain s-a gândit că i-aș putea fi utilă. După ce trec de paznic, îmi e destul de ușor să mă

deplasez prin Conacul Scorburos. Întâlnesc zeci de oameni care-și văd absenți de treabă, cu mintea rătăcind prin vise bolnăvicioase. Fredonează cântecele și șoptesc tot felul de lucruri, dar e clar că e vorba doar de fragmente din conversații pe care le poartă în vis. Au cearcăne în jurul ochilor. Buzele le sunt crăpate.

Nici nu mă mir că paznicul a crezut că sunt nou-venită.

Totuși, pe lângă servitori, întâlnesc Zâne. Musafiri ai vreunei petreceri care mai degrabă pare că doar s-a domolit puțin, fără a se încheia. Dorm mai mult sau mai puțin dezbrăcați, întinși pe canapele și îmbrățișați pe podeaua saloanelor prin care trec, buzele lor fiind pătate cu *uitat*, o pudră aurie, scli-pitoare, atât de concentrată, încât servește drept stupefiant pentru Zâne, iar muritorilor le dă puterea de a se ferma în-tre ei. Lângă trupurile lor sunt răsturnate pocaluri, din care miedul a curs pe podeaua neregulată, formând niște pârlăia-șe, afluenți ai unor mari lacuri de vin cu miere. Unii dintre ei sunt complet nemișcați, încât mă întreb, speriată, dacă nu cumva s-au afundat în depravare până la moarte.

— Scuze, îi spun unei fete cam de vârsta mea care duce o găleată din cositor și care trece pe lângă mine fără să observe măcar că am spus ceva.

Nu știu ce altceva să fac, așa că decid să o urmez. Urcăm niște scări late, din piatră, fără balustradă. Alte trei Zâne zac într-o stupoare difuză lângă o sticlă de tărie de mărimea unui degetar. Deasupra, din celălalt capăt al coridorului, aud un țipăt ciudat, ca al unei persoane suferinde. Ceva se izbește greoi de podea. Buimăcită, mă străduiesc să afixez iar o expresie de indiferență visătoare, dar nu mi-e ușor. Inima îmi bate ca o pasăre încolțită.

Fata deschide ușa către un dormitor și mă furișez și eu pe lângă ea.

Pereții sunt din piatră și nu atârnă nicio pictură sau tapi-

serie pe ei. În prima cameră, cea mai mare parte a spațiului e ocupată de un pat imens, cu baldachin, având la cap o tăblie sculptată astfel încât să înfățișeze diverse animale cu capete de femeie și sâni dezgoliți – bufnițe și șerpi și vulpi –, antrenate într-un fel de dans ciudat.

Mă gândesc că n-ar trebui să mă surprindă, din moment ce Balekin e capul Cercului desfrânat al Mierlelor.

Recunosc titlurile cărților adunate grămadă pe biroul de lemn – sunt aceleași cărți din care învățăm eu și Taryn pentru școală. Cele de față sunt împrăștiate și între ele sunt răsfirate câteva petece de hârtie, alături de o călimară deschisă. Una dintre cărți e adnotată cu grijă pe margini, pe când alta e acoperită cu pete. Între paginile cărții pătate cu cerneală zace un toc rupt în două în mod intenționat – sau, cel puțin, nu pot să-mi închipui cum altfel s-ar fi putut rupe așa.

Nimic nu sugerează vreun fel de trădare.

Prințul Dain mi-a dăruit rochia asta de servitoare, știind că voi putea pași în conac pur și simplu, după cum am și făcut. În rest, și-a pus nădejdea în capacitatea mea de a minți. Dar acum, când am ajuns înăuntru, sper să găsesc ceva în Conacul Scorburos.

Ceea ce înseamnă că, oricât de înspăimântată aș fi, trebuie să fiu atentă în jur.

De-a lungul peretelui sunt înșiruite alte cărți, dintre care unele îmi sunt oarecum cunoscute, pentru că le-am văzut în biblioteca lui Madoc. Mă opresc încruntată în dreptul unui raft și îngenunchez. Înfundat într-un colț e un exemplar dintr-o carte pe care o cunosc, dar pe care nu m-aș fi așteptat să o văd aici – *Alice în Țara Minunilor* și *Alice în Țara din Oglinadă*, adunate într-un singur volum. În lumea muritorilor, mama ne-a citit dintr-o carte foarte asemănătoare.

Deschid volumul și descopăr ilustrațiile bine cunoscute, apoi următoarele cuvinte:

— *Dar eu nu vreau să mă duc printre nebuni, a observat Alice.*

— *N-ai încotro, a asigurat-o Pisica: pe aici, suntem cu toții nebuni. Și eu sunt nebună. Și tu ești nebună.*

— *De unde știi că eu sunt nebună?*

— *E musai să fii; altfel n-ai fi venit aici.**

Un șuvoi de râsete înfricoșătoare stă să-mi țâșnească în gât și sunt nevoită să-mi mușc obrazul ca să-l stăvilesc.

Fata servitoare e aplecată în fața unui șemineu uriaș și adună cenușa din jurul grătarului. Suporturile de fier pentru lemne, având forma unor șerpi imenși, sinuoși, se află de o parte și de alta a ei, ochii lor de sticlă fiind gata să oglindească strălucirea flăcărilor.

Deși e ridicol, nu mă lasă inima să pun cartea înapoi. Vivi nu a inclus-o în bagajele noastre și n-am mai văzut-o de când ne citea mama din ea înainte de culcare. O vâr sub rochie, în față.

Apoi mă duc la șifonier și-l deschid, în căutarea vreunui indiciu, a vreunei informații prețioase. Dar, de cum privesc înăuntru, în piept mi se aprinde o senzație violentă de panică. Descopăr pe dată, cu certitudine, cui îi aparține camera. Astea sunt pieptarele și pantalonii extravaganti ale Prințului Cardan, mantiile lui țipătoare, cu marginile din blană, și cămășile din mătasea-păianjenului.

Terminând de măturat cenușa din șemineu, servitoarea clădește lemne noi sub forma unei piramide, în vârful căreia presară ace de pin aromatice, ca să se aprindă focul mai ușor.

Îmi vine să țâșnesc pe lângă ea și să fug din Conacul Scorburos. Aveam impresia că Prințul Cardan locuiește la palat, împreună cu tatăl său, Înaltul Rege. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să locuiască cu unul dintre frații săi. Îmi amintesc cum Dain și Balekin beau împreună la ultimul festin de la Curte. Sper din toată inima că toate astea nu au fost

* Citat preluat din *Alice în Țara Minunilor*, în traducerea Antoanetei Ralian, Editura Humanitas, 2016 (n.t.).

puse la cale ca să mă umilească și mai tare, ca să-i ofere lui Cardan încă un motiv – sau, mai rău, o ocazie – să mă pedepsească din nou.

Nu pot să cred așa ceva. Prințul Dain, care în curând va fi încoronat drept Înalt Rege, nu și-ar pierde vremea cu tertipuri mărunte, nu s-ar preface că mă primește în slujba sa numai de dragul frățiorului său imatur. Nu s-ar sinchisi să-mi dăruiască o vrajă și nici n-ar sta la negocieri cu mine doar pentru asta. Trebuie să am încredere în el în continuare, pentru că, altfel, situația ar fi prea cumplită.

Descoperirea asta nu înseamnă decât că, în afară de Prințul Balekin, în căutările mele prin conac, trebuie să-l evit și pe Cardan. Oricare dintre ei ar putea să mă recunoască dacă mi-ar zări chipul. Trebuie să am grijă să nu-l zărească.

Probabil că nu se vor uita la mine cu multă atenție. Nimeni nu se uită atent la oamenii servitori.

Îmi dau seama că nici eu nu sunt prea departe și mă silesc să privesc puzderia de alunițe de pe pielea fetei, vârfurile despicate ale părului ei blond și genunchii ei aspri. O urmăresc cum se ridică în picioare, clătinându-se ușor; e limpede că trupul îi e epuizat, chiar dacă creierul ei nu-și dă seama.

Dacă va fi să o revăd, vreau să mă asigur că o s-o pot recunoaște.

Dar efortul meu nu ajută cu nimic, nu desface nicio vrajă. Când fata iese din încăpere, eu pornesc înspre capătul opus. Trebuie să găsesc odaia lui Balekin, să-i descopăr secretele și apoi să plec.

Deschid cu grijă ușile pe care le întâlnesc și privesc înăuntru. Găsesc două dormitoare, ambele acoperite cu un strat gros de praf, iar în unul dintre ele zăresc o siluetă întinsă pe pat și acoperită cu un văl ca de pânză de păianjen. Mă opresc o clipă, încercând să-mi dau seama dacă e vorba de o statuie, de un cadavru sau poate chiar de vreun fel de ființă vie, dar

apoi îmi amintesc că problema asta nu are nicio legătură cu misiunea mea, așa că mă retrag repede. Deschid o altă ușă și văd câteva Zâne întinse pe un pat, ținându-se în brațe în somn. Una dintre ele se uită la mine, clipind somnoros, și îmi țin răsuflarea, dar apoi se culcă la loc.

Cea de-a șaptea încăpere dă într-un hol cu o scară șerpuită care urcă, probabil, până în turn. Încep să urc treptele repede, inima îmi bate nebunește, papucii mei din piele ating piatra fără zgomot.

În încăperea circulară în care ajung sunt rafturi de cărți înșiruite de-a lungul pereților, pline-ochi cu manuscrise, pergamente, pumnale auri, recipiente subțiri din sticlă, conținând lichide de culorile pietrelor prețioase, și craniul unei creaturi asemănătoare cerbului, cu niște coarne imense, pe care sunt fixate mici lumânări conice. În dreptul singurei ferestre sunt două fotolii mari. În mijlocul camerei se găsește o masă uriașă, pe care sunt desfășurate hărți prinse la colțuri cu bucăți de sticlă și obiecte din metal. Sub ele găsesc niște scrisori. Scotocesc printre hârtii până când dau de următorul text:

Cunosc originea ciupercilor cuc care te interesează, dar ceea ce vei face cu informația asta nu trebuie să aibă legătură cu mine. După asta, îmi voi considera datoria achitată. Fie ca numele meu să dispară de pe buzele tale.

Cu toate că scrisoarea nu e semnată, scrisul pare a aparține unei mâini delicate, feminine. Pare important. Se poate să fie dovada căutată de Dain? Oare s-ar dovedi suficient de utilă încât să-i fie pe plac? Și totuși, mi-e imposibil să o iau. Dacă ar fi să dispară, Balekin ar ști cu certitudine că cineva a fost aici. Găsesc o foaie goală și o așez deasupra scrisorii. Încep să copiez literele cât de repede pot, străduindu-mă să imit perfect scrisul original.

Aproape am terminat, dar, deodată, aud un zgomot. Cineva urcă scările.

Intru în panică. Nu am unde să mă ascund. Practic, nu e nimic în camera asta; în mare parte, e spațiu liber, cu excepția rafturilor. Împăturesc biletul, fiind conștientă că nu e complet și că cerneala proaspătă va păta hârtia.

Mă strecor numaidecât sub unul dintre fotoliile mari, tapitate cu piele, și mă ghemuiesc cât de tare pot. Îmi doresc atât de mult să fi lăsat nenorocita asta de carte acolo unde am găsit-o, pentru că unul dintre colțurile ascuțite ale copertii ei mă împunge la subsoară. Ce-o fi fost în capul meu, cum am putut să-mi închipui că aș fi suficient de isteță încât să devin spioană în Tărâmul Zânelor?

Închid ochii strâns, de parcă, cumva, dacă n-aș vedea persoana care urmează să intre în cameră, nu m-ar vedea nici ea.

— Sper că te-ai antrenat, spune Balekin.

Deschid puțin ochii. Cardan e lângă rafturile cu cărți și un servitor fără nicio expresie pe chip îi prezintă o spadă cu mânerul gravat cu aur și cu garda compusă din elemente de metal sub formă de aripi. Îmi mușc limba ca să nu cumva să scot vreun sunet.

— Chiar trebuie să facem asta? întreabă Cardan, care pare plictisit.

— Arată-mi ce ai învățat.

Balekin ia un baston dintr-un vas de lângă biroul său, în care sunt adunate diverse toiege și bastoane.

— E de ajuns să nimerești o singură lovitură. Una singură, frățioare.

Cardan nu face nicio mișcare.

— *Ia spada*, zice Balekin pierzându-și deja răbdarea.

Cardan oftează resemnat și ridică spada. Poziția sa de atac e jalnică. Se vede de ce e iritat Balekin. Fără îndoială, Cardan trebuie să fi început să se antreneze cu instructori când a deve-

nit suficient de mare încât să poată țină un băț în mână. Eu mă antrenez de când am ajuns în Tărâm, așa că el trebuie să aibă un avantaj de câțiva ani în fața mea și tocmai asta a fost prima lecție pe care am primit-o: cum să-mi poziționez picioarele.

Balekin înalță bastonul.

— Acum atacă-mă.

Câteva secunde bune, stau nemișcați, privindu-se unul pe celălalt. Cardan lovește cu spada fără mare avânt, iar Balekin își abate bastonul cu putere, pocnindu-l în tâmplă. Tresar când aud pocnetul lemnului lovind craniul. Cardan se împletește înainte și-și dezgolește dinții. obrazul și una dintre urechi îi sunt roșii până-n vârf.

— E ridicol, spune Cardan și scuipă pe jos. Ce rost are jocul ăsta pueril? Sau ți-o fi plăcând partea asta? Așa te distrezi tu?

— Arta mînuirii spadei nu e o joacă, așa, de dragul artei.

Balekin lovește iar. Cardan încearcă să sară înapoi, dar bastonul îi nimerește marginea coapsei.

Cardan se schimonosește și își înalță sabia în poziție defensivă.

— Atunci de ce i se zice *artă*?

Balekin se întunecă la chip și strânge mai bine toiagul în mână. De data asta, îl lovește pe Cardan în stomac, atât de brusc și cu atât de multă putere, încât acesta se prăbușește pe pardoseala de piatră.

— M-am străduit să te învăț, dar tu insiști să-ți irosești talentul la petreceri, îmbătându-te sub lumina lunii, îți pierzi timpul cu rivalități nesăbuite și cu relațiile tale romantice de doi bani...

Cardan se ridică în picioare și țâșnește spre fratele său, lovind cu sălbăticie. Își mînuieste spada ca pe o bâtă. Furia fără margini cu care atacă îl face pe Balekin să se dea un pas înapoi.

Tehnica de luptă a lui Cardan iese în sfârșit la iveală. Mișcările îi devin mai controlate și atacă din unghiuri diferite. La

școală nu și-a arătat niciodată interesul față de arta sabiei și, cu toate că știe principiile de bază, nu cred că se antrenează. Balekin îl dezarmează eficient și fără ezitare. Sabia îi zboară lui Cardan din mână și cade zăngănind pe podea, lângă mine.

Mă târăsc în spate, afundându-mă și mai mult în umbra fotoliului. Preț de o clipă, mi se pare că voi fi descoperită, dar servitorul ridică spada, fără a privi în lături.

Balekin îl lovește pe Cardan cu bastonul în spatele genunchilor, doborându-l la pământ.

Sunt încântată. O parte din mine și-ar fi dorit să fi mânuit eu acel baston.

— Nu te mai obosi să te ridici.

Balekin își desface cureaua și i-o întinde servitorului. Bărbatul o înfășoară de două ori în jurul palmei sale.

— Ai picat testul. Din nou.

Cardan nu răspunde. În ochi îi arde o furie bine cunoscută, dar, de data asta, nu e îndreptată împotriva mea. E în genunchi, dar nu pare cătuși de puțin intimidat.

— Spune-mi, când o să încetezi să mă dezamăgești? Întreabă Balekin pe un ton catifelat, pășind în jurul fratelui său mai mic.

— Poate că atunci când n-ai să te mai prefaci că nu faci toate astea pentru propria-ți distracție, răspunde Cardan. Dacă vrei să mă chinui, am câștiga amândoi mult timp dacă ai face-o pur și...

— Tata era bătrân și sămânța lui era slabă când te-a conceput. De aceea ești slab.

Balekin îi atinge gâtul cu o mână. Pare un gest afectuos, până când îl observ pe Cardan tresărind și văd că își pierde echilibrul. Atunci îmi dau seama că Balekin îl apasă în jos cu putere, ținându-l la podea. Acum, dezbracă-ți cămașa și primește-ți pedeapsa.

Cardan își dă jos cămașa, dând la iveală pielea palidă ca luna și spinarea acoperită cu un păienjeniș delicat de cicatrici estompate.

Stomacul îmi urcă în gât. Vor să-l bată.

Ar trebui să mă bucur pentru că-l văd pe Cardan în postura asta. Ar trebui să mă bucur că viața lui e de rahat, poate chiar mai amară decât a mea, chiar dacă e un prinț al Tărâmului și un ticălos fără pereche care probabil că va trăi veșnic. Dacă mi-ar fi spus cineva că voi avea ocazia să văd așa ceva, aș fi zis că n-aș avea altceva să-mi stăpânesc decât aplauzele.

Dar, urmărindu-l pe Cardan, nu pot să nu observ că la baza atitudinii sale sfidătoare se află frica. Știu cum e să dai replici istețe numai ca să nu afle nimeni cât ești de speriat. Descoperirea asta nu-mi trezește vreo simpatie pentru el, dar e prima oară când îmi pare o persoană reală. Nu o persoană bună, ci una reală.

Balekin dă semnalul. Servitorul lovește de două ori, plesnetul pieii reverberând zgomotos în aerul nemișcat al încăperii.

— Nu poruncesc asta pentru că sunt supărat pe tine, frate, îi spune Balekin lui Cardan, iar cuvintele lui mă fac să tremur. O fac pentru că te iubesc. O fac pentru că iubesc familia noastră.

Când servitorul ridică mâna ca să lovească a treia oară, Cardan se năpustește spre biroul lui Balekin, unde fusese pusă spada. Un moment, am impresia că îl va străpunge cu totul pe servitor cu sabia.

Acesta nu strigă și nici nu-și ridică mâinile ca să se apere. Poate că e prea vrăjit ca să poată face ceva. Poate că, dacă Cardan i-ar înfițe spada drept în inimă, bărbatul nu ar face nici măcar o singură mișcare ca să se apere. Groaza mi-a vlăguit trupul.

— N-ai decât, spune Balekin, plictisit, și face un semn neclear înspre servitor. Ucide-l. Demonstrează-mi că nu te dai în

lături de la puțină mizerie. Arată-mi că măcar ești în stare să dai lovitura fatală unei ținte atât de jalnice precum aceasta.

— Nu sunt ucigaș, spune Cardan, spre surpriza mea. Nu credeam că ăsta ar putea fi un motiv de mândrie.

Din doi pași, Balekin ajunge față în față cu fratele său. Așa cum stau, unul lângă altul, seamănă izbitor. Același păr de culoarea cernelii, același chip plin de dispreț, aceiași ochi flă-mânzi. Dar Balekin își demonstrează deceniile de experiență, îi smulge lui Cardan spada din mâini și-l doboară la pământ, izbindu-l cu garda.

— Atunci acceptă-ți pedeapsa, ca o creatură jalnică ce ești.

Balekin îi face semn servitorului, care se deșteaptă din somnolență.

Privesc fiecare lovitură, fiecare tresărire. Nu am de ales. Pot închide ochii, dar sunetele sunt la fel de îngrozitoare. Cel mai rău e chipul pustiit al lui Cardan, ochii săi opaci ca plumbul.

Cu adevărat, și-a dobândit cruzimea temeinic, sub îndrumarea lui Balekin. A fost crescut în sânul cruzimii, a fost instruit în diversele ei nuanțe, a fost călit sub atingerea ei. Oricât de oribil ar fi Cardan, acum văd ceea ce ar putea deveni și sunt cu adevărat înspăimântată.

Capitolul 13

În mod straniu, e și mai ușor să pătrund în Palatul Elfhame îmbrăcată în rochia mea de servitoare decât a fost să intru în conacul lui Balekin. Toți, de la goblini la nobili, la muritorii care sunt, unul, poetul de curte și, celălalt, majordom al Înaltului Rege, abia dacă-mi aruncă o privire în timp ce îmi croiesc, stângace, drum prin coridoarele încălcite. Nu însemn nimic pentru nimeni, sunt o mesageră la fel de nevrednică de atenție precum o femeie din bețe însuflețită sau o bufniță. Chipul meu prietenos și liniștit, combinat cu faptul că îmi văd neabătut de drum, mă ajută să ajung în camerele Prințului Dain fără să-mi acorde cineva prea mare atenție, cu toate că mă rătăcesc de două ori și sunt nevoită să mă întorc.

Îi bat încet în ușă și mă liniștesc când văd că-mi deschide prințul însuși.

Acesta ridică din sprâncene, privindu-mă din cap până-n picioare, așa cum sunt îmbrăcată în rochia din țesătură de casă. Fac o reverență adâncă, după cum ar face orice servitor. Nu-mi schimb expresia chipului, de teamă ca nu cumva prințul să nu fie singur.

— Ei? întreabă el.

— Am venit să vă încredințez un mesaj, Alțetă, spun eu, sperând că am găsit cuvintele potrivite. Vă cer respectuos să mă primiți câteva clipe.

— Ai un talent înnăscut, îmi spune el, surâzând larg. Intră.

E o ușurare să-mi pot destinde fața. Îl urmez în salonul său, renunțând la zâmbetul tâmp.

Tapițată cu catifea, mătase și brocart meșteșugit lucrate, încăperea prezintă ochilor un vârtej de stacojiu și nuanțe închise de albastru și verde, un decor bogat și întunecat, precum fructele răscapte. Broderiile au motive cu care sunt obișnuită – măracini complicați, frunze care, când le privești din alt unghi, par a fi păianjeni și o scenă de vânătoare, în care nu e clar care dintre creaturi le vânează pe care.

Oftez și mă așez pe scaunul spre care mă conduce Prințul Dain, scotocindu-mă în buzunar.

— Poftim, spun eu, scoțând biletul împăturit și întinzându-l pe suprafața unei măsute, ingenioase, ale cărei picioare sunt cioplite sub forma unor picioare de pasăre. A intrat în cameră când îl copiam, așa că e cam distrus.

Am lăsat cartea furată în desaga broaștei; nu-mi doresc câtuși de puțin ca Dain să afle că am luat ceva pentru plăcerea mea.

Prințul mijeste ochii ca să descifreze literele din mijlocul petelor.

— Și nu te-a văzut?

— Era ocupat cu altceva, spun sincer. M-am ascuns.

Dain dă din cap și sună dintr-un clopoțel mic, probabil ca să cheme un servitor. M-aș bucura să fie vorba de cineva care nu a fost vrăjit.

— Bine. Și ți-a plăcut?

Nu știu exact ce să înțeleg din întrebarea asta. Mai tot timpul am fost speriată – cum să-mi placă așa ceva? Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că, de fapt, chiar *mi-a plăcut* într-un anumit sens. Îmi petrec cea mai mare parte din viață așteptând îngrozită să se petreacă vreun dezastru – acasă, la lecții, la Curte. A fost o experiență cu totul nouă să-mi fie teamă că aș putea fi descoperită spionând, o situație

în care am simțit măcar că știu exact de ce anume trebuie să mă tem. Și în care am știut precis ce trebuie să fac ca să câștig. Furișatul prin conacul lui Balekin a fost mai puțin înspăimântător decât anumite petreceri.

Cel puțin așa a fost până când am văzut cum a fost bătut Cardan. Atunci am avut un sentiment pe care nu vreau să-l cercetez prea îndeaproape.

— Mi-a plăcut gândul de a-mi îndeplini misiunea cu succes, spun în cele din urmă, gândindu-mă la un răspuns sincer.

La aceste cuvinte, Dain dă din cap aprobator. Dă să-mi spună altceva, dar atunci intră în cameră o altă zână. Un bărbat-goblin, cu răni cicatrizate, cu pielea de culoarea verde a iazurilor. Are un nas lung, care se răsucește cu totul și apoi se curbează înapoi înspre față, ca o coasă. Drept păr are numai un smoc negru, tocmai în creștetul capului. Privirea lui e de nedescifrat. Clipește de câteva ori, de parcă s-ar strădui să mă vadă limpede.

— Mi se zice Gândacul, spune el pe un ton melodios, care nu se potrivește deloc cu chipul său; face o plecăciune și apoi își înclină capul înspre Dain. Mă aflu în slujba lui. Înțeleg că amândoi îl slujim. Ești fata cea nouă, așa-i?

Dau din cap.

— Să-ți spun numele meu sau se așteaptă din partea mea să nascocesc ceva abil?

Gândacul rânjește și întreaga lui față se strâmbă, devenind și mai hidoasă.

— Am sarcina de a te prezenta echipei. Și nu-ți bate capul cu vreo poreclă. Noi hotărâm cum îți spunem. Ai impresia că cineva sănătos la cap ar alege să i se spună „Gândacul”?

— Minunat, spun eu și oftez.

Goblinul mă privește îndelung.

— Mda, îmi dau seama că e cu adevărat un talent util. Să nu fii nevoită să spui precis ce gândești.

Poartă o imitație de pieptar curtenesc, numai că e făcută din petice de piele. Mă întreb ce ar zice Madoc dacă ar ști unde și cu cine îmi petrec timpul. Nu cred că ar fi încântat.

Nu cred că l-ar încânta nimic din ce am făcut astăzi. Ostașii au un anumit simț al onoarei, chiar și cei care-și îmbibă glugile în sângele dușmanilor. Furișatul prin locuințele altora și furatul scrisorilor nu se potrivesc deloc cu acest cod. Chiar dacă Madoc are proprii spioni, nu cred că ar fi mulțumit să afle că sunt și eu spioană.

— Așadar, o șantajează pe Regina Orlagh, spune Dain, iar atât eu, cât și Gândacul ne întoarcem privirea spre el.

Prințul Dain se uită încruntat la scrisoare și deodată înțeleg – recunoaște scrisul de mână copiat de mine. Mama Nicasiei, Regina Orlagh, trebuie să fie femeia care i-a făcut rost de otravă lui Balekin. A scris că astfel se achită de o datorie, cu toate că, având în vedere ce fel de persoană e Nicasia, bănuiesc că puțină josnicie nu ar descumpăni-o din cale afară pe mama ei. Însă regatul Reginei Mării de Jos e întins și puternic. Îmi e dificil să-mi închipui cu ce ar putea s-o aibă Balekin la mână.

Dain îmi dă scrisoarea mea Gândacului.

— Așadar, încă mai crezi că o va folosi înaintea încoronării? Nasul goblinului freamătă.

— Asta ar fi mișcarea isteată. Odată ce coroana îți va fi așezată pe cap, nimic nu o va mai putea da jos.

Până în acest moment, nu am fost sigură pentru cine e otrava. Deschid gura, dar apoi îmi mușc obrazul ca să nu spun ceva prostesc. Bineînțeles că trebuie să fie pentru Prințul Dain. Balekin ar avea nevoie de cine știe ce otravă specială ca să omoare pe altcineva? Dacă ar avea de gând să omoare o persoană obișnuită, probabil că ar folosi vreo otravă ieftină, pentru persoane obișnuite.

Dain pare să-mi observe uimirea.

— Niciodată nu ne-am înțeles bine, fratele meu și cu mine. Mereu a fost prea ambițios pentru așa ceva. Și totuși, am sperat..., zice făcând un gest cu mâna și alungând cuvintele pe care era gata să le spună. O fi otrava arma lașilor, dar e o armă eficientă.

— Și Prințesa Elowyn? întreb eu, dorindu-mi imediat să nu fi pus întrebarea asta.

Otrava e și pentru ea, probabil. Pesemne că Regina Orlagh are un car de otravă.

De data asta, Dain nu-mi răspunde.

— Poate că Balekin are de gând să se căsătorească cu ea, spune Gândacul, luându-ne pe amândoi prin surprindere.

Văzând cum reacționăm, ridică din umeri și continuă:

— Ce e? Dacă acționează pe față, el va fi următorul care va încasa un cuțit în spinare. Și nu ar fi primul membru al Nobilimii care se căsătorește cu o soră a sa.

— Dacă se căsătorește cu ea, spune Dain, râzând pentru prima oară în conversația asta, va încasa un cuțit în piept.

Mereu mi-am închipuit-o pe Elowyn drept sora blândă. Ia-răși îmi dau seama cât de puține știu despre lumea prin care mă străduiesc să mă orientez.

— Haide, spune Gândacul, făcându-mi semn să mă ridic. A sosit timpul să-i cunoști și pe ceilalți.

Îi arunc lui Dain o privire rugătoare. Nu vreau să merg cu Gândacul, pe care abia l-am cunoscut și în care nu sunt convinsă că pot avea încredere. Până și eu mă tem de goblini, deși am crescut în casa unei glugi-roșii.

— Înainte să pleci, zice Dain, apropiindu-se până când ajunge în fața mea. Ți-am promis că nimeni nu te va putea manipula, în afară de mine. Mă tem că voi fi nevoit să folosesc această putere. Jude Duarte, îți interzic să vorbești deschis despre activitățile tale în slujba mea. Îți interzic să le așterni în scris sau în cântec. Nu vei spune niciodată nimănui despre

Gândac. Nu vei povesti nimănui despre oricare dintre spionii mei. Nu le vei dezvălui niciodată secretele, locurile de întâlnire, refugiile ascunse. Atât timp cât eu voi trăi, vei respecta acest ordin.

Port colierul din scorușe, dar acestea nu oferă nicio protecție față de puterea vrăjii. Aici nu e vorba de vreun farmec de rând, nu e vorba de magie simplă.

Povara vrăjii mă apasă subit și știu că, dacă aș încerca vreodată să vorbesc, buzele mele nu ar putea să formuleze aceste cuvinte interzise. Nu-mi place deloc. Am un sentiment oribil, de pierdere a controlului. Îmi storc creierul străduindu-mă să născocesc o cale de a evita ordinul lui Dain, dar nu reușesc.

Îmi amintesc prima mea călătorie în Tărâmul Zânelor și suspinele lui Taryn și ale lui Vivi. Îmi amintesc expresia severă de pe chipul lui Madoc, falca lui încheștată, faptul neîndoielnic că nu era obișnuit cu copiii, mai ales cu cei ai oamenilor. Urechile lui trebuie să fi țiuit încontinuu. Probabil că și-a dorit să tăcem. Îmi era greu să gândesc ceva de bine despre Madoc în acele momente, când avea mâinile pătate de sângele părinților noștri. Dar un lucru trebuie să recunosc – Madoc nu ne-a alungat niciodată jalea prin magie și nici nu ne-a furat glasul. Nu a apelat la niciun tertip prin care ar fi putut să facă mai ușoară pentru el călătoria.

Mă străduiesc să mă conving că Prințul Dain nu a făcut decât să acționeze cu chibzuință, din necesitate, atunci când m-a constrâns. Dar tot mi se face pielea de găină.

Preț de câteva clipe, nu mai sunt convinsă de înțelepciunea deciziei mele de a-i sluji.

— A, spune Dain înainte să plec. Încă ceva. Știi ce e mitridatismul?

Clatin din cap, gândindu-mă că în clipa asta nu prea mă mai interesează, orice ar avea de spus.

— Interesează-te, spune el zâmbind. Țsta nu e un ordin, ci doar un sfat.

Îl urmez pe Gândac prin palat, păstrând o distanță de câțiva pași între noi, ca să nu dau impresia că mergem împreună. Trecem pe lângă un general pe care îl cunoaște Madoc și am grijă să-mi țin capul plecat. Nu cred că s-ar sinchisi să se uite la mine suficient de atent încât să mă recunoască, dar nu am de unde ști sigur.

— Unde mergem? îi șoptesc după ce ne plimbăm câteva minute prin coridoare și săli.

— Mai avem puțin, spune aspru Gândacul, deschizând ușa unui dulap și intrând înăuntru; ochii lui reflectă o lumină portocalie, ca ai unui urs. Ei, haide, intră și închide ușa.

— Nu pot vedea în întuneric, îi amintesc eu, pentru că ăsta e unul dintre multele aspecte legate de oameni pe care Făpturile Văzduhului le tot uită.

Gândacul mormăie.

Intru în dulap ghemuindu-mă strâns, astfel încât să nu-l ating cu nicio parte a corpului, apoi închid ușa. Aud zgomotul unui obiect de lemn care alunecă și, deodată, simt adierea aerului rece și umed. Locul se umple de miros de pietre umede.

Gândacul mă apucă cu grijă de braț, dar îi simt ghearele. Îl las să tragă de mine înainte, să-mi apese pe creștet atunci când trebuie să mă aplec. Când reușesc să-mi îndrept spatele, mă trezesc pe un podeț îngust aflat, se pare, deasupra cramelor palatului.

Ochii încă nu mi s-au obișnuit cu întunericul, dar, din câte văd, sub palat se întinde o rețea labirintică de tuneluri. Mă întreb câtă lume știe despre existența lor. Zâmbesc la gândul că am aflat un secret legat de locul ăsta. Tocmai eu, dintre atâția.

Mă întreb dacă Madoc știe.

Cardan nu știe, pun pariu.

Zâmbesc, mai larg decât înainte.

— Te-ai holbat destul? întreabă Gândacul. Pot să mai aştept.

— Eşti gata să-mi spui şi tu ceva? întreb eu. Ca de exemplu, unde mergem şi ce se va întâmpla când ajungem acolo?

— Dezleagă misterul singură, mârâie el. Haide.

— Ai zis că ne vom întâlni cu ceilalţi, îi spun eu, pornind de la ceea ce ştiu deja, străduindu-mă să ţin pasul cu el şi să nu mă împiedic pe podeaua inegală. Iar Prinţul Dain m-a pus să-i promit că nu voi divulga existenţa vreunui loc ascuns, deci, evident, ne îndreptăm spre bârlogul vostru. Dar nu am de unde şti ce vom face când vom ajunge acolo.

— Poate că o să-ţi dezvăluim stilul nostru secret de a da mâna, spune Gândacul.

Nu prea îmi dau seama ce face, dar, după câteva clipe, aud un clic – ca şi când ar fi fost descuiat un lacăt sau ar fi fost dezactivată o capcană. Îmi dă un ghionţ uşor în partea de jos a spinării, împingându-mă înainte, şi astfel pornesc de-a lungul unui nou tunel, care e şi mai slab luminat decât cel dinainte.

Îmi dau seama când ajungem la o uşă, pentru că intru în ea de-a dreptul, stârnind amuzamentul Gândacului.

— Chiar nu vezi bine, spune el.

Îmi masez fruntea.

— Ți-am zis că nu!

— Da, dar tu eşti mincinoasa, îmi aminteşte el. Nu trebuie să cred nimic din ce-mi spui.

— Ce motiv aş avea să mint în privinţa asta? mă răstesc eu, încă agasată.

Gândacul lasă întrebarea fără răspuns. Răspunsul e evident – ca să pot să memorez drumul până aici. Ca să-mi dezvăluie din greşeală, poate, ceva ce nu ar arăta nimănui altcuiva. Ca să-l fac să devină neglijent.

Trebuie neapărat să nu mai pun întrebări stupide.

Și poate că el trebuie neapărat să fie mai puțin neîncrezător, din moment ce Dain mi-a pus o vrajă care-mi interzice să spun altora, orice aș face.

Gândacul deschide ușa și coridorul se umple de lumină, fapt ce mă face să-mi ridic imediat brațul în dreptul feței. Clipesc și privesc bârlogul secret al spionilor Prințului Dain. Pe toate cele patru laturi, se înalță pereți din pământ tasat, care se încovoiaie în sus, formând un tavan boltit. În mijlocul sălii se întinde o masă mare, la care sunt așezate două Zâne. Nu le-am mai întâlnit până acum – amândoi mă privesc nemulțumiți.

— Bine ai venit la Curtea Umbrelor! spune Gândacul.

Capitolul 14

Ceilalți doi membri din echipa de spioni a lui Dain au și ei nume de cod. Unul dintre ei, un bărbat suplu și chipeș, care pare a fi măcar pe jumătate om, îmi face cu ochiul și-mi spune că i se zice Stafia. Părul lui e de culoarea nisipului, ceea ce e normal pentru muritori, dar neobișnuit pentru Zâne, iar urechile lui au vârful foarte discrete.

Cealaltă spioană e o fată mică și delicată, are pielea brună cu picățele, ca blana unei căprioare, părul îi e ca un nor alb care-i înconjoară capul, iar în spate are o pereche miniaturală de aripi de fluturi, albastru-cenușii. Are măcar un dram de sânge de pixi, dacă nu cumva are ceva sânge de imp.

Acum o recunosc, am văzut-o la petrecerea de lună plină a Înaltului Rege. E cea care a furat cureaua unui căpcăun, de care erau prinse și armele, și pungile lui.

— Eu sunt Bomba, spune ea. Îmi place să arunc lucrurile în aer.

Dau din cap. A fost genul de replică îndrăzneată pe care nu mă aștept s-o aud de la Zâne, dar eu sunt obișnuită să-mi petrec timpul cu Zânele de la Curte, cu manierele lor extravagante. Nu sunt obișnuită cu Zânele solitare. Nu știu cum ar trebui să vorbesc cu ele.

— Așadar, sunteți numai voi trei?

— Acum suntem patru, spune Gândacul. Sarcina noastră e să avem grijă ca Prințul Dain să rămână în viață și să fie in-

format despre ceea ce se petrece la Curte. Furăm, ne furișăm și înșelăm ca să-i asigurăm încoronarea. Iar după ce va deveni rege, vom fura, ne vom furișa și vom înșela, ca să ne asigurăm că rămâne pe tron.

Încuviințez. După ce am văzut ce fel de individ e Balekin, îmi doresc mai mult ca oricând ca Dain să urce pe tron. Madoc îi va fi alături și, dacă voi reuși să le fiu suficient de utilă, poate că-i vor alunga pe ceilalți nobili de pe capul meu.

— Ai puterea să faci două lucruri care nouă ne sunt imposibile, spune Gândacul. În primul rând, te poți amesteca printre servitorii din soiul oamenilor. În al doilea rând, ai acces la cercurile Nobilimii. Noi te vom învăța și alte trucuri. Așa că, până când vei primi altă misiune direct de la prinț, treaba ta e să faci ce-ți spun eu.

Încuviințez din cap. Mă așteptam la așa ceva.

— Nu voi putea mereu să vin aici. Azi am lipsit de la lecții, dar nu pot să fac asta întruna, pentru că va observa cineva și se va întreba pe unde umblu. Iar Madoc se așteaptă din partea mea să iau cina cu el, cu Oriana și cu restul familiei, cam pe la miezul nopții.

Gândacul se uită la Stafie și ridică din umeri.

— Asta-i problema care apare atunci când vrei să pătrunzi în societatea de la Curte. Îți răpesc timpul tot felul de rituri. Atunci, *când* poți să vii?

— Aș putea să plec pe furiș după ora de culcare, le spun eu.

— E bine și așa, spune Gândacul. Unul dintre noi te va întâmpina în apropierea casei și ori se va antrena cu tine, ori îți va da sarcini. Nu e nevoie să vii mereu aici, la cuib.

Stafia dă din cap aprobator, ca și când problemele mele ar fi de înțeles, dar eu mă simt ca o copilă. Sunt problemele unei copile.

— Atunci, hai s-o inițiem, spune Bomba, venind spre mine.

Îmi țin respirația. Orice ar urma să se întâmple, voi reuși să fac față. Am îndurat mai multe decât pot ei bănuî.

Însă Bomba nu face decât să izbucnească în răs, iar Gândacul îi dă un ghiont prietenos.

Stafia se uită la mine cu înțelegere și clatină din cap. Observ că ochii lui sunt de un căprui schimbător.

— Dacă Prințul Dain a zis că faci parte din Curtea Umbrelor, atunci așa e. Străduiește-te numai să nu ne dezamăgești din cale-afară, iar noi te vom susține.

Dau aerul afară. Nu-mi dau seamă dacă nu cumva aș fi preferat să trec prin vreo încercare, să-mi demonstrez ce pot.

Bomba se strâmbă.

— Ai să știi că ai devenit cu adevărat una dintre noi când îți vom da porecla. Să nu te aștepti să se întâmple prea curând.

Stafia se duce la un dulăpior și scoate o sticlă plină pe jumătate cu un lichid de un verde palid și un teanc de pahare din ghinde lustruite. Toarnă patru shoturi.

— Ia și bea. Și nu te teme, îmi spune el. Nu te va zăpăci mai mult decât orice altă băutură.

Scutur din cap, amintindu-mi cum m-am simțit după ce mi-a fost vârat în față mărul acela strivit. Nu vreau să mă mai simt niciodată atât de lipsită de stăpânire de sine.

— Altă dată.

Gândacul își dă pe gât paharul și se schimonosește, ca și când lichiorul i-ar fi ars gâtulejul.

— Cum vrei, reușește el să spună răgușit, după care începe să tușească.

Stafia abia dacă tresare când bea conținutul ghindei sale. Bomba soarbe câte puțin din paharul ei. Văzându-i expresia de pe chip, mă bucur că am refuzat să beau.

— Balekin va fi o problemă, spune Gândacul, explicându-le celorlalți ce am descoperit.

Bomba își lasă jos păhărelul.

— Nu-mi place nimic din povestea asta. Dacă ar fi avut de gând să-l atace pe Eldred, ar fi făcut-o până acum.

Nu mă gândisem că și-ar putea otrăvi tatăl.

Stafia se ridică și-și întinde trupul deșirat.

— E cam târziu. Ar trebui s-o duc pe fată acasă.

— Jude, îi amintesc eu.

Stafia zâmbește larg.

— Știu o scurtătură.

Pătrundem iarăși în tuneluri și e o provocare să-l urmez, pentru că, după cum numele lui lasă de înțeles, se deplasează aproape fără zgomot. De câteva ori se întâmplă să am impresia că m-a lăsat singură în tuneluri, dar, tocmai când mă gândesc să mă opresc din mers, aud o ușoară răsuflare sau un discret zgomot de pași și mă mobilizez să-mi continui drumul.

După un timp care parcă, în mod dureros, nu se mai termină, se deschide o ușă. Stafia așteaptă în cadrul ei, iar în spațiile lui e crama Înaltului Rege. Stafia face o mică plecăciune.

— Asta e scurtătura de care vorbeai? întreb eu.

Stafia îmi face cu ochiul.

— Dacă se întâmplă să-mi cadă câteva sticle în desagă în trecere, nu s-ar putea spune că e vina mea, nu?

Mă silesc să râd, dar râsetul îmi sună în urechi răgușit și fals. Nu sunt obișnuită ca o Făptură a Văzduhului să glumească cu mine, cel puțin nu cu cei din afara familiei. Îmi place să cred că îmi e bine aici, în Tărâm. Îmi place să cred, deși ieri, la școală, am fost drogată și aproape omorâtă, iar azi sunt în stare să uit toate astea. Sunt bine.

Dar dacă nu reușesc să râd, poate că totuși nu sunt atât de bine.

Îmbrac rochia albastră pe care am pus-o deoparte în codrii de lângă pământurile lui Madoc, în ciuda faptului că sunt atât de obosită, încât mă dor încheieturile. Mă întreb dacă Făpturile Văzduhului obosesc vreodată atât de mult, dacă îi doare ceva vreodată, la capătul unei seri lungi. Și broasca pare extenuată, deși poate că e doar sătulă peste măsură. Din câte-mi pot da seama, a petrecut o mare parte din ziua de azi șfichiindu-și limba și prinzând fluturi în zbor, poate și vreo doi șoareci.

Până să ajung înapoi la conac, întinericul se lasă de-a binelea. Copacii sunt luminați de sumedenia de spiriți mici și-l zăresc pe Oak alergând printre ei cu gura până la urechi, urmat de Vivi și de Taryn și - *fir-ar să fie* - de Locke. Mă derutează faptul că-l văd aici, unde chiar nu e locul lui. A venit pentru mine?

Oak scoate un chiot și se repede spre mine, cățărându-se pe desagi, până în poala mea.

— Prinde-mă! strigă el, gâfâind, îmbătat de extazul zvăpăiat al copilăriei.

Până și Zânele știu cum e să fii copil.

Îl strâng la piept fără să stau pe gânduri. Trupul lui e cald și miroase a iarbă și a codri adânci. Îmi dă voie să-l îmbrățișez un moment, încolăcindu-și brațele micițe în jurul gâtului meu și împungându-mi pieptul cu căpșorul său încornorat. Apoi se desprinde de mine, râzând, și țâșnește, aruncându-mi înapoi o privire pișicheră, ca să vadă dacă mă iau după el.

Crescând aici, în Tărâmul Zânelor, oare va învăța să-i disprețuiască pe muritori? Când eu voi fi bătrână, iar el încă tânăr, mă va disprețui și pe mine? Va deveni nemilos precum Cardan? Sau precum Madoc?

Nu am de unde ști.

Descalec de pe broască, sprijinindu-mi piciorul în scară și săltându-mă într-o parte. O mângâi chiar deasupra nasului, iar ochii ei aurii se închid încet. De fapt, chiar am impresia

că a adormit, așa că trag de hățuri, conducând-o înapoi spre grajduri.

— Bună, spune Locke, alergând înspre mine. Ia să vedem, oare unde ai șters-o?

— Nu-i treaba ta, îi spun eu, dar îmi îndulcesc vorbele cu un zâmbet, fără să mă pot abține.

— A! O doamnă plină de mister. Genul meu favorit.

E îmbrăcat cu un pieptar verde, cu fante decupate, care-i dezvăluie cămașa de mătase de dedesubt. Ochii lui de vulpe sunt plini de viață. Arată ca un iubit din neamul Zânelor ieșit din balade, de tipul celor care aduc numai nenorociri fetei care alege să fugă cu el.

— Sper că te vei gândi să te întorci mâine la lecții, spune el.

Vivi îl fugărește în continuare pe Oak, dar Taryn s-a oprit lângă un ulm. Mă privește cu aceeași expresie pe care a avut-o pe terenul turneului, ca și când, dacă s-ar concentra suficient, m-ar putea convinge cu simpla ei voință să nu-l jignesc pe Locke.

— Adică pentru ca prietenii tăi să vadă că n-au reușit să mă izgonească? întreb eu. E atât de important?

Mă privește ciudat.

— Doar te-ai implicat în marele joc al regilor și prinților, al reginelor și coroanelor, nu? Bineînțeles că e important. Toate sunt importante.

Nu sunt sigură cum ar trebui să-i interpretez cuvintele. Nu mă gândeam nicidecum că m-am implicat într-un asemenea joc. Credeam că particip la jocul de-a agasarea persoanelor care oricum mă urăsc și de-a încasarea consecințelor.

— Întoarce-te. Ar trebui să vă întoarceți și tu, și Taryn. I-am zis și ei.

Întorc capul, căutând-o în curte pe sora mea geamănă, dar aceasta nu se mai află lângă ulm. Vivi și Oak dispar dincolo de culmea unui deal. Poate că s-a dus cu ei.

Ajungem la grajduri și duc broasca înapoi în țarcul ei. Îi umplu troaca cu apa dintr-un butoi din centrul încăperii și apare o ceață fină, care se lasă pe pielea ei moale. Când pleacă, caii fornăie încet și lovesc din copite. Locke urmărește toate acestea în tăcere.

— Îmi dai voie să te întreb altceva? spune Locke, privind înspre conac.

Încuviințez printr-o înclinare a capului.

— De ce nu i-ai spus tatălui tău despre cele întâmplate?

Grajdurile lui Madoc sunt foarte impresionante. Poate că, aflându-se aici, Locke și-a amintit câtă putere și influență are, de fapt, generalul. Dar asta nu înseamnă că eu sunt moștenitoarea acestei puteri. Poate că Locke ar trebui să-și amintească, de asemenea, că nu sunt decât un copil ilegitim, unul dintre cei doi copii ai soției muritoare a lui Madoc. Dacă n-ar fi fost Madoc, cu al său simț la onoare, nu i-ar păsa nimănui de mine.

— Vrei să dea buzna cu sabia în mână în mijlocul lecțiilor noastre și să-i omoare pe toți? întreb eu, în loc să-i atrag atenția asupra adevăratei mele poziții în lumea asta.

Locke face ochii mari. Bănuiesc că nu asta voia.

— Credeam că tatăl tău te va retrage – și că nu i-ai spus pentru că vrei să rămâi.

Râd scurt.

— Nici gând, n-ar face nicidecum așa ceva. Madoc nu prea știe ce e aia capitulare.

În întunericul răcăros al grajdurilor, înconjurați de fornăitul cailor de zână, Locke îmi ia mâinile.

— Nimic nu ar mai fi la fel fără tine.

Din moment ce n-am avut de gând nicio clipă să mă dau bătută, mă bucur că am pe cineva care face atâta efort ca să mă convingă să fac ceva ce aș fi făcut oricum. Iar modul în care se uită la mine, intensitatea privirii lui, e atât de plăcut,

încât sunt stânjenită. Nimeni nu s-a mai uitat vreodată așa la mine.

Simt că mi se aprind obrazii și mă întreb dacă umbrele ascund cât de cât roșeața. În momentul ăsta, mă simt de parcă Locke ar vedea totul – toate speranțele din inima mea, toate gândurile fugare care m-au bântuit înainte de somnul extenuat din fiecare dimineată.

Îmi duce una dintre mâini la gura sa și își lipește buzele de palma mea. Întregul trup mi se încordează. Deodată, sunt prea înfierbântată, prea de toate. Respirația lui îmi susură încet pe piele.

Mă trage cu blândețe înspre el. Își pune brațul în jurul meu. Se apleacă să mă sărute și gândurile mi se risipesc.

Nu se poate să fie real.

— Jude? o aud pe Taryn strigându-mă îngrijorată din apropiere și mă desprind de Locke, împleticindu-mă. Jude? Mai ești în grajd?

— Aici, spun eu, simțindu-mi fața aprinsă.

Ieșim în noapte și o zărim pe Oriana pe treptele de la intrarea în casă, purtându-l înăuntru în brațe pe Oak. Vivi îi face cu mâna pe când acesta se zbate și încearcă să se elibereze din strânsoarea mamei sale. Taryn așteaptă cu mâinile în șold.

— Oriana ne-a chemat pe toți la cină, ne anunță pe un ton pompos pe amândoi. Vrea ca Locke să rămână și să ia masa cu noi.

Locke face o plecăciune.

— Spune-i, te rog, mamei tale că, deși invitația ei mă onorează, nu aş vrea să deranjez. Am vrut doar să vorbesc cu voi, cu amândouă. Însă voi veni în vizită și altă dată. De asta să fiți sigure.

— Ai vorbit cu Jude despre lecții?

Lui Taryn îi tremură glasul. Mă întreb despre ce au vorbit înainte să ajung eu. Mă întreb dacă a convins-o să vină iar la lecții și dacă da, atunci cum a făcut-o.

— Pe mâine, spune Locke și ne face cu ochiul.

Îl privesc în timp ce se îndepărtează, copleșită încă. Nu îndrăznesc să mă uit la Taryn, de teamă că va vedea totul pe chipul meu, toate întâmplările zilei, sărutul care aproape s-a întâmplat. Nu sunt pregătită să-i vorbesc, așa că, de data asta, eu sunt cea care o evită. Sar în sus, pe scări, cu toată dezinvoltura de care sunt în stare și pornesc spre camera mea, ca să mă schimb pentru cină.

Am uitat că i-am cerut lui Madoc să mă învețe strategie și să mă învețe mai bine sabia, însă după masă îmi dă un teanc de cărți de istorie militară din biblioteca lui personală.

— După ce vei citi toate astea, vom sta de vorbă, îmi spune el. Îți voi propune o serie de provocări, iar tu îmi vei spune cum ai putea să le depășești folosindu-te de resursele pe care ți le dau eu.

Am impresia că așteaptă să protestez și să insist să mă antreneze mai mult cu sabia, dar sunt prea obosită să mă gândesc măcar la așa ceva.

O oră mai târziu, mă prăbușesc în pat și mă decid să nici nu dau jos rochia albastră de pe mine. Părul meu e încă neîngrijit, cu toate că am încercat să-i dau un aspect mai plăcut folosind câteva agrafe frumoase. Aș face bine să mi le dau măcar pe astea jos, îmi spun, dar nu reușesc să fac nicio mișcare.

Ușa se deschide și intră Taryn, care se suie pe patul meu.

— Bun, spune ea, împungându-mă în coaste. Ce voia Locke? A zis că trebuia să-ți vorbească.

— E un băiat cumsecade, spun eu și, întorcându-mă cu fața în sus, îmi pun brațele sub ceafă și privesc faldurile de pânză adunate deasupra mea. Nu e o marionetă aflată cu totul sub stăpânirea lui Cardan, așa cum sunt ceilalți, adaug.

Taryn mă privește cu o expresie ciudată, de parcă ar vrea să mă contrazică, dar se abține.

— Mă rog. Spune!

— Despre Locke? Întreb eu.

Își dă ochii peste cap.

— Despre cele întâmplate cu el și cu prietenii lui.

— Nu mă vor respecta niciodată dacă nu ripostez, îi spun eu.

Taryn oftează.

— Nu te vor respecta niciodată. Punct.

Îmi amintesc cum m-am târât pe jos, murdărindu-mi genunchii, și gustul fructului în gură. Până și acum simt o urmă vagă a acelui gust, simt golul pe care l-ar putea umple și bucuria delirantă pe care o promitea.

Taryn continuă.

— Ieri ai ajuns acasă aproape dezbrăcată, mânjită cu suc de fructe de zână. Nu ți-a ajuns? Nu ți pasă?

Taryn și-a sprijinit corpul de unul dintre stâlpii patului meu.

— M-am săturat să-mi mai pese, spun eu. De ce să-mi pese?

— Pentru că te-ar putea omori!

— Așa să facă, îi spun eu. Pentru că altfel n-o să obțină nimic.

— Ai vreun plan ca să-i oprești? Întreabă ea. Ai zis că o să-l sfidezi pe Cardan fiind cea mai bună și că, dacă ar încerca să te doboare, l-ai trage după tine. Cum anume o să faci asta?

— Nu știu exact, recunosc eu.

Taryn își ridică exasperată mâinile.

— Nu, uite ce-i, spun eu. Fiecare zi în care nu mă milogesc de Cardan să mă ierte în contextul unei dispute pe care el a început-o e o zi câștigată. Poate să mă umilească, dar, de fiecare dată când o face și eu nu dau înapoi, își pierde din putere.

Până la urmă, se folosește de toate armele ca să atace pe cineva atât de slab ca mine și nu reușește. Se va doborî pe sine însuși.

Taryn oftează și vine lângă mine, își așază capul pe pieptul meu și mă ia în brațe. Cu fața lipită de umărul meu, îmi șoptește:

— El e cremene, tu ești vreasc.

O strâng la rândul meu în brațe, dar nu-i promit nimic.

Rămânem așa o vreme.

— Te-a amenințat Locke? mă întreabă încet. A fost atât de ciudat că a venit să te caute aici și apoi aveai pe față o expresie atât de stranie, când am intrat în grajd.

— Nu, nu a făcut nimic rău, îi spun eu. Nu știu sigur pentru ce a venit aici, dar mi-a sărutat mâna. A fost frumos, ca într-un basm.

— În basme nu se întâmplă lucruri frumoase, spune Taryn. Sau când chiar se întâmplă, înseamnă că urmează să se întâmple ceva rău. Pentru că, altfel, povestea ar fi plictisitoare și n-ar citi-o nimeni.

E rândul meu să oftez.

— Îmi dau seama că e stupid să am o părere bună despre unul dintre prietenii lui Cardan, dar chiar m-a ajutat. S-a ridicat împotriva lui Cardan. Însă mai degrabă aș vrea să vorbim despre tine. Ai pe cineva, așa-i? Când ai zis că te vei îndrăgosti, te refereai la cineva anume.

Nu că aș fi eu primul care i-ar înverzi rochia.

— E un băiat, spune Taryn încet. Va face o declarație la încoronarea Prințului Dain. Îmi va cere mâna de la Madoc și apoi toate se vor schimba pentru mine.

Îmi amintesc cum a plâns când era lângă Cardan. Mă gândesc cât de supărată a fost când a început conflictul dintre noi. Mă gândesc la lucrurile astea și în mine se strecoară o groază rece, teribilă.

— Cine? întreb eu.

Vai, să nu fie Cardan. Oricine, numai nu Cardan.

— Am promis să nu zic nimănui, spune ea. Nici măcar ție.

— Promisiunile noastre nu contează, spun eu, gândindu-mă la vraja Prințului Dain, care încă îmi ține limba legată, și la cât de puțină încredere au toți în noi. Nimeni nu se așteaptă din partea noastră să avem vreun strop de onoare. Toată lumea știe că mințim.

Taryn îmi aruncă o privire severă și dezaprobatoare.

— E o interdicție a Zânelor. Dacă o încalc, va ști și el. Trebuie să-i demonstrez că sunt capabilă să trăiesc asemenea unei Făpturi a Văzduhului.

— Bine, zic eu încet.

— Bucură-te pentru mine, spune ea, iar eu mă simt profund rănită.

Și-a găsit locul în Tărâmul Zânelor și se pare că mi l-am găsit și eu pe al meu. Dar nu pot să nu fiu îngrijorată.

— Atunci spune-mi măcar câte ceva despre el. Spune-mi că e o persoană blândă. Spune-mi că îl iubești și că a promis să se poarte bine cu tine. Spune-mi.

— E o zână, spune ea. Ele nu iubesc așa cum iubim noi. Și cred că ți-ar plăcea de el – uite, ți-am spus ceva.

Nu pare a fi vorba de Cardan, pe care îl detest. Dar nici nu cred că m-a liniștit răspunsul ei.

Ce înseamnă că mi-ar plăcea de el? Înseamnă că nu l-am întâlnit niciodată? Ce înseamnă că nu iubește așa cum iubim noi?

— Chiar *mă bucur* pentru tine. Sincer, spun eu, cu toate că mai degrabă sunt îngrijorată. Ce palpitant. Când trece pe la noi croitoreasa Orianei, trebuie neapărat să te asiguri că primești o rochie deosebită.

Taryn se relaxează.

— Vreau doar ca situația să fie mai bună. Pentru amândouă.

Întind mâna înspre noptieră ca să iau cartea pe care am furat-o din Conacul Scorburos.

— Mai ții minte asta? întreb eu, ridicând volumul cu *Alice în Țara Minunilor*.

În acea clipă, un petec împăturit de hârtie alunecă dintre pagini și plutește până pe podea.

— Citeam din cartea asta când eram mici, spune ea, întinzându-se să apuce cartea. De unde o ai?

— Am găsit-o, îi răspund eu, fiindu-mi imposibil să-i explic de pe raftul cui am luat-o și motivul pentru care am fost la Conacul Scorburos.

Mă gândesc să testez vraja și încerc să pronunț cuvintele: *Am spionat pentru Prințul Dain*. Gura mea refuză să se deschidă. Limba îmi rămâne nemișcată. Mă cuprinde un val de panică, dar îl stăvlesc. E un sacrificiu mic, având în vedere ce am primit în schimb.

Taryn nu insistă să afle mai multe. E ocupată să frunzească paginile și să citească fragmente cu voce tare. Deși nu prea îmi amintesc cadența vocii mamei, am impresia că îi aud ecourile în glasul lui Taryn.

— *Vezi tu, aici trebuie să alergi din toate puterile ca să rămâi pe loc*, citește ea. *Dacă vrei să ajungi în altă parte, trebuie să alergi măcar de două ori mai repede!*

Întind discret mâna și vâr bucata de hârtie căzută sub pernă. Am de gând să o despățuresc după ce Taryn se întoarce în camera ei, dar, în loc de asta, adorm, cu mult înainte să se termine povestea.

Mă trezesc dimineța, devreme, singură, și trebuie să merg la baie. Intru cu pași somnoroși în spațiul de toaletă, îmi ridic fusta și-mi fac treaba în oala de cupru lăsată aici cu

acest scop. Rușinea îmi înfierbântă obrajii, chiar dacă sunt singură. E unul dintre aspectele cele mai umilitoare ale condiției de om. Îmi dau seama că Zânele nu sunt zeități – poate că eu știu asta mai bine decât orice alt muritor aflat în viață –, dar nici nu s-a întâmplat vreodată s-o văd pe vreuna ghemuită deasupra unei ploști.

Mă întorc în pat și dau perdeaua la o parte, lăsând soarele să se reverse înăuntru, mai luminos decât orice lampă. Iau bucata de hârtie mototolită de sub pernă.

O netezesc și dau cu ochii de scrisul furios și arogant al lui Cardan, întins pe toată pagina, ocupând tot spațiul liber. În unele locuri a apăsât vârful peniței cu atâta putere, încât hârtia s-a rupt.

Scrie „Jude” și fiecare înșiruire plină de ură a numelui meu mă trăznește ca un pumn în stomac.

JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE
JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE JUDE

Capitolul 15

Croitoreasa sosește devreme a doua zi după-amiază, e o zână cu degete lungi pe nume Brambleweft. Picioarele îi sunt răsu-cite înapoi, motiv pentru care are un mers bizar. Ochii ei sunt ca ai unei capre, căprui și cu fante orizontale, negre, drept în centru. E îmbrăcată cu un exemplar din opera ei, o rochie țesu-tă și brodată cu șiruri de ghimpi, care formează un model dungat pe lungime.

A adus cu ea suluri de material, dintre care o parte e de un aur țeapăn, iar alta își schimbă culoarea precum aripile iriza-te ale scarabeilor. Pe lângă astea, ne spune ea, are o mătase de păianjen atât de fină, încât firul ar fi putut fi trecut de trei ori prin urechea acului, și totuși atât de rezistentă, încât trebuie decupată cu foarfeci din argint, fermecate astfel încât să nu se tocească niciodată. Materialul violet, brodat cu aur și ar-gint, sclișea atât de tare, încât parcă însăși lumina lunii s-a revărsat pe perne.

Toate materialele sunt întinse pe canapeaua din salonul Orianei, pentru ca noi să le studiem. Până și Vivi simte nevoia să-și petreacă degetele peste pânzeturi, cu un zâmbet absent pe buze. Nu există nimic asemănător în lumea muritorilor și știe și ea acest lucru.

Servitoarea actuală a Orianei, o creatură păroasă și ofilită pe nume Toadfloss, ne aduce ceai și prăjituri, șuncă și gem, toate adunate grămadă pe o tavă imensă, din argint. Îmi torn

ceai și-l beau fără frișcă, sperând că-mi va liniști stomacul. Teroarea ultimelor zile îmi respiră în ceafă și mă face să mă cutremur din senin. Împotriva voinței mele, simt tot timpul pe limbă gustul fructului Zânelor și în minte îmi vin imaginea buzelor crăpate ale slugilor din palatul lui Balekin și zgomotul plesnetului de curea pe spinarea goală a lui Cardan.

Și numele meu, scris iar și iar și iar. Credeam că știu cât de mult mă urăște Cardan, dar, privind foaia de hârtie, mi-am dat seama că habar nu aveam. Și m-ar urî încă pe atât dacă ar afla că l-am văzut în genunchi, bătut de o slugă muritoare. Un om, pentru ca umilirea să fie și mai mare și furia să-i clocoțească și mai aprig.

— Jude? spune Oriana și-mi dau seama că privirea mi-a ră-tăcit la fereastră și la lumina amurgului.

— Da? răspund eu, afișând un zâmbet luminos și prefăcut. Taryn și Vivienne izbucnesc în râs.

— Și la cine te gândești mai exact, cu expresia aia visătoare pe chip? întreabă Oriana, făcând-o pe Vivi să râdă iar.

Taryn nu râde, probabil pentru că mă crede o idioată.

Clatin din cap, sperând că nu mi s-au înroșit obrajii.

— Nu, nu era vorba de așa ceva. Doar că... nu știu. Nu contează. Despre ce vorbeam?

— Croitoreasa dorește să-ți ia întâi ție măsurile, spune Oriana. Din moment ce ești cea mai mică.

Îmi întorc privirea înspre Brambleweft, care ține în mâini un fir de ață. Mă sui pe cutia pe care și-a așezat-o înaintea și-mi ridic brațele. Astăzi sunt o fiică ascultătoare. Voi căpăta o rochie frumoasă. Voi dansa la încoronarea Prințului Dain până când o să-mi sângereze tălpile.

— Nu te uita urât la mine, spune croitoreasa și înainte să apuc să bâigui scuze, ea vorbește mai departe, încet. Mi s-a spus să cos rochia asta cu buzunare în care să poți ascunde arme, otrăvuri și alte mici obiecte necesare. Vom avea grijă

să rezolvăm problema asta și, în același timp, să te facem să arăți foarte bine.

Aproape că-mi pierd echilibrul și cad de pe cutie, atât sunt de surprinsă.

— Minunat, îi răspund în șoaptă, știind bine că nu trebuie să-i mulțumesc.

Zânele consideră că recunoștința nu poate fi exprimată în câteva cuvinte. Țin la datorii și învoieli, iar persoana căreia trebuie să-i fiu cel mai mult recunoscătoare nu e de față. Prințul Dain e cel care se așteaptă la o răsplată din partea mea.

Brambleweft zâmbeste, cu bolduri între buze, iar eu îi surâd la rândul meu. Îmi voi achita datoria, cu toate că am impresia că voi avea multe datorii. Îl voi face să fie mândru de mine. Pe toți ceilalți îi voi face să le pară rău, foarte rău.

Când îmi ridic ochii, descopăr că Vivi mă privește bănuitoare. Taryn urmează la luat măsurile. Când urcă pe cutie, eu mă duc și mai beau ceai. Apoi mănânc trei prăjituri cu zahăr și o felie de șuncă.

— Unde ai fost ieri? mă întreabă Vivi în timp ce înfulec carnea ca o pasăre răpitoare. M-am trezit hămesită.

Îmi amintesc cum am plecat în mijlocul conversației noastre, în drum spre Conacul Scorbuos. Nu prea pot să zic că nu a fost așa fără să ajung să-i spun mai multe decât îmi permite limba legată de vrajă despre locul unde m-am dus. Ridic dintr-un umăr.

— L-am pus pe unul dintre ceilalți copii ai Nobilimii să-mi povestească ce ți s-a întâmplat la lecție, spune Vivi. Ai fi putut muri. Singurul motiv pentru care ești în viață e că n-au vrut să li se sfârșească jocul.

— Așa sunt ei, îi amintesc. Așa stau lucrurile. Ai vrea ca lumea să fie altfel? Pentru că asta-i lumea cu care trebuie să ne obișnuim, Vivi.

— Nu e singura lume, spune ea încet.

— E lumea *mea*, spun eu și inima îmi zvâcnește în piept.

Mă ridic înainte ca Vivi să apuce să mă contrazică. Măinile îmi tremură teribil și am palmele transpirate când mă duc să pipăi materialele.

De când am ajuns cu chiu, cu vai acasă prin pădure, îmbrăcată numai în chiloți și sutien, mă străduiesc să nu-mi răscolesc niciun sentiment cu privire la cele întâmplate. Mi-e teamă că, dacă încep să simt ceva, nu voi mai putea să rezist. Mi-e teamă că emoția va fi ca un val care o să mă tragă în adâncuri.

Nu e prima întâmplare oribilă pe care am îndurat-o și pe care am împins-o în străfundurile minții. Așa am reușit să fac față, iar dacă o fi existând vreo altă cale, eu, una, n-o cunosc.

Mă concentrez asupra stofei până când reușesc să-mi liniștesc iarăși respirația, până când panica se risipește. Văd o catifea de un albastru-verzui, care-mi amintește de imaginea lacului la asfințit. Găsesc un material uimitor, fantastic, brodat cu imagini de molii și fluturi și ferigi și flori. Îl ridic și dedesubt găsesc un sul de material încântător, cenușiu ca ceața, care se vâlurește ca fumul. Sunt atât de frumoase. Sunt genul de țesături pe care le poartă prințesele din basme.

Firește, Taryn are dreptate în privința basmelor. Acele prințese trec prin întâmplări nefericite. Sunt înțepate cu spini, otrăvite cu mere, măritate cu propriii tați. Li se taie mâinile și frații lor sunt preschimbați în lebede, iubiții le sunt tăiați în bucăți și plantați în ghivece cu busuioc. Vomită diamante. Când merg, au senzația că pășesc pe cuțite.

Și totuși, reușesc să arate bine.

— Îl vreau pe ăla, spune Taryn, arătând sulul de material pe care-l țin în mâini, cel cu broderiile.

I s-au luat deja măsurile. Vivi a urcat pe cutie și și-a ridicat brațele, privindu-mă în stilul ei neliniștitor, ca și când mi-ar cunoaște gândurile.

— Sora ta l-a găsit prima, spune Oriana.

— Te rooooooog, îmi spune Taryn, înclinându-și capul într-o parte și privind în sus, printre gene.

Glumește, dar numai pe jumătate. Trebuie să arate bine pentru băiatul ăsta care se pare că-i va face declarația la înoronare. Nu pricepe ce rost ar avea să arăt eu bine, eu, cu dușmanii și cu vrajbele mele.

Zâmbesc fără prea mare încântare și las sulul jos.

— Sigur. E-al tău.

Taryn mă pupă pe obraz. Se pare că am revenit la normal. De s-ar rezolva atât de ușor toate problemele din viața mea...

Aleg alt material, o catifea albastru-închis. Vivienne alege un violet care pare însă a fi un cenușiu-argintiu când întoarce stofa în mâini. Oriana alege un roșu pal pentru ea și un verde ca de greier pentru Oak. Brambleweft începe să schițeze – fuste vălurite și cape scurte, ingenioase, corsete țesute cu creaturi fantastice. Fluturi coboară în zbor de-a lungul brațelor și în paruri migălos lucrate. Sunt fermecată de imaginea mea ca a unei străine – corsetul meu va fi împodobit cu doi scarabei de aur și va avea aspectul unui pieptar, continuat în jos cu emblema cu semilună a lui Madoc și cu modele complicate, din fire strălucitoare, și având mânecute căzute, transparente, tot cu fir de aur.

Cert e că va fi evident cărei Case îi aparțin.

Încă suntem ocupate cu mici modificări atunci când Oak intră alergând, fugărit de Gnarbonne. Băiețelul mă vede întâi pe mine și mi se cațără în poală, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului meu și mușcându-mă ușor imediat sub umăr.

— Au! țip eu surprinsă, dar el doar râde.

Mă face și pe mine să râd. E un puști cam ciudat, poate pentru că e zână sau pentru că toți copiii, fie că sunt sau nu de-ai oamenilor, sunt la fel de ciudați.

— Vrei să-ți spun povestea băiețelului care a mușcat dintr-o piatră și și-a pierdut toți dințișorii albi ca perla? îl întreb,

încercând să par amenințătoare și vârându-mi degetele la subsiorii lui ca să-l gâdil.

— Da, spune el imediat printre chicote și țipete, abia apucând să respire.

Oriana vine la noi cu pași mari și îngrijorarea întipărită pe chip.

— E foarte frumos din partea ta, dar am face bine să ne îmbrăcăm pentru cină.

Îl ridică din poala mea și-l ia în brațe. Oak începe să țipe și să lovească din picioare. Una dintre lovituri mă nimerește în burtă, tare încât să-mi lase o vânătaie, dar nu zic nimic.

— Povestea! strigă el. Vreau povestea!

— Jude e ocupată acum, spune Oriana, purtându-l, în ciuda zbaterilor sale, până la ușă, unde Gnarbonne așteaptă ca să-l ducă înapoi în odaia lui.

— De ce nu ai niciodată încredere că am grijă de el? strig eu și Oriana se răsucesce pe loc, șocată pentru că am spus ceva ce nu ne spunem niciodată.

Și eu sunt șocată, dar nu mă pot opri:

— Nu sunt un monstru!

— Nu v-am făcut niciodată nimic, nici ție, nici lui.

— Vreau povestea, geme Oak, pe un ton derutat.

— Ajunge, spune Oriana cu severitate, de parcă ne-am fi certat cu toții între noi. Vom vorbi despre problema asta mai târziu, împreună cu tatăl tău.

Și cu asta părăsește repede încăperea.

— Nu știu despre ce tată vorbești, pentru că al meu sigur nu e, strig în urma ei.

Taryn face ochii mari ca două farfurii. Lui Vivienne i-a apărut pe buze un mic zâmbet. Ia o gură mică de ceai și apoi înalță ceașca înspre mine, în semn de respect. Croitoreasa privește în altă parte, cu ochii în podea, și ne permite acest moment intim în familie.

Nu reușesc să mă transform la loc în fiica cea devotată.
Simt că mă destram. Că mă fac fărăme.

A doua zi, la lecții, Taryn merge alături de mine, bălăbă-
nind coșul cu masa de prânz. Eu țin fruntea sus și falca în-
cleștată. Am cu mine micul meu pumnal din fier rece, ascuns
într-unul dintre buzunarele fustei, și mai multă sare decât aș
putea avea nevoie vreodată. Am căpătat până și un nou colier
din scorușe, făcut de Tatterfell, pe care-l port pentru că nu a
avut de unde să știe că nu-mi mai trebuie.

Zăbovesc în grădina palatului ca să mai adun câteva lucruri.

— Ai voie să le culegi pe alea? mă întreabă Taryn, dar nu-i
răspund.

După-amiaza, participăm la o lecție ținută într-un turn
înalt, unde învățăm despre cântecele păsărilor. De fiecare
dată când simt că-mi șovăie curajul, îmi las degetele să mân-
gâie metalul rece al pumnalului.

Locke se uită înspre mine și, când îmi întâlnește privirea,
îmi face cu ochiul.

În celălalt capăt al sălii, Cardan îl urmărește încruntat pe
lector, dar nu spune nimic. Când dă să scoată o călimară din-
tr-o geantă, observ că tresare. Mă gândesc cât de mult trebu-
ie că-l doare spinarea, cât de mult îl doare la fiecare mișcare.
Poate că rânjetul lui disprețuitor e puțin mai țeapăn, dar asta
pare a fi singura deosebire în comportamentul lui.

Pare că are o îndelungă experiență în a-și ascunde durerea.

Îmi amintesc de biletul pe care l-am găsit și de apăsarea
peniței, atât de puternică încât să împrăstie pete de cerneală
în timp ce-mi scria numele. Atât de puternică încât să stră-
pungă hârtia și, poate, să zgârie lemnul biroului de dedesubt.

Dacă asta i-a făcut foi de hârtie, mă cutremur gândin-
du-mă ce ar vrea să-mi facă mie.

După lecții, mă antrenez cu Madoc. Îmi arată un tip de blocaj foarte ingenios, pe care îl repetă iar și iar, din ce în ce mai iute și mai bine, uimindu-se până și pe sine. Intru în casă transpirată toată și trec pe lângă Oak, care fuge cine știe încotro, târând după el o funie murdară de care e legat șarpele meu de pluș. E limpede că a furat șarpele din camera mea.

— Oak! strig eu după el, dar deja a urcat scările și a dispărut.

Mă spăl în cada mea și apoi, rămasă singură în încăpere, îmi desfac geanta de școală. Așezat cu grijă pe fundul acesteia, înfășurat într-un rest de hârtie, e un singur fruct al Zânelor, ros de viermi, pe care l-am cules în drum spre casă. Îl pun pe o tavă și îmi pun mânuși de piele. Apoi îmi scot cuțitul și-l tai în bucăți. Felii subțiri de fruct auriu și moale.

Am cercetat otrăvurile Zânelor citind cărți prăfuite, scrise de mână, din biblioteca lui Madoc. Am citit despre ciupercile cuc, o ciupercă palidă care dezvoltă pălării cu bobite într-un lichid roșu ce seamănă neplăcut de mult cu sângele. În doze mici, provoacă paralizia, pe când dozele mari sunt letale, până și pentru Făpturile Văzduhului. Apoi mai e dulce-moarte, care provoacă un somn ce durează o sută de ani. Și boabele-strigoiului, care-ți fac sângele să zvâcnească nebunește, până când ți se oprește inima. Și, firește, fructele Zânelor, care într-o carte sunt numite mere-veșnice.

Scot o sticlă cu lichior de pin, șterpelit din bucătărie, gros și greoi ca rășina. Pun fructul înăuntru, ca să se păstreze.

Îmi tremură mâinile.

Ultima bucățică o pun pe limbă. Șocul mă trăsnește puternic și-mi încleștez dinții ca să-i fac față. Apoi, cât timp mă simt tâmpă, scot și celelalte lucruri. O cunună de boabele-strigoiului, din grădina palatului. O petală de la o floare de

dulce-moarte. O bobită mărunță de la o ciupercă cuc. Din fiecare dintre acestea, tai câte o bucățică mai mică și le înghiți.

Se cheamă mitridatism. Nu-i așa că-i un nume haios? Practica de a ingurgita otravă pentru a dezvolta imunitate. Dacă nu mor din cauza ei, voi deveni mai greu de ucis.

Nu reușesc să cobor la cină. Sunt ocupată cu vărsatul, cu frisoanele și cu transpirația.

Adorm în baia din camera mea, întinsă pe podea. Aici mă găsește Stafia. Mă trezesc când mă înghiontește în stomac cu talpa ghetii. Numai starea de mahmureală mă împiedică să țip.

— Ridică-te, Jude, spune Stafia. Gândacul vrea să te antrenezi în noaptea asta.

Mă ridic în mâini, prea istovită ca să mă împotrivesc. Afară, pe iarba înrourată, sub lumina primelor raze de soare care se furișează peste insulă, Stafia îmi arată cum să mă cațăr în copaci fără zgomot. Cum să calc fără să frâng vreun vreasc sau să fac frunzele uscate să cârâie. Aveam impresia că învățasem cum se face la lecțiile de la palat, dar Stafia îmi atrage atenția asupra greșelilor mele, pe care profesorii nu s-au sinchisit să le îndrepte. Încerc iar și iar. De cele mai multe ori, nu reușesc.

— Bine, spune el când mușchii încep să-mi tremure.

A vorbit atât de puțin, încât vocea lui mă face să tresar. S-ar putea da drept om cu mai mult succes decât Vivi, având urechile mai puțin ascuțite, părul șaten și ochi căprui deschis. Și totuși, îmi pare o persoană indescifrabilă, e și mai calm,

și mai rece decât ea. Soarele stă să răsară. Frunzele capătă nuanțe aurii.

— Exersează în continuare. Furișează-te pe lângă surorile tale.

Când zâmbeste, cu părul ca nisipul căzându-i pe chip, pare mai tânăr decât mine, dar sigur nu e.

Iar când pleacă, o face astfel încât să dea impresia că a dispărut de-a binelea. Pornesc înapoi spre casă și mă folosesc de cele tocmai învățate ca să mă strecur pe scări printre servitori. Ajung în camera mea și, de data asta, reușesc să mă prăbușesc pe pat.

Mă trezesc a doua zi și le iau pe toate de la capăt.

Capitolul 16

Îmi e mai greu să merg la lecții ca niciodată. În primul rând, mi-e rău, trupul meu se luptă cu efectele fructului și al otrăvurilor pe care mă silesc să le asimilez. În al doilea rând, sunt extenuată în urma antrenamentelor cu Madoc și cu Curtea Umbrelor a lui Dain. Madoc îmi prezintă puzzle-uri – doisprezece cavaleri goblini care să ia cu asalt o fortăreață, nouă nobili lipsiți de experiență care să-l apere pe un al zecelea – și apoi îmi cere răspunsurile în fiecare seară, după cină. Gândacul îmi ordonă să exersez deplasarea prin mulțimile de curteni fără să fiu observată, să trag cu urechea fără să dau impresia că mă interesează conversațiile. Bomba mă învață cum să identific punctele vulnerabile dintr-o clădire și cele de pe trupurile vii. Stafia mă învață cum să mă agăț de grinzi fără să fiu văzută sau cum să ochesc cu arbaleta stăpânindu-mi tremurul mâinilor.

Sunt trimisă în alte două misiuni de culegere de informații. Întâi, fur o scrisoare adresată lui Elowyn de pe biroul unui cavaler din palat. Apoi, îmbrac veșmântul unei mirese zână și mă învârt la o petrecere pentru a ajunge în odăile personale ale frumoasei Taracand, una dintre consoartele Prințului Balekin, de unde iau un inel de pe un birou. În niciunul din cazuri nu îmi este permis să aflu importanța lucrurilor furate.

Particip la lecții alături de Cardan, Nicasia, Valerian și restul copiilor Nobilimii care au râs în ziua umilirii mele. Nu

le ofer satisfacția de a vedea că mă retrag, dar de la întâmplarea cu fructul de zână încoace, nu se mai iscă niciun conflict. Aștept răbdătoare. Nu pot decât să presupun că și ei fac la fel. Nu sunt atât de naivă încât să cred că lupta dintre noi s-a încheiat.

Locke mă curtează în continuare. Stă cu mine și cu Taryn când luăm masa, întinși pe o pătură, urmărind cum apune soarele. Uneori, mă conduce acasă prin codri și ne oprim chiar înainte să ajungem la moșia lui Madoc, în apropierea unui crâng de brazi, unde mă sărută. Sper doar că nu simte gustul amar de otravă de pe buzele mele.

Nu pricep de ce mă place, dar e palpitant când te place cineva.

Nici Taryn nu pare să înțeleagă. Îl privește pe Locke bănuitoare. Poate că, din moment ce îmi fac griji în privința perechii ei misterioase, e normal să-și facă și ea griji pentru mine.

— Te distrezi? o aud pe Nicasia întrebându-l pe Locke odată, când acesta li se alătură cu ocazia unei lecții. Cardan nu te va ierta pentru ceea ce faci cu ea.

Mă opresc, fiindu-mi imposibil să trec pe lângă ei fără să-i aud răspunsul.

Dar Locke nu face decât să râdă.

— E mai supărat pentru că m-ai ales pe mine în loc să-l alegi pe el sau pentru că am ales o muritoare în loc să te aleg pe tine?

Tresar, nu-mi vine să-mi cred urechilor.

Nicasia dă să-i răspundă, dar apoi mă zărește. Buzele i se schimonosesc.

— Șoricel, spune ea. Să nu-i crezi cuvintele mieroase.

Gândacul ar fi foarte dezamăgit de mine dacă ar ști cât de rău am dat-o în bară cu noile mele abilități. N-am făcut nimic din ce m-a învățat - nici nu m-am ascuns și nici nu m-am ală-

turat altora ca să evit să fiu observată. Măcar așa nimeni nu mă va bănuî că știu mare lucru despre arta spionajului.

— Ei, și Cardan te-a iertat *pe tine*? o întreb eu, încântată de expresia ei jignită. Păcat. Am auzit că e un lucru de mare valoare să te bucuri de favorurile unui prinț.

— Ce nevoie am eu de prinți? se răstește ea. Mama mea e regină!

Aș putea spune multe despre mama ei, Regina Orlagh, care pune la cale un asasinat prin otrăvire, dar îmi mușc limba. De fapt, mi-o mușc atât de tare, încât nu zic nimic. Cu un zâmbet discret și mulțumit pe buze, mă duc direct la Taryn, care e așezată undeva.

Trec săptămânile, până când mai rămân doar câteva zile până la încoronare. Sunt atât de obosită, încât adorm de fiecare dată când pun capul jos.

Adorm până și în turn, în timpul unei demonstrații a invocării moliilor. Probabil că murmurul aripilor lor îmi dă o stare de letargie. Nu-mi trebuie prea mult ca să adorm.

Mă trezesc pe podeaua de piatră. Capul îmi țiuie și îmi caut dezorientată pumnul. Nu știu unde sunt. Preț de o clipă, mă gândesc că trebuie să fi căzut. Preț de o clipă, mă gândesc că sunt paranoică. Apoi îl văd pe Valerian, care se uită în jos la mine, cu un rânjet pe chip. M-a împins din scaunul meu. Îmi dau seama de asta după expresia de pe chipul lui.

Încă nu am devenit suficient de paranoică.

De afară se aud voci, ceilalți colegi ai noștri iau masa pe iarbă, în timp ce seara se apropie de sfârșit. Aud chiotetele copiilor mai mici, care probabil că se fugăresc între ei pentru vreo pătură furată.

— Unde-i Taryn? întreb eu, pentru că m-aş fi aşteptat să mă trezească ea.

— A promis să nu te ajute, ai uitat?

Părul auriu îi acoperă lui Valerian un ochi. Ca de obicei, e îmbrăcat numai în roşu, o nuanţă atât de întunecată, încât la prima vedere pare să fie negru.

— Nici prin cuvânt, nici prin faptă.

— Fireşte. Ce stupid din partea mea să uit că sunt pe cont propriu.

Mă ridic în mâini şi atunci observ o vânătaie pe pulpa piciorului. Nu ştiu sigur cât de mult am dormit. Îmi şterg tunica şi pantalonii.

— Ce vrei?

— Mă dezamăgeşti, spune el cu şiretenie. Te-ai lăudat că ai să-l învingi pe Cardan şi totuşi nu ai făcut nimic, te-ai îmbufnat după o singură farsă de doi bani.

Mâna îmi alunecă în mod automat pe mânerul pumnalului.

Valerian scoate colierul meu de scoruşe din buzunar şi râzeste. Trebuie să-l fi desprins de la gâtul meu în timp ce dormeam. Mă cutremur la gândul că a fost atât de aproape de mine, că în loc să-mi taie colierul, ar fi putut să-mi cresteze pielea.

— Acum vei face ce-ţi spun eu.

Mai că simt în aer mirosul de farmece. Urzeşte vrăji prin cuvinte.

— Strigă-l pe Cardan. Spune-i că a câştigat. Apoi aruncă-te din turn. În definitiv, să te naşti muritor înseamnă să te naşti mort.

Violenţa cuvintelor lui, finalitatea înfiorătoare a ordinului lui sunt şocante. Acum câteva luni, aş fi făcut-o. Aş fi spus cuvintele şi apoi aş fi sărit. Dacă nu aş fi făcut acel târg cu Dain, aş fi moartă.

Se poate ca Valerian să fi plănuit să-mi facă de petrecanie încă din ziua în care a încercat să mă sugrume. Țin minte lu-

mina din ochii lui în acea zi, patima cu care mă urmărea în timp ce mă sufocam. Taryn m-a avertizat că o să-mi pierd viața, iar eu m-am lăudat că sunt pregătită, dar nu sunt.

— Cred că am să cobor pe scări, îi spun lui Valerian, sperând că nu par nici pe jumătate atât de zguduită pe cât sunt.

Apoi, purtându-mă de parcă n-ar fi nimic ieșit din comun, dau să trec pe lângă el.

Preț de o clipă, Valerian pare doar derutat, dar confuzia lui se preschimbă imediat în furie. Îmi taie calea, pășind în fața scărilor.

— Ți-am ordonat. De ce nu mi te supui?

Privindu-l drept în ochi, mă silesc să zâmbesc.

— Ai avut un avantaj asupra mea de două ori și i-ai dat cu piciorul de fiecare dată. Mult noroc să se mai întâmple asta!

Se bâlbâie, furios.

— Ești un nimic. Cei din specia umană se prefac că sunt foarte rezistenți. Viețile muritorilor nu sunt decât un lung joc de-a prefăcutul. Dacă nu ați putea să vă mințiți pe voi înșivă, v-ați tăia propriile beregate ca să vă curmați nefericirea.

Mă uluiește cuvântul „specia”, gândul că Valerian mă consideră ceva cu totul străin, ca o furnică sau un câine sau un cerb. Nu sunt convinsă că se înșală, dar nu-mi place ideea asta.

— În momentul de față nu mă simt neapărat nefericită.

Nu trebuie să-i arăt că mi-e frică.

Buzele i se schimonosesc.

— Ce fericire aveți? Să vă împerecheați și să procreați. Ai înnebuni dacă ai accepta adevărul despre ceea ce ești. Ești un nimic. Abia dacă exiști. Singurul vostru scop e să creați noi exemplare de același fel cu voi, înainte să suferiți vreo moarte inutilă și agonizantă.

Îl privesc în ochi.

— Și?

Pare surprins, cu toate că disprețul nu-i dispăre de pe chip.

— Da, bine, sigur. Am să mor. Și sunt o mare mincinoasă.

Și ce dacă?

Mă împinge tare și mă izbesc de perete.

— Așa că *ai pierdut*. Recunoaște că ai pierdut.

Încerc să-l dau la o parte, dar mă apucă de gât, încleștându-și degetele cu destulă putere încât să-mi taie respirația.

— Aș putea să te omor chiar în clipa asta, spune el. Și lumea ar uita de tine. Ar fi ca și cum nici nu te-ai fi născut.

Nu am niciun dubiu că vorbește serios, absolut niciun dubiu. Chinuindu-mă să respir, scot pumnalul din micul meu buzunar și-l înjunghii într-o parte. Drept între coaste. Dacă pumnalul ar fi fost mai lung, i-ar fi perforat plămânul.

Valerian face ochii mari din cauza șocului. Își slăbește strânsoarea. Știu ce ar spune Madoc – să împing lama pumnalului mai sus. Să caut o arteră. Să-i caut inima. Dar dacă aș reuși s-o fac, l-aș ucide pe unul dintre fiii preferați ai Tărâmului Zânelor. Nici nu pot să-mi închipui ce pedeapsă aș primi.

Nu ești o ucigașă.

Ezit puțin, apoi scot pumnalul și fug din încăpere. Vâr cuțitul însângerat în buzunar. Ghetele mele lovesc piatra cu zgomot în timp ce mă îndrept spre trepte.

Privind în urmă, îl văd în genunchi, apăsându-și coasta cu o mână, ca să oprească sângerarea. Scoate un șuiurat de durere, care-mi amintește că pumnalul meu e făcut din fier rece. Fierul rece le rănește cumplit pe Zâne.

Nici că m-aș putea bucura mai mult că-l port cu mine.

Dau colțul și aproape că o dobor la pământ pe Taryn.

— Jude! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— Vino, îi spun eu, trăgând-o după mine, înspre ceilalți elevi.

Încheieturile pumnului îmi sunt acoperite cu sânge, la fel și degetele, dar nu mult. Mă șterg de tunică.

— Ce ți-a făcut? ți-pă Taryn în timp ce o zoresh.

Îmi spun în sinea mea că nu mă supăr pentru că m-a părăsit. Nu era datoria ei să-și pună pielea în joc ca să mă apere pe mine, mai ales din moment ce a spus limpede că refuză să ia parte la conflictul ăsta. Oare există o parte ticăloasă în mine, care e furioasă și amărâtă pentru că nu mi-a dat un șut ca să mă trezească, fie ce-o fi? Firește. Dar nici măcar eu nu am bănuț până unde avea să meargă Valerian și cât de repede avea să ajungă acolo.

Traversăm peluza, moment în care Cardan vine înspre noi. E îmbrăcat în haine ușoare și poartă o sabie de antrenament.

Mijește ochii când vede sângele și mă țintuiește cu bățul din lemn.

— Se pare că te-ai tăiat.

Mă întreb dacă e surprins că sunt încă în viață. Mă întreb dacă a privit turnul tot timpul cât a mâncat, așteptând spectacolul distractiv al săriturii și morții mele.

Scot cuțitul ascuns în tunică și i-l arăt pătat cu sânge roșu precum cremenea.

— Aș putea să te tai și pe tine.

— Jude! spune Taryn. E clar că e șocată de atitudinea mea. Așa și trebuie. Atitudinea mea e șocantă.

— Of, *du-te* odată, îi spune Cardan, alungând-o cu un gest din mână. Nu ne mai plictisi atâta.

Taryn face un pas înapoi. Și eu sunt surprinsă. Oare asta face parte din jocul lui?

— Ar trebui să-mi spună ceva pumnalul tău mânjit și comportamentul tău și mai murdar?

Vorbește pe un ton plictisit, tărăgănat. Se uită la mine de parcă faptul că-l ameninț cu o armă ar fi un gest *nepoliticos* – chiar dacă el e cel al cărui aghiotant m-a atacat. De două ori. Se uită la mine de parcă am fi pe cale să facem schimb de cine știe ce replici inteligente, însă eu nu știu ce să spun.

Chiar nu-și face griji întrebându-se ce i-oi fi făcut lui Valerian?

Oare e posibil să nu știe că Valerian m-a atacat?

Taryn îl zărește pe Locke și pornește spre el, alergând pe pajiște. Schimbă câteva cuvinte, apoi Taryn pleacă. Cardan își dă seama că am observat. Pufnește pe nas, ca și când simplul meu miros l-ar jigni.

Locke pornește înspre noi, cu mișcări relaxate și o strălucire în priviri. Îmi face cu mâna. Un moment, aproape că mă simt în siguranță. Îi sunt nemăsurat de recunoscătoare lui Taryn pentru că l-a trimis înapoi. Îi sunt nemăsurat de recunoscătoare lui Locke pentru că vine.

— Te gândești că nu-l merit, îi spun lui Cardan.

Îmi zâmbeste ușor, precum luna care alunecă pe sub suprafața vălurită a unui lac.

— O, nu, cred că vă potriviți de minune.

După câteva momente, Locke mă ia pe după umeri.

— Haide, spune el. Hai să plecăm.

Și, fără să privim înapoi la niciunul dintre ei, plecăm.

Ne plimbăm prin Pădurea Încovoiată, unde toți copacii sunt aplecați în aceeași parte, ca și când ar fi fost în bătaia unui vânt puternic încă de când erau puieți. Mă opresc să culeg câteva mure de pe tulpinile țepoase ale tufișurilor care cresc printre ei. Trebuie să suflu furnicile mici de pe fiecare înainte să le bag în gură.

Îi ofer o mură lui Locke, dar se pare că nu vrea.

— Așadar, pe scurt, Valerian a încercat să mă omoare, spun eu, încheindu-mi povestea. Și l-am înjunghiat.

Ochii lui de vulpe mă urmăresc atent.

— L-ai înjunghiat pe Valerian.

— Deci s-ar putea să am probleme. Inspir adânc.

Locke clatină din cap.

— Valerian nu va spune nimănui că a fost înfrântă de o muritoare.

— Dar Cardan? El nu va fi dezamăgit că planul nu i-a mers?

Privesc marea, vizibilă printre trunchiurile copacilor. Pare că se întinde la nesfârșit.

— Nici nu cred că a știut despre toate astea, spune Locke și zâmbește observându-mi surpriza. O, i-ar plăcea lui să te facă să crezi că e conducătorul nostru, dar mai degrabă aș zice că Nicasiei îi place puterea, mie îmi plac dramele și lui Valerian îi place violența. Cardan ne poate oferi din toate trei sau măcar ne oferă prilejul să le stârnim pe toate trei.

— Dramele? repet eu.

— Îmi place când se petrec lucruri, când poveștile se desfășoară. Și dacă nu reușesc să găsesc vreo poveste bună, inventez una.

În momentul ăsta, Locke pare cât se poate de șugubăț.

— Știu că ai auzit-o pe Nicasia vorbind despre ceea ce s-a petrecut între noi. L-a avut pe Cardan, dar numai părăsindu-l a reușit să câștige putere asupra lui.

Mă gândesc la problema asta câteva clipe, iar în timpul ăsta realizez că nu urmăm drumul obișnuit spre moșia lui Madoc. Locke m-a îndrumat în altă parte.

— Unde mergem?

— Spre pământurile mele, spune el surâzând, mulțumit că i-am descoperit șiretlicul. Nu e departe. Cred că o să-ți placă labirintul de garduri vii.

Nu am mai fost niciodată pe vreuna dintre moșiile lor, mai puțin la Conacul Scorburos. În lumea oamenilor, noi, copiii, mergeam mereu în curțile vecinilor, dându-ne în leagăne, înotând și țopăind, însă regulile de aici nu seamănă câtuși de puțin cu cele de acolo. Majoritatea copiilor de la Curtea

Înaltului Rege au sânge nobil, au fost trimiși de la Curțile mai mici pentru a câștiga influență printre prinți și prințese și nu prea au timp pentru altceva.

Evident, în lumea muritorilor există case care au curți în spate. Aici avem pădurile și marea, stâncile și labirinturile și florile care devin roșii numai când sunt pătate cu sânge proaspăt. Nu prea îmi surâde ideea de a mă rătăci cu bună știință într-un labirint din garduri vii, dar zâmbesc de parcă nimic altceva nu m-ar putea încânta mai mult. Nu vreau să-l dezamăgesc.

— Mai târziu, vom organiza o adunare, spune Locke în continuare. Ar trebui să rămâi și tu. Ți promit că va fi distractiv.

La cuvintele astea, mi se strânge stomacul. Mă îndoiesc că organizează o petrecere fără să-și invite prietenii.

— Pare o propunere nechibzuită, spun eu, ca să nu refuz invitația de-a dreptul.

— Tatăl tău nu e de acord să fii plecată până târziu? mă întreabă Locke, privindu-mă cu compătimire.

Îmi dau seama că încearcă numai să mă facă să mă simt ca un copil mic, cu toate că știe foarte bine motivul pentru care n-ar trebui să fiu aici, dar chiar dacă sunt conștientă de jocul lui, acesta își atinge scopul.

Moșia lui Locke e mai modestă decât a lui Madoc și are mai puține fortificații. Printre copaci răsar turnuri înalte și ascuțite, acoperite cu șindrila din scoarță năpădită de mușchi. Vrejurile șerpuitoare de iederă și caprifoi care atârnă de ziduri prefac întreaga clădire într-un munte verde și înfrunzit.

— Uau, spun eu. Mai trecusem pe aici călare și am văzut vârfurile acelor turnuri în zare, dar nu am știut cui îi aparțineau. E frumos.

Locke îmi zâmbeste scurt.

— Hai înăuntru.

Deși la intrare sunt două porți mari, dăm un ocol până la o ușă mică din lateral, care duce direct în bucătărie. Pe tejghea ne așteaptă o pâine proaspătă, alături de mere, curmale și brânză moale, însă nu văd niciun servitor care să le fi pregătit pe toate.

Fără să vreau, îmi amintesc de fata din Conacul Scorburos, care curăța șemineul lui Cardan. Mă întreb unde crede familia ei că se află și ce învoială o fi făcut. Mă gândesc că aș fi putut foarte bine să fiu eu în locul ei.

— Familia ta e acasă? întreb eu, alungând acel gând.

— Nu am familie, îmi spune el. Tatăl meu era prea neastâmpărat pentru Curte. Îi plăceau mult mai mult codrii adânci și sălbatici decât intrigile mamei mele. Tata a plecat, după care mama a murit. Acum am rămas numai eu.

— Cumplit, spun eu. Cred că te simți singur.

Îmi ignoră cuvintele.

— Am auzit povestea părinților tăi. O tragedie demnă de o baladă.

— S-a petrecut cu mult timp în urmă. Nu vreau sub niciun chip să vorbesc despre Madoc și despre crime. Ce a pățit mama ta?

Locke face un gest evaziv cu mâna, încercând să încheie subiectul.

— S-a încurcat cu Înaltul Rege. La Curtea asta, nu e nevoie de mai mult. A rămas însărcinată – cu copilul *lui*, bănuiesc – și a fost cineva care nu a vrut să îl nască. Ciupercă cuc.

Cu toate că și-a început discursul cu un aer degajat, nu așa l-a încheiat.

Ciupercă cuc. Mă gândesc la scrisoarea de la Regina Orlagh pe care am găsit-o în conacul lui Balekin. Mă străduiesc să mă conving că e imposibil ca biletul să se fi referit la otrăvirea mamei lui Locke, că Balekin n-ar fi avut niciun motiv să o

facă, din moment ce Dain era deja alesul Înaltului Rege ca să-i urmeze la tron. Dar, oricât aş încerca să mă conving, nu pot să nu mă gândesc la posibilitatea asta, la grozăvia ca mama Nicasiei ar fi fost implicată în moartea mamei lui Locke.

— N-ar fi trebuit să întreb, a fost nepoliticos din partea mea.

— Suntem copii ai tragediei, spune Locke clătînând din cap şi zâmbind. Nu aşa mi-am dorit să începem. Am vrut să te servesc cu vin şi fructe şi brânză. Am vrut să-ţi spun că părul tău e frumos ca fuioarele de fum din lemnele aprinse şi că ochii tăi au exact culoarea nucilor. M-am gândit să compun o odă pe tema asta, dar nu prea mă pricep la ode.

Încep să râd, iar el îşi acoperă inima, ca şi când l-ar fi înţepat cruzimea mea.

— Înainte să-ţi arăt labirintul, dă-mi voie să-ţi arăt altceva.

— Ce anume? întreb eu curioasă.

Mă ia de mână.

— Vino, spune el pe un ton jucăuş şi mă conduce în casă.

Ajungem la o scară în spirală. Începem să urcăm, tot mai sus.

Simt că ametesc. Nu sunt uşi şi nici paliere. Numai piatră şi trepte şi inima care-mi bate zgomotos în piept. Numai zâmbetele lui oblice şi ochii de chihlimbar. Mă străduiesc să nu mă împiedic sau să alunec în timp ce urc. Încerc să nu încetinesc, oricât de ameţită m-aş simţi.

Mă gândesc la Valerian. *Sari din turn.*

Urc în continuare, respirând scurt şi superficial.

Eşti un nimic. Abia dacă există.

Când ajungem în vârf, dăm de o uşiţă – are jumătate din înălţimea noastră. Mă sprijin de perete, aşteptând să-mi recapăt echilibrul, şi-l urmăresc pe Locke, care apasă clanţa din argint, bogat ornamentată. Se apleacă şi intră. Îmi fac curaj, mă desprind de perete şi-l urmez.

Şi rămân cu gura căscată. Ne aflăm într-un balcon, tocmai în vârful celui mai înalt turn, mai înalt decât coronamentul

pădurii. De aici văd labirintul de dedesubt, luminat de stele, și foisorul din centrul lui. Văd porțiunile de la suprafața pământului ale Palatului Elfhame, conacul lui Madoc și Conacul Scorburos al lui Balekin. Se vede și marea care înconjoară insula, iar în larg, prin ceața statornică, luminile strălucitoare ale orașelor mari și mici ale oamenilor. Niciodată nu am mai privit direct din lumea noastră într-a lor.

Locke își pune mâna pe spatele meu, între omoplați.

— Noaptea, lumea oamenilor arată de parcă ar fi plină de stele căzute.

Mă sprijin de brațul său, alungând chinul urcușului și străduindu-mă să nu fiu prea aproape de margine.

— Ai fost vreodată acolo?

Locke dă din cap că da.

— M-a dus mama când eram mic. A spus că lumea noastră va ajunge la stagnare fără a voastră.

Aș vrea să-i spun că nu-i a mea, că abia o înțeleg, dar încep ce încearcă să zică și, dacă l-aș corecta, aș da impresia că nu pricep. Punctul de vedere al mamei sale e binevoitor, cu siguranță mai binevoitor decât majoritatea atitudinilor față de lumea muritorilor. Trebuie să fi fost ea însăși o persoană cu inima bună.

Locke mă întoarce cu fața la el și apoi își apropie încet buzele de ale mele. Sunt moi și respirația lui e caldă. Mă simt la fel de îndepărtată de trupul meu ca de luminile aceluia oraș din zare. Încerc să apuc balustrada. O strâng puternic când brațul lui îmi cuprinde mijlocul, ca să-mi fixez atenția la momentul prezent, să mă conving că sunt aici și că această clipă, în care mă aflu sus, deasupra lumii, e reală.

Se depărtează puțin.

— Chiar ești frumoasă, spune el.

Niciodată nu m-am mai bucurat atât de mult știind că Zânele nu pot minți.

— E incredibil, spun eu, privind în jos. Toate par atât de mici, ca pe o hartă strategică.

Locke izbucnește în râs, de parcă nu și-ar crede urechilor.

— Să înțeleg că petreci mult timp în biroul tatălui tău?

— Îndeajuns de mult, spun eu. Suficient încât să știu care sunt șansele mele de victorie împotriva lui Cardan. Împotriva Nicasiei și lui Valerian. Împotriva ta.

Mă ia de mână.

— Cardan e un nătărău. Și noi, ceilalți, nu suntem importanți, spune el și zâmbetul îi devine oblic. Dar poate că asta a fost o parte din planul tău – să mă convingi să te aduc tocmai în inima fortăreței mele. Poate că urmează să-mi dezvălui complotul tău malefic și să mă supui voinței tale. Ca să știi și tu, nu cred că-ți va fi prea greu să mă supui voinței tale.

Râd fără să vreau.

— Nu ești deloc precum ceilalți.

— Nu sunt? întreabă el.

Îl privesc îndelung.

— Nu știu. Ai să-mi comanzi să mă arunc de la balcon?

Locke ridică din sprâncene.

— Bineînțeles că nu.

— Ei bine, atunci nu ești ca ei, spun eu, împungându-l cu putere drept în mijlocul pieptului.

Îmi întind degetele, aproape inconștient, îngăduind căldurii lui să-mi curgă în trup prin palmă. Nu mi-am dat seama cât de frig mi s-a făcut, stând în bătaia vântului.

— Nu ești așa cum mi-au spus ei, zice el și se apleacă înspre mine. Mă sărută din nou.

Nu vreau să mă gândesc la lucrurile pe care le-or fi spus despre mine, nu acum. Vreau ca buzele lui să le apese pe ale mele, făcând orice altă problemă să dispară.

Drumul înapoi în jos, pe scări, durează mult. Mi-am băgat mâinile în părul lui. Și-a atins gura de gâtul meu. Spatele

meu e lipit de zidul străvechi din piatră. Toate se mișcă încet și perfect și nu au niciun sens. Asta nu are cum să fie viața mea. Starea asta nu seamănă deloc cu viața mea.

Ne așezăm singuri la masa lungă de banchet și mâncăm brânză cu pâine. Bem un vin de-un verde pal, cu gust de ierburi, din pocale imense, pe care Locke le-a găsit în fundul unui dulap. Stratul de praf de pe ele e atât de gros, încât e nevoie să le spele de două ori înainte să le putem folosi.

După ce mâncăm, mă lipește cu spatele de masă și mă ridică cu fundul pe ea, încât trupurile noastre se întrepătrund. E palpitant și înfricoșător, ca foarte multe alte lucruri din Tărâmul Zânelor.

Nu sunt sigură că mă pricep la sărutat. Buzele mele sunt stângace. Vreau să-l aduc mai aproape și, în același timp, să-l îndepărtez. Zânele nu au cine știe ce tabuuri privitoare la decență, dar eu am. Mă tem că trupul meu muritor duhnește a transpirație, a putreziciune și a frică. Nu știu sigur unde ar trebui să-mi țin mâinile, cât de tare să apuc, cât de adânc să-mi înfig unghiile în umerii lui. Și cu toate că știu ce urmează după săruturi, cu toate că știu ce semnifică faptul că mâinile lui alunecă pe pulpele mele vinete în sus, până la coapsă, nu am idee cum să-mi ascund lipsa de experiență.

Locke se desprinde de mine și mă privește, iar eu mă străduiesc să-mi alung panica din privire.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, murmură el.

Pentru o clipă, am impresia că vrea să zică „cu el”, adică cu el, iar inima mea își zorește bătăile, cuprinsă de un amestec de dorință și oroare. Apoi, brusc, îmi amintesc că va avea loc o petrecere – pentru asta îmi cere să rămân. Servitorii nevăzuți, oriunde or fi, probabil că pregătesc moșia. În curând, s-ar putea ca Valerian, care a încercat să mă omoare, să apară dansând în grădină.

Ei bine, poate nu *dansând*. Probabil că va sta țeapăn, reze-

mat de un perete, cu ceva de băut în mână, cu bandaje în jurul coastelor și punând la cale în inima lui un nou plan de a mă omorî. Dacă nu cumva are noi *ordine* de a mă omorî, primite de la Cardan.

— Prietenilor tăi n-o să le convină, spun eu, dându-mă jos de pe masă.

— În scurt timp vor fi prea beți ca să observe că ești aici. Nu poți să-ți petreci viața închisă în micuța cazarmă a lui Madoc.

Îmi adresează un zâmbet care, în mod clar, e menit să mă vrăjească. Cam reușește. Îmi amintesc de oferta lui Dain de a-mi pune un punct al amorului pe frunte și mă întreb într-o doară dacă nu cumva Locke are un asemenea punct, pentru că, în ciuda tuturor reținerilor mele, oferta lui mă tentează.

— Nu am hainele potrivite, spun eu, arătând tunica cu care sunt îmbrăcată, pătată cu sângele lui Valerian.

Se uită la mine din cap până-n picioare, mai mult decât ar fi fost nevoie ca să-mi inspecteze hainele.

— Pot să-ți fac rost de o rochie. Pot să-ți aduc orice. M-ai întrebat despre Cardan, Valerian și Nicasia – vino să-i vezi și în afara lecțiilor, să-i vezi când sunt ridicoli și beți, când se înjosesc singuri. Să le vezi punctele vulnerabile, fisurile din armura lor. Trebuie să-i cunoști ca să-i poți învinge, nu? Nu zic că o să ajungă să-ți placă mai mult, dar nu e nevoie să-ți placă.

— Îmi place de *tine*, îi spun eu. Îmi place jocul ăsta de-a prefăcutul.

— De-a prefăcutul? repetă el, ca și când n-ar fi sigur dacă nu cumva l-am insultat.

— Bineînțeles, spun eu, mergând la ferestrele sălii și privind afară; lumina lunii se revarsă asupra intrării înfrunzite a labirintului. În apropiere sunt aprinse niște torțe, ale căror flame tremură în adierea vântului. Bineînțeles că ne prefacem! Nu ne potrivim, dar e distractiv oricum.

Îmi aruncă o privire cercetătoare, conspirativă.

— Atunci hai s-o facem în continuare.

— Bine, spun eu neputincioasă. Rămân. Am să stau la petrecerea ta.

Până acum nu prea am avut parte de distracție în viața mea. Îmi e greu să rezist promisiunii de distracție.

Locke mă conduce prin câteva camere, până când ajungem la o ușă dublă. Preț de o clipă, șovăie, întorcându-se spre mine. Apoi împinge ușile și intrăm într-un dormitor imens. Peste toate e așternut un strat gros, apăsător, de praf. Zăresc urme de pași – pașii a două persoane. A mai intrat aici, dar nu de multe ori.

— Rochiile din șifonier au fost ale mamei. Poți împrumuta ce dorești, spune el, luându-mă de mână.

Privind în jur la această cameră neatinsă, din inima conacului, înțeleg durerea lăuntrică ce l-a silit să o țină închisă atât de mult timp. Mă bucur că mie mi-a permis să intru. Dacă aș fi avut o cameră plină cu obiectele mamei mele, nu știu dacă aș fi lăsat pe cineva să intre. Nici măcar nu știu dacă aș avea curajul să intru eu.

Deschide unul dintre dulapuri. Majoritatea hainelor sunt mâncate de molii, dar îmi dau seama cum au arătat cândva. O fustă cu un model cu boabe de rodie, alta strânsă ca o cortină, dezvăluind dedesubt o scenă cu marionete compuse din pietre prețioase. Văd până și o fustă brodată cu siluetele unor fauni care dansează, înalți cât lungimea ei. Am admirat rochiile Orianei pentru eleganța și luxul lor, dar cele de față îmi stârnesc cheful pentru o rochie scandalosă. Mă fac să-mi doresc s-o fi văzut pe mama lui Locke îmbrăcată în una dintre rochiile ei. Îmi dau impresia că a fost o persoană căreia îi plăcea să râdă.

— Nu cred că am mai văzut vreo rochie ca astea, îi spun eu. Chiar vrei să port una dintre ele?

Își petrece mâna peste o mânecă.

— Se pare că sunt cam putrezite.

— Nu, spun eu. Îmi plac.

Cea cu faunii e cel mai puțin deteriorată. O scutur de praf și o trag pe mine îndărătul unui paravan vechi. Nu-mi e ușor, pentru că e tipul de rochie care se îmbracă greu fără ajutorul lui Tatterfell. N-am idee cum aș putea să-mi aranjez mai bine părul, așa că îl las cum e – strâns sub forma unei coronițe care-mi înconjoară creștetul. Când șterg cu mâna o oglindă argintată și mă văd îmbrăcată în hainele unei Zâne moarte, mă străbate un fior.

Deodată, nu mai știu de ce mă aflu aici, în palatul ăsta. Nu mai am aceeași încredere în intențiile lui Locke. Când încearcă să mă împodobească cu bijuteriile mamei lui, le refuz.

— Hai să ieșim în grădină, îi spun eu, simțind că nu mai vreau să stau în încăperea asta goală, al cărei ecou îmi dă fiori.

Locke pune înapoi colierul lung de smaralde pe care-l ținea în mâini. La plecare, privesc înapoi, spre șifonierul cu hainele mucegăite. În ciuda neliniștii mele, o parte din mine nu se poate abține să nu-și închipuie cum ar fi dacă aș deveni stăpâna acestui loc. Să și-l închipuie pe Prințul Dain purtându-și coroana. Să-și închipuie o petrecere la masa lungă de care m-am sprijinit când m-am sărutat cu Locke, toți colegii mei bând din vinul verde-pal și prefăcându-se că n-ar fi încercat niciodată să mă omoare. Și pe Locke, ținându-mă de mână.

Și pe mine, spionându-i pe toți pentru rege.

Labirintul viu e mai înalt decât un căpcăun și e format din frunze lucioase, dese, de-un verde închis. Se pare că grupul lui Cardan se întâlnește des aici. Îi aud râzând în centrul labirintului când ies afară alături de Locke, care a întârziat la

propria sa petrecere. În aer se simte aroma lichiorului de pin. Flăcările torțelor împrăstie umbre lungi și colorează totul în violet. Încetinesc pasul.

Vâr mâna în buzunarul rochiei împrumutate și îmi ating pumnalul, care încă e pătat cu sângele lui Valerian. În acea clipă, degetele mele întâlnesc un alt obiect, ceva lăsat, probabil, de mama lui Locke cu ani în urmă. Scot la iveală flecușețul – o ghindă din aur. Nu pare a fi vreo bijuterie – nu are lanț – și nu pot să-mi imaginez ce alt rol ar fi putut avea în afară de a fi frumoasă. Îi dau drumul înapoi în buzunar.

Locke mă ține de mână și împreună străbatem labirintul, cotind acolo unde poteca își schimbă direcția. Nu par a fi multe astfel de cotituri. Încerc să memorez traseul din mers, în caz că va trebui să găsesc singură ieșirea. Faptul că labirintul e atât de puțin complicat îmi provoacă neliniște, în loc să-mi inspire încredere. Nu cred că există multe lucruri simple în Tărâmul Zânelor. Acasă, masa de cină se apropie de sfârșit fără prezența mea. Probabil că Taryn îi șoptește lui Vivi că am plecat undeva cu Locke. Madoc pesemne că-și înfinge cuțitul în friptură încruntat, supărat pe mine pentru faptul că lipsesc de la lecțiile lui.

Am avut de înfruntat și situații mai rele.

În centrul labirintului, un flautist cântă o melodie cu ritm sălbatic. Prin aer plutesc petale de trandafir alb. S-a adunat o mulțime de Zâne care mănâncă și beau la o masă lungă de banchet, plină aproape numai cu diverse băuturi – lichior în care plutesc rădăcini de mătrăgună, vin din prune acre, un lichid limpede în care a fost introdus un pumn de trifoi roșu. Și pe lângă astea, sticlute cu *uitat* auriu.

Cardan e întins pe o pătură, cu capul lăsat pe spate și cu cămașa lui albă, largă, cu nasturii descheiați. Deși nu e atât de târziu, pare foarte beat. Buzele lui sunt pătate cu praf auriu. O fată cu coarne, pe care n-o cunosc, îl sărută pe gât, iar alta,

cu părul ca narcisele, își apasă buzele de pulpa piciorului lui, chiar deasupra ghetei.

Spre ușurarea mea, nu-l văd pe Valerian. Sper că e acasă, îngrijindu-și rana pe care i-am făcut-o.

Locke îmi aduce un păhărel de lichior și iau o gură mică, fierbinte, ca să nu fiu nepoliticoasă. Încep imediat să tușesc. În acea clipă, privirea lui Cardan se întoarce spre mine. Abia are ochii deschiși, dar le observ luciul, sunt umezi ca smoala. Mă privește în timp ce fata îl sărută pe gură, mă privește în timp ce aceasta își strecoară mâna sub tivul cămășii lui șifonate, caraghioase.

Mi se aprind obraji. Îmi feresc privirea și apoi mă supăr pentru că i-am dat satisfacția de a mă vedea aparent stânjenită. Doar el se face de râs în postura asta, nu eu.

— Văd că un membru al *Cercului Viermilor* a ales să ne onoreze cu prezența în seara asta, spune Nicasia privindu-mă, venind țănoș spre noi, îmbrăcată cu o rochie în toate nuanțele asfințitului. Dar care dintre ele o fi?

— Cea care nu ți-e dragă, îi spun eu, ignorându-i gluma răutăcioasă.

Replica asta o face să scoată un râset pițigăiat și fals.

— O, s-ar putea să te surprindă să afli ce părere au unii dintre noi despre voi, amândouă.

— Ți-am promis distracție de altă calitate, spune înțepat Locke, luându-mă de braț.

Îi sunt recunoscătoare pentru că mă trage înspre o masă scundă, în jurul căreia sunt răspândite perne la întâmplare, dar nu mă pot abține să-i fac ușor cu mâna Nicasiei, un gest care să-i stârnească și mai mult ostilitatea. Vărs lichiorul din pahar în iarbă când Locke se uită în altă parte. Flautistul își încheie cântecul și un băiat dezbrăcat, acoperit cu vopsea aurie, strălucitoare, scoate la iveală o lăută și începe un cântec

deocheat despre inimile frânte: „*Minunată doamnă! Nemiloasă doamnă! Dor îmi e de-a ta purtare rea. De păr mi-e dor. De ochi mi-e dor. Dor îmi e de coapsa ta*”.

Locke mă sărută iar, înaintea focului. Ne pot vedea toți, dar nu știu dacă se uită la noi, pentru că închid ochii cât de strâns pot.

Capitolul 17

Mă trezesc în conacul lui Locke, într-un pat acoperit cu tapi-serii. Simt un gust de prune acre în gură, care e umflată de la săruturi. Locke e lângă mine, în pat, cu ochii închiși, îmbrăcat încă în hainele de la petrecere. Dau să mă ridic, dar mă opresc ca să-l privesc, să-i privesc urechile ascuțite și părul ca blana de vulpe, buzele lui moi, brațele și picioarele lungi, întinse în somn. Își sprijină capul pe una dintre mânecile sale cu volane.

Dintr-odată îmi aduc aminte ce s-a petrecut în noaptea trecută. Am dansat și ne-am fugărit prin labirint. Țin minte că am căzut în mâini și am râs, ceea ce nu-mi stă deloc în fire. Chiar așa, când îmi cobor privirea la rochia de bal împrumutată în care am dormit, zăresc petele de iarbă.

Nu că aș fi eu primul care i-ar înverzi rochia.

Prințul Cardan m-a urmărit toată noaptea, ca un rechin agitat care dă târcoale, așteptând momentul ideal ca să muște. Până și acum îmi amintesc negrul pârlolit al ochilor săi. Iar dacă am râs mai zgomotos de dragul de a-l enerva, dacă am zâmbit mai larg și l-am sărutat pe Locke îndelung, astea ar fi niște tertipuri pe care nu le-ar putea condamna nici Făpturile Văzduhului.

Însă acum noaptea pare a fi fost un vis lung și imposibil.

Dormitorul lui Locke e în dezordine – cărți și haine împrăștiate pe divanuri și canapele scunde. Mă duc cu chiu, cu

vai la ușă și pășesc pe coridoarele pustii ale conacului. Găsesc drumul înapoi spre camera prăfuită a mamei sale, dezbrac rochia ei și trag pe mine hainele de ieri. Întind mâna ca să iau pumnalul din buzunar și atunci, odată cu el, iese afară și ghinda de aur.

Fără să stau pe gânduri, vâr atât cuțitul, cât și ghinda în tunică. Vreau să păstrez un suvenir din acea noapte, ceva care să-mi amintească de cele petrecute, în caz că nu va mai fi să se întâmple ceva asemănător niciodată. Locke mi-a spus că pot împrumuta orice din încăpere, așa că împrumut asta.

În drum spre ieșire, trec pe lângă masa lungă. Aici o întâlnesc pe Nicasia, care taie un măr în două cu un cuțit mic.

— Părul tău arată ca un tufiș, spune ea, vârându-și în gură o felie de măr.

Privesc spre tepsia de argint de pe perete, care-mi arată doar imaginea mea distorsionată și încetoșată. Chiar și așa, se vede că are dreptate – am în jurul capului o aureolă brună. Îmi ridic mâinile și încep să-mi desfac coronița, pieptănându-l cu degetele.

— Locke doarme, spun eu, presupunând că Nicasia așteaptă să-l vadă pe el.

M-am așteptat să mă simt de parcă aş avea un avantaj împotriva ei, din moment ce eu am ieșit din dormitorul lui, dar, de fapt, simt numai un dram de panică.

Nu știu cum se procedează. Nu știu ce trebuie făcut când mă trezesc în locuința unui băiat și apoi stau de vorbă cu fata cu care a avut o relație. Cert că e, în același timp, o fată care probabil că mă vrea moartă e, în mod bizar, singurul aspect al acestei situații care mi se pare normal.

— Mama mea și fratele lui se așteptau să ne căsătorim, spune ea pe un ton care dă impresia că vorbește cu aerul, în niciun caz cu mine. Avea să fie o alianță utilă.

— Cu Locke? întreb eu derutată.

Nicasia îmi aruncă o privire agasată, din cauza întrebării mele, care se pare că i-a întrerupt povestea o clipă.

— Eu și Cardan. El strică lucrurile. Asta-i place. Să strice lucrurile.

Firește că lui Cardan îi place să strice lucrurile. Mă întreb cum e posibil să-și fi dat seama tocmai acum. Aș fi zis că asta e unul din punctele lor comune.

O las cu mărul și cu amintirile ei și pornesc spre palat. Vântul adie răcoros printre copaci, înfoindu-mi părul dezlegat și aducând cu sine mirosul de pin. Pe cer aud țipătul pescărușilor. E convenabilă lecția de azi, mă bucur că am o justificare să nu merg acasă și să aud ce o fi având să-mi zică Oriana.

Astăzi, lecția se desfășoară în turn, locul care-mi place cel mai puțin. Urc treptele și mă pregătesc. Am întârziat, dar găsesc un loc liber pe o bancă din spate. Taryn stă în cealaltă parte. Îmi aruncă o singură privire, ridicând din sprâncene. Cardan e lângă ea, îmbrăcat în catifea verde, cu spini cusuți cu ață aurie, cu vârfurile albastre. Stă tolănit în scaun, lovind agitat cu degetele suprafața de lemn a băncii de lângă el.

Privindu-l, devin tot atât de agitată.

Măcar nu a venit Valerian. Ar fi prea mult să sper că nu se va mai întoarce niciodată, dar măcar mă pot bucura de ziua de azi.

Un instructor nou, un cavaler pe nume Dulcamara, ne vorbește despre cutumele legate de moștenire, anticipând, probabil, încoronarea care se apropie.

Încoronarea, care va marca și ascensiunea mea la putere. Odată ce Prințul Dain va fi Înalt Rege, spionii săi vor putea cutreiera umbrele regatului Elfhame și numai Dain însuși ne va putea cere socoteală.

— La unele dintre Curțile inferioare, ucigașul regelui sau al reginei își poate însuși tronul, zice Dulcamara.

În continuare ne spune că ea aparține Curții Termitelor, care încă nu s-a alăturat stindardului lui Eldred.

Deși nu poartă armură, ținuta ei arată că e obișnuită cu greutatea ei.

— Și de aceea, Regina Mab a convenit cu Zânele sălbatice să făurească coroana pe care o poartă Regele Eldred, care poate fi transmisă numai urmașilor săi. Ar fi dificil să o obțină cineva prin forță.

Rânjește răutăcios.

Dacă Cardan ar încerca să-i întrerupă lecția, tipa arată de parcă l-ar mânca de viu și i-ar frânge oasele ca să le sugă măduva.

Copiii Nobilimii o urmăresc pe Dulcamara cu o oarecare neliniște. Circulă zvonuri care spun că Lordul Roiben, regele ei, are de gând să depună jurământ în slujba noului Înalt Rege, aducând cu sine Curtea sa numeroasă, care îi ține piept lui Madoc de ani de zile. Faptul că Roiben se va alătura Înaltei Curți a regatului Elfhame e considerat de mulți drept un succes diplomatic fără pereche, iar învoiala a fost negociată de Prințul Dain, împotriva dorințelor lui Madoc. Bănuiesc că Dulcamara a venit să asiste la încoronare.

Larkspur, unul dintre cei mai mici dintre noi, întreabă cu o voce pițigăiată.

— Ce se va întâmpla când nu vor mai fi copii în linia Sălciilor? Zâmbetul Dulcamarei devine mai blând.

— Când vor fi mai puțin de doi descendenți – unul care să poarte coroana și unul care să o așeze pe capul conducătorului –, Înalta Coroană și puterea ei se vor nărui. Întreg regatul Elfhame se va elibera de constrângerea jurămintelor depuse față de ea. Și apoi, cine știe? Poate că un conducător nou va făuri o nouă coroană. Poate că veți reveni la războaiele împotriva Curților mai mici, Seelie și Unseelie. Poate că vă veți alătura stindardului nostru, în sud-vest.

Zâmbetul ei sugerează limpede care variantă i-ar conveni mai mult.

Ridic mâna. Dulcamara îmi face semn din cap să vorbesc.

— Dacă ar încerca cineva să obțină coroana?

Cardan îmi aruncă o privire. Aș vrea să i-o întorc cu ură, dar, fără să vreau, mi-l amintesc întins pe jos, lângă fetele alea. Obrajii mi se înroșesc din nou. Îmi cobor ochii în pământ.

— O întrebare interesantă, spune Dulcamara. Legenda spune că coroana nu va permite să fie așezată pe creștetul cui-va care nu e urmaș al Reginei Mab, dar sângele ei a fost foarte rodnic. Atât timp cât pentru coroană s-ar lupta doi urmași, aceștia ar putea să o obțină pe această cale. Însă cel mai mare pericol legat de o încercare de lovitură de stat ar fi următorul: coroana e blestemată, astfel încât uciderea persoanei care o poartă provoacă moartea celui vinovat.

Mă gândesc la biletul pe care l-am găsit acasă la Balekin, la ciupercile cuc și la puncte vulnerabile.

După lecție, cobor treptele cu grijă, amintindu-mi cum le-am coborât în goană după ce l-am înjunghiat pe Valerian. Vederea mi se încețoșează și ameteșc o clipă, dar momentul trece. Taryn, venind din urma mea, mai că mă împinge înspre pădure când ajungem afară.

— În primul rând, spune ea, trăgându-mă peste petice de ferigi răsucite, nimeni nu știe că ai lipsit toată noaptea trecută, în afară de Tatterfell, căreia i-am dat unul dintre cele mai frumoase inele ale tale ca să mă asigur că nu va spune nimănui. Dar trebuie să-mi zici unde ai fost.

— Locke a dat o petrecere la el acasă, spun eu. Am rămas – dar n-a fost, adică nu s-a întâmplat mare lucru. Ne-am sărutat. Asta a fost tot.

Taryn scutură din cap și codițele ei de culoarea castanelor zboară încolo și-ncoace.

— Nu prea îmi vine să cred.

Oftez, poate cu puțin prea multă emfază.

— Ce motiv aş avea să te mint? Nu eu ascund identitatea băiatului care-mi face curte.

Taryn se încruntă.

— Cred doar că atunci când dormi în camera cuiva, în patul cuiva, asta înseamnă mai mult decât câteva săruturi.

Mă aprind în obraji, amintindu-mi cum a fost să mă trezesc lângă trupul lui întins. Ca să-i abat gândurile de la mine, încep să pun sub semnul întrebării situația ei.

— Aaaa, poate că e vorba de Prințul Balekin. Ai să te căsătorești cu Prințul Balekin? Sau poate cu Noggle, ca să puteți număra stelele împreună.

Mă plesnește peste braț, puțin cam prea tare.

— Nu mai încerca să ghicești, îmi zice. Știi bine că nu am voie să-ți spun.

— Au.

Culeg o floare albă de gușa porumbelului și mi-o potrivesc după ureche.

— Așadar, îți place de el? Întreabă ea. Adică îți place cu adevărat?

— De Locke? Întreb eu. Bine-nțeleș că-mi place.

Taryn îmi aruncă o privire ciudată și mă întreb cât de îngrijorată a fost din cauza mea, pentru că n-am venit acasă astă-noapte.

— De Balekin îmi place mai puțin, spun eu și ea își dă ochii peste cap.

Când ajungem înapoi la fortăreață, descopăr că Madoc a lăsat un mesaj cum că se va întoarce târziu. Neavând prea multe de făcut de data asta, o caut pe Taryn, dar, cu toate că am văzut-o urcând la etaj în urmă cu numai câteva minute, n-o găsesc în camera ei. În schimb, rochia ei e întinsă pe pat și șifonierul e deschis, înăuntru fiind agățate neglijent câteva rochii, ca și când le-ar fi scos și apoi s-ar fi gândit că nu sunt bune.

Oare a plecat să se vadă cu pețitorul ei? Fac un tur al încăperii, încercând s-o privesc cu ochii unui spion, atentă la indicii care să-mi dezvăluie vreun secret. Nu observ nimic neobișnuit, în afară de câteva petale de trandafir care se ofilesc pe măsuta ei de toaletă.

Mă duc în camera mea și mă întind în pat, trecând în revistă amintirile legate de noaptea anterioară. Bag mâna în buzunar după pumnal, să-l curăț în sfârșit. Când îl scot, descopăr că am în mână și ghinda. Întorc obiectul pe toate părțile.

E o bucată solidă din metal – un obiect foarte frumos. Inițial, îl consider numai atât, dar apoi observ liniile subțiri care îl străbat, linii fine care par să indice părți mobile. Ca și când ar fi un puzzle.

Nu pot să deșurubez partea de deasupra, deși încerc. Nu pare că aș putea face altceva cu el. Sunt pe cale să mă dau bătută și să-l azvârl pe măsuta mea de toaletă, dar atunci zăresc o gaură mică pe fund, atât de mică, încât e aproape invizibilă. Sar din pat și scotocesc prin birou, în căutarea unei agrafe. Cea pe care o găsesc are o perlă în capăt. Încerc să potrivesc acul în ghindă. Durează puțin, dar reușesc, împing până când aud un clic, iar obiectul se deschide.

Niște trepte mecanizate se dau în lături din centrul lucitor, unde descopăr o pasăre mică și aurie. Ciocul ei se mișcă și pasărea vorbește cu o voce firavă și scârțâită. *„Draga mea prietenă, acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Liriope. Am trei păsări de aur pe care le răspândesc. Trei încercări ca una dintre ele să ajungă în mâinile tale. Condiția mea s-a agravat prea mult pentru ca antidotul să-și mai facă efectul, deci, dacă ascuți acest mesaj, află că îți las povara secretelor mele și ultima dorință a inimii mele. Protejează-l. Du-l departe de pericolele acestei Curți. Ferește-l și niciodată să nu-i spui adevărul despre ceea ce mi s-a întâmplat.”*

Tatterfell intră în cameră, purtând o tavă cu veselă pentru ceai. Încearcă să tragă cu ochiul la ceea ce fac, dar eu acopăr ghinda cu mâinile.

După ce pleacă, las jos micul obiect și-mi torn o ceașcă de ceai, cu care îmi încălzesc mâinile. Liriope e mama lui Locke. Pare a fi un mesaj în care îi cere cuiva – prietenului ei drag – să-l ducă – pe Locke – departe. Spune că mesajul conține „ultimele ei cuvinte”, deci trebuie să fi știut că urma să moară. Poate că trebuia ca ghindele să fie trimise tatălui lui Locke, în speranța că Locke își va petrece restul vieții explorând locuri sălbatice împreună cu el, în loc să fie amestecat în diverse intrigi.

Dar, din moment ce Locke e încă aici, se pare că niciuna dintre cele trei ghinde nu a fost găsită. Poate că toate au rămas în iatacul ei.

Ar trebui să i-o dau, să-l las să hotărască singur ce trebuie făcut cu ea. Dar mă tot gândesc la biletul de pe biroul lui Balekin, cel care părea că-l implică în uciderea lui Liriope. Să-i spun totul lui Locke?

Cunosc originea ciupercilor cuc care te interesează, dar ceea ce vei face cu informația asta nu trebuie să aibă legătură cu mine.

Întorc în gând cuvintele pe toate părțile, așa cum am întors ghinda în mână, și simt aceleași linii care despart părțile unite.

E ceva straniu legat de fraza asta.

O scriu iar pe o bucată de hârtie, ca să fiu sigură că o țin minte corect. Când am citit-o întâia oară, biletul părea să arate că Regina Orlagh găsisese o otravă letală pentru Balekin. Însă ciupercile cuc – deși sunt rare – cresc singure, în sălbăticie, chiar și pe insula asta. Am cules ciuperci cuc în Pădurea Albă, lângă albinele cu țepi negri, care-și construiesc cuiburile sus, în copaci – din mierea lor se poate prepara un antidot,

după cum am aflat recent, din lecturile mele. Ciupercile cuc nu sunt periculoase dacă nu bei lichidul roșu.

Dacă biletul Reginei Orlagh nu spunea că *găsise* ciuperci cuc, ca să i le dea lui Balekin? Dacă cuvintele „cunosc originea” însemnau concret numai că *știa* de unde proveniseră anumite ciuperci? La urma urmei, scrie „ce vei face cu *informația asta*”, nu „ce vei face cu *ciupercile astea*”. Îl avertizează în privința modului în care se va folosi de informație, nu de ciupercile propriu-zise.

Ceea ce înseamnă că nu-l va otrăvi pe Dain.

Înseamnă, de asemenea, că s-ar putea ca Balekin să fi descoperit cine a provocat moartea mamei lui Locke, din moment ce a aflat cui i-au aparținut ciupercile care au omorât-o. Poate că răspunsul se afla acolo, printre celelalte hârtii, pe care eu, nerăbdătoare, le-am trecut cu vederea.

Trebuie să mă întorc. Trebuie să ajung iarăși în turn. Chiar azi, înainte de apropierea încoronării. Pentru că s-ar putea ca Balekin să nu încerce să-l omoare pe Dain, iar Curtea Umbrelor să fi înțeles greșit situația. Sau, dacă a înțeles-o corect, Balekin nu o va face cu ciuperci cuc.

Dau pe gât ceaiul și găsesc hainele de servitoare în fundul șifonierului. Îmi dezleg părul și-l aranjez astfel încât să arate aproximativ ca împletiturile grosolane pe care le aveau fetele din conacul lui Balekin. Îmi ascund pumnalul în dreptul coapsei, sus, și-mi torn în buzunar puțină sare din cutia de argint. Apoi îmi iau mantia, încălț pantofii din piele și ies pe ușă. Palmele au început să-mi transpire.

Am învățat multe lucruri noi de la prima mea incursiune în Conacul Scorburos, suficiente încât să înțeleg mai bine riscurile pe care mi le asum. Acest fapt nu mă ajută deloc să-mi liniștesc emoțiile. Având în vedere în ce împrejurări l-am văzut pe Balekin alături de Cardan, nu sunt deloc convinsă că aș putea îndura ceea ce mi-ar face dacă m-ar descoperi.

Inspir adânc și-mi amintesc că nu trebuie să fiu descoperită.

Gândacul spune că asta e adevărata sarcină a unui spion. Informațiile sunt pe locul doi. Sarcina e să nu te lași descoperit.

În sala mare, trec pe lângă Oriana. Aceasta mă măsoară din cap până-n picioare. Trebuie să-mi stăpânesc instinctul de a-mi aduna mantia mai strâns în jurul meu. Oriana poartă o rochie de culoarea dudelor crude și are părul strâns puțin la spate. Vârfurile urechilor ei ascuțite sunt acoperite cu cercei sclipitori din cristal. O invidiez puțin din cauza lor. Dacă i-aș purta, ar ascunde rotunjimea urechilor mele, specifică oamenilor.

— Ai ajuns acasă foarte târziu astă-noapte, spune ea, încordându-și ușor buzele de iritare. Nu ai venit la cină și tatăl tău se aștepta să te antrenezi cu el.

— N-o să se mai întâmple, spun eu și apoi imediat îmi regret declarația, pentru că, probabil, nu voi veni la cină nici în seara asta. De mâine. De mâine, n-o să se mai întâmple.

— Creatură fără simț al răspunderii, spune Oriana, uitându-se la mine de parcă intensitatea pură a privirii ei mi-ar putea răscoli secretele. Pui ceva la cale.

Mi-e foarte lehamite de bănuielile ei, cumplit de lehamite.

— Mereu ai impresia asta, spun eu. Numai că de data asta ai dreptate.

Lăsând-o să se perpelească, întrebându-se ce am vrut să zic, cobor scările și ies afară, pe iarbă. De data asta, nu-mi stă nimeni în drum, nimeni care să încerce să mă abată de la planul meu.

De data asta, nu mai iau broasca; sunt mai precaută. Pășind prin pădure, zăresc o bufniță care zboară în cercuri pe deasupra. Îmi trag pe cap gluga mantiei, ca să-mi acopăr fața.

La Conacul Scorburos, îmi ascund mantia afară, printre buștenii unei grămezi de lemne, și intru prin bucătărie, unde

se pregătește cina. Pui de porumbel sunt unși cu gem de tran-dafir și mirosul pielitei lor crocante face să îmi lase imediat gura apă și stomacul să mi se strângă.

Deschid un dulap și dau cu ochii de vreo zece lumânări, toate având culoarea pielii și fiind însemnate cu pecetea aurie a stemei personale a lui Balekin – trei păsări negre care râd. Scot nouă lumânări și, străduindu-mă să merg cu mișcări cât mai mecanice, trec cu ele pe lângă paznici. Unul dintre ei îmi aruncă o privire ciudată. Sunt convinsă că ceva nu e în regulă cu mine, dar mi-a mai văzut chipul și de data asta înaintez cu pași mai siguri decât data trecută.

Asta până când îl văd pe Balekin coborând scările.

Privește înspre mine și abia reușesc să-mi plec capul, mergând mai departe cu pași egali. Duc lumânările în camera din fața mea, care descopăr că e biblioteca.

Spre marea mea ușurare, nu pare că mă vede cu adevărat. Însă inima îmi bate aprig și respirația mi-e agitată.

Fata servitoare care curăța grătarul din camera lui Cardan așază cărți pe rafturi cu un aer distrat. E așa cum mi-o amintesc – slabă, cu buzele crăpate și cu ochii încercănați. Mișcările ei sunt lente, ca și cum aerul ar fi dens ca apa. În visul ei indus de drog, nu sunt cu nimic mai interesantă decât mobila și cu atât mai puțin importantă.

Cercetez nerăbdătoare rafturile, dar nu văd nimic util. Trebuie să urc în turn, să studiez toată corespondența Prințului Balekin, în speranța că voi găsi vreun indiciu legat de mama lui Locke sau de Dain sau de încoronare, vreun indiciu pe care l-am trecut cu vederea.

Dar nu pot să fac nimic atât timp cât Balekin îmi stă în cale, între mine și scări.

Mă uit iar la fată. Mă întreb cum o fi viața ei aici, care i-or fi visurile. Dacă a avut vreodată, măcar un moment, posibilita-

tea de a evada. Cel puțin eu sunt ferită de o asemenea soartă, în cazul în care chiar s-ar întâmpla ca Balekin să mă descopere, datorită vrăjii.

Aștept, numărând până la o mie, și așez lumânările pe un scaun. Apoi scot capul afară. Din fericire, Balekin a plecat. Pornesc repede în sus, pe scări, înspre turn. Îmi țin respirația când trec pe lângă ușa lui Cardan, însă norocul e de partea mea. E închisă.

Ajung în capul scărilor și intru în biroul lui Balekin. Observ ierburile din borcanele împrăștiate prin cameră, pe care le văd cu ochi noi. Câteva dintre ele sunt otrăvuri, dar majoritatea sunt doar narcotice. Nu văd nicăieri ciuperci cuc. Mă duc la biroul lui și-mi șterg mâinile de stofa aspră a rochiei, străduindu-mă că nu las nicio urmă de transpirație și să memorez pozițiile hârtiilor.

Găsesc două scrisori de la Madoc, dar nu pare să fie vorba decât de cavalerii care vor participa la încoronare și de așezarea lor în jurul podiumului principal. Sunt și altele care par că se referă la diverse sarcini, la petreceri și desfrăuri și orgii. Nimic legat de ciupercile cuc, absolut nimic legat de otrăvuri. Nimic despre Liriope sau despre vreun asasinat. Singurul lucru care mă surprinde cât de cât e o poezie de dragoste de doi bani, scrisă de mâna lui Dain, referindu-se la o femeie neidentificată, despre care aflu doar că are „păr ca răsăritul soarelui” și „ochi luminoși ca stelele”.

Mai rău, niciuna dintre scrisorile găsite nu îmi oferă vreun indiciu cu privire la un plan îndreptat împotriva Prințului Dain. Dacă Balekin își va ucide fratele, e îndeajuns de isteț încât să nu lase dovezi la iveală. Până și scrisoarea legată de ciupercile cuc a dispărut.

Am riscat degeaba cu vizita asta la Conacul Scorburos.

Un moment, stau pe loc, încercând să-mi fac ordine în gânduri. Trebuie să plec fără să atrag atenția asupra mea.

O mesageră. Mă voi da drept mesageră. Mereu sosesc și pleacă mesaje de pe moșii. Iau o foaie goală de hârtie și scriu „Madoc” pe o parte, după care o împăturesc și o prind cu o pecete din ceară. Sulful chibritului plutește o clipă în aer. În timp ce se risipește, cobor treptele cu mesajul fals în mână.

Când trec pe lângă bibliotecă, mă opresc o clipă. Fata e încă aici, ridică mecanic cărți dintr-un teanc și le așază pe rafturi. Se va ocupa de ele până când i se va spune să facă altceva, până când va leșina, până când va dispărea, uitată de toți. Ca și când ar fi fost un nimic.

Nu pot să o părăsesc.

Eu nu am niciun motiv să mă întorc în lumea muritorilor, dar poate că ea are. Și da, trădez încrederea pe care o are Prințul Dain în mine, trădez însuși Tărâmul. Îmi dau seama. Dar, cu toate acestea, nu pot să o părăsesc.

Această realizare îmi inspiră un soi de ușurare.

Intru în bibliotecă, punând biletul pe o masă. Fata nu se întoarce, nu reacționează deloc. Vâr mâna în buzunar și iau puțină sare în podul palmei. I-o bag sub ochi, așa cum aș îmbia un cal cu zahăr.

— Mănâncă asta, îi șoptesc.

Fata se întoarce spre mine, dar pare că se uită în gol.

— Nu am voie, spune ea cu o voce răgușită, care nu a mai fost folosită de mult timp. Fără sare. Nu avem voie să...

Îmi lipesc palma de gura ei și o parte din sare curge pe jos, restul atingându-i buzele.

Sunt o idioată. O idioată impulsivă.

Îmi petrec brațul pe după gâtul ei și o trag în fundul bibliotecii. Fata ba încearcă să țipe, ba încearcă să mă muște. Îmi tot zgârie brațele, înfigându-și unghiile în pielea mea. O țin locului, lipită de zid, până când se lasă moale, până când renunță să mai lupte.

— Îmi pare rău, îi șoptesc, ținând-o în brațe și improvizând.

Nu vreau să-ți fac rău. Vreau să te salvez. Te rog, lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să te salvez.

În cele din urmă, după ce rămâne nemișcată o vreme, mă decid să risc și-mi retrag mâna. Fata găfâie, respirând scurt și repede. Însă nu țipă, ceea ce pare a fi un semn bun.

— Plecăm de aici, îi spun. Ai încredere în mine.

Se uită la mine cu o privire pustiiată, confuză.

— Poartă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

O ridic în picioare și descopăr că-i cer ceva imposibil. Ochii i se rotesc în cap ca ai unui ponei înnebunit. Nu știu cât va mai dura până când își va pierde mințile cu totul.

Totuși, nu rămâne decât să o trag după mine și să părăsim Conacul Scorburos cât mai repede. Arunc o privire în sala principală. Încă e pustie, așa că o trag pe fată afară din bibliotecă. Aceasta privește în jur de parcă acum ar vedea întâia oară scările masive din lemn și galeria superioară. Atunci îmi amintesc că mi-am uitat biletul fals în bibliotecă.

— Stai așa, îi spun eu. Trebuie să mă întorc și să...

Fata scoate un geamăt înspăimântat și încearcă să se desprindă din strânsoarea mea. O târăsc oricum după mine și înșfac scrisoarea. O mototolesc și o îndes în buzunar. De acum nu mai are niciun rost, din moment ce paznicii ar putea să-și amintească de ea și să facă legătura dintre dispariția unei servitoare și familia persoanei care a răpit-o.

— Cum te cheamă?

Fata scutură din cap.

— Trebuie să-ți amintești, insist eu.

E oribil că, în loc să fiu înțelegătoare, sunt enervată. *Vino-ți în fire*, gândesc eu. *Renunță la sentimentele pe care le simți. Hai să mergem.*

— Sophie, spune ea cu un fel de suspin.

Lacrimile i se adună în ochi. Mă simt din ce în ce mai vinovată pentru cruzimea cu care urmează să o tratez.

— Nu ai voie să plângi, îi spun cât se poate de aspru, sperând că tonul vocii mele o va speria suficient încât să mă asculte.

Mă străduiesc din răputeri să vorbesc ca Madoc, să vorbesc ca și când aș fi obișnuită să-mi fie urmate ordinele.

— *Nu trebuie să plângi.* Am să te plesnesc dacă trebuie.

Fata se strâmbă, dar se liniștește. Îi șterg ochii cu dosul palmei.

— Bine? întreb eu.

Văzând că nu răspunde, mă gândesc că discuțiile nu-și mai au rostul. O conduc înspre bucătărie. Va trebui să trecem pe lângă paznici; nu există nicio altă ieșire. Și-a lipit pe chip un zâmbet oribil, ca un rictus, dar e bine măcar că are destulă stăpânire de sine pentru atâta lucru. În timp ce ne îndreptăm spre paznici, intensitatea privirii ei e imposibil de ascuns.

Improvizez, străduindu-mă să dau impresia că recit un mesaj memorat pe dinafară, fără inflexiuni în glas.

— Prințul Cardan spune că trebuie să mergem să-l servim. Unul dintre paznici se întoarce spre celălalt.

— Lui Balekin n-o să-i convină.

Încerc să nu reacționez, dar e dificil. Pur și simplu stau și aștept. Dacă sar la noi, va trebui să-i omor.

— Prea bine, spune primul paznic. Mergeți. Dar anunțați-l pe Cardan că fratele lui îi cere ca de data asta să vă aducă înapoi, pe amândouă.

Nu mă încântă cuvintele astea.

Celălalt paznic se uită la Sophie și la ochii ei înnebuniți.

— Ce vezi?

Simt cum tremură lângă mine, întregul ei trup tremură. Trebuie să spun repede ceva, înainte să vorbească ea.

— Alteța sa Cardan ne-a spus să „căscăm ochii”, spun eu, sperând că va părea verosimilă ideea că Sophie ar fi fost derutată de un ordin atât de ambiguu și că așa se explică comportamentul ei.

Apoi traversez bucătăria împreună cu Sophie și trecem pe lângă slugile pe care nu le salvez, conștientă de zădărnicia faptelor mele. În ansamblu, oare chiar contează dacă ajut o singură persoană?

După ce voi dobândi putere, voi găsi o cale de a-i ajuta pe toți, îmi spun eu. Și după ce Dain va ajunge la conducere, voi avea putere.

Am grijă să nu fac mișcări rapide. Îmi îngădui să respir numai atunci când ajungem în sfârșit afară.

Și se adeverește că ar fi trebuit să mai aștept. Cardan vine spre noi, călare pe un armăsar înalt, cenușiu bălțat. În urma lui vine călare o fată – Nicasia. Îndată ce va intra în conac, paznicii îl vor întreba de noi. Îndată ce va intra, își va da seama că ceva e putred.

Asta dacă nu cumva mă vede și-și dă seama înainte.

Care ar fi pedeapsa pentru răpirea slugii unui prinț? Nu știu. Poate un blestem, de exemplu, să fiu prefăcută într-un corb și silită să zbor în nord, unde să trăiesc de șapte ori câte șapte ani într-un palat de gheață... sau mai rău, să nu fie vorba de niciun blestem. O execuție.

E nevoie de toate puterile mele ca să mă abțin s-o iau la sănătoasa. Doar nu am iluzia că aș reuși să ajung în pădure, mai ales din moment ce o am și pe fata asta pe cap.

— Nu te mai zgâi, îi șuier lui Sophie, mai aspru decât aș fi vrut. Coboară-ți privirea în pământ.

— Nu mă mai certa, spune ea, dar măcar nu plânge.

Ținându-mi capul plecat, pornim spre pădure, ținându-ne de braț.

Cu colțul ochiului îl văd pe Cardan descălecând din șa, cu părul negru răscolit de vânt. Se uită în direcția mea și se oprește o clipă. Îmi țin respirația și nu fug.

Nu pot să fug.

Nu se aude niciun tropot furtunos de cai, nimeni nu gonește pe urmele noastre, ca să ne prindă și să ne pedepsească. Spre ușurarea mea nemărginită, Cardan pare că nu vede decât două servitoare care se îndreaptă spre pădure, poate ca să adune lemne sau să culeagă mure sau mai știu eu ce.

Cu cât ne apropiem de pădure, cu atât fiecare pas îmi pare mai plin de suspans.

Atunci, Sophie cade în genunchi și se întoarce ca să privească conacul lui Balekin. Din adâncul gâtlejului ei răsună un geamăt ascuțit.

— Nu, spune ea, scuturând din cap. Nu nu nu nu nu. Nu. Nu e real. Nu s-a întâmplat.

O smulg de jos, îndesându-mi degetele în subsuoara ei.

— Mișcă, spun eu. Mișcă, altfel te las aici. Pricepi ce-ți zic? Am să te las aici și Prințul Cardan o să te găsească și o să te târască înapoi.

Arunc o privire fugară înapoi și-l zăresc. A descălecat și duce calul la grajd. Nicasia încă e călare pe al ei și râde la vreo replică a lui, cu capul lăsat pe spate. Și el zâmbește, dar nu e rânjetul lui obișnuit. Nu arată ca un ticălos malefic, scos din basme. Arată ca un băiat care nu e din soiul oamenilor, care a ieșit la o plimbare sub lumina lunii cu o prietenă.

Sophie înaintează șovăitor. Nu trebuie să ne lăsăm descoperite tocmai acum, când suntem atât de aproape.

În clipa în care pășesc pe pământul acoperit cu ace de pin al pădurii, răsuflu îndelung. O oblig să meargă în continuare, până când ajungem la pârau. O silesc să-l traverseze, deși apa rece și nămolul greoi ne încetinesc mersul. Orice cale de a ne ascunde urmele merită urmată.

În cele din urmă, Sophie îngenunchează pe mal și se lasă pradă plânsului. Eu o privesc și îmi doresc să fi știut ce să fac. Îmi doresc să fi fost o persoană mai bună și mai înțeleghătoare,

în loc să fiu iritată și îngrijorată la gândul că orice moment de zăbavă poate duce la prinderea noastră. Mă forțez să mă așez pe rămășițele unui buștean mâncat de termite de pe malul pârâului și o las să plângă, dar după câteva minute, văzând că lacrimile nu încetează, mă duc la ea și îngenunchez în iarba noroioasă.

— Casa mea nu e departe, spun eu, străduindu-mă să fiu convingătoare. Mai avem puțin de mers.

— Taci! strigă ea, ridicând mâna ca să mă alunge.

Sunt pe cale să izbucnesc. Simt nevoia să urlu la ea. Să o scutur. Îmi mușc limba și-mi încleștez pumnii ca să mă stăpânesc.

— Bun, spun eu, inspirând adânc. Toate se petrec prea iute, știu. Dar chiar vreau să te ajut. Pot să te ajut să evadezi din Tărâmul Zânelor. Chiar în noaptea asta.

Fata clatină iar din cap.

— Nu știu, spune ea. Nu știu. Eram la Omul În Flăcări și am întâlnit un tip care a spus că era angajat la un bogătaș ciudat, îi servea aperitive într-unul dintre corturile cu aer condiționat. *Numai să nu furi nimic*, mi-a zis el. *Dacă furi, va trebui să-mi slujești o mie de ani...*

Glasul i se stinge, dar acum înțeleg cum a fost prinsă în capcană. Trebuie să i se fi părut că tipul glumea. Probabil că a râs, iar el a zâmbit. Și apoi, fie că ar fi mâncat un singur biscuit din creveți, fie că și-ar fi vârât în buzunare vreun obiect de argintărie, ar fi fost același lucru.

— E în regulă, spun eu fără sens. Va fi bine.

Se uită la mine și pare că e întâia oară când mă vede, observă că sunt îmbrăcată ca ea, ca o servitoare, dar că ceva e ciudat la mine.

— Cine ești? Unde suntem? Ce s-a întâmplat cu noi?

Am întrebat-o cum o cheamă, așa că cred că ar trebui să îi spun și eu numele meu.

— Eu sunt Jude. Am crescut aici. Una dintre surorile mele poate să te poarte peste mare și să te ducă la așezarea omească din apropiere. De acolo, poți să suni pe cineva să te ia sau poți să te duci la poliție, iar ei îți vor găsi pe ai tăi. Aproape ai scăpat.

Sophie încearcă să priceapă cuvintele mele.

— Locul ăsta e un fel de... ce s-a întâmplat? Îmi amintesc niște lucruri, niște lucruri imposibile. Și am vrut. Nu, nu se poate să fi vrut...

Cuvintele i se sting pe buze și nu știu ce să zic. Nu reușesc să ghicesc sfârșitul enunțului.

— Te rog, spune-mi doar că nu e real. Nu cred că aș putea trăi dacă aș crede că toate astea sunt reale.

Se uită prin pădure de parcă, dacă ar putea să-și demonstreze faptul că nu e magică, ar însemna că nici celelalte nu sunt. Ceea ce e stupid. Toate pădurile sunt magice.

— Haide, spun eu, pentru că, pe lângă faptul că nu-mi place cum vorbește, nu are rost să mai zăbovim de dragul de a o face să se simtă mai bine.

Va trebui să accepte faptul că e prizonieră în Tărâmul Zănelor. Doar nu am vreo barcă cu care să o ajut să traverseze apa; n-am decât armăsarii din rugină ai lui Vivi.

— Poți să mai mergi puțin? o întreb.

Cu cât ajunge mai repede în lumea umană, cu atât mai bine.

Pe măsură ce mă apropiu de moșia lui Madoc, îmi amintesc de mantie, care încă e strânsă grămadă și ascunsă într-un teanc de lemne de lângă Conacul Scorburos, și-mi blestem iarăși zilele. O conduc pe Sophie până la grajduri și o așez într-o boxă liberă. Se ghemuiește în fân. Am impresia că și-a pierdut și ultimul dram de încredere în mine când a văzut broasca uriașă.

— Ei, iată-ne, spun cu o veselie forțată. Mă duc înăuntru să o chem pe sora mea și vreau să aștepți aici. Promite-mi.

Sophie îmi aruncă o privire teribilă.

— Nu pot. Nu pot să fac față.

— Trebuie.

Vocea îmi e mai aspră decât aş fi vrut. Pornesc spre casă cu paşi mari şi urc scările cât de repede pot, în speranţa disperată că nu voi întâlni pe nimeni pe drum. Împing în lături uşa care dă în camera lui Vivienne, fără să mă sinchiesc să bat.

Din fericire, Vivi e întinsă în patul ei, scriind cu cerneală verde o scrisoare pe marginile căreia a desenat inimi şi stele şi chipuri. Când intru, îşi ridică privirea şi-şi dă părul pe spate.

— Interesant costum ai pe tine.

— Am făcut o mare prostie, spun eu, chinuindu-mă să-mi trag suflul.

Vivi se ridică în mâini şi se dă jos din pat, sărind în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am răpit o fată de neam omenesc – o slugă – de la Prinţul Balekin şi am nevoie de ajutorul tău ca să o duc înapoi în lumea muritorilor, înainte să afle cineva.

Spunând toate astea, îmi dau iarăşi seama ce prostească a fost fapta mea – cât de riscantă, cât de nebunească. Balekin pur şi simplu va găsi un alt om cu care să facă un târg necinstit.

Însă Vivi nu mă ceartă.

— Bine, stai să mă încalţ. Credeam că-mi vei spune că ai omorât pe cineva.

— De ce te aşteptai la aşa ceva? o întreb eu.

Vivi pufneşte, cautându-şi ghetetele. Îmi întâlneşte privirea în timp ce-şi leagă şireturile.

— Jude, zâmbeşti frumos întruna când Madoc e de față, dar eu nu mai văd decât colţi dezgoliţi.

Nu ştiu cum să-i răspund la asta.

Îmbracă un palton verde, lung, cu marginile împlănite şi cu încheietori în formă de broască.

— Unde-i fata?

— La grajduri, spun eu. Te duc eu...

Vivi clatină din cap.

— Nici gând. Tu trebuie să-ți schimbi hainele alea. Pune-ți o rochie, coboară la cină și ai grijă să te porți ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă vine cineva și te ia la întrebări, spune-le că în tot timpul ăsta ai fost la tine în cameră.

— Nu m-a văzut nimeni! spun eu.

Vivi se uită la mine cu cea mai reușită dintre expresiile ei bănuitoare.

— Nimeni? Ești sigură?

Mă gândesc la Cardan, care a venit călare când ne pregăteam să evadăm, și la paznici, pe care i-am mințit.

— Probabil că nimeni, mă corectez eu. Nimeni care să fi sesizat ceva.

Dacă și-ar fi dat seama ce se petrece, Cardan nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului să scap. În niciun caz n-ar fi ratat ocazia de a obține atât de multă putere asupra mea.

— Mda, așa mă gândeam și eu, spune ea, ațintindu-mă amenințător cu mâna ei cu degete lungi. Jude, e periculos.

— Mă duc, insist eu. Pe fată o cheamă Sophie și e foarte speriată...

Vivi pufnește.

— Nu mă îndoiesc.

— Nu cred că va accepta să meargă cu tine. Arăți ca ei.

Poate că, mai mult decât orice altceva, mi-e frică să nu-mi piară curajul. Mă tem că adrenalina ar putea să mi se scurgă din trup și să mă lase să înfrunt fățiș fapta mea nebunească. Dar, având în vedere cât mă bănuiește Sophie pe mine, sunt absolut sigură că va fi suficient să vadă ochii de pisică ai lui Vivi ca să clacheze cu totul.

— Pentru că chiar ești una dintre ei, adaug.

— Îmi amintești în caz că am uitat? întreabă Vivi.

— Trebuie să mergem, spun eu. Și vin și eu. Nu avem timp de negocieri.

— Atunci vino, spune ea.

Coborâm scările împreună, dar chiar înainte să ieșim pe ușă, mă apucă de umăr.

— Nu poți să o salvezi pe mama, să știi. Deja a murit.

Mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă.

— Nu de asta...

— Nu? se răstește ea. Nu asta faci? Atunci spune-mi că n-o vezi pe mama în persoana fetei ăsteia. Că nu e un fel de surogat.

— Vreau să o ajut pe Sophie, spun eu, eliberându-mă din strânsoarea ei. Numai pe Sophie.

Afară, luna e sus pe cer, colorând frunzele în argintiu. Vivi se duce să culeagă un buchet de lujeri de rugină.

— Fie, atunci du-te și adu-o pe Sophie asta a ta.

O găsesc unde am lăsat-o, ghemuită în fân, legănându-se înainte și-napoi și vorbindu-și în șoaptă. Mă bucur că o văd aici, că nu a fugit și că nu suntem nevoite s-o hăituim prin pădure, că nimeni de la moșia lui Balekin nu i-a descoperit ascunzișul și nu a luat-o pe sus.

— Bun, spun eu cu o veselie forțată. Suntem gata.

— Da, spune ea și se ridică.

Chipul ei e mânjit de lacrimi, dar nu mai plânge. Arată de parcă ar fi în stare de șoc.

— Va fi bine, îi spun iar, dar nu-mi răspunde.

Mă urmează în tăcere și mergem în spatele grajdului, unde ne așteaptă Vivi, alături de doi ponei costelivi, cu ochi verzi și coame dantelate.

Sophie se uită la ei și apoi la Vivi. Începe să dea înapoi, clătinând din cap. Când mă apropii de ea, se ferește și de mine.

— Nu, nu, nu, spune ea. Vă rog. Nu mai. Nu.

— E doar un pic de magie, spune Vivi simplu, dar cuvintele tot aparțin unei persoane ale cărei urechi au vârfuri ușor îmblănite și ai cărei ochi lucesc auriu în întuneric. Doar un strop, după care nu va mai trebui să vezi niciodată vreo urmă de magie. Te vei întoarce în lumea muritorilor, în lumea soarelui, în lumea normală. Însă asta e singura cale de a ajunge acolo. Vom zbura.

— Nu, spune Sophie cu vocea răgușită.

— Hai să mergem pe jos până la marginea râpei din apropiere, spun eu. Vei putea vedea luminile – poate și câteva bărci. O să te simți mai bine odată ce o să vezi destinația.

— Nu avem mult timp la dispoziție, îmi amintește Vivi cu o privire plină de înțeleș.

— Nu e departe, spun eu.

Nu știi ce altceva să fac. Singurele alternative care-mi vin în minte sunt ori s-o pocnesc și s-o las fără simțire, ori s-o rog pe Vivi s-o farneze; ambele variante sunt îngrozitoare.

Așa că mergem prin pădure, urmate de armăsarii din rugină. Sophie nu ne face probleme. Plimbarea pare că-i face bine. Culege pietre din mers, pietre netede, pe care le șterge de praf și le bagă în buzunar.

— Îți amintești viața ta dinainte? o întreb eu.

Sophie dă din cap că da și nu zice nimic câteva secunde, dar apoi se întoarce spre mine. Scoate un râset ciudat, gutural.

— Mereu mi-am dorit să existe magie, spune ea. Nu e amuzant? Mi-am dorit să existe Iepurașul de Paști și Moș Crăciun. Și zâna Clopoțel, o țin minte pe Clopoțel. Dar nu vreau magie. Nu mai vreau.

— Știu, îi spun eu.

Și chiar știu. Mi-am dorit multe lucruri de-a lungul anilor, dar întâia dorință din inimă a fost ca nimic din toate astea să nu fie real.

La marginea apei, Vivi încalecă pe unul dintre cai și o așază pe Sophie în fața ei. Eu mă urc în spinarea celui alt. Sophie aruncă o privire tremurândă pădurii și apoi se întoarce spre mine. Nu pare speriată. Pare că începe să creadă că a lăsat partea cea mai cumplită în urmă.

— Ține-te bine, spune Vivi și armăsarul ei țâșnește de pe marginea râpei și își ia zborul.

Al meu pornește în urma lui. Mă cuprinde euforia nebunatică a zborului și zâmbesc resimțind bine știuta bucurie. Dedesubt se văd valurile spumegând, iar înaintea, luminile tremurătoare ale orașelor muritorilor, ca un tărâm misterios, presărat cu stele. Privesc spre Sophie, vrând să-i zâmbesc încurajator.

Dar Sophie nu se uită la mine. Ține ochii închiși. Și atunci, în timp ce o privesc, se înclină într-o parte, dă drumul coamei calului și se lasă să cadă. Vivi încearcă să o prindă, dar e prea târziu. Se prăbușește fără zgomot în văzduhul nopții, înspre oglinda întunecată a mării.

Abia dacă stropește în jur când lovește suprafața apei.

Nu pot vorbi. Toate par că încetinesc în jurul meu. Mă gândesc la buzele crăpate ale Sophiei și îmi amintesc când a zis: *Te rog, spune-mi doar că nu e real. Nu cred că aș putea trăi dacă aș crede că toate astea sunt reale.*

Mă gândesc la pietrele cu care și-a umplut buzunarele.

Nu am ascultat de ea. Nu am vrut să o aud; am vrut doar să o salvez.

Și acum, din cauza mea, a murit.

Capitolul 18

Mă trezesc mahmură. Am adormit plângând, iar acum ochii mei sunt roșii și umflați, iar capul îmi bubuie. Întreaga noapte trecută îmi pare un teribil coșmar provocat de febră. Nu pare cu putință să mă fi furișat în casa lui Balekin și să o fi răpit pe una dintre slugile lui. Pare și mai puțin posibil faptul că Sophie a preferat să se înece, decât să trăiască cu amintirile din Tărâm. Beau ceai de secărea și trag pe mine un pieptar, moment în care Gnarbonne intră pe ușă.

— Iertare, spune el, cu o plecăciune scurtă. Jude trebuie să vină numaidecât...

Tatterfell îi face semn să plece.

— Nu e în stare să primească pe nimeni în clipa de față. O voi trimite jos după ce se îmbracă.

— Prințul Dain o așteaptă la parter, în salonul Generalului Madoc. Mi-a ordonat să o aduc indiferent de starea veșmintelor ei. A spus să o iau pe sus dacă va fi nevoie.

Gnarbonne pare să regrete că e nevoit să spună asta, dar e limpede că niciunul dintre noi nu-l poate refuza pe prințul moștenitor.

O spaimă rece mi se încolățește în stomac. Cum de nu m-am gândit că tocmai el, cu spionii lui, va afla ce am făcut? Îmi șterg mâinile de pieptarul de catifea. În ciuda ordinului lui, înainte să plec, trag pe mine niște pantaloni și mă încălț.

Nimeni nu mă oprește. Și așa sunt destul de vulnerabilă; vreau să îmi păstrez bruma de demnitate pe care o mai am.

Prințul Dain așteaptă lângă fereastră, în spatele biroului lui Madoc. E întors cu spatele la mine și privirea îmi fuge imediat la sabia care-i atârnă de curea, vizibilă sub mantia lui grea, din blană. Nu se întoarce când intru.

— Am greșit, spun eu.

Mă bucur că rămâne pe loc, mi-e mai ușor să-i vorbesc dacă nu se uită la mine.

— Și-mi voi ispăși păcatele pe orice cale...

Se răsucesc, cu chipul răvășit de o furie sălbatică, care mă face să recunosc deodată asemănarea dintre el și Cardan. Lovește puternic cu pumnul în biroul lui Madoc, făcând să se zgâlțâie toate obiectele de pe el.

— Nu te-am primit în slujba mea și ți-am făcut o mare favoare? Nu ți-am promis că îți voi găsi un loc la Curtea mea? Și totuși – și totuși, tu te folosești de ceea ce ai învățat de la mine ca să-mi periclitezi planurile.

Cobor ochii în pământ. Are puterea să-mi facă orice. Orice. Nici măcar Madoc nu l-ar putea opri – nici nu cred că ar încerca. Și nu numai că nu i-am dat ascultare, dar mi-am declarat loialitatea față de ceva cu totul separat de el. Am ajutat o muritoare. Am acționat ca o muritoare.

Îmi mușc buza de jos ca să mă abțin să-i implor iertarea. Nu trebuie să-mi îngădui să vorbesc.

— Băiatul nu a fost rănit atât de grav cum s-ar fi putut întâmpla, dar cu cuțitul potrivit – un cuțit mai lung –, lovitura ar fi fost fatală. Să nu-ți închipui că nu știu că aveai de gând să-i dai această lovitură mai gravă.

Îmi ridic brusc privirea, surpriza mea fiind prea mare ca să o pot ascunde. Ne privim unul pe celălalt câteva secunde stânjenitoare. Mă uit în cenușiul argintiu al ochilor lui, observând cum i se încruntă sprâncenele, care formează cute

adânci, de nemulțumire. Observ toate astea ca să nu-mi stea gândul la faptul că aproape am dat în vileag o crimă și mai mare decât cea pe care a descoperit-o el.

— Ei bine? se răstește el. N-ai avut nimic pregătit pentru situația în care vei fi descoperită?

— A încercat să mă farmece ca să sar din turn, spun eu.

— Deci știe că nu poți fi fermecată. Din rău în mai rău, zice înconjurând biroul și vine spre mine. Îmi aparții, Jude Duarte. Vei lovi numai atunci când îți voi spune eu să lovești. Altfel, stăpânește-te. Înțelegi?

— Nu, spun eu imediat. Ceea ce îmi ceri e ridicol. Trebuia să-l las să-mi facă rău, pur și simplu?

Dacă ar ști tot ce am făcut, ar fi și mai furios.

Trânțește un pumnal pe biroul lui Madoc.

— Apucă-l, spune el și simt puterea irezistibilă a unui farmec.

Degetele mi se încordează în jurul mânerului. Mintea mi-e coplesită de un fel de ceață. Știu ce fac și, în același timp, nu știu.

— În scurt timp, îți voi cere să-ți străpungi mâna cu pumnalul. Când îți voi cere acest lucru, vreau să-ți amintești unde sunt oasele tale, unde sunt venele tale. Vreau să-ți străpungi mâna făcând pagube cât mai mici.

Glasul lui e hipnotic, mă amortește, dar inima îmi zvâcnește oricum.

Împotriva voinței mele, potrivesc vârful ascuțit al pumnalului. Îl apăs ușor pe piele. Sunt pregătită.

Îl urăsc, dar sunt pregătită. Îl urăsc pe el și mă urăsc și pe mine.

— Acum, spune el și ies de sub puterea farmecului.

Fac jumătate de pas înapoi. Mi-am recăpătat controlul, dar țin încă pumnalul în mână. Se pregătea să...

— Nu mă dezamăgi, spune Prințul Dain.

Îmi dau seama numaidecât că nu am fost iertată. Nu m-a eliberat ca să mă cruțe. Ar putea să mă farmece din nou, dar

nu o va face, pentru că vrea să mă înjunghii de bunăvoie. Vrea să-mi dovedesc devotamentul, cu propriile mele oase și cu propriul meu sânge. Șovăi – firește că șovăi. E absurd. E oribil. Nu așa își arată oamenii loialitatea. E o mare, mare porcărie.

— Jude? întreabă el.

Nu-mi dau seama dacă ăsta e un test pe care se așteaptă să-l trec sau pe care vrea să-l pic. Mă gândesc la Sophie, care zace pe fundul mării, cu buzunarele pline de pietre. Mă gândesc la satisfacția care a apărut pe chipul lui Valerian când mi-a zis să sar din turn. Mă gândesc la ochii lui Cardan, care mă provoacă să-l sfidez.

Am încercat să fiu mai bună decât ei, dar am eșuat.

Ce aş putea deveni dacă nu m-aş mai teme de moarte, de durere, de nimic altceva? Dacă aş renunța să mai încerc să-mi găsesc locul printre ei?

În loc să-mi fie teamă, aş putea deveni cineva de temut.

Cu privirea la el, îmi înfig pumnalul în mână cu putere. Durerea e ca un val care se înalță și se înalță, dar nu se mai sparge. Scot un geamăt din adâncul gâtuleului. Poate că nu merit nicio pedeapsă pentru asta, dar merit o pedeapsă.

Fața lui Dain e ciudată, lipsită de expresie. Face un pas înapoi, de parcă eu aş fi cea care a făcut ceva șocant, deși el mi-a ordonat să o fac. Apoi își drege glasul.

— Nu îți dezvălui îndemânarea în mânuirea sabiei, spune el. Nu dezvălui faptul că ești rezistentă la farmece. Nu-ți dezvălui toate capacitățile. Demonstrează-ți puterea părând lipsită de putere. Asta aștept de la tine.

— Bine, spun eu cu respirația tăiată și scot cuțitul.

Sângele îmi curge pe biroul lui Madoc, mai mult decât m-am așteptat. Deodată, simt că amesc.

— Șterge-l, spune el.

Își încleștează falca. Surpriza pare să-i fi pierit, înlocuită de altceva.

Nu am cu ce să șterg biroul, în afară de marginea pieptarului meu.

— Acum dă-mi mâna.

I-o întind șovăitoare, dar nu face decât să o ia cu blândețe și să o lege cu o pânză verde scoasă din buzunar. Încerc să-mi încordez degetele și aproape că leșin din cauza durerii. O pată închisă la culoare apare deja pe bandaj.

— După ce plec, du-te la bucătărie și pune-ți mușchi pe rană.

Dau iarăși din cap. Nu sunt sigură că aș putea să-mi transpun gândurile în cuvinte. Mă tem că nu sunt în stare să mai rămân mult timp în picioare, dar îmi încordez genunchii și privesc îndelung creștătura făcută în lemnul crăpat al biroului lui Madoc, unde a lovit vârful pumnalului, pătat cu un roșu aprins, dar care se estompează încet.

Ușa biroului se dă în lături și ne face pe amândoi să tresărim. Prințul Dain îmi dă drumul la mână și o vâr în buzunar, simțind o durere atât de mare, încât aproape că mă clatin. În pragul ușii se află Oriana, purtând în mâini o tavă de lemn cu un ibric aburind și trei cești din lut. E îmbrăcată cu o rochie de amiază, de culoarea vie a curmalelor necoapte.

— Prințe Dain, spune ea, făcând o plecăciune elegantă. Slugile mi-au spus că ești aici cu Jude, iar eu le-am zis că, probabil, se înșală. Sunt convinsă, având în vedere că încoronarea Alteței Voastre e atât de aproape, că timpul vostru e prea prețios ca să-l irosiți cu o fată prostuță. Îi acordați o onoare prea mare și fără îndoială că greutatea privirii Voastre o covârșește.

— Fără îndoială, spune el, zâmbindu-i printre dinții încleștați. Am zăbovit prea mult.

— Dați-mi voie să vă servesc cu puțin ceai înainte să ne răsiți, spune ea, așezând tava pe biroul lui Madoc. Am putea să bem o ceașcă de ceai și să stăm de vorbă. Dacă Jude v-a jignit în vreun fel...

— Iertare, spune el, fără prea multă amabilitate. Dar pentru că mi-ați adus aminte de sarcinile mele, mă simt nevoit să purced numaidecât.

Trece pe lângă Oriana și se uită înapoi o singură dată, aruncându-mi o privire, după care pornește cu pași mari. N-am idee dacă am trecut sau nu testul. Oricum ar fi, nu mai are încredere în mine ca odinioară. I-am aruncat încrederea pe apa sâmbetei.

Nici eu nu mai am aceeași încredere în el.

— Îți mulțumesc, îi spun Orianei; tremur toată.

Măcar de data asta, nu mă ceartă. Nu spune nimic. Își lasă ușor mâinile pe umerii mei, iar eu mă sprijin de ea. Aromă de verbină mărunțită îmi pătrunde în nări. Închid ochii și inspir mirosul bine știut. Sunt disperată. Voi accepta orice consolare care mi se oferă, oricare ar fi.

Nu mi-e gândul la lecții sau la profesori. Tremurând toată, mă duc direct în camera mea și mă urc în pat. Tatterfell mă mângâie scurt pe cap, ca și când aș fi o pisică somnoroasă, după care se întoarce la sarcina de a-mi pune rochiile în rânduială. Rochia mea nouă trebuie să ajungă astăzi, mai târziu, iar încoronarea va începe mâine. Cu ocazia numirii lui Dain ca Înalț Rege, va începe o lună de festivități, timp în care astrul nopții va fi în descreștere și apoi din nou în creștere.

Mâna mă doare atât de tare, încât n-aș suporta să pun mușchi pe ea. Nu fac decât să mi-o oblojesc strângând-o la piept.

Zvâcnește și simt durerea în pulsații năucitoare, ca bătaia neregulată a unei a doua inimi. Nu reușesc să fac nimic altceva decât să zac și să aștept să se calmeze. Gândurile îmi răătăcesc buimace.

Undeva, afară, toți domnii și doamnele și suzeranii care domnesc peste Curțile îndepărtate încep să sosească pentru a-și prezenta omagiile noului Înalt Rege. Curțile Nocturne și Curțile Însorite, Curțile Libere și Curțile Sălbaticе. Supușii Înaltului Rege și Curțile cu care avem armistiții, oricât de nesigure ar fi. Va veni până și Curtea Mării de Jos a lui Orlagh. Mulți vor depune jurământ că vor accepta cu devotament judecata Înaltului Rege, în schimbul înțelepciunii și protecției sale. Că-l vor apăra și că, la nevoie, îl vor răzbuna. Apoi toți își vor arăta stima petrecând cât îi țin puterile.

Se va aștepta din partea mea să petrec alături de ei. O lună de dansuri și ospete și băutură și ghicitori și dueluri.

Pentru toate astea, rochiile mele cele mai bune trebuie curățate de praf, călcate și înprospătate. Tatterfell coase manșete ingenioase, din solzii unor conuri de pin, pe marginile mânecilor roase. Peste micile rupturi din materialul fustelor coase broderii sub formă de frunze și de rodii, iar pe una dintre ele – o vulpe zglobie. A peticit zeci de papuci de piele pentru mine. Va trebui să dansez cu atâta patimă, încât să rod câte o pereche în fiecare noapte.

Măcar Locke va fi și el de față, ca să danseze cu mine. Încerc să mă concentrez asupra amintirii ochilor lui de chihlimbar, nu asupra durerii de la mână.

În timp ce Tatterfell își vede de lucru prin cameră, închid ochii și mă cufund într-un somn straniu și agitat. Când mă trezesc, e toiul nopții și sunt transpirată toată. Însă simt un calm ciudat, cumva lacrimile și panica și durerea s-au domolit. Durerea cumplită din mână s-a prefăcut într-un zvâcnet amortit.

Tatterfell a plecat. Vivi e așezată pe marginea patului, ochii ei de pisică, cu luciri verzi, reflectă lumina lunii.

— Am venit să văd dacă ești bine, spune ea. Numai că, evident, nu ești.

Mă silesc să mă ridic în capul oaselor folosindu-mă numai de o mână.

— Îmi pare rău – pentru ceea ce ți-am cerut să faci. N-ar fi trebuit. Te-am pus în pericol.

— Sunt sora ta mai mare, spune ea. Nu e nevoie să mă protejezi de propriile mele decizii.

După ce Sophie s-a aruncat în apă, eu și Vivi am petrecut ore în șir, înainte de răsărit, scufundându-ne în marea înghețată, strigând-o pe Sophie, încercând să dăm de vreo urmă a ei. Am înotat sub apa neagră și i-am strigat numele până când am răgușit.

— Totuși, spun eu.

— *Totuși*, repetă ea fioros. Am vrut să te ajut. Am vrut să o ajut pe fata aia.

— Păcat că n-am ajutat-o.

Cuvintele mi se opresc în gât.

Vivienne ridică din umeri și așa îmi amintesc că, deși e sora mea, ne deosebim în moduri dificil de înțeles.

— Ai făcut o faptă curajoasă. De asta să te bucuri. Nu toți sunt curajoși. Eu nu sunt întotdeauna.

— La ce te referi? La toată povestea legată de Heather, că nu-i spui cum stau cu adevărat lucrurile?

Se strâmbă la mine, dar apoi zâmbește și e limpede că se bucură că vorbesc despre un subiect mai puțin sumbru – și totuși, gândurile amândurora au trecut de la o fată moartă la iubita ei, care, de asemenea, e muritoare.

— Acum câteva zile zăceam în pat, spune Vivi.

Și a început să-și plimbe degetele de-a lungul conturului urechii mele. Credeam că avea să pună o întrebare care să-mi ofere ocazia să mă destăinui, dar nu mi-a zis decât că modificările făcute la urechile mele sunt foarte reușite.

— Știi că sunt muritori care își taie urechile și le cos pentru ca, atunci când se vindecă, să capete o formă ascuțită?

Nu mă mir. Înțeleg de ce își dorește lumea să aibă urechi ca ea. Am senzația că mi-am petrecut jumătate din viață râvnindu-le, cu vârfurile lor delicate, îmblănite.

Însă nu-i spun următorul lucru: nimeni nu i-ar putea atinge urechile și să creadă că forma lor se datorează vreunei modificări artificiale. Heather ori o minte pe Vivi, ori se minte pe sine însăși.

— Nu vreau să-i fie frică de mine, spune Vivi.

Mă gândesc la Sophie și sunt sigură că și Vivi se gândește la ea, la buzunarele ei pline cu pietre. Sophie de pe fundul mării. Poate că cele întâmplate nu au lăsat-o chiar atât de indiferentă pe cât vrea să pară.

De la parter, aud vocea lui Taryn.

— Au ajuns! Rochiile noastre! Veniți să vedeți!

Mă dau jos din pat și Vivi îmi zâmbeste.

— Măcar am avut parte de o aventură. Și acum vom începe una nouă.

O las să meargă înainte, pentru că trebuie să-mi acopăr mâna bandajată cu o mănășă înainte să o urmez în jos, pe scări. Aplic un nasture smuls de la un palton peste rană, ca să o feresc de presiune directă. Acum trebuie să sper că umflătura din palma mea nu va ieși prea mult în evidență.

Rochiile noastre au fost întinse pe trei fotolii și o canapea din salonul Orianei. Madoc o ascultă răbdător cum elogiază perfecțiunea veșmintelor. Rochia ei de bal are exact aceeași culoare roz spre roșu ca și ochii ei și dă impresia că e făcută din petale enorme care se extind, formând trena. Materialul rochiei de tip mantua a lui Taryn e splendid, iar croiala ei și a pieptarului e perfectă. Pe lângă astea, zăresc costumul mic și drăgălaș al lui Oak și pieptarul și mantia lui Madoc, care au culoarea lui preferată, roșul sângelui uscat. Vivi își ridică rochia cenușiu-argintie, cu marginile ei în franjuri și-mi zâmbeste.

În celălalt capăt al încăperii, zăresc rochia mea. Când o ridic, Taryn cascade gura.

— Nu asta ai comandat, spune ea pe un ton acuzator.

Ca și când aș fi înșelat-o cumva cu bună știință.

E adevărat că rochia pe care o am în mâini nu e cea pe care a schițat-o pentru mine Brambleweft. E cu totul altceva, ceva ce-mi amintește de hainele nebunatice și uluitoare cu care era îndesat șifonierul mamei lui Locke. E o rochie de bal ombré, ale cărei nuanțe pornesc de la albul din dreptul gâtului și se închid treptat, trecând la un albastru foarte palid, apoi la un indigo foarte întunecat, în partea de jos. Peste culori sunt brodate contururile simple ale unor copaci, înfățișați așa cum îi văd de la fereastra mea, la apus. Croitoreasa a cusut până și niște boabe mici de cristal, care să reprezinte stelele.

E o rochie pe care nu mi-aș fi putut-o imagina în veci, atât de perfectă, încât preț de o clipă, privind-o, nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de frumusețea ei.

— N-nu cred că asta e a mea, spun eu. Taryn are dreptate. Nu seamănă deloc cu schițele.

— E frumoasă oricum, spune Oriana de parcă ar vrea să mă consoleze, de parcă aș fi nemulțumită. Și avea prins un bilet cu numele tău.

Mă bucur că nimeni nu mă silește să o returnez. Nu știu de ce mi-a fost dăruită o asemenea rochie, dar dacă e măsura potrivită pentru mine, o voi îmbrăca.

Madoc ridică din sprâncene.

— Vom arăta cu toții splendid.

Trecând pe lângă mine ca să iasă din salon, îmi ciufulește părul. În asemenea momente, pare aproape posibil să-mi închipui că între noi toți nu există niciun râu de sânge vărsat.

Oriana bate din palme.

— Fetelor, veniți puțin. Stați cu mine.

Ne așezăm toate trei pe canapeaua de lângă ea și așteptăm, nedumerite.

— Măine veți întâlni nobili de la numeroase alte Curți. Până acum, ați avut parte de protecția lui Madoc, dar majoritatea Făpturilor Văzduhului care vin mâine nu vor ști că beneficiați de ea. Nu trebuie să vă lăsați ademenite și să faceți învoieli sau promisiuni care v-ar putea păgubi. Și, lucrul cel mai important, să nu provocați jigniri care ar putea servi drept justificare pentru încălcarea regulilor de ospitalitate. Fiți chibzuite și aveți grijă să nu ajungeți sub puterea nimănui.

— Mereu suntem chibzuite, spune Taryn, dar n-am mai auzit niciodată o minciună atât de gogonată.

Oriana își asumă o expresie jignită.

— Eu v-aș interzice să mergeți la festivități, dar Madoc a lăsat instrucțiuni explicite să participați. Așadar, ascultați-mi sfaturile. Aveți grijă și poate că o să găsiți vreo cale să fiți o companie plăcută.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta – alte avertismente, alte discursuri moralizatoare. Din moment ce nu are încredere că suntem în stare să ne descurcăm la petreceri, cu siguranță nu va avea încredere în noi când vom participa la încoronare. Ne lasă să plecăm, așa că ne ridicăm și Oriana trece pe rând pe la fiecare, apăsându-și buzele ei reci de obrajii noștri. Pe mine mă sărută tocmai la urmă.

— Nu aspira la cercuri mai înalte decât îți permite condiția, îmi spune în șoaptă.

Un moment, nu pricep ce motiv ar avea să-mi spună asta. Apoi, oripilată, înțeleg la ce se referă. După cele întâmplate după-amiază, are impresia că sunt iubita Prințului Dain.

— Nu aspir, bâigui eu.

Evident, Cardan ar spune că *niciunul* dintre lucrurile de care am parte nu sunt de nasul meu.

Oriana mă ia de mână și mă privește cu o expresie compătimitoare.

— Mă gândesc numai la viitorul tău, spune ea, vorbind în continuare pe un ton șoptit. Cei apropiați de tron rareori au cu adevărat și alți apropiați. O fată muritoare ar avea și mai puțini aliați.

Dau din cap, ca și când i-aș accepta sfaturile înțelepte. Dacă nu mă crede, atunci cel mai simplu e să fiu de acord cu ea. Aș zice că are mai mult sens decât adevărul – anume că Dain m-a ales să devin membru al cuibului său de tâlhari și spioni.

Ceva din expresia mea o determină să-mi ia ambele mâini în ale ei. Tresar, pentru că-mi apasă pe rană.

— Înainte să fi devenit soția lui Madoc, am fost una dintre consoartele Regelui din Elfhome. Ascultă-mă, Jude. Nu e deloc ușor să fii iubita Înaltului Rege. Înseamnă să fii mereu în pericol. Înseamnă să fii mereu manipulată.

Probabil că mă holbez la ea, atât sunt de șocată. Nu m-am întrebat niciodată ce fel de viață a dus înainte să ni se alăture. Brusc, grija Orianei pentru noi capătă un alt sens; ea a fost obișnuită să joace după un cu totul alt set de reguli. Am senzația că podeaua mi se mișcă sub picioare. Nu o cunosc pe femeia din fața mea, nu știu ce a suferit înainte să vină în casa asta, nici nu mai știu cum a ajuns să fie soția lui Madoc. Oare l-a iubit sau poate că a fost vorba de o căsătorie abilă, pentru a-i dobândi protecția?

— Nu știam, spun eu, uluită.

— Nu am apucat să-i dăruiesc un copil lui Eldred, îmi spune ea. Dar o altă iubită a lui aproape că a făcut-o. Când a murit, umbra zvonul că unul dintre prinți o otrăvise, numai ca să evite concurența în lupta pentru tron.

Oriana îmi privește chipul cu ochii ei de un roz pal. Îmi dau seama că vorbește despre Liriope.

— Nu e nevoie să mă crezi, continuă ea. Sunt zeci de alte zvonuri la fel de oribile. Dar atunci când prea multă putere e concentrată într-un singur loc, mai sunt destule resturi pentru care să se bată alții. Când cei de la Curte nu beau otravă, atunci beau fiere. Nu ți s-ar potrivi o asemenea băutură.

— Ce te faci să crezi asta? întreb eu, pentru că vorbele ei seamănă enervant de mult cu cele pe care mi le-a spus Madoc când mi-a năruit șansele de a deveni cavaler. Poate că mi s-ar potrivi de minune.

Îmi atinge iarăși obrazul cu degetele, dându-mi părul pe spate. Ar fi trebuit să fie un gest tandru, dar, de fapt, e unul iscoditor.

— Cred că a iubit-o foarte mult pe mama voastră, spune ea. Vă iubește nespus. În locul lui, v-aș fi alungat de mult.

Nu am niciun dubiu.

— Dacă te vei duce la Prințul Dain în ciuda avertismentului meu, în caz că o să-i dăruiești un moștenitor, să nu spui nimănui înainte să-mi spui mie. Jură-mi pe mormântul mamei tale.

Îi simt unghiile atunci când mâna ei mă apucă de ceafă și tresar.

— Nimănui. Pricepi?

— Promit.

De jurământul ăsta n-ar trebui să-mi fie greu să mă țin. Mă străduiesc să dau greutate cuvintelor mele, ca să fie convinsă că le spun pe bune.

— Serios, întăresc eu. Promit.

Îmi dă drumul.

— Puteți pleca. Odihnă plăcută, Jude. Când te vei trezi, încoronarea va veni peste noi și nu prea o să mai fie timp de odihnă.

Fac o reverență și plec.

Taryn mă așteaptă pe hol. Stă pe o bancă în care sunt

sculptați șerpi încolăciți și mișcă din picior. Când se închide ușa, își ridică privirea.

— Ce-i cu ea?

Clatin din cap, încercând să alung o grămadă confuză de emoții.

— Știi că înainte a fost consoarta Înaltului Rege?

Sprâncenele lui Taryn țâșnesc în sus și pufnește încântată.

— Nu. Asta ți-a spus?

— Cam așa ceva.

Mă gândesc la mama lui Locke și la pasărea cântătoare din ghindă, la Eldred șezând pe tron, cu capul plecat sub greutatea propriei coroane. Îmi e greu să mi-l imaginez cu iubite, cu atât mai puțin cu toate iubitele pe care trebuie să le fi avut, din moment ce are atâția copii, un număr neobișnuit pentru Zâne. Și totuși, poate că e vorba doar de puterea slabă a imaginației mele.

— Hmm.

Taryn arată de parcă imaginația ei ar fi la fel de săracă. Se încruntă, gândindu-se câteva momente, după care pare că-și amintește întrebarea pe care a așteptat să mi-o pună.

— Știi de ce a fost aici Prințul Balekin?

— A fost aici? Nu cred că aş putea face față unor noi surprize. Aici, în casa asta?

Taryn dă din cap.

— A sosit împreună cu Madoc și au stat închiși ore întregi în birou.

Mă întreb după cât timp de la plecarea Prințului Dain a venit. Sper că după suficient de mult încât Dain să nu audă nimic despre vreo servitoare dispărută. Mâna îmi zvâcnește de durere la fiecare mișcare, dar mă bucur că pot măcar s-o mișc. Nu sunt nerăbdătoare să primesc și alte pedepse.

Și totuși, Madoc nu părea supărat pe mine adineaori, când m-a văzut cu rochia. Părea că are aceeași dispoziție ca de obi-

cei, poate chiar era încântat. Poate că s-au sfătuit pe tema altor probleme.

— Ciudat, îi spun lui Taryn, pentru că mi-a fost ordonat să nu-i spun nimic despre faptul că sunt spioană și nu sunt în stare să-i povestesc nici despre Sophie.

Mă bucur că aproape a sosit vremea încoronării. Vreau să vină odată și să înlătore toate celelalte probleme.

În acea noapte, picotesc în pat, complet îmbrăcată, așteptându-l pe Stafie. Nu m-am mai prezentat la lecții două nopți la rând – în noaptea petrecerii lui Locke și în cea de ieri, când am căutat-o pe Sophie în apă. Probabil că va fi supărat când va ajunge.

Mă străduiesc să-mi alung gândul ăsta din minte și mă concentrez asupra odihnei. Inspir și expir.

Când am venit întâia oară în Tărâmul Zânelor, mi-a fost greu să dorm. Ai zice că ar fi trebuit să am coșmaruri, dar nu-mi amintesc multe. Visele mele se zbăteau să întreacă oroarea vieții propriu-zise. În schimb, nu puteam să mă liniștesc atât încât să pot adormi. Mă agitam toată noaptea și toată dimineața, inima îmi bătea aprig și reușeam în sfârșit să mă cufund într-un somn cu dureri de cap târziu, după-amiază, când toți ceilalți din Tărâm tocmai se deșteptau. Am început să bântui coridoarele clădirii, ca o stafie cu sufletul neîmpăcat, frunzărind cărți străvechi, mutând de colo-colo piesele jocului Vulpea și Gâștele, prăjind cașcaval în bucătărie și holbându-mă la gluga pătată în roșu a lui Madoc, ca și când în liniile ei vălurite ar fi fost ascunse răspunsurile la misterele universului. Unul dintre hobii care slujeau aici înainte, Nell Uther, mă găsea și mă conducea înapoi la camera mea, spunându-mi că, dacă nu reușesc să adorm, atunci ar trebui să

stau nemișcată pur și simplu, cu ochii închiși. Că măcar așa mi s-ar odihni trupul, chiar dacă nu și mintea.

Stau întinsă așa cum am stat atunci și, la un moment dat, aud foșnete pe balcon. Mă întorc, așteptându-mă fără îndoială să dau cu ochii de Stafie. Mă pregătesc să-l tachinez pentru faptul că a făcut și el puțin zgomot, dar atunci descopăr că persoana care încearcă ușile nici vorbă să fie Stafia. E Valerian și are într-o mână un cuțit lung și curbat, iar pe buze i se întinde un zâmbet la fel de ascuțit.

— Ce... Mă ridic agitată în capul oaselor. Ce cauți aici?

Realizez că șoptesc, ca și când mie mi-ar fi teamă că l-ar descoperi cineva pe el.

Îmi aparții, Jude Duarte. Vei lovi numai atunci când îți voi spune eu să lovești. Altfel, stăpânește-te.

Măcar Prințul Dain nu m-a fermecat ca să urmez ordinul ăsta.

— De ce să nu fiu aici? mă întreabă Valerian, apropiindu-se cu pași mari.

Miroase a rășină de pin și a păr ars, iar unul dintre obraji îi e pătat cu pudră aurie. Nu știu unde a fost înainte să vină aici, dar nu cred că are mintea limpede.

— Ești în casa mea.

Sunt pregătită pentru antrenamentul cu Stafia. Am un pumnal în gheată și încă unul la sold, dar gândindu-mă la ordinul lui Dain, căutând o cale de a nu-l dezamăgi și mai mult, nu întind mâna spre niciunul dintre ele. Sunt șocată de faptul că Valerian e aici, în camera mea.

Se apropie de pat. Ține cuțitul destul de strâns, dar se vede că nu prea are experiență cu el. Nu e nici pe departe copil de general.

— *Casa asta nu e deloc a ta, îmi spune el și vocea îi tremură de furie.*

— Dacă Cardan te-a pus să faci asta, ai face bine să reevaluezi relația dintre voi, spun eu în cele din urmă.

Dar acum mi-e frică. Prin cine știe ce miracol, vocea nu îmi tremură.

— Pentru că dacă țiip, sunt paznici pe hol. Vor veni. Au săbii lungi și ascuțite. Enorme. Vei muri din cauza prietenului tău.

Demonstrează-ți puterea părănd lipsită de putere.

Valerian nu pare că-mi ascultă cuvintele. Ochiul lui sunt sălbatici, înroșiți și nu pare că mă vede clar.

— Știi ce mi-a zis când i-am spus că m-ai înjunghiat? Mi-a spus că nici nu meritam altceva.

Imposibil; trebuie să fi înțeles greșit. Cardan probabil că-l ironiza pentru că-mi îngăduise să îl prind cu garda jos.

— La ce te așteptai? îl întreb eu, străduindu-mă să-mi ascund surpriza. Nu știu dacă ai observat, dar tipul e un mare ticălos.

Dacă până acum Valerian nu era sigur dacă să mă înjunghie sau nu, iată că s-a hotărât. Țâșnește spre mine, iar eu mă rostogolesc la o parte din calea lui, sărind în picioare, astfel că îmi înfige cuțitul în saltea. Când scoate lama, penele de gâscă zboară în toate părțile, plutind în aer ca fulgii de zăpadă. Se ridică imediat în picioare, timp în care îmi scot și eu pumnul.

Nu îți dezvălui îndemânarea în mânăuirea sabiei. Nu dezvălui faptul că ești rezistentă la farmece. Nu-ți dezvălui toate capacitățile.

Numai că Prințul Dain nu știa că talentul meu adevărat e să scot oamenii din sărite.

Valerian atacă din nou. E amețit și furios și nu are deloc antrenament, dar e o Făptură a Văzduhului, înzestrată din naștere cu reflexele lor de felină și cu o statură care îi conferă un avantaj. Inima mi se zbate în piept. Ar trebui să strig după ajutor. Ar trebui să strig.

Deschid gura și Valerian sare la mine. Țipătul iese sub forma unui suflu mut, pentru că îmi pierd echilibrul. Mă izbesc tare cu umărul de podea și mă rostogolesc iar. Am exercițiu suficient încât, în ciuda surprizei, când vine spre mine, îl lovesc cu piciorul în mâna care ține cuțitul. Acesta cade și alunecă pe podea.

— Bun, spun eu, ca și cum aș încerca să mă liniștesc atât pe mine, cât și pe el. Bun.

Valerian nu șovăie. Cu toate că am în mână un pumnal, cu toate că i-am evitat atacul de două ori și l-am dezarmat, cu toate că l-am mai înjunghiat o dată până acum, mă apucă iar de gât. Își înfinge degetele în carnea gâtului meu și îmi amintesc ce am simțit atunci când mi-a îndesat fructul în gură, când pulpa lui moale s-a făcut bucăți între dinții mei. Îmi amintesc cum m-am înecat cu nectar și pulpă, în timp ce extazul oribil al mărului-veșnic m-a copleșit, lipsindu-mă până și de spaima morții care se apropia. Atunci a vrut să mă vadă murind, a vrut să mă vadă cum mă zbat să respir, așa cum mă zbat acum. Îl privesc în ochi și în ei descopăr aceeași expresie.

Ești un nimic. Abia dacă existi. Singurul vostru scop e să creați noi exemplare de același fel cu voi și apoi să muriți.

Se înșală în privința mea. Eu voi avea grijă ca viața mea scurtă cât a unei muște să însemne ceva.

Nu mi-e teamă de el sau că voi fi învinuită de Prințul Dain. Dacă nu pot să devin mai bună decât ei, am să devin cu atât mai rea.

În ciuda faptului că degetele lui îmi strâng beregata, că vâzul meu a început să se întunece pe la margini, îmi calculez bine lovitura și apoi îi înfig cuțitul în piept. Drept în inimă.

Valerian se desprinde de mine, scoțând un gălgâit. Trag în piept guri mari de aer. Încearcă să se ridice în picioare, se clatină și cade înapoi în genunchi. Privindu-l amețită, văd că

mânerul pumnalului meu îi iese din piept. Catifeaua roșie a pieptarului lui capătă încet o culoare mai închisă, mai umedă.

Își duce mâna la mâner, ca și când ar avea de gând să-l smulgă.

— N-o face, spun imediat, pentru că așa nu va face decât să agraveze rana.

Încerc să apuc orice găsesc în preajmă – e o jupă aruncată pe podea, de care mă pot folosi să opresc sângerarea. Valerian se apleacă pe o parte, îndepărtându-se de mine, și mă privește cu ură, deși abia își mai poate deschide ochii.

— Trebuie să mă lași să... încerc eu să spun.

— Te blestem, șoptește Valerian. Te blestem. De trei ori. Te blestem. După cum m-ai ucis pe mine, fie ca mâinile tale să fie veșnic pătate de sânge. Fie ca moartea să fie singurul tău tovarăș. Fie ca...

Se oprește brusc și tușește. Când încetează cu tusea, nu mai mișcă. Ochii lui rămân așa cum sunt, deschiși pe jumătate, dar lumina din ei a pierit.

Îmi duc imediat mâna rănită la gură, oripilată de blestem, de parcă aș încerca să-mi stăvilesc un țipăt, dar nu țip. Nu am țipat în tot acest timp și n-am să încep să țip acum, când nu mai am de ce s-o fac.

Minutele trec și eu stau pur și simplu lângă Valerian, privind cum pielea chipului său devine palidă, căci sângele nu o mai irigă, privind cum buzele lui capătă o culoare albastru verzui. Nu și-a dat sufletul într-un mod foarte diferit de cel al muritorilor și știu că l-ar fi enervat cumplit dacă ar fi știut acest lucru. Dacă n-aș fi fost eu, poate că ar fi trăit și o mie de ani.

Mâna mă doare mai tare ca niciodată. Cred că am lovit-o în timpul luptei.

Privesc în jur și-mi surprind propria reflexie în oglinda din celălalt capăt al încăperii: o fată muritoare cu părul dezordo-

nat, cu ochi febrili, la picioarele căreia se formează o baltă de sânge.

Vine Stafia. El trebuie să știe ce trebuie făcut cu cadavrul. Cu siguranță că a ucis oameni în trecut. Dar Prințul Dain deja e supărat pe mine numai pentru faptul că am înjunghiat copilul unuia dintre membrii de seamă ai Curții sale. Faptul că l-am ucis pe același copil în noaptea de dinaintea încoronării nu va da bine deloc. Cei din Curtea Umbrelor ar trebui să fie ultimii care să afle despre cele întâmplate.

Nu, trebuie să ascund cadavrul eu însămi.

Cercetez încăperea, sperând să-mi vină inspirația, dar singurul loc unde mă gândesc că l-aș putea ascunde măcar temporar e sub patul meu. Întind jupa lângă trupul lui Valerian și apoi îl rostogolesc peste ea. Mi se face puțin greață. Trupul lui încă e cald. Ignor acest lucru, îl târăsc până la pat și-l împing dedesubt cu tot cu jupă, întâi cu mâinile, apoi cu picioarele.

Rămâne numai o dâră de sânge. Iau ulciorul cu apă de lângă ploscă și împrășc scândurile de lemn ale podelei, apoi îmi dau cu apă pe față. Mâna mea teafără începe să tremure când aproape am terminat de curățat și cad în genunchi, luându-mă cu ambele mâini de cap.

Nu sunt bine.

Nu sunt bine.

Nu sunt bine.

Însă când Stafia ajunge în balconul meu, nu observă, iar asta e lucrul cel mai important.

Capitolul 19

În aceeași noapte, Stafia îmi arată cum să mă cațăr mult mai sus decât palierul unde am zăbovit ultima oară cu Taryn. Ne cățărăm tocmai până la grinzile de deasupra sălii celei mari și ne cocoțăm pe bârnele masive din lemn. Sunt înconjurată cu o rețea încolăcită de rădăcini, care din loc în loc capătă forma unor cuști sau a unor balcoane, iar altele formează ceea ce par mai curând a fi sârme acrobatice. Sub noi, pregătirile pentru încoronare continuă. Sunt scoase fețe de masă din catifea albastră, din stofă argintie și din împletituri aurii, fiecare fiind decorată cu stema Casei Sălci, un copac cu flori, spini și rădăcini.

— Crezi că lucrurile vor sta mai bine după ce Prințul Dain va deveni Înalt Rege? îl întreb eu.

Stafia îmi oferă un zâmbet vag și clatină trist din cap.

— Lucrurile vor fi așa cum sunt dintotdeauna, îmi spune el. Numai că și mai și.

Nu știu ce înseamnă asta, dar e un răspuns atât de caracteristic Zânelor, încât mă gândesc că n-o să pot afla mai multe de la el. Mă gândesc la trupul lui Valerian, ascuns sub patul meu. Făpturile Văzduhului nu putrezesc așa cum o fac muritorii. Uneori, trupurile lor sunt năpădite de licheni sau acoperite cu ciuperci. Am auzit povești despre câmpuri de luptă care s-au preschimbat în dealuri înverzite. Aș vrea să mă întorc și să descopăr că s-a transformat în resturi vegetale, dar mă îndoiesc că voi avea norocul ăsta.

N-ar trebui să mă gândesc la trupul lui; ar trebui să mă gândesc la *el*. Ar trebui să mă îngrijoreze și altele, pe lângă posibilitatea că voi fi prinsă.

Pășim nevăzuți peste rădăcini și grinzi, sărind fără zgomot sus, pe deasupra furnicarului de slugi îmbrăcate în livrele. Mă întorc spre Stafie și-i privesc fața calmă și priceperea desăvârșită cu care face fiecare pas. Încerc să fac la fel. Mă străduiesc să nu mă folosesc de mâna rănită decât pentru a-mi menține echilibrul. Stafia pare că observă lucrul ăsta, dar nu mă întreabă nimic. Poate că deja știe ce s-a întâmplat.

— Acum așteaptă, spune el când ne așezăm pe o bârnă groasă.

— Așteptăm ceva anume? întreb eu.

— Am prins de știre că vine un mesager de la moșia lui Balekin, deghizat în livreaua Înaltului Rege, spune el. Trebuie să-l ucidem înainte să ajungă în camerele regale.

Stafia spune toate astea fără prea mare emoție în glas. Mă întreb de cât timp lucrează pentru Dain. Mă întreb dacă Dain i-a cerut vreodată să-și străpungă palma cu un cuțit, dacă i-a testat pe toți în felul ăsta sau o fi fost vorba de un test special, la care îi supune numai pe muritori.

— Mesagerul ăsta va încerca să-l asasineze pe Prințul Dain? întreb eu.

— Mai bine să nu așteptăm să aflăm, spune el.

Sub mine, preparate din sirop de zahăr întărit sunt finisate cu turnulețe cristaline, înalte. Pe mesele de banchet sunt adunate grămadă mere pictate cu auriu, atât de multe, încât să poată cufunda în vise jumătate din Curte.

Mă gândesc la buzele lui Cardan, pătate cu aur.

— Ești sigur că va veni pe aici?

— Sunt, spune el și nimic mai mult.

Așa că așteptăm și încerc să nu mă foiesc pe măsură ce minutele devin ore, mișcându-mă numai atât cât să nu-mi înțe-

penească mușchii. Și asta e o parte din antrenamentul meu – probabil că e aspectul pe care Stafia îl consideră cel mai important, după furișatul fără zgomot. Mi-a spus de nenumărate ori că, în cea mai mare parte, să fii ucigaș și hoț înseamnă să aștepți. Cel mai dificil, după spusele lui, e să nu-ți lași mintea să zboare la altele. Aș zice că are dreptate. Aici, sus, urmărind slugile aflate într-un continuu du-te-vino, gândurile mi se îndreaptă spre încoronare, spre fata înecată, spre Cardan, care se apropie călare în clipa în care plec de la Conacul Scorburos, spre zâmbetul înțepenit, muribund al lui Valerian.

Mă forțez să-mi aduc gândurile înapoi, la momentul prezent. Dedesubt, o creatură cu o coadă lungă și lipsită de păr, pe care o târăște prin praf, se deplasează cu pași iuți. Un moment, am impresia că face parte din servitorii de la bucătărie. Dar geanta pe care o poartă e prea murdară și nu îmi dau seama ce, dar ceva e în neregulă cu livreaua ei. Nu e îmbrăcată ca slugile lui Balekin, dar uniforma ei nici nu seamănă cu cele ale celorlalți servitori ai palatului.

Mă uit la Stafie.

— Bine, spune el. Acum trage.

Îmi simt palmele transpirate atunci când scot la iveală arbaleta miniaturală și încerc să o sprijin nemișcată pe braț. Am crescut într-o casă a măcelului. M-am antrenat pentru clipa asta. Principala mea amintire din copilărie e legată de vărsarea de sânge. Deja am ucis pe cineva în noaptea asta. Și totuși, preț de o clipă, nu sunt convinsă că pot să o fac.

Nu ești o ucigașă.

Inspir și slobod săgeata. Brațul îmi tresare din cauza reculului. Creatura cade cu fața înainte, dărâmând la pământ o piramidă de mere aurii cu o mișcare violentă a brațului. Îmi lipesc trupul de un grup gros de rădăcini, camuflându-mă cât de bine pot, după cum am fost învățată. Slugile țipă, privind în jur, în căutarea celui care a tras.

Lângă mine, Stafia zâmbeste din colțul gurii.

— Ăsta a fost primul? mă întreabă el, apoi, când vede că mă uit la el fără să înțeleg, mă lămurește: Ai mai ucis pe cineva până acum?

Fie ca moartea să fie singurul tău tovarăș.

Clatin din cap, neavând încredere că pot spune minciuna în mod convingător cu voce tare.

— Uneori, muritorii vomită. Sau plâng, spune el și e clar că e încântat că eu nu fac nici una, nici alta. Să nu-ți fie rușine.

— Sunt bine, spun eu, respirând adânc și potrivind o săgeată nouă în arbaletă.

Ceea ce simt, de fapt, e o senzație de pregătire agitată, indusă de adrenalină. Simt că am trecut peste un fel de prag. Înainte, nu știam până unde pot merge. Acum cred că știu răspunsul. Voi merge cât de departe e nevoie. Voi merge mult prea departe.

Stafia ridică din sprâncene.

— Te pricepi. Țintești bine și stomacul tău ține la violență. Sunt surprinsă. Stafia nu are obiceiul de a face complimente.

Am jurat că voi deveni mai rea decât adversarii mei. Două omoruri săvârșite în aceeași noapte marchează o cădere de care ar trebui să fiu mândră. Madoc nici că ar fi putut să se înșele mai amarnic în privința mea.

— Majoritatea copiilor Nobilimii nu au răbdarea necesară, spune el. Și nu sunt obișnuiți să-și murdărească mâinile.

Nu știu ce să-i răspund, având proaspătă în gând amintirea blestemului lui Valerian. Poate că o parte din mine e defectă pentru că am văzut cum au fost omorâți părinții mei. Poate că viața mea sucită m-a transformat într-o persoană capabilă de fapte sucite. Dar mă întreb, în parte, și dacă nu cumva Madoc m-a educat în spiritul afacerii de familie, aceea a vărsării de sânge. Sunt așa din cauza a ceea ce le-a făcut părinților mei sau din cauza faptului că el mi-a fost părinte?

Fie ca mâinile tale să fie veșnic pătate de sânge.

Stafia se întinde ca să mă apuce de încheietura mâinii și, înainte să apuc să mi-o retrag, îmi arată semilunile palide de la baza unghiilor mele.

— Că veni vorba de mâini, îmi dau seama ce ai făcut după degetele tale decolorate. Nuanța asta albăstruie. Se simte și după mirosul transpirației tale. Ai început să te otrăvești.

Înghit și apoi, din moment ce nu am niciun motiv să neg acest lucru, încuviințez dând din cap.

— De ce?

Îmi place la Stafie că e limpede că nu-mi pune întrebări doar pe post de introducere la vreo lecție. Pur și simplu e curios.

Nu știu sigur cum să-i explic.

— Pentru că sunt muritoare, înseamnă că trebuie să mă silesc mai mult.

Stafia îmi cercetează chipul.

— Cineva ți-a vândut gogoși. Mulți muritori sunt mai pricepuți ca Zânele în multe privințe. De ce crezi că-i tot răpim și-i aducem aici?

Îmi ia puțin până să pricep că vorbește serios.

— Adică eu aș putea fi...

Nu pot să termin fraza.

Stafia pufnește.

— Să fii mai bună decât mine? Nu întinde coarda.

— Nu asta voiam să spun, protestez eu, dar el doar îmi surâde larg.

Îmi cobor privirea. Cadavrul încă zace acolo. În jurul lui s-au adunat câțiva cavaleri. Imediat ce vor muta trupul, vom porni și noi.

— Trebuie doar să fiu în stare să-mi înving dușmanii, explic eu. Asta-i tot.

Pare mirat.

— Deci ai mulți dușmani?

Sunt sigură că mă închipuie printre copiii Nobilimii, cu mâinile lor netede și fustele de catifea. Își închipuie mici fapte de cruzime, mici jigniri, mici înjosiri.

— Nu mulți, spun eu, gândindu-mă la privirea leneșă și plină de ură pe care mi-a aruncat-o Cardan la lumina torțelor în labirintul viu. Dar sunt de calitate.

Când cavalerii ridică în sfârșit cadavrul și nimeni nu ne mai caută, Stafia mă conduce iarăși printre rădăcini. Ne fu-rișăm prin coridoare până când reușește să se apropie suficient de mult de geanta mesagerului încât să cerceteze cu grijă hârtiile dinăuntru. Însă, privind de aproape, fac o descoperire care-mi dă fiori. Mesagerul era deghizat. Creatura e o femeie și, deși coada ei e falsă, nasul ei lung, ca un păstârnac, e întrutotul adevărat. E una dintre spioanele lui Madoc.

Stafia ascunde biletul în haina sa și nu-l despătorește până când ajungem afară, în pădure, unde singura lumină vine de la lună. Dar când îl citește, chipul îi încremenește. Strânge hârtia în mână cu atâta putere, încât se mototolește între degetele lui.

— Ce scrie? întreb eu.

Întoarce hârtia cu fața la mine. Sunt scrise patru cuvinte: „OMORÂȚI PURTĂTORUL ACESTUI MESAJ”.

— Ce înseamnă? întreb eu, simțind că mi se face rău.

Stafia clatină din cap.

— Înseamnă că Balekin ne-a înscenat asta. Haide. Trebuie să plecăm.

Mă trage după el în umbră și pornim împreună pe furiș. Nu-i spun Stafiei că am impresia că femeia era în slujba lui Madoc. În schimb, încerc să rezolv puzzle-ul singură. Însă am prea puține piese.

Ce legătură are asasinarea lui Liriope cu încoronarea? Ce legătură are Madoc cu toate astea? Se poate ca spioana lui să

fi fost agent dublu, lucrând atât pentru Madoc, cât și pentru Balekin? În cazul ăsta, înseamnă că a cules informații din casa noastră?

— Cineva încearcă să ne distragă atenția, spune Stafia, în timp ce pregătește capcana. Mâine să fii cu ochii în patru.

Stafia nu-mi dă niciun ordin mai explicit, nici măcar nu-mi spune să nu-mi mai iau dozele mici de otravă. Nu-mi cere să fac nimic altceva decât ce am făcut până acum; mă conduce până acasă, ca să mai apuc să dorm puțin imediat după răsărit. La despărțire, aș vrea să mă opresc și să mă arunc la picioarele lui, cerându-i îndurare. *Am făcut ceva oribil*, îmi vine să-i spun. *Ajută-mă cu cadavrul. Ajută-mă!*

Dar cu toții vrem lucruri stupide. Asta nu înseamnă că ar trebui să le și dobândim.

Mă decid să-l îngrop pe Valerian în apropierea grajdurilor, dar în afara padocului, astfel încât nici cei mai carnivori dintre caii cu dinți ascuțiți ai lui Madoc să nu-l dezgroape cumva și să-i roadă oasele.

Nu e ușor să îngropi cadavre. E și mai greu să îngropi un cadavru fără să afle toți cei din casă. Sunt nevoită să-l rostogolesc pe Valerian pe balcon și să-l las să cadă în tufișul de dedesubt. Apoi, cu o singură mână, trebuie să-l târăsc departe de casă. Când ajung la un petec potrivit de iarbă înrourată, deja înaintez foarte greu și transpir. Păsările care tocmai s-au deșteptat ciripesc una către alta sub cerul care se luminează treptat.

Un moment, nu vreau decât să mă întind și eu pe pământ. Dar acum trebuie să sap.

Urmează o după-amiază în care sunt machiată și mi se împletește părul, în care mi se strâng corsetul și centura, toate derulându-se ca prin ceață, din cauza lipsei de somn. Madoc are pe marginea uneia dintre urechile lui verzi trei cercei greoi din aur și la degete poartă gheare lungi, tot din aur. Oriana arată ca un trandafir înflorit lângă el, poartă la gât un colier masiv din smaralde verzi, nefinisate, atât de mare, încât aproape că ar putea servi drept armură.

În camera mea, îmi desfac bandajul de la mână. Arată mai rău decât am sperat – e umedă și lipicioasă, în loc să fi format o crustă. Umflată. În sfârșit, ascult sfatul lui Dain și iau niște mușchi din bucătărie, curăț rana și o înfășor iarăși cu atela mea improvizată, cu nasture. Nu intenționez să port mănuși la încoronare, dar nu prea am de ales. Scotocind în sertare, găsesc o pereche dintr-o mătase albastru închis și le trag pe mâini.

Mi-l imaginez pe Locke luându-mă de mâini în seara asta, învârtindu-mă împrejurul dealului. Sper că voi putea să nu tresar dacă îmi va apăsa palma. Nu trebuie să-i dau de bănuț în privința celor întâmplate cu Valerian. Oricât de mult m-ar plăcea, nu i-ar conveni să sărute persoana care i-a băgat prietenul în pământ.

Eu și surorile mele trecem unele pe lângă altele pe coridor, în timp ce fugim de colo-colo, luând obiecte împrăștiate, de care avem nevoie. Vivienne caută prin dulăpiorul meu cu bijuterii, pentru că nu a găsit în al ei nimic care să se potrivească cu rochia ei fantomatică.

— Chiar vii cu noi, spun eu. Lui Madoc n-o să-i vină să creadă.

Port un colier strâmt, care-mi acoperă vânătăile de pe gât, din locurile unde Valerian și-a înfipt degetele în pielea mea. Când Vivi se lasă în genunchi ca să scotocească printr-un mănuș de cercei încâlciți, mă cuprinde groaza la gândul că o să se uite sub pat și o să vadă vreo urmă de sânge pe care nu am observat-o când am spălat. Sunt atât de îngrijorată, încât abia îi remarc zâmbetul.

— Îmi place să îi țin pe toți în priză, spune ea. În plus, vreau să stau la bârfe cu Prințesa Rhyia și să urmăresc spectacolul oferit de conducătorii nenumăratelor Curți de Zâne adunați la un loc. Însă, mai mult ca orice, vreau să-l cunosc pe pețitorul misterios al lui Taryn și să văd cum reacționează Madoc la declarația lui.

— Ai idee cine ar putea fi? întreb eu.

După câte s-au întâmplat, aproape că am uitat de el.

— N-am nici cea mai vagă idee. Tu?

Găsește ceea ce căuta – o pereche de cercei din labradorit cenușiu, irizat, pe care mi i-a dăruit Taryn când am împlinit șaisprezece ani, făuriți de un tinichigiu goblin, căruia i-a dat în schimb trei pupături.

În momentele de liniște, m-am gândit în fel și chip cine ar putea să-i ceară mâna. Îmi amintesc cum a tras-o Cardan deoparte și a făcut-o să plângă. Mă gândesc la privirea lăcomă a lui Valerian. La faptul că m-a îmbrâncit prea tare când am tachinat-o cu privire la Balekin, cu toate că sunt aproape sigură că nu e vorba de el. Capul îmi vâjâie și aș vrea să mă întind la loc, în pat, și să închid ochii. Să nu fie, să nu fie niciunul dintre ei. Să fie cineva cumsecade, pe care nu-l cunoaștem.

Îmi amintesc ce mi-a spus: *Cred că ți-ar plăcea de el.*

Mă întorc spre Vivi și mă gândesc să încep o listă cu posibili pețitori mai agreabili, moment în care Madoc intră în încăpere. Într-o mână ține o sabie subțire, cu teacă argintie.

— Vivienne, spune el aplecându-și puțin capul. Ai putea să mă lași un moment cu Jude?

— Sigur, *tăticule*, spune ea cu o ușoară emfază otrăvitoare și iese cu cerceii mei cu tot.

Madoc își drege glasul cam stânjenit și-mi întinde sabia. Garda și măciulia au o formă elegantă, lipsită de ornamente. Fanta de-a lungul lamei e gravată cu o rețea abia vizibilă de lujeri.

— Am ceva ce aș dori să porți diseară. E un dar.

Am impresia că am căscat gura puțin. E o sabie foarte, foarte, foarte frumoasă.

— Te-ai antrenat cu atâta sânguință, încât mi-am dat seama că ar trebui să-ți aparțină. Cel care a făurit-o a numit-o Piarză-Noapte, dar, firește, poți să-i dai ce nume dorești sau să nu-i dai niciun nume. Mi s-a spus că aduce noroc celui ce o poartă, dar asta se spune despre toate săbiile, nu-i așa? E un fel de moștenire de familie.

Îmi amintesc cuvintele Orianei: *Vă iubește nespus. Cred că a iubit-o foarte mult pe mama voastră.*

— Dar cum rămâne cu Oak? bâigui eu. Dacă o s-o vrea el? Madoc schițează un zâmbet.

— Tu o vrei?

— Da, spun eu, pentru că nu mă pot stăpâni.

Când o scot din teacă, iese ca și când ar fi fost făcută pentru mâna mea. Echilibrul e perfect.

— Da, firește că o vreau.

— Asta-i bine, pentru că e sabia ta de drept, făurită pentru mine de către tatăl tău, Justin Duarte. El a făcut-o, el a numit-o. E *moștenirea* ta de familie.

Preț de o clipă, nu mai pot respira. Nu am mai auzit niciodată numele tatălui meu pronunțat cu voce tare de către Madoc. Nu vorbim despre faptul că mi-a ucis părinții; ocolim acest subiect.

Categoric nu vorbim despre vremea când erau în viață.

— Tatăl meu a făcut asta, spun precaută, ca să fiu sigură. Tatăl meu a fost aici, în Tărâmul Zânelor?

— Da, câțiva ani. Am doar câteva dintre armele făurite de el. Am găsit două, una pentru tine și una pentru Taryn, spune Madoc și face o grimasă. Așa l-a cunoscut mama ta. Apoi au fugit împreună înapoi, în lumea muritorilor.

Respir cutremurându-mă și descopăr curajul de a pune o întrebare la care m-am gândit adesea, dar căreia nu am îndrăznit niciodată să-i dau glas.

— Ce fel de persoane au fost?

Tresar în clipa în care cuvintele îmi scapă printre buze. Nici măcar nu știu dacă chiar vreau să-mi spună. Uneori, nu vreau decât s-o urăsc; dacă reușesc s-o urăsc pe ea, atunci nu e atât de rău faptul că îl iubesc pe el.

Însă, bineînțeles, ea rămâne mama mea. Singurul lucru pentru care pot cu adevărat să fiu supărată pe ea e faptul că nu mai e, ceea ce, categoric, nu e vina ei.

Madoc se așază pe scăunelul cu picioare de capră din fața măsuței mele de toaletă și își întinde înaintea piciorul lui cu probleme, de ai crede că se pregătește să-mi spună o poveste înainte de culcare.

— Era isteată, mama ta. Și tânără. După ce am adus-o în Tărâm, a băut și a dansat săptămâni la rând. Era sufletul oricărei petreceri. Nu am putut să-i fiu mereu alături. A fost un război în est, regele unei Curți Unseelie avea un teritoriu întins și nicio dorință de a-și pleca genunchiul înaintea Înaltului Rege. Dar cât am fost de față, m-am îmbătat cu fericirea ei. Reușea cumva să-i facă pe toți din jurul ei să simtă că orice lucru imposibil era, de fapt, posibil. Probabil că îmi explicam calitatea asta a ei pe baza faptului că era muritoare, dar nu cred că am fost drept în privința asta. Era vorba de altceva. Poate de îndrăzneala ei. Niciodată nu mi s-a părut intimidată, nici de vreo formă de magie, nici de altceva.

M-am gândit că, poate, se va supăra, dar e limpede că nu e supărat. De fapt, în glasul lui observ o tandrețe cu totul neașteptată. Mă așez pe băncuța din fața patului și mă sprijin în noua mea sabie argintie.

— Tatăl tău a fost o persoană interesantă. Îmi imaginez că ai impresia că nu l-am cunoscut, dar a fost în casa mea – casa cea veche, cea pe care au incendiat-o – de multe ori. Obişnuiam să bem vin din miere în grădină, toți trei, împreună. Îndrăgise săbiile, spunea el, încă din copilărie. Când a ajuns cam de vârsta ta, și-a convins părinții să-i dea voie să-și con-

struiască prima sa fierărie în curtea lor. În loc să se ducă la facultate, a găsit un meșter fierar care l-a primit ca ucenic. Apoi i s-a făcut cunoștință cu un custode adjunct de la un muzeu. Aceasta l-a ajutat să intre pe furiș după program și i-a permis să vadă de aproape săbii străvechi, ca să-și poată perfecționa meșteșugul. Dar apoi a auzit de tipul de săbii care puteau fi făurite numai de Zâne și a venit în căutarea noastră. Când a ajuns la noi, era deja maestru fierar și era și mai priceput când a plecat. Dar nu s-a putut abține să se laude că ne-a furat secretele, împreună cu soția sa. În cele din urmă, povestea a ajuns la urechile lui Balekin, care m-a înștiințat pe mine.

Dacă tatăl meu chiar a stat de vorbă cu Madoc, ar fi trebuit să-și dea seama că nu era deloc înțelept să se laude că furase de la el. Dar eu m-am plimbat pe străzile lumii muritorilor și am simțit cât de departe părea că se află de Elfhame. Odată cu trecerea anilor, probabil că vremea petrecută în Tărâm a ajuns să-i pară un vis îndepărtat.

— Binele e în mică măsură prezent în mine, spune Madoc. Dar am o datorie față de tine și am jurat să fac în ce te privește ceea ce știu că e cel mai bine.

Mă ridic, traversez încăperea și-i ating cu mâna înmănușată pielea palidă, verzuie, a chipului. El închide ochii de pisi-că. Nu pot să-l iert, dar nici nu pot să-l urăsc. Rămânem așa o vreme, după care își ridică ochii, îmi ia mâna nebandajată și o sărută, atingându-și buzele de mătasea mănușii.

— După ziua de azi, lucrurile se vor schimba, îmi spune el. Te aștept în caleașcă.

Mă părăsește. Îmi iau capul în mâini. Gândurile refuză să mi se limpezească. Însă, când mă ridic, îmi prind la șold noua sabie. O simt rece și solidă în mâini, grea ca o făgăduință.

Capitolul 20

Oak e îmbrăcat în culori verzi, de greiere și dansează în fața caleștii. Când mă zărește, fuge la mine, vrând să-l port în brațe, dar apoi, înainte să apuc s-o fac, o zbughește ca să mângâie caii. E copil de zână, cu capriciile caracteristice.

Taryn e frumoasă, îmbrăcată în rochia ei cu multe broderii, iar Vivi strălucește în cenușiul ei blând, violaceu, pe care moliile cusute cu măiestrie par că zboară de la umăr pe deasupra pieptului, pentru a se aduna din nou la un loc de o parte a brâului. Îmi dau seama cât de rar am văzut-o îmbrăcată în haine cu adevărat splendide. Are părul strâns în creștet și cerceii mei îi lucesc în urechile ușor îmblânite. Ochii ei de pisică luminează în semiîntuneric, identici cu ochii lui Madoc. De data asta, asemănarea mă face să zâmbesc. O iau de mână pe Taryn cu mâna mea sănătoasă, iar ea o strânge cu putere. Ne zâmbim larg, fiind în sfârșit complice.

În caleașcă e un coș cu mâncare, un gest chibzuit din partea cuiva necunoscut, pentru că toți am uitat să mâncăm cum trebuie azi. Îmi dau jos o mânășă și mănânc două rulouri mici de pâine, atât de ușoare și pline cu aer, încât parcă mi se topesc pe limbă. În centrul fiecăruia e câte un bulgăre de stafide cu miere și nuci, atât de dulci, încât îmi dau lacrimile. Madoc îmi întinde o felie de cașcaval galben-pal și o fâșie încă însângerată de carne de vânat cu crustă de ienupăr și piper. Terminăm repede toată mâncarea.

Zăresc gluga roșie a lui Madoc, ascunsă pe jumătate în buzunarul din față. Bănuiesc că pentru el e echivalentul unei medalii, pe care o poartă la ceremoniile de stat.

Niciunul dintre noi nu prea vorbește. Nu știu la ce se gândesc ceilalți, dar eu îmi dau brusc seama că va trebui să dansez. Nu mă pricep deloc la dans, din moment ce n-am avut parte de exercițiu în afara lecțiilor penibile de la școală, unde o am ca parteneră pe Taryn.

Mă gândesc la Stafie și la Gândac și la Bombă, care se străduiesc să-l apere pe Dain de ceea ce o fi pus la cale Balekin. Aș fi vrut să știu ce trebuie făcut, cum anume să-i ajut.

OMORÂȚI PURTĂTORUL ACESTUI MESAJ.

Mă uit la Madoc, care bea vin cu mirodenii. Pare că se simte cu totul în largul său, nu cunoaște – sau nu îl preocupă – faptul că și-a pierdut unul dintre spioni.

Inima începe să îmi bată mai repede. Îmi amintesc că nu trebuie să-mi șterg mâna de fuste, ca să nu le murdăresc cu mâncare. În cele din urmă, Oriana scoate pentru noi niște batiste îmbibate în apă de trandafir și mentă, cu care să ne ștergem. Se dezlănțuie astfel o urmărire, căci Oak fuge, încercând să scape de mama lui, care vrea să-l curețe. În caleașcă nu prea are unde fugi, dar reușește să facă povestea să dureze mai mult decât mă așteptam, reușind în timpul ăsta să ne calce pe toți.

Sunt atât de distrată, încât nici măcar nu mă încordez în mod instinctiv când trecem drept prin piatră și pătrundem în palat. Până să observ că am ajuns, caleașca încetinește și oprește. Un valet deschide ușa și văd întreaga curte, plină de muzică și glasuri și veselie. Și lumânări, păduri întregi de lumânări, a căror ceară se topește, dând impresia că sunt lemne mâncate de termite. Sunt lumânări așezate și pe crengile copacilor, ale căror flame tremură odată cu foșnetul rochiilor care trec pe dedesubt. Altele sunt aliniate de-a lungul pereți-

lor, ca niște străji, sau dispuse în aranjamente restrânse pe stânci, luminând întregul deal.

— Ești gata? îmi șoptește Taryn.

— Da, spun eu, cu respirația întretăiată.

Coborâm grămadă din caleașcă. Oriana are o mică lesă argintie, pe care o prinde de încheietura mâinii lui Oak, ceea ce nu mi se pare o idee atât de rea, cu toate că el se împotrivește și se așază pe jos în semn de protest, ca o pisică.

Vivienne privește în jur, în curte. Privirea ei are ceva sălbatic. Nările i se înfoaie.

— Trebuie să ne înfățișăm Înaltului Rege o ultimă dată? îl întreabă pe Madoc.

El clatină scurt din cap.

— Nu. Vom fi chemați atunci când va sosi momentul să ne depunem jurămintele. Până atunci, trebuie să-i fiu alături Prințului Dain. Voi, restul, ar trebui să vă duceți și să vă distrați până când sună clopotul și Val Moren începe ceremonia. Aș prefera să stați aproape de podium, ca să vă poată supraveghea cavalerii.

Mă întorc spre Oriana, așteptându-mă la încă un discurs prin care să ne avertizeze să ne ferim de probleme sau chiar la un discurs nou, în care să-mi zică să nu-mi desfac picioarele în fața vreunui nobil regal, dar e ocupată cu Oak, se milogeste de el să se dea la o parte din drum.

— Hai să ne facem de cap, spune Vivi, târându-ne pe mine și pe Taryn după ea.

Intrăm în mulțime și, după câteva clipe, ajungem să ne pierdem în ea.

Palatul Elfhame e plin-ochi de trupuri. Zânele sălbatice, care nu sunt aliate, curtenii și monarhii se amestecă între ei. Selkele de la Curtea Mării de Jos a Reginei Orlagh vorbesc între ele pe limba lor și pielea le atârână de umeri ca o mantie. Îl zăresc pe stăpânul Curtii Termitelor, Roiben, despre care se

spune că și-a ucis propria iubită ca să câștige tronul. E așezat lângă una dintre mesele lungi, puse pe capre și până și în sala asta aglomerată e spațiu liber în jurul lui, de parcă nimeni n-ar îndrăzni să se apropie prea mult. Părul lui e de culoarea sării, veșmintele îi sunt complet negre și la șold poartă o sabie mortală, încovoiată. Lângă el stă o fată-pixi cu pielea verde, a cărei înfățișare contrastează puternic cu cea a lui Roiben, e îmbrăcată în ceea ce pare a fi o rochie fără mâneci, cenușie ca perlele și încălțată cu ghetete greoaie cu șnururi – haine de-ale muritorilor, evident. Iar de o parte și de alta a fetei-pixi stau doi cavaleri îmbrăcați în livrea, dintre care unul are părul stacojiu împletit sub forma unei coroane. Dulcamara, care ne-a ținut lecția despre coroană.

Sunt și alții, personaje despre care am auzit în balade: Rue Silver, din Noul Avalon, care și-a decupat insula din coasta Californiei, stă de vorbă cu fiul lui Alderking cel exilat, Severin, care s-ar putea să încerce să se alieze cu noul Înalt Rege ori s-ar putea alătura Curții Lordului Roiben. E împreună cu un băiat muritor cu părul roșu, cam de vârsta mea, motiv pentru care zăbovesc cu privirea asupra lor, ca să-i studiez. Oare băiatul e sluga lui? E fermecat? Nu pot să-mi dau seama numai după modul în care se uită prin sală, dar, când vede că mă uit la el fix, îmi surâde.

Îmi feresc imediat privirea.

În acea clipă, selkele se dau în lături și mai zăresc pe cineva cu ele. Are pielea cenușie și buzele albastre, iar părul îi atârna de o parte și de alta a chipului cu ochi înfundați în orbite. Dar, în ciuda tuturor acestora, o recunosc. Sophie. Am auzit povești cum că cei din locuitorii Mării de Jos ar lua în serviciu marinari înecați, dar nu le-am dat crezare. Când își mișcă buzele, observ că are dinți ascuțiți. Un fior îmi trece pe șira spinării.

Le urmez poticnit pe Vivi și pe Taryn. Când privesc în urmă, n-o mai văd pe Sophie, dar nu sunt cu totul convinsă că nu a fost doar în închipuirea mea.

Ne strecurăm pe lângă un shagfoal și un barghest. Toată lumea râde prea zgomotos și dansează cu prea multă patimă. Când trec pe lângă un petrecăreț care poartă o mască de goblin, acesta o ridică și-mi face cu ochiul. E Gândacul.

— Am auzit de noaptea trecută. Bravo, spune el. Acum fii atentă după orice lucru care pare nelalocul lui. Dacă Balekin va acționa împotriva lui Dain, o va face înainte să înceapă ceremonia.

— Așa voi face, spun eu, despărțindu-mă de surorile mele ca să zăbovesc puțin cu el. Într-o mulțime atât de mare, e ușor să te rătăcești câteva clipe.

— Bun. Am venit să văd cu ochii mei cum câștigă Prințul Dain coroana, zice și își vâără mâna în haina de culoarea frunzelor brune după care dă la iveală o sticlură argintie, îi scoate dopul și trage o dușcă. Și să văd cum țopăie și se fac de râs Nobilii, adaugă el.

Îmi întinde sticlura cu mâna lui verde-cenușie, cu gheare. Chiar și de la distanța asta simt mirosul lichidului dinăuntru, înțepător și tare și oarecum asemănător cu mirosurile de mlaștină.

— Sunt OK, spun eu, clătinând din cap.

— Chiar că ești, îmi spune el, râzând, iar apoi își trage masca înapoi pe chip.

Mă lasă acolo, iar eu surâd în urma lui, în timp ce se pierde în mulțime. Mi-a fost de ajuns să-l văd ca să mă cuprindă sentimentul că în sfârșit aparțin acestui loc. Stafia, Bomba și cu el nu sunt tocmai prietenii mei, dar chiar îmi dau impresia că mă plac, iar eu nu simt nevoia să fac mofturi. Am un loc alături de ei și un scop.

— Unde ai fost? mă întreabă Vivienne, apucându-mă de braț. Îți trebuie o lesă ca a lui Oak. Haide, o să dansăm.

Mă las atrasă în vârtejul lor. Muzica răsună pretutindeni și te îmboldește să dansezi cu pași sprinteni. Se spune că e imposibil să rezști atracției muzicii Zânelor, ceea ce nu e chiar ade-

vărat. Imposibil e să te oprești din dansat odată ce ai început, atât timp cât ține muzica. Și ține mult, toată noaptea, dansurile curg unul după altul, cântecele se înnădesc, fără nicio pauză ca să-ți tragi sufletul. E palpitant să te lași prins de muzică, să fii luat pe sus de valurile ei. Bineînțeles, Vivi, din moment ce e una de-ale lor, se poate opri oricând vrea. Poate, de asemenea, să ne scoată cu forța, așa că suntem aproape în siguranță dacă dansăm cu ea. Doar că uneori Vivi uită să facă gestul chibzuit.

Dar, sincer, eu nu sunt câtuși de puțin îndreptățită să critic pe cineva pentru asta.

Ne luăm de mâini și intrăm în horă, țopăim și râdem. Cântecul îmi dă senzația că-mi ademenește sângele, pom-pându-mi-l prin vene în același ritm, după aceleași acorduri dulci. Cercul se desparte și cumva ajung să mă țin de mână cu Locke. Mă poartă după el în salturi ametoitoare.

— Ești foarte frumoasă, spune el. Ca o noapte de iarnă.

Îmi zâmbeste, cu ochii lui de vulpe coborâți înspre mine. Părul lui roșcat și cârlionțat e răsucit pe după urechile ascuțite. De unul dintre lobi îi atârână un cerceș de aur, care captează lumina lumânărilor ca o oglindă. El e cel frumos, are un fel de frumusețe inumană, de-ți taie răsuflarea.

— Mă bucur că-ți place rochia, reușesc eu să spun.

— Spune-mi, crezi că ai putea să mă iubești? întrebă el, aparent din senin.

— Firește.

Izbucnesc în râs, pentru că nu știu ce răspuns ar trebui să-i dau. Însă întrebarea are o formulare neobișnuită și nu prea pot să-l refuz. Îl iubesc pe ucigașul părinților mei; probabil că aș putea iubi pe oricine. Mi-ar plăcea să-l iubesc.

— Mă întreb, spune el. Ce ai face pentru mine?

— Nu știu la ce te referi.

Băiatul ăsta care vorbește în cimilituri și cu ochii ca de cremene nu e acel Locke cu care am stat pe acoperișul conacului

lui și care mi-a vorbit cu blândețe, care m-a fugărit, râzând, pe holuri. Nu sunt sigură cine e acest Locke, dar m-a luat cu totul pe nepregătite.

— Ai vrea să-mi faci o promisiune?

Îmi zâmbeste ca și când m-ar tachina.

— Ce promisiune?

Mă învâрте în jurul său și papucii mei din piele fac piruete pe pământul tasat. În depărtare, un flautist își începe cântecul.

— Orice promisiune, spune el nonșalant, cu toate că ceea ce-mi cere nu e deloc lipsit de greutate.

— Aș zice că depinde, spun eu, pentru că nimeni n-ar vrea să audă răspunsul adevărat, un refuz categoric.

— Mă iubești atât de mult încât să renunți la mine?

Sunt convinsă că expresia de pe chipul meu e șocată. Locke se apropie, aplecându-se spre mine.

— Țsta nu e un test al iubirii?

— N-nu știu, spun eu.

Toate astea trebuie să ducă la vreo declarație din partea lui, fie a dragostei sale, fie a lipsei ei.

— Mă iubești atât încât să plângi din cauza mea?

Îmi spune aceste cuvinte cu buzele apropiate de gâtul meu. Îi simt respirația, care-mi face micile fire de păr să se ridice, mă face să tremur din cauza unei combinații stranii între dorință și stânjeneală.

— Adică dacă ai păți ceva?

— Adică dacă ți-aș face eu ceva.

Mă furnică pielea. Nu-mi place ce se întâmplă. Dar măcar știu ce trebuie să răspund.

— Dacă mi-ai face ceva, nu aș plânge. Ți-aș face ceva la rândul meu.

Pașii i se poticnesc puțin în timp ce ne învârtim pe ringul de dans.

— Sunt sigur că ai...

Moment în care se oprește din vorbit, privind în spatele meu. Abia pot gândi. M-am aprins la față. Mi-e groază de ce urmează să-mi spună.

— E timpul să facem schimb de parteneri, spune o voce și mă întorc, descoperind că e vorba de cea mai oribilă persoană cu putință: Cardan.

— Vai, îi spune el lui Locke. Ți-am furat replica?

Vorbește pe un ton neprietenos și îi întorc cuvintele pe o parte și pe alta în minte, dar nu mă liniștesc deloc.

Locke mă lasă în seama prințului tânăr, după cum i-o cere deferența. Văd cu colțul ochiului că Taryn ne urmărește. Stă nemișcată în mijlocul petrecerii, pârând dezorientată, în timp ce Zânele roiesc în jurul ei, învârtindu-și partenerii în spirale amețitoare. Mă întreb dacă Cardan a supărat-o pe ea înainte să mă deranjeze pe mine.

Îmi ia mâna rănită în mâna sa. Poartă mănuși negre și simt căldura pielii lor, chiar și prin mătasea care-mi acoperă degetele, și un costum negru. Pieptarul lui e acoperit în partea de sus cu pene de corb, iar ghețele au vârfuri de metal exagerat de ascuțite în dreptul degetelor mari, fapt ce mă face să-mi dau seama cât de ușor îi va fi să mă lovească cu picioarele când vom începe dansul. Pe frunte poartă o coroană din crengi de metal împletite, înclinată ușor într-o parte. Pomeții lui sunt traversați de dâre de vopsea argintie, întunecată, iar genele îi sunt străbătute de linii negre. Ochiul lui stâng e mânjit, ca și când ar fi uitat că era machiat și s-ar fi șters la ochi.

— Ce dorești? îl întreb, scoțând afară cuvintele cu forța.

Încă mă gândesc la Locke, răsucesc încă în minte ceea ce mi-a zis și ceea ce nu mi-a zis.

— Haide! Insultă-mă.

Cardan ridică din sprâncene.

— Eu nu primesc ordine de la muritoare, spune el cu zâmbetul lui crud dintotdeauna.

— Adică ai să-mi spui ceva frumos? Nu prea cred. Zânele nu pot minți.

Aș vrea să fiu furioasă, dar în clipa de față simt recunoștință. Nu mai sunt aprinsă în obraji și ochii nu mă mai înțepă. Sunt gata de luptă, ceea ce e mult mai bine. Deși sunt convinsă că nu a fost cătuși de puțin intenția lui, mi-a făcut o favoare enormă când m-a furat de lângă Locke.

Mâna îi alunecă mai jos pe șoldul meu. Mijesc ochii la el.

— Chiar mă urăști, așa-i? Întrebă el și zâmbetul i se lărgeste.

— Aproape la fel de mult cât mă urăști tu, spun eu, gândindu-mă la pagina pe care a scris numele meu, la felul în care m-a privit când era beat în labirintul viu, la felul în care mă privește acum.

Îmi dă drumul la mână.

— Până la următoarea confruntare, spune el și face o plecăciune care nu-mi pare altceva decât o formă de batjocură.

Îl urmăresc în timp ce-și croiește drum prin mulțime cu pași șovăitori și nu știu sigur cum ar trebui să interpretez conversația asta.

Clopotele încep să răsunе, anunțând începerea ceremoniei. Muzicanții se opresc din cântat la flautele și harpele lor. Un moment, dealul e tăcut și ascultă, apoi lumea își ocupă locurile. Îmi croiesc drum până în față, unde se adună și ceilalți Nobili ai Curții Înaltului Rege. Unde va fi și familia mea. Oriana e deja aici, stând lângă unul dintre cei mai buni cavaleri ai lui Madoc și arătând de parcă și-ar dori să fie oriunde în altă parte. Oak a scăpat de lesă și e cocoțat pe umerii lui Taryn. Aceasta îi șoptește ceva lui Locke, care râde.

Mă opresc. Mulțimea tălăzuiește în jurul meu, dar eu sunt

țintuită locului privind cum Taryn se apleacă și potrivește o suviță răzleață de păr după urechea lui Locke.

Acest mic gest spune foarte multe. Încerc să mă conving că nu înseamnă nimic, dar, după conversația ciudată pe care am avut-o, nu pot. Taryn însă are un iubit, care îi va cere mâna în noaptea asta. Și știe că Locke și cu mine suntem... ce-om fi.

Mă iubești atât de mult încât să renunți la mine? Țasta nu e un test al iubirii?

Vivienne s-a ivit din mulțime cu ochii ei strălucitori de pi-sică, cu părul căzându-i liber de o parte și de alta a chipului. Îl ia pe Oak în brațe și-l învâрте iar și iar, până când amândoi cad, în foșnetul fustelor lui Vivi. Ar trebui să mă duc la ei, dar nu mă duc.

Încă nu pot să dau cu ochii de Taryn, atât timp cât n-am reușit să-mi scot din cap un gând atât de neloial.

În loc de asta, rămân în spate și urmăresc cum se adună familia regală pe podium. Înaltul Rege stă pe tronul său din crengi împletite, purtând coroana greoaie și privește vioi cu ochii săi de bronz, ca ai unei bufnițe, afundați pe un chip adânc ridat. Prințul Dain e așezat lângă el, pe un scăunel simplu de lemn, îmbrăcat numai în robe albe, cu mâinile și picioarele goale, iar în spatele tronului stau ceilalți membri ai familiei regale – Balekin și Elowyn, Rhyia și Caelia. Până și Taniot, mama Prințului Dain, e prezentă, îmbrăcată în haine sclipitoare de aur. Singurul membru al familiei care lipsește e Cardan.

Înaltul Rege Eldred se ridică și în întregul deal se lasă liniștea.

— Lungă a fost domnia mea, însă astăzi îmi iau la revedere.

Vocea îi răsună în încăperea de sub deal. Rareori a vorbit în felul ăsta, adresându-se unei mari mulțimi și sunt uimită atât de puterea vocii sale, cât și de fragilitatea trupului său.

— Când am simțit întâia oară chemarea să plec în căutarea Tărâmului Făgăduinței, am crezut că va trece. Dar nu îi mai pot rezista. Astăzi, nu voi mai fi rege, ci pribeag, continuă el.

Deși toți cei prezenți trebuie să fi știut motivul pentru care s-au adunat, în jurul meu se aud numai suspine. Un sprîț începe să plîngă în părul unui phooka cu cap de capră.

Poetul de curte și majordomul Val Moren face un pas înainte dintr-o parte a podiumului. E adus de spate, înalt și uscățiv, cu părul lung plin de rămurele și cu o cioară vînată coțată pe umăr. Se sprijină greoi de un toiag din lemn neted, care a început să înmugurească în capăt, ca și când ar fi fost încă viu. Se zvonește că a fost ademenit din ținutul muritorilor la patul lui Eldred, în tinerețe. Mă întreb ce va face de acum înainte, fără regele său.

— Plecarea voastră ne amărăște sufletele, Majestate, spune el și cuvintele acestea, rostite de buzele sale, capătă o rezonanță dulce-amară, deosebită.

Eldred își duce mâinile căuș la gură și crengile tronului se cutremură și încep să crească, făcând să răsară lujeri noi, verzi, care se înalță în spirală și de-a lungul cărora se deschid frunze și boboci. Rădăcinile din tavan încep să viermuiască, întinzându-se ca niște vrejuri și târîndu-se prin măruntaiele dealului.

— În aer se simte un miros ca al adierii vîntului vara, încărcat cu aroma merelor ce va să vină. Îmi va lua locul un altul. Vă cer să mă eliberați.

Spre mirarea mea, Făpturile Văzduhului vorbesc într-un singur glas.

— Te eliberăm, spun ele, iar cuvintele reverberează în jurul meu.

Înaltul Rege lasă roba greoaie a demnității sale să-i cadă de pe umeri. Aceasta se adună pe piatră într-o grămadă incrustată cu pietre prețioase. Își dă jos de pe cap, cu propriile mâini, coroana din frunze de stejar. Deja spatele lui se îndreaptă. Pare a fi stăpînit de o nerăbdare tulburătoare. Eldred e Înalt Rege al regatului Elfhome din vremuri de mult uitate de către multe dintre Făpturile Văzduhului; mie mi-a părut întot-

deauna o creatură străveche, însă acum, odată cu mantia de conducător, pare că-și leapădă și anii.

— Pe cine vei lăsa în locul tău, să fie Înaltul nostru Rege? întreabă Val Moren.

— Pe fiul meu cel de-al treilea născut, pe Dain, spune Eldred. Apropie-te, fiule.

Prințul Dain se ridică de pe scaunul său umil. Mama lui îi ia stofele albe care-l acoperă, lăsându-l gol-goluț. Clipesc o dată. Sunt obișnuită să vadă o anumită măsură de nuditate în Tărâmul Zânelor, dar nu printre membrii familiei regale. Stând lângă ceilalți, cu brocartul lor bogat și broderiile lor magnifice, pare deosebit de vulnerabil.

Mă întreb dacă îi e frig. Mă gândesc la rana de la mâna mea și sper că da.

— Accepți? întreabă Val Moren.

Cioara vânătă de pe umărul lui își înalță aripile cu vârfuri negre și lovește aerul. Nu știu sigur dacă și asta e o parte din ceremonie.

— Îmi voi asuma povara și onoarea coroanei, spune Dain pe un ton grav, iar în acel moment goliciunea sa devine altceva, un fel de simbol al puterii. Primesc.

— De la Curtea Unseelie, patroană a nopții, înaintează și unge-l pe prințul tău, spune Val Moren.

Un boggan își croiește greoi drum până la podium. Trupul ei e acoperit cu păr gros, auriu, iar brațele îi sunt atât de lungi, încât le-ar târî pe jos dacă nu le-ar îndoi. Pare suficient de puternică încât să-l poată frânge în două pe Prințul Dain. Poartă în jurul mijlocului o fustă din petice de blană, iar într-o mână imensă ține ceea ce pare a fi o călimară.

Îi pictează brațul stâng cu spirale lungi de sânge închegat, pe care le continuă pe stomac și până jos, pe piciorul stâng. Dain nu face nicio mișcare. După ce termină, bogganul face

un pas înapoi ca să-și admire opera înfiorătoare, după care face o plecăciune scurtă înaintea lui Eldred.

— De la Curtea Seelie, fi ai amurgului, înaintează și unge-l pe prințul tău, spune Val Moren.

Un băiat micuț, înveșmântat într-o robă care pare făcută din scoarță de mesteacăn, cu un păr răsculat în cele mai ciudate direcții, pășește până la podium. Pe spate are aripi mici, palide, verzui. Ungând cealaltă jumătate a trupului lui Dain, o pictează cu dungi groase de polen, galben ca untul.

— Din partea Zânelor sălbatice, a Făpturilor Sfioase, înaintează și unge-l pe prințul tău, spune Val Moren.

De data asta, iese în față un hob, îmbrăcat într-un costum elegant, cusut cu grijă. Aduce cu sine un bulgăre de noroi, cu care îl mânjește pe Prințul Dain în centrul pieptului, drept deasupra inimii.

Îl zăresc în sfârșit pe Cardan în mulțime, ținându-se nesigur pe picioare, cu un burduf cu vin în mână. Se pare că a reușit să se îmbete în ultimul hal. Dacă mă gândesc la dâra de vopsea argintie de pe fața lui și la mâna lui care mi-a alunecat pe șold, aș zice că era deja amețit când l-am întâlnit. Simt o imensă și răutăcioasă satisfacție văzând că nu e alături de familia regală în cel mai important moment pentru Curte din ultimele secole.

O să aibă o groază de probleme.

— Cine îl va înveșmânta? întreabă Val Moren și, pe rând, fiecare dintre surorile lui Dain și apoi mama lui îi aduc o tunică albă și pantaloni din piele, un guler din aur și ciubote din piele de ied. Arată ca un rege din basme, un rege care va domni cu înțelepciune și dreptate. Mi-l închipui pe Stafie cocoțat pe bârne și pe Gândac, cu masca lui, privindu-l amândoi cu mândrie. Și eu simt un dram din această mândrie, din moment ce am jurat să-l slujesc.

Dar nu pot uita cuvintele pe care mi le-a adresat: *Îmi aparții, Jude Duarte.*

Îmi ating mâna rănită de mânerul sabiei mele argintii, sabia făurită de tatăl meu. Începând cu noaptea asta, voi fi spionul Înaltului Rege și un membru adevărat al Curții sale. Îi voi minți pe dușmanii lui și, dacă nu va fi de ajuns, voi găsi o cale de a face lucruri și mai grave. Și dacă mă trădează, ei bine, atunci voi găsi o cale să înfrunt și situația asta.

Val Moren lovește puternic capătul toiagului de pământ și resimt vibrația până-n dinți.

— Și cine îl va încorona?

Pe chipul lui Eldred se citește mândria. Coroana lucește în mâinile sale noduroase, strălucind ca și când lumina soarelui ar emana din metalul însuși.

— Eu!

Gărzile își schimbă discret poziționarea, pregătindu-se, poate, să-l escorteze pe Eldred afară din palat. Sunt mai mulți cavaleri la marginea mulțimii decât erau atunci când a început ceremonia încoronării.

Înaltul Rege vorbește.

— Vino, Dain. Îngenunchează înaintea mea.

Prințul moștenitor se lasă într-un genunchi în fața tatălui său și a adunării.

Privirea îmi fuge la Taryn, care stă tot lângă Locke. Oriana îl ține pe Oak cu o mână protectoare și unul dintre locotenenții lui Madoc se apleacă să-i vorbească. Acesta îi face semn spre o ieșire, iar ea îi spune ceva lui Vivi și pornește înspre ușă. Taryn și Locke îi urmează. Scrâșnesc din dinți și încep să-mi fac loc prin mulțime, spre ei. Nu vreau să mă fac de rușine precum Cardan, să nu fiu unde trebuie.

Vocea lui Val Moren străpunge prin gândurile mele.

— Iar voi, Popor al regatului Elfhame, îl acceptați pe Prințul Dain drept Înaltul vostru Rege?

Strigătul se ridică din mulțime, din glasuri ciripitoare și aspre deopotrivă:

— Îl acceptăm!

Privirea îmi fuge la cavalerii care înconjoară podiumul. Într-o altă viață, aș fi fost una dintre ei. Însă, zăbovind acolo cu privirea, recunosc chipuri familiare. Cei mai buni comandanți ai lui Madoc. Războinici de o loialitate sălbatică.

Nu sunt îmbrăcați în uniforme lor obișnuite. Pe deasupra armurii strălucitoare, poartă livrea Casei Sălci. Poate că e doar o măsură de precauție din partea lui Madoc faptul că-i întrebuințează pe cei mai buni oameni ai lui. Dar și spioana pe care am ucis-o, cea cu mesajul batjocoritor, era tot a lui Madoc.

Iar Oriana, Oak și surorile mele au dispărut. Au fost escortați afară din deal de către unul dintre locotenenții lui Madoc, exact în momentul când paza s-a întărit în jurul podiumului.

Am un plan care să ne asigure viitorul.

Trebuie să-l găsesc pe Gândac. Și pe Stafie. Trebuie să le spun că ceva nu e în regulă.

Un strateg cu experiență așteaptă ocazia potrivită.

Îmi fac loc pe lângă un grup de trei goblini, un trol și unul din rândul Făpturilor Nemișcate. Un spriggan mârâie la mine, dar nu-i dau atenție. Se apropie finalul încoronării. Văd că pocalele și cănila sunt umplute din nou.

Sus, pe podium, Balekin și-a părăsit locul dintre ceilalți prinți și prințese. Preț de o clipă, mi se pare că mișcarea face parte din ceremonie – până când scoate o sabie lungă și subțire, pe care mi-o amintesc de la duelul oribil pe care l-a avut cu Cardan. Mă opresc în loc.

— Frate, îl mustră Prințul Dain.

— Eu nu te accept, spune Balekin. Am venit să te provoc la luptă pentru coroană.

Peste tot, în jurul podiumului, văd cum cavalerii își scot

săbiile. Însă nici Elowyn, nici Eldred, nici altcineva dintre ceilalți – nici Val Moren, nici Taniot, nici Rhyia – nu sunt înarmați. Numai Caelia scoate un pumnal din corsaj, deși arma e prea mică pentru a fi de vreun ajutor.

Aș vrea să-mi scot sabia, dar cei din jurul meu sunt prea înghesuți unul în altul.

— Balekin, spune Eldred cu severitate. Copile. Înalta Curte nu poate fi precum Curțile inferioare. Nu putem avea succese prin vărsare de sânge. Niciun duel purtat cu fratele tău nu mă va convinge să așez coroana pe creștetul tău nevrednic. Mulțumește-te cu alegerea mea. Nu te face de râs înaintea întregului Tărâm.

— Asta ar trebui să rămână numai între noi, îi spune Balekin lui Dain, fără a ține cont că tatăl său vorbise. Nu mai există niciun Înalt Monarh în clipa de față. Nu mai suntem decât noi doi și o coroană.

— Nu e nevoie să mă lupt cu tine, spune Dain, făcându-le semn cavalerilor adunați strâns în jurul podiumului, în așteptare de ordine.

Madoc se află printre ei, dar nu sunt suficient de aproape încât să vadă mai mult de atât.

— Și nu ești vrednic nici măcar de atâta atenție, adaugă el.

— Atunci să ai asta pe conștiință.

Balekin face doi pași și întinde brațul. Nici măcar nu se uită în direcția în care lovește, dar sabia străpunge gâtul lui Elowyn. Cineva zbiară, apoi zbiară toată lumea. Preț de o clipă, rana e doar o pată pe pielea ei, dar apoi sângele țâșnește ca un izvor. Se prăbușește în față, căzând în genunchi și-n mâini. Stofa aurie și gemele sclipitoare sunt înecate în stacojiu.

A fost un simplu zvâcnet al sabiei lui Balekin, un gest aproape nonșalant.

Eldred ridică numaidecât o mână. Cred că vrea să invoce aceeași magie care a făcut rădăcinile să crească, crengile tro-

nului să răsară și să se răsucescă. Dar acea putere a dispărut; a renunțat la ea odată cu renunțarea la coroană. În loc de asta, florile abia îmbobocite ale tronului se usucă și se ofilesc.

Cioara de pe umărul lui Val Moren își desface aripile și, cu un croncănit, își ia zborul înspre rădăcinile care atârnă din tavanul boltit al dealului.

— *Gărzi*, spune Dain pe un ton care pretinde supunere.

Însă niciunul dintre cavaleri nu înaintează pe podium. Ca un singur trup, întorc spatele familiei regale și își îndreaptă săbiile împotriva adunării. Lasă lucrurile să se desfășoare, îl lasă pe Balekin să-și ducă la îndeplinire lovitură.

Dar nu pot să cred că acesta e planul lui Madoc. Dain e prietenul lui. Dain a fost în campanie cu el. Dain îl va recompensa, odată ajuns Înalt Rege.

Mulțimea o ia din loc, târându-mă odată cu ea. Toată lumea se mișcă, se împinge înainte, departe de înfrorătoarea scenă. Îl zăresc pe regele cu părul de sare al Curții Termitelor, se străduiește să înainteze spre locul luptei, dar propriii lui cavaleri îi apar în cale, ținându-l la distanță. Familia mea a dispărut. Privesc în jur după Cardan, dar acesta s-a pierdut în mulțime.

Totul se petrece foarte repede. Caelia a fugit la Înaltul Rege. Ține în mână cuțitul mic, care abia dacă e suficient de lung încât să poată servi drept armă, dar ea îl strânge plină de curaj. Taniot se apleacă asupra trupului lui Elowyn și încearcă să oprească valul de sânge cu poala rochiei sale.

— Acum ce spui, tată? întreabă Balekin fioros. Frate?

Din umbră țâșnesc în zbor două săgeți, care se înfig în coasta lui Balekin. Acesta se împleticește în față. Stofa pieptarului său e sfâșiată, iar dedesubt se vede un luciu metalic. Armură. Mă uit printre grinzi, după Stafie.

Sunt agentă a prințului la fel de sigur cum e el. E de datoria mea să ajung la Dain. Mă împing iarăși înainte. În minte

îmi apare o viziune a viitorului, ca o poveste pe care mi-o spun mie însămi, o istorioară limpede, strălucitoare, care să contrasteze cu haosul din jur. Am să ajung cumva la prinț și am să-l apăr împotriva trădării lui Balekin, până când vor ajunge aici membrii loiali din garda lui. Voi fi eroină, fata care s-a pus între trădători și regele ei.

Madoc ajunge înaintea mea.

Preț de o clipă, mă cuprinde un sentiment de ușurare. Poate că loialitatea comandanților lui poate fi cumpărată, dar Madoc n-ar îndrăzni niciodată...

Atunci Madoc își înfinge sabia în pieptul lui Dain cu atâta forță, încât tăișul iese pe cealaltă parte. O trage în sus, prin cutia lui toracică, până la inimă.

Mă opresc și las mulțimea să se scurgă pe lângă mine. Sunt nemișcată ca piatra.

Zăresc un petec de os alb, de mușchi roșu și umed. Prințul Dain, care aproape că a devenit Înalt Rege, se prăbușește peste robele regale roșii, incrustate cu geme, iar sângele lui revarsat se pierde în grămada de pietre prețioase.

— Trădătorilor, șoptește Eldred, dar glasul lui e amplificat de spațiul înconjurător, iar cuvântul pare că reverberează în întreaga sală.

Madoc se oprește o clipă și-și încleștează fălcile, ca și când ar duce la îndeplinire un fel de datorie sumbră. Acum își poartă gluga roșie, cea pe care am văzut-o ieșindu-i din buzunar, pe care am studiat-o în vitrina ei. În noaptea aceasta o va umezi iarăși. Vor apărea noi contururi sângerii. Dar nu pot să cred că face asta la ordinele altcuiva.

Trebuie să se fi aliat cu Balekin, să fi îndrumat spionii lui Dain pe căi greșite. Să-și fi poziționat propriii comandanți, ca să izoleze familia regală de oricine i-ar fi sărit în ajutor. Să-l fi încurajat pe Balekin să organizeze o lovitură de stat în momentul în care nimeni nu s-ar fi așteptat. Și-a dat seama până

și de faptul că singura cale de a nu declanșa blestemul fatal al coroanei e să acționeze cât timp nu se află pe capul nimănui. Cunoscându-l atât de bine, sunt convinsă că el a pus la cale lovitura asta.

Madoc l-a trădat pe Eldred și Dain nu mai e, a dispărut, luând cu el toate speranțele și planurile mele.

Încoronările sunt ocazii în care multe lucruri se pot întâmpla.

Balekin pare nesuferit de încântat de sine.

— Dă-mi coroana.

Eldred dă drumul coroanei din mâini. Aceasta se rostogolește câțiva pași pe podea.

— Ia-o cu mâinile tale, dacă asta dorești.

Caelia scoate un vaiet îngrozitor. Rhyia se holbează îngrozită la mulțime. Val Moren e lângă Eldred și chipul său îngust, de poet, e palid. Înconjurat de cavaleri, podiumul e ca o scenă teribilă, pe care toți actorii sunt condamnați să-și joace rolurile până la același final sângeros.

Mâinile lui Madoc sunt înmănușate în roșu. Nu-mi pot lua ochii de la ele.

Balekin ridică Înalta Coroană. Frunzele aurii de stejar luscesc în lumina lumânărilor.

— Ai așteptat prea mult să-ți părăsești tronul, tată. Ai devenit slab. Le-ai permis unor trădători să conducă mici fiefuri, puterea Curților inferioare e lăsată fără stavile și Zânele sălbatice fac cum le convine. Dain ar fi fost la fel, un laș care s-ar fi ascuns în spatele intrigilor. Dar eu nu mă tem să vărs sânge.

Eldred nu răspunde. Nu face nicio mișcare, nici spre coroană, nici spre vreo armă. Pur și simplu așteaptă.

Balekin îi comandă unui cavaler să i-o aducă pe Taniot. O femeie glugă-roșie îmbrăcată în armură pășește pe podium pentru a pune mâna pe consoartă, care se împotrivește. Capul lui Taniot se agită înainte și-napoi și coarneau ei lungi și ne-

gre se înfig în umărul cavalerului glugă-roșie. Nu contează. Nimic din toate astea nu contează. Sunt prea mulți cavaleri. Încă doi pași înainte, iar zbaterile încetează.

Balekin se apropie de tatăl său.

— Declară-mă Înalt Rege și pune coroana pe capul meu, apoi vei putea pleca de aici, liber și nevătămat. Surorile mele vor fi protejate. Consoarta ta va rămâne în viață. Altfel, o voi uide pe Taniot. O voi uide aici, în fața tuturor, și toți vor ști că ai îngăduit acest lucru.

Îmi îndrept privirea către Madoc, dar el e pe trepte, vorbindu-i în șoaptă unuia dintre comandanții săi, un trol care a mâncat la masa noastră, care l-a tachinat pe Oak și l-a făcut să râdă. Și eu am râs atunci. Acum mâinile îmi tremură, întregul meu trup se cutremură.

— Balekin, prim născut, indiferent al cui sânge vei vărsa, nu vei conduce niciodată regatul Elfhame, spune Eldred. Nu ești vrednic de coroană.

Închid ochii și mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a adresat Oriana: *Nu e deloc ușor să fii iubită Înaltului Rege. Înseamnă să fii mereu manipulată.*

Taniot își înfruntă moartea cu demnitate. Așteaptă nemîșcată. Atitudinea ei e a unei persoane de viță nobilă, a unei persoane condamnate, de parcă deja ar fi trecut în lumea baladelor. Își împreunează degetele de la mâini. Rămâne tăcută, până în momentul în care unul dintre cavaleri – cavalerul glugă-roșie cu umărul rănit – o decapitează cu o singură lovitură, violentă, de sabie. Capul încornorat al lui Taniot se rostogolește câțiva pași și se lovește de trupul lui Dain.

Simt ceva umed pe față, ca un fel de ploaie.

Sunt multe Făpturi ale Văzduhului pe care le încântă crimele și multe altele care se bucură de spectacole sângeroase. Mulțimea pare cuprinsă de un fel de nebunie nerăbdătoare,

un fel de poftă pentru un măcel și mai mare. Mă tem că dorința lor va fi satisfăcută cu vârf și îndesat. Doi dintre cavaleri au pus mâna pe Eldred.

— Nu ți-o voi cere a doua oară, spune Balekin.

Dar Eldred izbucnește în râs. Încă râde în clipa în care Balekin îl străpunge. Nu se prăbușește precum ceilalți. În loc ca din rană să-i țâșnească sânge, în aer se revarsă un roi de molii roșii. Ies din el atât de iute, încât, după un moment, trupul Înaltului Rege a dispărut și au rămas numai aceste molii roșii, care se înalță formând un nor întins, un vârtej de aripi plătând.

Însă magia care le-a creat nu durează mult. Încep să cadă până când pe podium se așterne un covor ca de frunze brune. Lucru de neconceput, Înaltul Rege Eldred a murit.

Podiumul e plin de cadavre și de sânge. Val Moren s-a lăsat în genunchi.

— Surorile mele, spune Balekin, îndreptându-se înspre ele cu pași mari.

Aroganța din glasul lui s-a risipit în parte, înlocuită de o moliciune oribilă. Vorbește ca un bărbat răătăcit într-un coșmar înfiorător, din care refuză să se deștepte.

— Care dintre voi va accepta să mă încoroneze? Puneți coroana pe capul meu și veți trăi.

Îmi amintesc cum Madoc i-a spus mamei mele să nu fugă.

Caelia face un pas înainte, lăsând cuțitul să-i cadă din mână. Poartă un corsaj auriu și o fustă albastră, iar în părul ei despletit are o coroană de mure.

— Eu o voi face, spune ea. Ajunge. Te voi proclama Înalt Rege, cu toate că faptele tale îți vor păta veșnic domnia.

Niciodată e ca și cum ai spune „veșnic”, îmi amintesc eu și sunt cuprinsă de furie pentru faptul că-mi revin în minte tocmai cuvintele lui Cardan și tocmai în momentul ăsta. În parte, mă bucur că a cedat, în ciuda faptelor oribile ale lui Ba-

lekin, a ororii inevitabile a domniei sale. Măcar toate astea se apropie de sfârșit.

O săgeată pleacă din umbra dintre bârne – o săgeată care urmează o traiectorie cu totul diferită de cea a săgeții de dinainte. O nimerește în piept. Caelia face ochii mari și își duce mâinile tremurânde la inimă, ca și când rana ei ar fi un motiv de rușine, care trebuie ascuns. Apoi ochii i se rotesc în orbite și prințesa cade fără măcar un oftat. Balekin e cel care țipă de frustrare. Madoc le dă ordine oamenilor săi, arătând înspre tavan. O parte din cavaleri se desprind de ceilalți și pornesc iute, în grup strâns, în sus, pe scări. Câțiva gardieni se ridică în zbor, purtați de aripi palide, verzui, cu săbiile scoase.

A omorât-o. Stafia a omorât-o.

Mă împing orbește spre podium, trecând pe lângă un sluagh care strigă să curgă mai mult sânge. Nu știu ce-mi închipui că o să fac când o să ajung acolo.

Rhyia ridică pumnulul surorii sale și îl ține în mână tremurândă. Rochia ei albastră o face să arate ca o pasăre care a fost prinsă înainte să apuce să-și ia zborul. E singura prietenă adevărată a lui Vivi din Tărâm.

— Chiar ai de gând să mi te împotrivești, surioară? o întreabă Balekin. Nu ai nici sabie, nici armură. Haide, a trecut vremea pentru așa ceva.

— Chiar a trecut vremea, spune ea și-și înfinge cuțitul în propria beregată, împingând vârful drept sub ureche.

— Nu! strig eu, deși vocea mea se pierde în mulțime, se pierde și în strigătul lui Balekin.

Și atunci, pentru că nu mai suport să văd moarte, închid ochii. Îi țin închiși și în momentul în care ceva greoi și îmblănit își face loc pe lângă mine, Balekin începe să strige poruncind să-l găsească cineva pe Cardan, să i-l aducă pe Cardan, iar ochii mei se deschid numaidecât. Dar Cardan nu e de găsit. Dau cu ochii numai de trupul ghemuit al Rhyiei și de noi orori.

Arcași înaripați ochesc grămada de rădăcini printre care se ascundea Stafia. După o clipă, acesta cade în mulțime. Îmi țin respirația, de teamă că l-au nimerit. Dar Stafia se rostogolește, se ridică în picioare și țâșnește în sus, pe scări, cu gardienii pe urmele lui.

Nu are nicio șansă. Sunt prea mulți la număr și e prea mare înghesuială, nu are unde să fugă. Vreau să-l ajut, vreau să merg la el, dar sunt înconjurată. Nu pot face nimic. Nu pot salva pe nimeni.

Balekin se întoarce spre Poetul Curții și-l ațintește cu degetul.

— Tu mă vei încorona. Rostește cuvintele ceremoniale.

— Nu pot, spune Val Moren. Nu îți sunt rudă, nu sunt înrudit cu coroana.

— O vei face, spune Balekin.

— Da, Măria Ta, spune Poetul Curții cu un glas tremurând.

Recită poticnit o variantă prescurtată a ritualului și în întregul deal se lasă liniștea. Însă, când mulțimii i se cere să-l accepte pe Balekin drept noul ei Înalt Rege, nimeni nu vorbește. Coroana din frunze aurii de stejar e în mâinile lui Balekin, dar încă nu îi stă pe cap.

Balekin privește peste întreaga mulțime și cu toate că-mi dau seama că ochii lui nu se vor opri asupra mea, totuși tresar. Vocea lui răsună cu putere.

— Jurați-mi credință!

Nu îi jurăm. Monarhii nu-și pleacă genunchii. Nobilimea rămâne tăcută. Zănele sălbatice privesc și cântăresc situația. O zăresc pe Regina Annet a Curții Unseelie din capătul sudic al regatului, Curtea Moliilor. Aceasta le face semn curtenilor ei să părăsească sala. Își întoarce spatele cu o privire plină de dispreț.

— Sunteți sub jurământ față de Înaltul Rege, zbiară Balekin. Și acum eu sunt rege.

Balekin înalță coroana și și-o așază singur pe cap. Însă imediat după aceea urlă și și-o dă jos. Pe frunte i-a apărut o arsură, urma roșie a unei coroane.

— Nu jurăm regelui, ci coroanei, strigă cineva.

E Lordul Roiben, al Curții Termitelor. Și-a croit drum până în fața cavalerilor. Și cu toate că sunt mai mult de zece cavaleri între el și Balekin, Roiben nu pare foarte îngrijorat.

— Ai trei zile să ți-o pui pe cap, ucigașule de neam. Trei zile până când voi pleca de aici, fără jurământ, fără putere și neimpresionat. Și sunt convins că nu sunt singurul care va proceda astfel.

Cuvintele lui ajung la urechile tuturor și din loc în loc se aud râsete și șoapte. Sala e încă ocupată de o mulțime pestriță: Zâne Seelie sclipitoare și Zâne Unseelie înfiorătoare; Zânele sălbatice, care rareori își părăsesc colinele, râurile sau tumulii; goblini și cotoroaște; pixi și phooka. Au privit cum aproape întreaga familie regală a fost măcelărită într-o singură noapte. Mă întreb câtă violență va izvorî în continuare, dacă nu va fi niciun monarh care să-i țină la respect. Mă întreb cine va primi violența cu brațele deschise.

Spriții sclipesc în aer, care duhnește a sânge proaspăt vărsat. Realizez că festinele și petrecerile vor continua. Toate vor merge mai departe.

Însă nu sunt sigură că eu voi putea s-o fac.

Cartea a doua

*Alungă-ți din piept al tău vis muritor,
Vântul învie și frunzele bate,
Obrajii ni-s palizi sub plete lăsate,
Iar pieptul se-nfoaie sub ochi lucitori;
Brațele, buzele noastre se zbat;
Iar de vreunul privirea spre noi își îndreaptă,
Sărim între dânsul
Și-a mâinilor faptă,
Sărim între dânsul
Și-al inimii sfat.*

- William Butler Yeats,
„Ceata celor de sub coline”

* Traducere după „The Hosting of the Sidhe” (n.t.).

Capitolul 21

Sunt iarăși copil, ascuns sub masă, în timp ce petrecerea se-nvârtește în jurul meu.

Îmi duc mâna la inimă și îi simt zvâcnetul aprig. Nu pot gândi. Nu pot gândi. Nu pot gândi.

Rochia mea e pătată cu sânge, mici puncte care se afundă în cerul albastru.

Am crezut că moartea nu mă poate șoca, dar a fost atât de *multă*. Un exces penibil, ridicol. Minte mea revine întruna la coastele albe ale Prințului Dain, la sângele care a țâșnit din gâtul lui Elowyn și la refuzul neclintit al Înaltului Rege, care l-a respins pe Balekin până în clipa morții. La bietele Taniot, Caelia și Rhyia, care au fost nevoite să descopere pe rând faptul că era mai importantă coroana Tărâmului decât viețile lor.

Mă gândesc la Madoc, care în toți acești ani i-a fost alături lui Dain. E adevărat că Zânele nu pot minți fățiș, însă Madoc a mințit cu fiecare râset, cu fiecare bătaie prietenoasă pe spate, cu fiecare cupă de vin ciocnită. Madoc, care ne-a lăsat să ne dîchisim și mi-a dăruit o sabie frumoasă ca să o port în noaptea asta, ca și când chiar ar fi urmat să mergem la vreo petrecere distractivă.

Știam de ce e în stare, încerc să-mi spun în sinea mea. Am văzut sângele uscat de pe gluga lui roșie. Dacă mi-am îngăduit să uit, atunci prostia a fost a mea.

Măcar cavalerii mi-au condus familia deoparte înainte să fi început omorurile. Măcar niciunul dintre ceilalți nu a fost nevoit să privească, cu toate că, în afară de cazul în care s-au dus foarte departe, nu se poate să nu fi auzit țipetele. Măcar Oak nu va crește așa cum am crescut eu, având ca singur drept din naștere moartea.

Stau așa până când inima mea își încetinește iarăși bătăile. Trebuie să părăsesc dealul. Petrecerea asta va deveni tot mai sălbatică și, cum nu mai e niciun Înalt Rege pe tron, nimic nu-i va împiedica pe cheflii să se amuze cu orice distracție pe care ar putea-o născoci. Aș spune că nu e un moment prielnic să fii muritoare în locul ăsta.

Mă străduiesc să-mi amintesc planul sălii tronului, așa cum am văzut-o de deasupra, alături de Stafie. Mă străduiesc să-mi amintesc intrările în partea principală a castelului.

Dacă m-aș duce la unul dintre gardieni și l-aș convinge că fac parte din familia lui Madoc, poate că m-ar conduce la ceilalți. Dar nu vreau să plec. Nu vreau să-l văd pe Madoc acoperit cu sânge, așezat lângă Balekin. Nu vreau să mă prefac că cele întâmplate sunt altceva decât niște fapte terifiante. Nu vreau să-mi ascund scârba.

Mai e o ieșire. Aș putea să mă târăsc pe sub mese până la trepte și să le urc până la balconul de lângă sala de strategie a lui Madoc. Cred că de acolo voi putea să mă cațăr și să ajung în partea castelului în care sunt cele mai mari șanse să nu fie nimeni – în partea de unde se poate intra în tunelurile secrete. De acolo, aș putea să ies fără să mă tem de cavaleri sau de paznici sau de oricine altcineva. Adrenalina îmi face întregul trup să vibreze de dorința de mișcare, dar, deși simt că am reușit să încropesc un plan, îmi dau seama că încă nu e unul încheiat. Pot să ies din palat, dar apoi n-aș avea unde să mă duc.

O să găsești o soluție mai târziu, mă îndeamnă instinctul.

Bine, e suficientă o jumătate de plan.

În mâini și-n genunchi, fără să mă sinchisesc de rochie, de faptul că teaca sabiei mi se târăște pe podeaua din pământ tasat, de durerea din mână, încep să mă furișez. Deasupra mea aud muzică. Aud și alte sunete – trosnete, poate ale unor oase, un suspin, un geamăt. Nu le iau în seamă.

Apoi fața de masă se ridică și, până ca ochii să mi se adapteze la lumina strălucitoare a lumânărilor, o siluetă mascată mă înșfacă de braț. Nu am cum să-mi scot sabia, ghemuită cum sunt sub o masă, așa că întind mâna spre pumnalul ascuns în corset. Sunt pe punctul de a lovi, dar atunci recunosc acele ghete ridicole, cu vârfurile ascuțite.

Cardan. Singurul care îl poate încorona pe Balekin în mod legitim. Celălalt urmaș al neamului Sălcii rămas în viață. Cred că toată lumea din Tărâm îl caută și iată-l – umblă cu chipul ascuns sub o jumătate subțire de mască de vulpe argintie, se uită la mine și clipește, rătăcit într-o beție confuză și clătinându-se ușor pe picioare. Mai că-mi vine să râd de-a dreptul. Ce noroc că l-am găsit tocmai eu.

— Ești muritoare, mă anunță el. În cealaltă mână ține un pocal gol, aplecat neglijent, de parcă ar fi uitat că încă îl poartă după el. Nu ești în siguranță aici. Mai ales dacă umbli să înjunghii lumea în stânga și-n dreapta.

— *Eu* nu sunt în siguranță?

Lăsând la o parte absurditatea replicii lui, n-am idee de ce se poartă de parcă s-ar fi gândit vreodată măcar o clipă la siguranța mea, mai puțin atunci când a avut de gând să mi-o pună în pericol. Încerc să-mi spun că trebuie să fie în stare de șoc și că e îndurerat, fapt ce l-ar putea face să se poarte ciudat, dar mi-e greu să mă gândesc la el ca la o persoană căreia i-ar păsa de cineva atât de mult încât să-l îndurereze pierderea lui. În clipa de față, pare că nu-i pasă nici măcar de persoana lui.

— Treci aici înainte să te recunoască cineva, îl îndemn eu.

— Să mă joc de-a v-ați-ascunselea pe sub mese? Să îngenuchez în praf? Tipic speciei voastre, dar cu mult sub demnitatea mea.

Râde poticnit, ca și când s-ar aștepta să râd și eu.

Nu râd. Îmi încheștez pumnul și-l pocnesc în stomac, tocmai acolo unde știu că-l va durea. Cardan cade în genunchi. Pocalul se lovește de podea cu un zăngănit sec.

— Au! strigă el și-mi îngăduie să-l trag sub masă.

— O să scăpăm de aici fără să observe nimeni, îi spun eu.

Rămânem sub mese și ne croim drum până la treptele care duc spre nivelurile superioare ale palatului.

— Și nu-mi spune că e sub demnitatea ta să te târăști. Oricum, ești atât de beat, încât abia te ții pe picioare.

Îl aud pufnind.

— Dacă insiști, spune el.

E prea întuneric să-i văd expresia feței și, chiar dacă n-ar fi, poartă o mască.

Ne croim drum pe sub mese, în timp ce în sală răsună balade și cântece de beție, se aud țipete și șoapte, iar pașii ușori ai dansatorilor reverberează în jurul nostru precum ploaia. Inima îmi bate tare de la atâta vărsare de sânge, din cauza faptului că Cardan e atât de aproape, din cauză că l-am lovit fără să am de suportat consecințe. Ascult cu atenție cum se târâie în urma mea. În jur se simte numai miros de pământ tasat, de vin vărsat și de sânge. Simt că gândurile îmi zboară departe și că încep să tremur. Îmi mușc buza ca să mă pot concentra asupra durerii proaspete.

Nu trebuie să mă pierd cu firea. Nu acum, nu sub ochii lui Cardan.

Și nu acum, când în mintea mea se înfiripă un plan. Un plan care depinde de acest ultim prinz.

Privesc înapoi și văd că s-a oprit din înaintare. S-a așezat pe jos și își privește mâna. Își privește inelul.

— Mă disprețuia.

Vocea îi sună dezinvoltă, ca pentru o conversație ușoară. Ca și când ar fi uitat unde se află.

— Balekin? întreb eu, gândindu-mă la cele văzute la Conacul Scorburos.

— Tatăl meu, pufnește Cardan. Nu prea i-am cunoscut pe ceilalți, pe frații și pe surorile mele. Nu e haios? Prințul Dain – el n-a vrut să mă aibă la palat, așa că m-a silit să plec.

Aștept, nu știu ce să-i spun. Mă neliniștește faptul că-l văd așa, purtându-se de parcă ar fi posibil să aibă și el emoții.

După un moment, pare că-și revine. Ochii lui mă privesc fix și lucesc în întuneric.

— Și acum toți sunt morți. Din cauza lui Madoc. Onorabilul nostru general. N-ar fi trebuit să aibă încredere în el. Dar mama ta a descoperit acest lucru cu mult timp în urmă, nu-i așa?

Mijesc ochii.

— Tărăște-te.

Cardan își ridică un colț al gurii.

— Tu prima.

Trecem de la masă la masă, până când, în sfârșit, ajungem cât se poate de aproape de scări. Cardan ridică fața de masă și-mi întinde mâna, în maniera galantă a cuiva care ajută persoana cu care a avut o întâlnire romantică. Poate că ar spune că a făcut-o de dragul privitorilor, dar amândoi știm că o face în bătaie de joc. Mă ridic fără să-l ating.

Important e să părăsim sala înainte ca petrecerea să devină și mai sângeroasă, înainte ca vreo creatură răuvoitoare să decidă că aș fi o jucărie haioasă, iar Cardan să fie eviscerat de vreo zână care nu-și dorește să ajungă la putere niciun Înalt Rege.

Pornesc spre trepte, dar el mă oprește.

— Nu așa. Cavalerii tatălui tău te vor recunoaște.

— Nu pe mine mă caută, îi amintesc eu.

Cardan se încruntă, cu toate că masca îi ascunde în mare parte chipul. Totuși, îmi dau seama din încordarea buzelor lui.

— Dacă îți zăresc chipul, poate că vor acorda prea multă atenție persoanei cu care umbli.

E enervant, dar are dreptate.

— Dacă m-ar cunoaște câtuși de puțin, ar ști că n-aș putea umbla cu tine niciodată.

Ceea ce e ridicol, din moment ce chiar în clipa asta sunt lângă el, cu toate că replica mea mă face să mă simt mai bine. Oftând, îmi desfac cozile și îmi frec părul între palme până când ajunge să-mi atârne dezordonat peste față.

— Arăți... spune el, după care tace și clipește de câteva ori, aparent incapabil să-și termine fraza.

Bănuiesc că trucul ăsta cu părul a avut mai mult succes decât m-am așteptat.

— Așteaptă-mă un moment, spun eu și mă amestec în mulțime.

Nu-mi convine să-mi asum riscul ăsta, dar e mai sigur să-mi ascund fața decât s-o las descoperită. Zăresc o nixă purtând o mască neagră, din catifea, care mănâncă inima unei vrăbii micuțe din vârful unui bold lung. Mă furișez în spatele ei, tai benzile și apuc masca înainte să atingă pământul. Nixa se întoarce, căutând-o pe jos, dar eu deja am plecat. În curând, își va înceta căutările și se va înfrupta cu vreo altă delicatesă - cel puțin așa sper. În fond, e numai o amărâtă de mască.

Când mă întorc, Cardan trage iar vin la măsca și mă privește cu ochi arzători. N-am idee ce vede și nici măcar ce anume caută. Un fir subțire de lichid verde îi alunecă pe obraz. Întinde mâna după ulciorul greoi din argint, ca și când ar vrea să-și mai toarne o cană.

— Haide, îi spun eu, apucându-l de mâna băgată în mânășă.

Pornim spre treptele care duc afară din sală, moment în care trei cavaleri vin să ne taie calea.

— Căutați-vă distracția în altă parte, ne anunță unul dintre ei. Pe aici se ajunge la palat și accesul e interzis Zânelor de rând.

Lângă mine, îl simt pe Cardan cum se crispează, pentru că e un idiot și-l preocupă mai mult să nu i se spună zână de rând decât siguranța altora, chiar și când e vorba de siguranța lui, din păcate. Îl trag de braț.

— Vom face după cum ne este poruncit, îl asigur pe cavaler și încerc să-l iau pe Cardan deoparte, înainte să facă ceva ce am regreta amândoi.

Însă refuză să se clinească.

— Vă înșelați amarnic în privința noastră.

Gura. Gura. Gura.

— Înaltul Rege Balekin e prieten al Curții doamnei mele, spune Cardan cu limba lui argintie de sub masca argintie de vulpe.

Afișează un zâmbet discret, prietenos. Vorbește limba celor privilegiați, rostind cuvintele pe tonul său târăgănat, cu mișcări molatice ale brațelor, de parcă tot ce i-ar cădea sub ochi i-ar aparține. Până și când e beat, e convingător.

— Se prea poate să fi auzit de Regina Gliten din nord-vest, continuă el. Balekin a transmis un mesaj cu privire la prințul dispărut. Așteaptă răspuns.

— Bănuiesc că nu aveți nicio dovadă în acest sens, așa-i? întreabă unul dintre cavaleri.

— Firește că avem. Cardan întinde pumnul strâns și-l deschide, dezvăluind un inel regal sclipind în mijlocul palmei.

N-am idee când și l-a dat jos de pe deget, un mic truc abil de care nu știam că e în stare, cu atât mai puțin atunci când e amețit.

— Mi-a fost dat acest obiect ca să mă recunoașteți.

La văzul inelului, gardienii se dau înapoi.

Cu un zâmbet agasant, mult prea fermecător, Cardan mă apucă de braț și mă trage pe lângă ei. Cu toate că simt nevoia să scrâșnesc din dinți, îi îngădui să mă îndrume. Am ajuns pe scări, iar asta datorită lui.

— Și muritoarea? întreabă unul dintre paznici. Cardan se întoarce.

— A, ei bine, nu v-ați înșelat într-o *totul* în ceea ce mă privește. Am de gând să păstrez pentru mine însumi câteva dintre plăcerile petrecerii, spune el și toți rânjesc.

Abia mă pot abține să nu dau cu el de pământ, dar nu e loc de dubiu, se pricepe la vorbe. Potrivit regulilor extravagante care stăpânesc limbile Zânelor, tot ce a spus e adevărat, atât timp cât ești atent doar la cuvinte. Balekin e prietenul lui Madoc, iar eu fac parte din Curtea lui Madoc, dacă e să te uiți la mine cu ochii mijiti. Așa că eu sunt „doamna”. Și probabil că paznicii chiar *au auzit* de Regina Gliten; doar e îndeajuns de faimoasă. Sunt convinsă că Balekin *așteaptă* răspuns cu privire la prințul dispărut. Probabil că e disperat după vești. Și nimeni nu poate pretinde că inelul lui Cardan nu e un obiect după care e recunoscut.

Cât despre ceea ce vrea să păstreze de la petrecere, ar putea fi orice.

Cardan e isteț, dar nu e un soi plăcut de istețime. Și se apropie puțin cam mult de tendința mea de a minți ca să-mi convină. Totuși, suntem liberi. În spatele nostru, ceea ce ar fi trebuit să fie serbarea noului Înalt Rege continuă: zbieretele, ospățul, învârtirea în dansuri nesfârșite. Privesc înapoi o dată în timp ce urcăm, studiind marea de trupuri și de aripi, de ochi ca niște picături de cerneală și dinți ascuțiți.

Mă trece un fior.

Urcăm pe scări împreună. Îi îngădui în continuare strânsoarea posesivă cu care mă ține de braț, îndrumându-mă. Îl

las să deschidă ușile cu cheile lui. Îl las să facă ce vrea. Și apoi, odată ajunși în sala pustie de la etajul superior al palatului, mă răsucesc și-i pun vârful pumnalului sub bărbie.

— Jude? întreabă el, lipit de perete, pronunțându-mi numele cu grijă, ca și când s-ar strădui să nu se bâlbâie.

Nu cred că l-am mai auzit vreodată rostindu-mi cu adevărat numele.

— Te miri? întreb eu și un rânjete fioros mi se întinde pe chip.

Cel mai important băiat din Tărâmul Zânelor și dușmanul meu, ajuns în sfârșit în mâinile mele. Senzația e chiar mai grozavă decât mi-am închipuit.

— N-ar trebui, îl asigur.

Capitolul 22

Apăs vârful pumnalului pe pielea lui, ca să simtă înțepătura. Ochii lui negri se concentrează asupra mea cu o nouă intensitate.

— De ce? întreabă el.

Atât.

Rareori am mai avut un sentiment de triumf atât de viu. Trebuie să am grijă să nu mi se urce la cap, ca o băutură mai tare decât vinul.

— Pentru că norocul tău e jalnic, iar al meu e incredibil. Fă ce-ți spun și am să amân plăcerea de a-ți face rău.

— Ai de gând să mai verși puțin sânge regal în seara asta?

Se încruntă plin de dispreț și se mișcă, vrând să se elibereze de tăișul pumnalului. Mă mișc odată cu el, ținându-l în continuare în dreptul beregatei lui. Vorbește mai departe:

— Simți că ai fost exclusă de la măcel?

— Ești beat, spun eu.

— O, chiar așa, zice și își lasă capul pe spate, atingându-l de piatră, și închide ochii. Lumina torțelor din apropiere face ca părul lui să pară de bronz. Dar chiar îți închipui că-ți voi permite să mă plimbi înaintea generalului, ca și când aș fi vreun...

Apăs mai tare cuțitul. Cardan trage aer în piept și renunță să ducă fraza la capăt.

— Desigur, spune el după un moment, cu un râset plin de autoironie. Eram mort de beat în timp ce întreaga mea familie era omorâtă; e dificil să te cobori mai jos de atât.

— Nu mai vorbi, îi spun eu, alungând orice dram de compătimire, de care el n-a dat niciodată dovadă. Mișcă!

— Altfel ce? întreabă el, cu ochii încă închiși. Doar n-o să mă înjunghii.

— Când l-ai văzut ultima oară pe dragul tău prieten Valerian? îi șoptesc eu. Azi nu, în ciuda insultei pe care o reprezintă absența lui. Te-ai gândit la problema asta?

Deschide ochii. Arată de parcă l-aș fi deșteptat cu o palmă.

— M-am gândit. Unde e?

— Putrezește lângă grajdurile lui Madoc. L-am omorât și apoi l-am îngropat. Deci ia-mi amenințările în serios. Oricât de improbabil ar părea, ești cea mai importantă persoană din întregul Tărâm. Cine a pus mâna pe tine a pus mâna pe putere. Iar eu vreau putere.

— Se pare că, până la urmă, ai avut dreptate, zice și îmi cercetează chipul, fără a lăsa să i se citească ceva pe față. Se pare că nu cunoșteam nici cele mai mici rele de care ești în stare.

Încerc să nu-i arăt cât de mult mă neliniștește calmul lui. Îmi dă impresia că pumnalul din mâna mea, care ar trebui să-mi dea autoritate, nu e îndeajuns. Mă face să-mi doresc să-l rănesc numai ca să mă conving că poate fi și el speriat. Tocmai și-a pierdut întreaga familie; n-ar trebui să gândesc așa.

Dar nu pot să nu mă gândesc că va exploata orice semn de compătimire pe care i-l arăt, orice slăbiciune.

— E timpul să mergem, spun eu aspru. Du-te la prima ușă și deschide-o. După ce intrăm, vom merge la șifonier. Pe acolo ajungem într-un coridor.

— Bine, fie, spune el iritat, vrând să-mi dea la o parte cuțitul.

Îl țin nemișcat, astfel încât lama să-i taie pielea. Cardan înjură și-și bagă în gură un deget însângerat.

— Asta pentru ce-a fost?

— Pentru distracție, spun eu și apoi îndepărtez cuțitul de la gâtul lui, încet și deliberat.

Colțurile buzelor mi se ridică puțin, dar în rest îmi păstrez pe cât pot expresia ca o mască, una crudă și rece precum chipul care-mi apare iar și iar în coșmaruri. Abia când o fac îmi dau seama pe cine imit și al cui chip m-a înspăimântat într-atât încât să-mi doresc să mi-l însușesc.

Al lui.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât îmi vine rău.

— Binevoiești să-mi spui măcar unde mergem? Întreabă el în timp ce-l împing înainte cu mâna liberă.

— Nu. Acum mișcă.

Mârâitul din voce e doar în mintea mea.

În mod neașteptat, se supune și o pornește de-a lungul coridorului cu un mers legănat, înspre biroul pe care i-l arăt. Când ajungem la pasajul secret, se strecoară înăuntru aruncându-mi o singură privire de nepătruns. Poate că e mai beat decât am crezut.

Dar nu contează. Se va trezi în curând.

Primul lucru pe care-l fac când ajung la cuibul Curții Umbrelor e să-l leg pe Cardan de un scaun cu fâșii rupte din propria-mi rochie murdară. Apoi dau jos măștile amândurora. Îmi dă voie să o fac, urmărindu-mă cu o privire ciudată. Nu mai e nimeni aici și nu am idee când va veni cineva, dacă chiar va veni cineva.

Nu contează. Mă descurc și fără ei.

Doar am ajuns până aici. Când m-a găsit Cardan, mi-am dat seama că numai avându-l sub control voi putea să am o brumă de control asupra viitorului lumii mele.

Mă gândesc la toate jurămintele pe care le-am făcut înaintea lui Dain, inclusiv la cel pe care nu l-am rostit niciodată cu glas tare: *În loc să-mi fie teamă, voi deveni o persoană de temut*. Dacă Dain nu îmi va da putere, atunci o voi obține de una singură.

Pentru că nu am petrecut mult timp la Curtea Umbrelor, nu-i cunosc secretele. Mă plimb din încăpere în încăpere, făcând inventarul proviziilor pe care le am la dispoziție. Descopăr o cămară plină de otrăvuri, precum și de brânzeturi și cârnați; o cameră de antrenament cu podeaua acoperită cu rumeguș, cu pereții acoperiți cu arme și cu un nou manechin din lemn în centru, pe al cărui chip e pictat grosolan un rânjet enervant. Mă duc în încăperea din dos, unde găsesc patru culcușuri pe jos și câteva câni și haine împrăștiate lângă ele. Nu ating nimic, până când ajung într-o încăpere cu un birou și hărți. Biroul lui Dain, îndesat cu pergamente și tocuri și ceară pentru pecete.

Pentru o clipă, sunt copleșită de grozăvia celor întâmplate. Prințul Dain a dispărut pe vecie. Iar tatăl și surorile lui s-au dus odată cu el.

Mă întorc în încăperea principală și-l târăsc pe Cardan cu tot cu scaun până în biroul lui Dain, unde proptesc scaunul în dreptul ușii deschise, ca să pot sta cu ochii pe el. De pe perețele din camera de antrenamente, dau jos o arbaletă mică și câteva săgeți. Așezând arma lângă mine, cu arcul tras și pregătit, iau loc pe scaunul lui Dain și-mi las capul în mâini.

— Nu vrei să-mi spui unde suntem mai exact, din moment ce acum sunt legat bine, spre satisfacția ta?

Îmi vine să-l lovesc pe Cardan iar și iar, până când o să-i șterg aroganța de pe față. Dar dacă aș face-o, ar ști cât de mult mă sperie.

— Aici se întâlnesc spionii Prințului Dain, îl anunț eu, străduindu-mă să-mi alung frica.

Trebuie să mă concentrez. Cardan e un nimic, e un instrument, o monedă de schimb.

Mă privește cu o privire stranie, surprinsă.

— De unde știi asta? Ce te-a apucat de m-ai adus aici?

— Încerc să-mi dau seama ce trebuie făcut în continuare, spun cu o onestitate stânjenită.

— Și dacă se întoarce unul dintre spioni? întreabă el, trezindu-se din stupoarea lui destul cât să pară chiar îngrijorat. Te vor descoperi în bârlogul lor și...

Se oprește văzând rânjetul mulțumit de pe chipul meu și se scufundă într-o tăcere uluită. Sesizez momentul în care ajunge să-și dea seama că sunt una de-ale lor. Că locul meu e aici.

Cardan cade iar în amuțire.

În sfârșit. În sfârșit, l-am făcut să tresară.

Fac ceva ce n-aș fi îndrăznit în veci să fac înainte. Caut prin biroul Prințului Dain. Sunt mormane de scrisori. Liste. Bilete care n-au fost trimise nici de către, nici lui Dain, probabil furate. Alte scrieri așternute cu mâna lui – piese muzicale, ghicitori, proiecte de lege. Invitații oficiale. Scrisori neoficiale și inofensive, printre care și una de la Madoc. Nu știu exact ce anume caut. Mă uit peste toate cât de repede pot, căutând ceva, orice, care mi-ar putea oferi o explicație pentru faptul că a fost trădat.

Toată viața, am crescut cu ideea că Înaltul Rege și Prințul Dain sunt în mod incontestabil conducătorii noștri. Am crezut că Madoc le era într-un totuț loial; și eu le-am fost loială. Știam că Madoc e însetat de sânge. Probabil că știam că își dorea mai multe cuceriri, mai multe războaie, mai multe lupte. Dar am crezut că-și considera dorința de război ca o parte a rolului său de general, în timp ce o parte a rolului Înaltului Rege era să-l tempereze. Madoc vorbea despre onoare, despre obligații, despre datorie. Ne-a crescut pe mine și pe Taryn în spiritul acestora; mi s-a părut logic că va fi dispus să suporte alte neplăceri.

Nici măcar n-am crezut că Madoc îl *simpatizează* pe Balekin.

Îmi amintesc de mesagera moartă, ucisă de mine și de mesajul din pergament: OMORÂȚI PURTĂTORUL ACESTUI MESAJ. A fost vorba de un mic truc de inducere în eroare, me-

nit să-i țină ocupați pe spionii lui Dain, să ne facă să alergăm după propria coadă, în timp ce Balekin și Madoc și-au pus la cale atacul în singurul loc la care nimeni nu s-a gândit – chiar în câmp deschis.

— Știi? îl întreb pe Cardan. Știi ce avea de gând să facă Balekin? De aceea n-ai fost lângă ceilalți din familie?

Izbucnește într-un râs zgomotos.

— Dacă ar fi așa, de ce crezi că n-am fugit direct în brațele iubitoare ale lui Balekin?

— Zi-mi oricum, spun eu.

— N-am știut, spune el. Tu ai știut? Doar Madoc e tatăl tău. Scot o bucată lungă de ceară din biroul lui Dain, cu un capăt înnegrit.

— Ce importanță are ce spun eu? Ar putea fi o minciună.

— Zi-mi oricum, spune el și cască.

Chiar aș vrea să-l plesnesc.

— Nici eu n-am știut, recunosc eu, fără să mă uit la el.

În schimb, privesc fix mormanul de mesaje și urmele cerii moi, ca niște gravuri inverse. Și ar fi trebuit să știu.

Privirea îmi fuge la Cardan. Mă duc la el, mă ghemuiesc și mă apuc să-i scot inelul regal. El încearcă să-și smulgă mâna din strânsoarea mea, dar e legat în așa fel încât să nu poată. I-l trag de pe deget.

Nu-mi place deloc cum mă simt în preajma lui, nu-mi place panica irațională pe care o resimt când îi ating pielea.

— Nu fac decât să-ți împrumut inelul ăsta stupid, spun eu. Sigiliul se potrivește perfect în urma de pe scrisoare. Trebuie că toate inelele prinților și ale prințeselor sunt identice. Ceea ce înseamnă că sigiliul unuia arată cam la fel cu sigiliul altuia. Scot o coală nouă de hârtie și încep să scriu.

— Bănuiesc că n-aveți nimic de băut pe-aici, spune Cardan. Mă gândesc că cele ce vor urma nu vor fi deosebit de plăcute pentru mine și aș vrea să rămân beat ca să le fac față.

— Chiar ai impresia că-mi pasă dacă ți-e bine sau nu? mă răstesc eu.

Aud sunet de pași și mă ridic de la birou. Din încăperea principală se aude un zgomot de sticlă spartă. Îmi vâr inelul lui Cardan în corsaj, unde mi se așază greoi pe piele și o iau pe coridor. Gândacul a doborât un rând de borcane de pe raftul de cărți și a spart lemnul unui dulăpior. Podeaua de piatră e acoperită cu cioburi de sticlă și infuzii vărsate. Mătrăgună. Cimicifugă. Nemțișor. Stafia îl apucă de braț pe Gândac și-l trage departe de alte obiecte pe care le-ar putea sparge. În ciuda dărei de sânge care i se întinde pe picior și a rigidității mișcărilor sale. Stafia a luat parte la o luptă.

— Bună, spun eu.

Amândoi par surprinși să mă vadă. Sunt și mai surprinși când îl zăresc pe Prințul Cardan legat de un scaun în cadrul ușii de la încăperea cu hărți.

— Tu n-ar trebui să fii cu tatăl tău, să sărbătorești? spune Stafia cu ură.

— Bomba e încă afară, undeva, și amândoi aproape că și-au dat viețile ca să mă elibereze din carcera lui Balekin, numai ca să venim și să te găsim aici, cu zâmbetul pe buze.

— Nu! spun eu, refuzând să cedez teren. Gândiți-vă. Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple, dacă aș fi de partea lui Madoc, aș fi venit aici cu o suită de cavaleri. Ați fi fost ciuruiți de cum ați fi intrat pe ușă. În niciun caz n-aș fi venit singură, trăind după mine un prizonier pe care tatăl meu și-ar dori din cale afară să pună mâna.

— Liniștiți-vă, amândoi. Toți suntem dați peste cap, spune Gândacul, privind pagubele pe care le-a provocat. Clatină din cap și apoi își îndreaptă atenția înspre Cardan. Pornește spre el, studiind chipul prințului. Buzele negre ale Gândacului se deschid formând o grimasă cercetătoare. Când se întoarce iarăși spre mine, e limpede că l-am impresionat.

— Deși se pare că e cineva dintre noi care nu și-a pierdut capul.

— Bună, spune Cardan, înălțând din sprâncene și privindu-l pe Gândac ca și când ar sta împreună la un ceai.

Hainele lui Cardan sunt șifonate, de la târâtul pe sub mese sau de la faptul că a fost capturat și legat, iar coada lui infamă se întrezărește de sub bumbacul alb al cămășii. E subțire, aproape lipsită de păr și în capăt are un smoc de blană neagră. Sub ochii mei, coada se unduiește în stânga și-n dreapta, demascându-i calmul aparent și spunând propria poveste despre nesiguranță și teamă.

Îmi dau seama de ce o ține ascunsă.

— Ar trebui să-l omorâm, spune Stafia, umblând de colo-colo pe coridor, cu părul lui castaniu deschis atârându-i pe frunte. E singurul membru al familiei regale care-l mai poate încorona pe Balekin. Fără Cardan, tronul va fi pierdut pe vecie, iar astfel îl vom fi răzbunat pe Dain.

Cardan inspiră scurt și apoi expiră încet.

— Aș prefera să rămân în viață.

— Nu-l mai slujim pe Dain, îi amintește Gândacul Stafiei, iar nările nasului său verde, ca un cuțit, freamătă. Dain e mort și nu-l mai interesează tronurile sau coroanele. I-l vindem pe prinț lui Balekin, luăm tot ce ne dă în schimb și plecăm. Mergem la Curțile inferioare sau printre cei liberi din Tărâmul Zânelor. E loc pentru distracție și aur. Ai putea să vii cu noi, Jude. Dacă vrei.

Oferta mă tentează. Să termin cu toate. Să fug. Să o iau de la capăt într-un loc unde nimeni nu mă știe, în afară de Stafie și de Gândac.

— Nu vreau banii lui Balekin, spune Stafia și scuipă pe jos. Pe lângă asta, băiatul prinț nu ne e de niciun folos. E prea tânăr, prea slab. Dacă nu pentru Dain, atunci hai să-l omorâm pentru întregul Tărâm.

— Prea tânăr, prea slab, prea meschin, adaug eu.

— Stați, spune Cardan.

Mi l-am închipuit de multe ori înspăimântat, însă realitatea depășește acele închipuri. Văzând cât de iute respiră, cum se zbate să se elibereze din nodurile mele legate cu grijă, simt o mare încântare.

— Stați! Aș putea să vă spun ce știu, tot ce știu, orice despre Balekin, orice vreți. Dacă vreți bani și bogății, aș putea să vi le aduc. Știu cum se ajunge la vistieria lui. Am cele zece chei de la cele zece lacăte din palatul lui. V-aș putea fi de folos.

Numai în visele mele s-a purtat vreodată Cardan așa. Mi-logindu-se. Jalnic. Neputincios.

— Ce ai știut despre planul fratelui tău? îl întreabă Sta-fia, desprinzându-se de perete și ducându-se șchiopătând la Cardan.

Acesta clatină din cap.

— Numai că Balekin îl detesta pe Dain. Și eu l-am detestat. Era abject. Nu știam că reușise să-l convingă și pe Madoc de acest lucru.

— Cum adică abject? întreb eu indignată, în ciuda ranei de la mână, încă nevindecată; moartea lui Dain a spălat resentimentele pe care i le purtam.

Cardan se uită la mine cu o privire de nedescifrat.

— Dain și-a otrăvit propriul copil, încă din pântecul mamei sale. S-a ținut de capul tatălui nostru până când acesta n-a mai avut încredere decât în el. Întreabă-i – sunt sigur că spionii lui știu cum a reușit Dain să-l facă pe Eldred să creadă că Elowyn complota împotriva lui, să-l convingă că Balekin e un neisprăvit. Dain a pus la cale alungarea mea din palat, încât a trebuit să mă primească fratele meu mai mare, căci altfel aș fi rămas fără niciun cămin la Curte. L-a convins până și să se retragă după ce i-a otrăvit vinul, ca Eldred să devină obosit și să se îmbolnăvească – blestemul coroanei nu interzice asemenea lucruri.

— Nu poate fi adevărat.

Îmi amintesc de Liriope, de scrisoare, de faptul că Balekin căuta dovezi care să arate cine anume obținuse otrava. Dar nu se poate ca Eldred să fi fost otrăvit cu ciuperci cuc.

— Întreabă-ți prietenii, spune Cardan, făcând semn înspre Gândac și Stafie. Unul dintre ei a introdus otrava care a ucis copilul și pe mama lui.

Scutur din cap, dar Stafia își ferește privirea.

— De ce ar face Dain așa ceva?

— Pentru că o lăsase grea pe consoarta lui Eldred și se temea că acesta ar fi aflat și ar fi ales pe altcineva să-i fie moștenitor.

Cardan pare încântat de sine pentru faptul că m-a luat prin surprindere – că ne-a luat pe *noi* prin surprindere, judecând după expresia de pe chipurile Gândacului și al Stafiei. Nu-mi place cum se uită la el acum, de parcă totuși ar putea fi valoros.

— Nici măcar Regelui Tărâmului Zânelor nu-i convine să se gândească că fiul lui i-a luat locul în patul iubitei.

N-ar trebui să mă mire faptul că Curtea Tărâmului e coruptă și cam scârboasă. Știam asta, așa cum știam și că Madoc e în stare să le facă lucruri oribile celor la care ține. Așa cum știam și că Dain n-a fost niciodată o persoană bună. M-a silit să-mi înjunghii propria mână, să o străpung cu totul. M-a luat în slujba sa pentru că îi eram utilă, nimic mai mult.

Tărâmul Zânelor o fi frumos, dar frumusețea lui e ca leșul unui cerb auriu, sub pielea căruia mișună viermi, care sunt gata să scoată capul în orice clipă.

Mi-e rău de la mirosul de sânge. Îl simt impregnat în rochia mea, sub unghii, în nas. Cum aș putea să devin mai rea decât cei Făpturile Văzduhului?

Să-l vindem pe prinț lui Balekin. Întorc pe toate părțile ideea în minte. Balekin mi-ar fi dator. M-ar face membră a Curții, așa cum mi-am dorit. Mi-ar da orice i-aș cere, tot ce mi-a oferit Dain, ba chiar mai mult: pământ, titlul de cavaler, un

punct al iubirii pe frunte, astfel încât toți cei care m-ar privi s-ar îmbolnăvi de dorință, o sabie care urzește farmece cu fiecare lovitură.

Și totuși, nimic din toate astea nu-mi mai pare valoros. Nimic din toate astea nu conferă cu adevărat putere. Puterea adevărată nu-ți e oferită. Puterea adevărată nu-ți poate fi luată.

Mă gândesc cum va fi să trăiesc sub Balekin ca Înalt Rege, cum va fi când Cercul Mierlelor va devora toate celelalte cercuri de influență. Mă gândesc la slugile sale înfometate, la faptul că l-a încurajat pe Cardan să o omoare pe una dintre ele ca să exerseze, la faptul că a ordonat să fie biciuit, declarându-și în același timp iubirea față de familia sa.

Nu, nu cred că aş putea să-i slujesc lui Balekin.

— Prințul Cardan e prizonierul *meu*, le amintesc, pășind încolo și-ncoace.

Nu mă pricep la multe și mă pricep la spionaj numai de puțină vreme. Nu sunt pregătită să renunț la avantajul ăsta.

— Am dreptul să hotărâsc ce se va întâmpla cu el.

Gândacul și Stafia schimbă priviri între ei.

— În afară de cazul în care vreți să ne luptăm, spun eu, pentru că nu sunt prietenii mei și trebuie să țină minte acest lucru. Dar eu am acces la Madoc. Am acces la Balekin. Eu am cele mai mari șanse să fac o înțelegere.

— Jude, încearcă Cardan să mă prevină din scaun, dar refuz să fiu prevenită, mai ales de către el.

Urmează un moment încordat, dar apoi Gândacul surâde larg.

— Nu, fătucă, nu ne luptăm. Dacă ai un plan, eu mă bucur. Nu sunt cine știe ce strateg, în afara situațiilor în care trebuie extrasă vreo gemă dintr-un suport sofisticat. Tu l-ai răpit pe băiatul prinț. E jocul tău, dacă simți că o să poți să-l câștigi.

Stafia se încruntă, dar nu-l contrazice.

Ceea ce trebuie să fac e să pun cap la cap piesele din puzzle.

Nu pricep un lucru – de ce îl ajută Madoc pe Balekin? Balekin e nemilos și imprevizibil, două trăsături nepotrivite pentru un monarh. Chiar dacă Madoc ar crede că Balekin îi va oferi războaiele pe care și le dorește, probabil că ar fi putut să le obțină și pe altă cale.

Îmi amintesc de scrisoarea pe care am găsit-o pe biroul lui Balekin, cea a mamei Nicasiei: *Cunosc originea ciupercilor cuc care te interesează*. De ce ar fi vrut Balekin să obțină dovezi că Dain a pus la cale asasinarea lui Liriope, după atâta amar de timp? Și dacă a avut aceste dovezi, de ce nu le-a prezentat lui Eldred? Dacă nu cumva chiar i le-a *prezentat*, numai că Eldred nu l-a crezut. Sau nu i-a păsat. Sau... poate că dovada se referea la altcineva.

— Când a fost otrăvită Liriope? întreb eu.

— Acum șapte ani, în luna furtunilor, spune Stafia îndoindu-și discret buzele. Dain mi-a spus că-i fusese comunicată o prevestire cu privire la copil. Are importanță sau ești doar curioasă?

— Ce spunea prevestirea? întreb eu.

Stafia clatină din cap, ca și când n-ar vrea să-și amintească, însă răspunde.

— Că dacă băiatul s-ar fi născut, Dain n-ar fi mai fi ajuns rege.

Ce profetie tipică Zânelor – oferă un avertisment referitor la ceea ce vei pierde, dar nu-ți promite nimic. Băiatul e mort, dar Prințul Dain nu va mai fi rege niciodată.

Sper ca eu să nu fiu atât de nechibzuită încât să-mi bazez strategiile pe niște cimilituri.

— Așadar, e adevărat, spune Gândacul încet. Tu ai ucis-o.

Încruntarea Stafiei se adâncește. Până în acest moment, nu mi-a trecut prin minte că poate n-au știut unul de misiunile celuilalt.

Amândoi par stânjeniți. Mă întreb dacă Gândacul ar fi fost în stare s-o facă. Mă întreb ce semnificație are faptul că a fă-

cut-o Stafia. Când mă uit la el acum, nu știu ce am înaintea ochilor.

— Mă duc acasă, spun eu. Am să mă prefac că m-am rătăcit la festivitatea încoronării. Ar trebui să pot afla cât valorează Cardan pentru ei. Am să revin mâine și am să vă povestesc detaliile amândurora și Bombei, dacă va fi aici. Dați-mi o zi ca să văd ce pot face și promiteți-mi că nu veți lua nicio decizie până atunci.

— Dacă Bomba are mai multă minte decât noi, atunci deja s-a dat la fund.

Gândacul arată spre un dulap. Fără niciun cuvânt, Stafia se duce și scoate o sticlă, așezând-o pe masa de lemn ros.

— Cum putem ști că nu ne vei trăda? Chiar dacă acum ești convinsă că ești de partea noastră, poate că te vei întoarce la fortăreața aia a lui Madoc și te vei răzgândi.

Îi privesc cercetător pe Gândac și pe Stafie.

— Va trebui să-l las pe Cardan în grija voastră, ceea ce înseamnă că am încredere în voi. Vă promit că n-am să vă trădez, iar voi îmi promiteți că prințul va fi aici când mă voi întoarce.

Cardan pare ușurat la gândul că soarta îi e amânată, orice ar fi să se întâmple mai departe. Sau poate că e ușurat numai datorită prezenței sticlei.

— Ai putea ajunge să tragi sforile puterii, spune Stafia. E un gând tentant. Ai putea să-l faci pe Balekin să-i fie și mai îndatorat tatălui tău.

— Nu e tatăl meu, spun eu răspicat. Iar dacă am să mă hotărâsc să mă dau de partea lui Madoc, ei bine, câtă vreme vă primiți răsplata, n-o să fie nicio problemă, nu?

— Așa o fi, spune Stafia cu încăpățănare. Dar dacă te întorci aici cu Madoc sau cu oricine altcineva, îl ucidem pe Cardan. Și apoi te ucidem și pe tine. Pricepi?

Dau din cap. Dacă n-aș fi avut vraja de la Dain, ar fi putut să mă silească. Bineînțeles, nu știu dacă vraja Prințului Dain

a continuat să-și facă efectul după moartea lui și mi-e teamă să aflu.

— Iar dacă ne lași să așteptăm mai mult decât ziua pe care ne-o ceri, o să-l omorâm și recuperăm ce putem, spune Stafia mai departe. Prizonierii sunt ca prunele gogonețe. În cele din urmă, se strică. O zi și o noapte. Să nu întârzii.

Cardan tresare și încearcă să-mi atragă privirea, dar îl ignor.

— Sunt de acord, spun eu, pentru că nu sunt proastă. În momentul de față, niciunul dintre noi nu prea e dispus să aibă multă încredere în ceilalți. Numai să-mi jurați că-l voi găsi teafăr pe Cardan aici și am să mă întorc mâine, singură.

Și pentru că nici ei nu sunt proști, îmi jură.

Capitolul 22

Nu știu ce mă aștept să găsesc când am să ajung acasă. E un drum lung prin pădure până acasă, dar e și mai lung, pentru că ocolesc de departe taberele Făpturilor Văzduhului adunate aici pentru încoronare. Rochia mea e murdară și cu tivul sfâșiat, iar picioarele îmi sunt reci și mă dor. Când ajung, moșia lui Madoc arată ca întotdeauna, familiară ca pașii mei.

Mă gândesc la toate celelalte rochii care atârnă în debara mea, așteptând să fie îmbrăcate și la papucii care așteaptă să fie încălțați pentru dans. Mă gândesc la viitorul pe care l-am așteptat și la cel care se întinde înaintea mea ca un hău.

În sala mare, observ că sunt prezenți mai mulți cavaleri decât sunt obișnuită să fie. Aceștia intră și ies întruna din salonul lui Madoc. Servitorii aleargă încolo și-ncoace, ducând ulcioare și călimări și hărți. Doar câțiva dintre ei îmi aruncă o privire.

Se aude un țipăt din celălalt capăt al sălii. Vivienne. Ea și Oriana sunt în salon. Vivi aleargă spre mine și mă cuprinde în brațe.

— Aveam de gând să-l omor, spune ea. Aveam de gând să-l omor dacă pățeai ceva din cauza planului lui nenorocit.

Realizez că eu n-am făcut nicio mișcare. Ridic o mână ca să-i ating părul, îmi las degetele să se furișeze în sus, până la umărul ei.

— Sunt bine, spun eu. M-am pierdut în mulțime, atâta tot. Sunt bine. Totul e bine.

Evident, nimic nu e câtuși de puțin bine. Dar nimeni nu încearcă să mă contrazică.

— Unde sunt ceilalți?

— Oak e în pat, spune Oriana. Și Taryn așteaptă la intrarea în biroul lui Madoc. Vine și ea imediat.

Privirea lui Vivi se schimbă auzind aceste cuvinte, însă nu știu cum s-o interpretez.

Urc scările până în camera mea, unde îmi curăț chipul de machiaj și picioarele de noroi. Vivi vine după mine și se așază pe un scăunel. Ochii ei de pisică capătă o culoare aurie, strălucitoare, în lumina soarelui care se revarsă în camera din-spre balcon. Nu spune nimic în timp ce-mi pieptăn părul, ca să-l descâlcesc. Mă îmbrac în culori închise, într-o tunică albastru-închis, cu guler înalt și mâneci strâmte, încălț ghetete negre, lucioase, și-mi acopăr mâinile cu alte mănuși. Îmi leg la brâu sabia Piarză-Noapte cu o curea mai groasă și vâr pe ascuns în buzunar inelul cu sigiliul regal.

E atât de straniu să fiu iarăși în camera mea, cu animalele mele de pluș și cărțile și colecția mea de otrăvuri. Având pe noptieră exemplarul lui Cardan din *Alice în Țara Minunilor* și *Alice în Țara Oglinzilor*. Mă cuprinde un nou val de panică. Trebuie să găsesc o cale de a profita de pe urma faptului că l-am capturat pe prințul dispărut al Tărâmului. Aici, în locuința în care am copilărit, îmi vine să râd de îndrăzneala mea. Cine mă cred?

— Ce ai pățit la gât? întreabă Vivi, încruntându-se la mine. Și ce-i cu mâna ta stângă?

Am uitat cu câtă grijă mi-am ascuns rănille astea înainte.

— Nu sunt importante, nu acum, după ce s-au întâmplat atâtea. De ce a făcut-o?

— Adică de ce l-a ajutat Madoc pe Balekin? întreabă ea, vorbind acum în șoaptă. Nu știu. Probleme politice. Nu-i pasă de morți. Nu-i pasă că din vina lui a murit Prințesa Rhyia. Nu-i pasă, Jude. Nu i-a păsat niciodată. De aceea e un monstru.

— Nu se poate ca Madoc chiar să-și dorească ca Balekin să conducă regatul, spun eu.

Balekin ar influența secole de-a rândul modul în care Tărâmul va interacționa cu lumea muritorilor, ar decide cât sânge va fi vărsat și al cui. Întregul Tărâm ar deveni asemenea Conacului Scorburos.

Atunci aud vocea lui Taryn înălțându-se în casa scărilor.

— Locke e cu Madoc de-o veșnicie. Nu știe unde se ascunde Cardan.

Vivi înlemnește, studiindu-mi chipul.

— Jude... spune ea. Vocea îi e mai mult o șoaptă.

— Madoc probabil că încearcă să-l sperie puțin, nimic mai mult, spune Oriana. Știi bine că nu e încântat că trebuie să organizeze o nuntă în mijlocul tuturor acestor tulburări.

Înainte ca Vivi să apuce să zică ceva, înainte să mă poată opri, am ajuns în capul scărilor.

Îmi amintesc ce mi-a spus Locke după ce am luptat în turneu și l-am scos din sărite pe Cardan: *Ești ca o poveste care încă nu s-a desfășurat. Vreau să văd ce vei face. Vreau să fac parte din desfășurarea poveștii.* Când a spus că vrea să vadă ce voi face, s-a referit la ce s-ar întâmpla dacă mi-ar frânge inima?

Dacă nu reușesc să găsesc vreo poveste bună, inventez una.

Îmi răsună în cap cuvintele pe care mi le-a spus Cardan când l-am întrebat dacă are impresia că nu-l merit pe Locke. *O, nu,* a spus el rânjind. *Vă potriviți de minune. Și la încoronare: E timpul să facem schimb de parteneri. Vai, ți-am furat replica?*

Știa. Trebuie să se fi amuzat pe cinste. Grozav trebuie să se fi amuzat cu toții.

— Deci așa zice că acum știu cine e iubitul tău, îi strig surorii mele gemene.

Taryn își ridică ochii și se albește la față. Cobor treptele încet, cu grijă.

Mă întreb dacă atunci când Locke râdea cu prietenii lui, râdea și ea cu ei.

Toate privirile ciudate, încordarea din glasul ei atunci când vorbeam despre Locke, preocuparea ei pentru ceea ce am făcut eu și Locke în grajduri, pentru ceea ce am făcut la conacul lui – acum toate au sens, un sens oribil. Simt tăișul ascuțit al trădării.

Scot sabia Piarză-Noapte.

— Te provoc, îi spun lui Taryn. La duel. Pentru onoarea mea, care a fost amarnic trădată.

Taryn face ochii mari.

— Am vrut să-ți zic, spune ea. De atâtea ori am încercat să-ți spun, dar pur și simplu n-am reușit. Locke a spus că dacă voi îndura, va fi un test al iubirii mele.

Îmi amintesc cuvintele lui de la petrecere: *Mă iubești atât de mult încât să renunți la mine? Nu e asta un test al iubirii?*

Se pare că ea a trecut testul, iar eu l-am picat.

— Deci ți-a cerut mâna, îi spun. În timp ce familia regală era măcelărită. Cât de romantic.

Oriana scoate un mic icnet uluit, probabil de teamă că Madoc m-a auzit, de teamă că nu ar fi de acord cu descrierea mea. Și Taryn arată puțin cam palidă. Bănuiesc că din moment ce niciunul dintre ei nu a văzut, de fapt, cele întâmplare, li s-ar fi putut spune aproape orice. Nu e nevoie să minți ca să înșeli.

Mâna mi se încleștează pe mânerul sabiei.

— Ce a spus Cardan să te facă să plângi în ziua în care ne-am întors din lumea muritorilor?

Țin minte cum mi-am îndesat mâinile în pieptarul lui din catifea, cum s-a izbit cu spatele de copac când l-am îmbrâncit. Și cum, mai târziu, Taryn a negat că asta ar fi avut de-a face cu mine. Țin minte că a refuzat să-mi spună cu ce avusese a face, de fapt.

Preț de câteva clipe, nu răspunde. Privindu-i chipul, îmi dau seama că nu vrea să-mi spună adevărul.

— Ți-a vorbit despre chestia asta, așa-i? Știa. Toți știau.

Îmi amintesc când Nicasia stătea la masa lui Locke și un moment parcă s-a decis să mă trateze ca pe o confidentă. *Strică lucrurile. Asta-i place. Să strice lucrurile.*

Credeam că se referea la Cardan.

— A spus că din cauza mea ne-a împroșcat mâncarea cu pământ, spune Taryn șoptit. Locke i-a păcălit și i-a făcut să creadă că tu i l-ai furat Nicasiei. Așa că pe tine te pedepseau. Cardan a spus că sufereai în locul meu și că dacă ai fi știut motivul, ai fi renunțat, dar n-am putut să-ți spun.

O vreme, nu fac decât să mă străduiesc să-i înțeleg cuvintele. Apoi azvârl sabia pe jos, între noi. Zăngănește de podea.

— Ridic-o, îi spun eu.

Taryn scutură din cap.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Ești sigură?

Ajung lângă ea, față în față cu ea, enervant de aproape. Simt cât de mult îi vine să mă apuce de umeri și să mă îmbrâncească. Trebuie să fi suferit cumplit pentru că l-am sărutat pe Locke, că am dormit în patul lui.

— Eu cred că vrei. Cred că ai vrea nespus să mă lovești. Și te asigur că eu vreau să te lovesc.

Sus, pe peretele de deasupra șemineului, e atârnată o sabie, sub un stindard de mătase purtând stema lui Madoc, luna întoarsă. Mă urc pe un scaun din apropiere, pun piciorul pe polița căminului și o dau jos din cuiul ei. E bună.

Sar jos și pornesc spre ea, ațintind vârful sabiei spre inima ei.

— N-am exercițiu, spune ea.

— Eu am, îi spun, în timp ce parcurg distanța dintre noi. Dar tu vei folosi sabia mai bună și îți permit să dai prima lovitură. E cinstit, mai mult decât cinstit.

Taryn mă privește un lung moment, apoi ridică sabia Piarză-Noapte. Face câțiva pași înapoi și o scoate din teacă.

În cealaltă parte a încăperii, Oriana sare în picioare cu gura căscată. Însă nu vine spre noi. Nu ne oprește.

Sunt atâtea lucruri destrămate pe care nu știu să le adun la loc. Dar să mă lupt știu.

— Nu fiți proaste! strigă Vivi din balcon.

Nu pot să-i acord multă atenție. Mă concentrez asupra lui Taryn, care se pune în mișcare. Madoc ne-a învățat pe amândouă și ne-a învățat bine.

Lovește.

Parez lovitura și săbiile noastre se încleștează. Clinchetul metalului reverberează în încăperea ca un sunet de clopot.

— A fost distractiv să mă înșeli? Ți-a plăcut sentimentul că mă aveai la mână? Ți-a plăcut că flirta cu mine și mă săruta, făgăduindu-ți în același timp că te va lua de soție?

— Nu!

Parează primele mele atacuri cu ceva efort, dar mușchii ei au reținut tehnica. Își dezvăluie dinții.

— A fost oribil, dar eu nu sunt ca tine. Eu vreau să-mi găsesc locul aici. Dacă îi sfidez, nu fac decât să complic lucrurile. Nu mi-ai cerut părerea înainte să te împotrivești Prințului Cardan – poate că din cauza mea a început să ne chinuie, dar a continuat din cauza ta. Nu ți-a păsat câtuși de puțin de ce vei aduce pe capetele noastre, ale amândurora. A trebuit să-i demonstrez lui Locke că nu sunt ca tine.

Câțiva dintre servitori s-au adunat ca să ne urmărească.

Îi ignor, ignor oboseala din brațele mele, cu care am săpat un mormânt cu numai o noapte înainte, ignor durerea rănii din palmă. Sabia mea sfâșie fusta lui Taryn și aproape că-i ajunge la piele. Face ochii mari și se dă înapoi.

Schimbăm o serie de lovituri rapide. Taryn răsuflă mai greu, nu e obișnuită cu asemenea efort, dar nici nu dă înapoi.

Îmi ciocnesc sabia de sabia ei și nu-i las timp decât să se apere.

— Deci a fost vorba de *răzbunare*?

Obișnuiam să ne duelăm când eram mai mici, cu bețe pentru antrenament. Și de atunci s-a mai întâmplat să ne mai întrecem la trasul de păr, la țipat și la evitarea celeilalte – dar niciodată nu ne-am mai luptat așa, niciodată cu oțel adevărat.

— Taryn! Jude! țipă Vivi, pornind spre scara în spirală. Opriți-vă, altfel vă opresc eu.

— Îi urăști pe cei din Tărâmul Zânelor! țipă Taryn, iar ochii îi sticlesc în clipa în care învârte sabia într-un atac elegant. Niciodată nu ți-a păsat de Locke. N-a fost decât încă un lucru pe care să i-l răpești lui Cardan.

Replica ei mă derutează într-atât, încât reușește să-mi treacă de gardă. Tăișul mă atinge scurt într-o parte, dar mă feresc printr-o piruetă.

Nu se oprește.

— Crezi că sunt slabă.

— Chiar ești slabă, îi spun. Ești slabă și jalnică și...

— Sunt o oglindă, strigă ea. Sunt oglinda în care refuzi să te privești.

Dau să atac din nou, lovind cu toată puterea. Sunt atât de furioasă, atât de furioasă din cauza atât de multor lucruri. Sunt furioasă pentru că am fost o proastă. Pentru că am fost păcălită. Furia urlă în mine atât de tare, încât amuțește orice alt gând.

Învârt sabia într-o curbă sclipitoare, ținând spre coasta ei.

— Am spus să vă opriți! ȋpă Vivi și magia îi tremură în glas și se întinde ca niște mreje. Acum, *opriți-vă!*

Taryn pare că se dezumflă, își relaxează brațele și lasă sabia să-i atârne fără vlagă între degetele brusc destinate. Pe chip îi apare un zâmbet vag, ca și când ar asculta o muzică din depărtări. Încerc să-mi opresc atacul, dar e prea târziu. În loc de asta, dau drumul sabiei. Avântul atacului o face să zboare pe întinderea încăperii și să se înfigă într-un raft de cărți, doborând un craniu de berbec. Avântul mă face să mă prăbușesc cu fața de pământ.

Mă întorc spre Vivi, șocată.

— Nu aveai niciun drept.

Cuvintele acestea mi se rostogolesc afară printre buze, înaintea celor mai importante – era să o spintec pe Taryn în două.

Vivi pare la fel de șocată ca mine.

— Porți un talisman? Te-am văzut când ți-ai schimbat hainele și nu purtai.

Vraja lui Dain. A supraviețuit morții acestuia.

Mă dor genunchii. Mâna îmi zvâcnește. Coasta mă ustură în locul unde Piarză-Noapte mi-a zgâriat pielea. Sunt furioasă că a întrerupt lupta. Sunt furioasă că a încercat să ne farmece. Mă ridic în picioare. Respir greu. Fruntea mi-e transpirată și brațele și picioarele îmi tremură.

Cineva mă apucă din spate. Intervin încă trei servitori, se pun între noi și mă apucă de brațe. Doi dintre ei s-au dus la Taryn și o târăsc departe de mine. Vivi îi suflă în față și Taryn își revine în simțiri, agitată.

Atunci îl zăresc pe Madoc în dreptul ușii de la salonul său, înconjurat de locotenenți și cavaleri. Și îl zăresc pe Locke.

Stomacul îmi urcă în gât.

— Ce e cu voi? strigă Madoc, mai furios decât l-am văzut vreodată. N-am avut deja parte de-un exces de morți astăzi?

Ceea ce pare o replică paradoxală, având în vedere că o mare parte s-au petrecut din cauza lui.

— Amândouă mă veți aștepta în camera pentru jocuri.

Nu pot să mă gândesc decât la momentul în care l-am văzut pe podium, sfărâmându-i pieptul lui Dain cu sabia. Nu pot să-i întâlnesc privirea. Tremur toată. Îmi vine să urlu. Îmi vine să alerg la el. Mă simt iarăși ca un copil, un copil neajutorat într-o casă a morții.

Vreau să fac ceva, dar nu fac nimic.

Madoc se întoarce spre Gnarbone.

— Du-te cu ele. Ai grijă să stea departe una de cealaltă.

Sunt condusă în camera pentru jocuri și mă așez pe podea, cu capul în mâini. Când mi le depărtez de chip, descopăr că sunt umede de la lacrimi. Îmi șterg imediat degetele de pantaloni, înainte să observe Taryn.

Așteptăm o oră, pe puțin. Nu-i adresez niciun cuvânt lui Taryn și nici ea nu-mi vorbește. Fornăie puțin, apoi se șterge la nas, dar nu plânge.

Ca să mă încurajez, mă gândesc la Cardan, legat de scaun. Apoi mă gândesc la ochii cu care m-a privit prin vălul părului său negru ca abanosul, la zâmbetul lui strâmb de bețiv și nu mă simt mai bine câtuși de puțin.

Mă simt extenuată și de-a dreptul învinsă.

O urăsc pe Taryn. Îl urăsc pe Madoc. Îl urăsc pe Locke. Îl urăsc pe Cardan. Îi urăsc pe toți. Doar că nu-i urăsc îndeajuns.

— Ție ce ți-a dat? o întreb pe Taryn, sătulă în sfârșit de tăcere. Mie Madoc mi-a dat sabia făurită de tata. Cea cu care ne-am luptat. A spus că avea ceva și pentru tine.

Rămâne tăcută destul de mult, încât mă gândesc că nu va răspunde.

— Un set de cuțite, pentru masă. A spus că taie până la os. Sabia e mai bună. Are și nume.

— Ai putea să-ți numești și tu cuțitele pentru friptură. Cărnile cel Mare, Spaima-Zgârciurilor, spun eu și ea pufnește scurt, ca și când și-ar înfrâna râsul.

Dar, după aceea, se lasă iarăși tăcerea.

În cele din urmă, Madoc intră în încăpere, urmat de umbra lui, care se așterne pe podea ca un covor. Aruncă în fața mea, pe jos, sabia Piarză-Noapte, băgată în teacă și apoi se așază pe o canapea cu picioarele în formă de gheare de pasăre. Canapeaua scârțâie, din moment ce rareori a susținut o asemenea povară. Gnarbone dă din cap, cu privirea la el și apoi iese.

— Taryn, aș vrea să îți vorbesc despre Locke, spune Madoc.

— I-ai făcut rău?

În glasul ei se aude un suspin abia stăpânit. Îmi trece prin minte un gând meschin, că poate joacă teatru pentru Madoc.

Acesta pufnește, ca și când, poate, și lui i-ar fi venit același gând.

— Când mi-a cerut mâna ta, mi-a spus că, deși, după cum știu, Făpturile Văzduhului sunt schimbătoare, ar vrea totuși să te ia de nevastă – ceea ce bănuiesc că ar însemna că nu-l vei vedea din cale afară de statornic. Atunci nu mi-a spus nimic despre flirtul cu Jude, dar când l-am întrebat adineaori, mi-a spus: „Sentimentele muritorilor sunt atât de schimbătoare, că e imposibil să nu-ți vină să te joci puțin cu ele”. Mi-a spus că tu, Taryn, i-ai demonstrat că poți fi ca noi. Fără îndoială că ceea ce ai făcut în sensul ăsta a fost cauza conflictului dintre tine și sora ta.

Rochia lui Taryn e strânsă grămadă în jurul ei. Pare stăpână pe sine, cu toate că are o rană superficială în coastă și fusta sfâșiată. Ar arăta ca o doamnă a Nobilimii, dacă ai avea

bunăvoința să nu te uiți prea atent la curbele rotunjite ale urechilor ei. Îmi îngădui să mă gândesc cu adevărat la problema asta și atunci îmi dau seama că nu-l pot învinui pe Locke pentru faptul că a ales-o pe ea. Eu sunt violentă. Mă otrăvesc singură de câteva săptămâni. Sunt o ucigașă și o mincinoasă și o spioană.

Pricep de ce *el* a ales-o pe *ea*. Numai că aș fi vrut ca *ea* să mă aleagă pe *mine*.

— Ce i-ai spus? întreabă Taryn.

— Că eu nu am fost niciodată deosebit de schimbător, spune Madoc. Și că îl consider nedemn atât de tine, cât și de Jude.

Taryn își încleștează pumnii pe lângă corp, dar nu dă niciun alt semn că ar fi supărată. A ajuns să aibă un fel de stăpânire de sine curtenească, care mie mi-e străină. Pe când eu am învățat sub tutela lui Madoc, tutorele ei a fost Oriana.

— Îmi interzici să-i accept cererea?

— Nu se va sfârșit cu bine, spune Madoc. Dar nu voi sta în calea fericirii tale. Nu voi sta nici măcar în calea nefericirii pe care ți-o alegi singură.

Taryn nu spune nimic, dar modul în care răsuflă arată că se simte ușurată.

— Mergi, îi spune Madoc. Și să nu mai aud că te lupți cu sânge din sângele tău. Indiferent ce plăcere oi fi descoperit alături de Locke, vei rămâne în primul rând loială familiei tale.

Mă întreb ce vrea să spună cu acest cuvânt, „loialitate”. Am crezut că-i era loial lui Dain. Am crezut că-i jurase credință.

— Dar ea... dă să spună Taryn, însă Madoc ridică o mână cu unghii negre, încovoiate și amenințătoare.

— Te-a provocat? Ți-a vârât o sabie în mână și te-a silit să lovești? Chiar îți închipui că sora ta nu are onoare, că te-ar fi făcut bucăți dacă ai fi rămas pasivă, neînarmată?

Taryn abordează o expresie plină de ură, înălțându-și bărbia.

— Nu am vrut să lupt.

— Atunci, în viitor, să nu o faci, spune Madoc. Nu are niciun rost să lupți dacă nu ai de gând să câștigi. Poți pleca. Lasă-mă să vorbesc cu sora ta.

Taryn se ridică și pornește spre ușă. Cu mâna pe zăvorul greoi de alamă, se întoarce, ca și cum ar mai vrea să spună ceva. Dramul de camaraderie, pe care l-am descoperit când Madoc nu era aici, a dispărut. Văd pe chipul ei că vrea ca Madoc să mă pedepsească și că e sigură pe jumătate că nu o va face.

— Ar trebui s-o întrebi pe Jude unde e Prințul Cardan, spune ea, mijind ochii. Când l-am văzut ultima oară, dansa cu ea.

Cu aceste cuvinte, iese pe ușă, lăsându-mă cu inima zvâcnind și cu sigiliul regal arzându-mi în buzunar. Nu știe. O face doar pe nesuferita, încearcă să-mi facă probleme cu o ultimă lovitură dată înainte să plece. Nu pot să cred că ar spune așa ceva dacă ar ști.

— Să vorbim despre comportamentul tău din seara asta, spune Madoc, aplecându-se în față.

— Să vorbim despre comportamentul *tău* din seara asta, i-o întorc eu.

Madoc oftează și-și masează fața cu mâna lui mare.

— Ai fost de față, așa e? Am încercat să vă iau pe toate deo parte, ca să nu fiți nevoite să vedeți.

— Credeam că ții la Prințul Dain, spun eu. Credeam că ești prietenul lui.

— Chiar am ținut la el, spune Madoc. Mai mult decât voi ține vreodată la Balekin. Dar sunt alții care îmi pretind loialitatea.

Mă gândesc din nou la piesele mele din puzzle, la răspunsurile pe care am venit să le obțin. Ce i-ar fi putut oferi sau promite Balekin lui Madoc încât să-l convingă să acționeze împotriva lui Dain?

— Cine? întreb eu hotărâtă. Ce ar putea să merite atâtea morți?

— Ajunge, mârâie el. Încă nu faci parte din consiliul meu de război. Vei afla ce e de aflat în timp. Până atunci, dă-mi voie să te asigur că, deși situația e în neorânduială, planurile mele rămân în picioare. Acum am nevoie de prințul cel mai mic. Dacă știi unde e Cardan, aș putea să-l conving pe Balekin să-ți ofere o recompensă frumoasă. Un loc la Curtea lui. Și mărițișul cu oricine ți-ai dori. Sau inima oricărei ființe pe care o detești, să-ți bată în palmă, proaspăt smulsă.

Îl privesc surprinsă.

— Crezi că i l-aș lua lui Taryn pe Locke?

Madoc ridică din umeri.

— Mi-ai lăsat impresia că doreai să-i iei capul de pe umeri. Te-a înșelat. Nu știu ce pedeapsă ai considera că e potrivită.

Un moment, nu facem decât să ne privim unul pe celălalt. E un monstru, așa că, dacă aș vrea să fac o faptă foarte josnică, nu m-ar condamna. Prea tare.

— Dacă vrei sfatul meu, spune el încet, iubirea nu se dezvoltă bine dacă e hrănită cu suferință. Recunoaște că știu măcar acest lucru. Te iubesc și o iubesc pe Taryn, dar nu cred că e potrivită pentru Locke.

— Și eu aș fi?

Nu pot să nu mă gândesc că imaginea pe care o are Madoc despre iubire nu pare lipsită de pericole. A iubit-o pe mama mea. L-a iubit pe Prințul Dain. E puțin probabil că iubirea lui pentru noi ne va asigura o protecție mai mare decât cea de care au avut parte ei doi.

— Cred că *Locke* nu ar fi potrivit pentru *tine*, spune el cu un zâmbet care îi dezvelește dinții. Iar dacă sora ta are dreptate și știi cu adevărat unde se află Cardan, atunci să mi-l aduci. Băiatul ăla e un filfizon, nu are niciun talent la sabie. E fermecător în felul său și isteț, dar nu merită să fie protejat.

Prea tânăr, prea slab, prea meschin.

Mă gândesc iarăși la lovitura pe care a pus-o la cale Madoc

împreună cu Balekin, întrebându-mă cum ar fi trebuit să decurgă. Să-i omoare pe cei doi frați mai mari, cei cu influență. Apoi cu siguranță că Înaltul Rege ar fi cedat și ar fi așezat coroana pe capul prințului cu cea mai mare putere, cel de partea căruia se afla armata. Poate cu mari ezitări, dar în urma amenințărilor, Eldred l-ar fi încoronat pe Balekin. Numai că nu a făcut-o. Balekin a încercat să-i forțeze mâna și apoi toți au murit.

Toți, în afară de Cardan. Aproape toți jucătorii au fost înlăturați de pe tabla de joc.

Nu se poate ca așa să-și fi închipuit Madoc că se vor derula lucrurile. Totuși, îmi amintesc lecțiile lui de strategie. Toate deznodămintele posibile ale unui plan trebuie să ducă la victorie.

Însă nimeni nu poate lua în calcul toate variabilele. Ar fi ridicol.

— Parcă trebuia să-mi faci morală în privința luptelor cu sabia purtate în casă, spun eu, încercând să abat conversația de la Cardan. Am obținut ce am promis Curții Umbrelor – o ofertă. Acum trebuie doar să decid ce e de făcut cu ea.

— E nevoie să-ți spun că, dacă sabia ta ar fi lovit cu precizie și ai fi rănit-o pe Taryn, ai fi regretat până la sfârșitul zilelor tale? Dintre toate lucrurile pe care le-ai învățat de la mine, credeam că pe asta ți l-am predat cel mai bine.

Mă privește îndelung. Vorbește de mama mea. Vorbește despre faptul că mi-a ucis mama.

La asta nu am ce răspuns să dau.

— E păcat că nu ți-ai vărsat supărarea pe cineva care o merita mai mult. În asemenea vremuri, se întâmplă ca unii indivizi din Tărâmul Zânelor să dispară.

Se uită la mine cu înțeles.

Îmi dă oare de înțeles că pot să-l omor pe Locke? Mă întreb ce ar spune dacă ar ști că deja am omorât un membru al Nobil-

limii. Dacă i-aș arăta cadavrul. Din câte văd, probabil, „felicități”.

— Cum poți să dormi liniștit noaptea? îl întreb eu.

Sunt cuvinte urâte și, știu, le spun numai pentru că Madoc mi-a demonstrat cât de aproape sunt de a-mi însuși toate lucrurile pe care le-am detestat la persoana lui.

Încruntă din sprâncenne și se uită la mine de parcă ar cântări ce fel de răspuns să-mi dea. Mă închipui așa cum probabil că mă vede el, o fată țăfnoasă care are pretenția să-l judece.

— Unii se pricep la flaute sau la pictură. Alții sunt înzestrați pentru dragoste, spune el în cele din urmă. Talentul meu e pentru război. Singurul lucru care mi-a tulburat vreodată somnul a fost încercarea mea de a nega acest lucru.

Dau din cap încet.

Se ridică.

— Gândește-te la ce ți-am spus și apoi gândește-te care ar fi talentele tale.

Amândoi știm ce înseamnă asta. Amândoi știm la ce mă pricep, ce fel de persoană sunt – tocmai mi-am fugărit sora cu o sabie. Întrebarea e ce voi face cu acest talent.

Când ies din camera pentru jocuri, descopăr că trebuie să fi ajuns Balekin cu suita sa. În hol stau în poziție de drepti cavaleri purtând livreaa lui – trei păsări care râd. Mă furișez pe lângă ei și urc scările, târându-mi sabia după mine, prea obosită ca să mai pot face altceva.

Îmi dau seama că mi-e foame, dar mi-e prea rău ca să pot mânca. Asta înseamnă oare să ai inima frântă? Nu sunt convinsă că mi-e rău din cauza lui Locke, cât din cauza lumii așa cum era ea înainte să înceapă încoronarea. Dar, dacă ar fi să dau înapoi trecerea zilelor, de ce nu le-aș întoarce la momen-

tul de dinainte să-l omor pe Valerian, de ce nu le-aș întoarce până când părinții mei ar fi iarăși vii, de ce nu le-aș întoarce tocmai până la începuturi?

Cineva îmi bate în ușă, care se deschide apoi fără ca eu să fi dat vreun semn. Intră Vivi, aducând o farfurie din lemn cu un sandviș, alături de o sticlă de culoarea chihlimbarului, cu dop.

— Sunt o nemernică. Sunt o idioată, spun eu. Recunosc. Nu-i nevoie să-mi ții o predică.

— Mă așteptam să-mi faci capul calendar din cauza farmecelor, spune ea. Știi tu, cele cărora le-ai rezistat.

— N-ar trebui să îți vrăjești surorile.

Scot dopul de la sticlă și trag o gură sănătoasă de apă. Nu mi-am dat seama cât de sete îmi era. Beau iarăși, cu poftă și aproape că golesc întreaga sticlă dintr-o singură sorbitură neîntreruptă.

— Iar tu n-ar trebui să încerci să le tai în două.

Se reazemă de pernele mele, de animalele mele de pluș roase. Ridică șarpele, plictisită, și dă un bobârnac limbii lui bifurcate.

— Am crezut că toate astea - antrenamentele cu sabia, titlul de cavaler -, am crezut că era vorba numai de un joc.

Îmi amintesc cât de supărată a fost când eu și Taryn am cedat și am început să ne simțim bine în Tărâmul Zânelor. Coronițele de flori pe care le purtam pe creștet, săgețile pe care le trăgeam cu arcul în văzduh. Violetele zaharisite pe care le mâncam și somnul cu capetele sprijinite pe bușteni. Eram copile. Copiii sunt în stare să râdă toată ziua și totuși să adoarmă noaptea plângând. Dar ca să creadă că țin o sabie în mână, o sabie precum cea cu care au fost răpuși părinții noștri, și că o consider o jucărie, ar trebui să aibă impresia că nu am inimă.

— Nu e un joc, spun în cele din urmă.

— Nu, spune Vivi, încolăcind șarpele de pluș în jurul pisi-cii de pluș.

— Ți-a povestit despre el? Întreb eu, urcând în pat, lângă ea. E plăcut să mă întind, poate puțin cam prea plăcut. Imediat mă cuprinde toropeala.

— Nu știam că Taryn e cu Locke, spune Vivi, rostind în mod intenționat întreaga frază, ca să nu fiu nevoită să întreb dacă încearcă să mă păcălească. Dar nu vreau să vorbesc despre Locke. Uită de el. Vreau să părăsim Tărâmul. În noaptea asta.

Vorbele ei mă fac să mă ridic în capul oaselor.

— Poftim?

Vivi râde de reacția mea. E un sunet atât de firesc, care se potrivește atât de puțin cu tragedia ultimelor două zile.

— M-am gândit că o să fii uluită. Uite ce e, orice ar urma să se întâmple, nu va fi de bine. Balekin e un nemernic. Și mai e și prostănac. Ar fi trebuit să auzi cum înjura tata în drum spre casă. Hai să plecăm, pur și simplu.

— Și Taryn? Întreb eu.

— I-am propus deja și n-am să-ți spun dacă a fost sau nu de acord să meargă. Vreau să răspunzi pentru *tine*. Jude, ascultă. Îmi dau seama că ai secrete. Ceva îți face rău. Ești mai palidă și ai slăbit și ochii tău au o lucire ciudată.

— Sunt bine, spun eu.

— Mincinoaso, spune ea, dar mă acuză fără tragere de inimă. Știu că ești captivă aici, în Tărâmul Zânelor, din cauza mea. Știu că întâmplările cele mai de rahat prin care ai trecut în viața ta s-au întâmplat din cauza mea. N-ai spus-o nicio dată, gest frumos din partea ta, dar eu știu. Ai fost silită să te preschimbi în altceva și ai reușit. Uneori, când mă uit la tine, nici nu mai sunt convinsă că ai mai ști cum să te porți ca om.

Nu știu cum să reacționez la replica asta – un compliment și o insultă deopotrivă. Dar în spatele cuvintelor ei simt că se ascunde o profeție.

— Te încadrezi mai bine în lumea asta decât mine, spune Vivi. Dar pun pariu că ai făcut sacrificii.

Nu prea îmi place să-mi închipui cum ar fi putut fi viața mea, o viață fără magie. O viață în care m-aș fi dus la o școală obișnuită și aș fi învățat lucruri obișnuite. O viață în care aș fi avut un tată și o mamă care ar fi trăit. În care sora mea mai mare ar fi fost cea ciudată. În care n-aș fi fost atât de supărată. În care mâinile nu mi-ar fi fost pătate de sânge. Mi-o închipui acum și mă simt ciudat, încordată toată, iar stomacul mi-e răscolit.

Ceea ce simt se numește panică.

Când lupii vor veni după acea Jude, ea va fi devorată într-o clipă – iar lupii vin întotdeauna. Mă înspăimântă gândul că aș putea fi o persoană atât de vulnerabilă. Dar în situația mea din prezent, înaintez sigur pe calea preschimbării în unul dintre lupi. Calitatea esențială pe care ar fi avut-o acea Jude, partea din ea care ar fi rămas nevătămată, care în mine s-a frânt, s-ar putea să nu mai poată fi recuperată. Vivi are dreptate; am făcut sacrificii ca să ajung ceea ce sunt. Dar nu știu ce am sacrificat. Și nu știu dacă pot să recuperez ceea ce am sacrificat. Nici măcar nu știu dacă-mi doresc s-o fac.

Dar aș putea să încerc.

— Ce am face în lumea muritorilor? o întreb eu.

Vivi zâmbeste și-mi împinge farfuria cu sandvișul.

— Am merge la filme. Am vizita orașe. Am învăța să conducem mașini. Sunt multe Zâne care nu locuiesc la Curți, care nu se joacă de-a politica. Am putea trăi oricum ne-am dori. Într-o mansardă. Într-un copac. Oriunde ai vrea tu.

— Împreună cu Heather?

Apuc sandvișul și iau o îmbucătură imensă. Friptură de miel și tulpini de păpădie murate. Stomacul îmi chiorăie.

— Să sperăm, spune ea. Ai putea să mă ajuți să-i explic situația.

Îmi dau seama pentru întâia oară că, fie că e sau nu conștientă de acest lucru, Vivi nu îmi propune să fugim ca să

devenim *oameni*. Îmi propune să trăim ca Zânele sălbatice, printre muritori, dar fără să facem parte dintre ei. Le-am fura frișca din pahare și monedele din buzunare. Dar nu ne-am statornici undeva, nu ne-am angaja în servicii plictisitoare. Sau, cel puțin, ea nu ar face așa ceva.

Mă întreb ce va zice Heather despre toate astea.

După ce voi fi rezolvat problema cu Prințul Cardan pe o cale sau alta, ce urmează? Chiar dacă aș reuși să dezleg misterul scrisorilor lui Balekin, tot nu aș găsi niciun loc pentru mine. Curtea Umbrelor va fi desființată. Taryn se va mărita. Vivi va fi plecat. Aș putea să plec cu ea. Aș putea să încerc să înțeleg ce anume s-a frânt în mine, să încerc s-o iau de la capăt.

Mă gândesc la propunerea Gândacului, de a merge cu ei la altă Curte. Să o iau de la capăt în Tărâmul Zânelor. Simt că ambele variante ar presupune cumva să mă dau bătută, dar ce mai e de făcut? Am crezut că, odată ajunsă acasă, îmi vor veni idei legate de vreun plan, dar până acum n-am făcut nimic.

— N-aș putea să plec în noaptea asta, spun eu cu ezitare.

Vivi cască gura și-și duce mâna la inimă.

— Chiar te gândești serios să vii cu mine!

— Trebuie să închei anumite socoteli. Lasă-mă o zi.

Continui să mă tocmesc iar și iar pentru același lucru: timp. Dar într-o zi voi fi rezolvat situația cu Curtea Umbrelor. Se va lua o decizie în privința lui Cardan. Într-un fel sau altul, toate se vor rezolva. Voi stoarce din Tărâm orice răsplată voi reuși. Iar dacă nici atunci nu voi avea un plan, va fi prea târziu ca să mai pot întocmi unul.

— Ce înseamnă o singură zi în viața ta veșnică, eternă, fără sfârșit, adaug eu?

— O zi ca să te hotărăști sau o zi ca să-ți faci bagajele?

Mușc iarăși din sandviș.

— Amândouă.

Vivi își dă ochii peste cap.

— Ține minte doar că în lumea muritorilor nu va fi ca aici, spune ea îndreptându-se spre ușă. Tu nu vei fi nevoită să fi cum ești aici.

Îi aud pașii răsunând pe coridor. Iau încă o îmbucătură din sandviș. Mestec și înghit, dar nu simt niciun gust.

Dacă ceea ce am devenit e ceea ce sunt? Dacă, atunci când toate se vor schimba, eu voi fi aceeași?

Scot din buzunar inelul regal al lui Cardan și-l țin în podul palmei din buzunar. N-ar trebui să fie la mine. Mâinile unui muritor n-ar trebui să-l țină. Până și să mă uit la el îmi pare greșit, dar o fac. Aurul are o puternică nuanță roșiatică, iar marginile sunt netezite în urma purtării continue. Observ puțină ceară lipită de sigiliu și încerc s-o desprind cu vârful unghiei. Mă întreb cât ar valora în lumea largă.

Înainte să apuc să mă conving să n-o fac, îl strecor pe degetul meu nevrednic.

Capitolul 24

Când mă trezesc în după-amiaza următoare, simt un gust de otravă în gură. Am adormit îmbrăcată, ghemuită lângă teaca lui Piarză-Noapte.

Deși nu prea îmi vine, cobor încet până la ușa lui Taryn și bat. Trebuie să-i spun ceva înainte ca lumea să se întoarcă iarăși cu fundul în sus. Trebuie să îndrept lucrurile între noi. Dar nu răspunde nimeni și, când apăs pe clanță și intru, descopăr că nu e nimeni înăuntru.

Cobor la odăile Orianei, sperând că, poate, ea va ști unde o pot găsi pe Taryn. Trag cu ochiul prin ușa deschisă și o văd pe balcon, privind copacii și lacul de afară. Vântul îi suflă părul pe spate, ca un stindard palid. Îi înfoaie rochia diafană.

— Ce faci? întreb eu, intrând.

Oriana se întoarce, surprinsă. Și are motive să fie surprinsă. Nu cred că am mai căutat-o vreodată.

— Făpturile Văzduhului au avut aripi cândva, spune ea și dorul răzbate limpede din glasul ei. Și cu toate că eu nu am avut niciodată o pereche de aripi, uneori le simt lipsa.

Mă întreb dacă, atunci când se închipuie cu aripi, își imaginează că zboară în înaltul cerului, departe de toate astea.

— Ai văzut-o pe Taryn?

În jurul stâlpilor patului Orianei se încolăcesc vrejuri cu tulpinile de-un verde aprins. Deasupra locului unde doarme

atârnă flori albastre în ciorchine, formând un baldachin cu parfum bogat. Pare că, oriunde m-aș așeza, aș fi înconjurată de plante. Îmi e greu să mi-l închipui pe Madoc în largul lui aici.

— A plecat la locuința logodnicului ei, dar vor veni mâine la conacul Înaltului Rege Balekin. Și tu vei fi acolo. Organizează un festin în cinstea tatălui tău și a unora dintre Curțile Seelie și Unseelie. Se așteaptă de la voi să vă arătați mai puțin dușmănoase una față de cealaltă.

Nici nu pot să-mi imaginez oroarea, jena de a mă duce îmbrăcată în borangic, înconjurată de aroma greoaie a fructelor de zână, și de a mă preface că Balekin e altceva decât un monstru ucigaș.

— Oak va merge cu noi? o întreb eu și simt prima urmă de regret adevărat.

Dacă voi pleca, nu voi putea să-l văd pe Oak crescând.

Oriana își împreunează palmele și se duce la măsuța ei de toaletă. Acolo îi atârnă bijuteriile – fâșii de agată înșiruite pe lanțuri lungi din mărgele brute de cristal, coliere încrustate cu adular, bucăți verzi închis de calcedonie puse pe un șnur și un pendentiv din opal, strălucitor ca focul în lumina soarelui. Iar pe o tipsie argintie, lângă o pereche de cercei cu rubine de forma unor stele, se află o ghindă aurie.

O ghindă aurie, care seamănă ca două picături cu cea găsită în buzunarul rochiei pe care mi-a dat-o Locke. Rochia care i-a aparținut mamei lui. Liriope. Mama lui Locke. Îmi amintesc rochiile ei excentrice și vesele și dormitorul ei acoperit de praf. Îmi amintesc cum s-a deschis ghinda din buzunarul ei, dând la iveală o pasăre.

— Am încercat să-l conving pe Madoc că Oak e prea mic și că masa asta va fi prea anostă, dar Madoc a insistat să vină și el. Ai putea să stai lângă el și să-i ții de urât.

Mă gândesc la povestea lui Liriope, pe care Oriana mi-a spus-o atunci când a crezut că mă apropiasem prea mult de

Prințul Dain. Mă gândesc la faptul că Oriana a fost consoarta Înaltului Rege Eldred înainte să devină soția lui Madoc. Mă întreb pentru ce motiv a fost nevoită să aranjeze repede o căsătorie și ce anume o fi având de ascuns.

Mă gândesc la biletul pe care l-am găsit pe biroul lui Balekin, cel scris cu mâna lui Dain, un sonet adresat unei doamne cu părul „ca răsăritul soarelui” și cu ochii „luminoși ca stelele”.

Mă gândesc la ce a spus pasărea: *Draga mea prietenă, acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Liriope. Am trei păsări de aur pe care le răspândesc. Trei încercări ca una dintre ele să ajungă în mâinile tale. Condiția mea s-a agravat prea mult pentru ca antidotul să-și mai facă efectul, deci dacă asculți acest mesaj, află că îți las povara secretelor mele și ultima dorință a inimii mele. Protejează-l. Du-l departe de pericolele acestei Curți. Ferește-l și niciodată să nu-i spui adevărul despre ceea ce mi s-a întâmplat.*

Mă gândesc iarăși la strategie, la Dain și la Oriana și la Madoc. Îmi amintesc când a venit Oriana întâia oară la noi. Cât de curând după aceea s-a născut Oak. Nu ne-a fost permis să-l vedem luni de zile, pentru că era atât de firav. Îmi amintesc cât de protectivă a fost față de el în preajma noastră, dar poate că a făcut-o dintr-un anumit motiv, în timp ce eu am presupus că era vorba de altul.

Așa cum am presupus pruncul pe care Liriope voia ca prietena ei să-l ducă departe era Locke. Dar dacă copilul pe care-l purta în pântec nu a murit odată cu ea?

Simt că nu mai pot respira, că mă zbat împotriva aerului din propriii mei plămâni ca să rostesc cuvintele. Nu prea îmi vine să cred ce urmează să spun, deși îmi dau seama că e concluzia logică.

— Oak nu e copilul lui Madoc, așa-i? Sau, cel puțin, nu-i aparține lui Madoc mai mult decât îi aparțin eu.

Dacă băiatul s-ar fi născut, Prințul Dain n-ar mai fi ajuns rege.

Oriana îmi acoperă gura cu mâna. Pielea ei miroase ca aerul după ninsoare.

— Nu spune așa ceva. Își apropie fața de a mea când îmi vorbește și vocea îi tremură. Să nu mai spui așa ceva niciodată. Dacă l-ai iubit vreodată pe Oak, să nu rostești aceste cuvinte.

Îi dau mâna la o parte.

— Prințul Dain a fost tatăl, iar Liriope mama lui. Oak e motivul pentru care Madoc l-a susținut pe Balekin, motivul pentru care a vrut ca Dain să moară. Și acum el e cheia pentru obținerea coroanei.

Oriana face ochii mari și-mi ia mâna rece într-ale ei. Întotdeauna mi-a părut stranie, ca o creatură dintr-un basm, palidă ca o stafie.

— Cum se face că știi toate astea? Cum se poate să știi atâtea despre lucrurile astea, copil de om?

Am crezut că Prințul Cardan e cel mai valoros individ din întregul Tărâm. M-am înșelat amarnic.

Închid repede ușa de la intrare și pe cea către balcon. Oriana mă urmărește și nu se opune.

— Unde e acum? o întreb eu.

— Oak? Cu dădaca lui, șoptește ea, conducându-mă spre micul divan dintr-un colț, ornamentat cu brocart cu modele în formă de șerpi și acoperit cu blană. Vorbește repede.

— Mai întâi, spune-mi ce s-a întâmplat în urmă cu șapte ani.

Oriana inspiră adânc.

— Poate că-ți închipui că am fost geloasă pe Liriope pentru faptul că era și ea una dintre consoartele lui Eldred, dar nu am fost. Am îndrăgit-o. Râdea mereu, era imposibil să n-o îndrăgești – cu toate că fiul ei a intervenit între tine și Taryn, nu pot să nu-l îndrălesc și pe el puțin, de dragul ei.

Mă întreb cum s-a simțit Locke știind că mama lui era iubita Înaltului Rege. Sunt împărțită între compătimire și dorința ca viața lui să fi fost cât mai nefericită cu putință.

— Am fost confidente, spune Oriana. Mi-a zis când a început aventura cu Prințul Dain. Părea că nu lua deloc problema în serios. Îl iubise foarte mult pe tatăl lui Locke, cred. Relațiile cu Dain și Eldred au fost doar o joacă, un mod de a-și alunga plictiseala. Noi nu ne facem griji în mod deosebit în privința copiilor. Sângele Zânelor e subțire. Nu cred că i-a trecut prin gând că ar putea naște un al doilea fiu, după numai un deceniu de când l-a adus pe lume pe Locke. Unele dintre noi avem copii odată la câteva secole. Unele dintre noi nu fac niciodată copii.

Dau din cap. De aceea bărbații și femeile din lumea oamenilor le sunt necesari, deși acest fapt nu e recunoscut. Dacă nu ar fi ei să întărească liniile genealogice, Tărâmul Zânelor ar muri, în ciuda vieților lor veșnice.

— E oribil să mori otrăvită cu ciuperci cuc, spune Oriana, cu mâna la gât. Mișcărilor îți devin lente și membrele îți tremură până când nu te mai poți mișca deloc. Dar rămâi conștient până când toate dinăuntrul tău se opresc, ca un ceasornic încrămenit. Închipuie-ți oroarea aceasta, închipuie-ți cum e să speri că totuși te vei putea mișca din nou, să te chinui să te miști. Când mesajul ei a ajuns la mine, ea deja murise. L-am scos...

Vocea îi tremură. Îmi dau seama cum trebuie să se încheie fraza. Trebuie să fi scos copilul din burta lui Liriope. Nu pot să mi-o imaginez pe Oriana cea pretențioasă făcând un lucru atât de brutal, atât de curajos – apăsând vârful cuțitului în carne, căutând punctul potrivit și tăind. Să smulgi un prunc din burta mamei lui, să-i ții trupul umed lipit de al tău. Însă cine altcineva ar putut s-o facă?

— L-ai salvat, spun eu, pentru că, dacă nu vrea să vorbească despre aceasta parte, nu e nevoie s-o facă.

— I-am dat nume după ghinda lui Liriope, îmi spune ea abia șoptit. Micul meu Stejar de aur.

Am vrut atât de mult să cred că era o onoare să-i slujești lui Dain, că lui merita să-i urmezi. Asta se întâmplă când ești înfometată după ceva: uiți să verifici dacă acel lucru nu e putred înainte să-l înfuleci.

— Știai că Dain a otrăvit-o pe Liriope?

Oriana clatină din cap.

— Mult timp nu am știut. Ar fi putut s-o facă alta dintre iubitele lui Eldred. Sau Balekin - s-a zvonit că el ar fi fost făptașul. M-am gândit chiar că ar fi putut s-o facă Eldred, că o fi otrăvit-o pentru că flirta cu fiul lui. Dar apoi Madoc a descoperit că Dain făcuse rost de ciupercile cuc. A insistat să nu-l las niciodată pe Oak în preajma Prințului. A fost furios - o mânie înfiorătoare, pe care n-o mai văzusem la el.

Nu-mi e greu să pricep de ce Madoc a fost furios pe Dain. Madoc, a crezut cândva că propria sa soție murise, împreună cu copilul lor. Madoc, care-l iubea pe Oak. Madoc, care ne-a amintit iar și iar că familia e mai importantă decât orice altceva.

— Așadar, te-ai căsătorit cu Madoc pentru că avea puterea să te protejeze?

Nu îmi amintesc decât vag când a început să-i facă curte Orianei, după care și-au spus jurămintele, în așteptarea unui copil. Poate că mi s-a părut neobișnuit, dar oricine se poate bucura de asemenea întorsături fericite ale vieții. Iar mie mi s-a părut a fi vorba de o întorsătură nefericită la vremea respectivă, pentru că eu și Taryn ne-am făcut griji din cauza apariției copilului, neștiind ce va însemna pentru noi. Ne-am gândit că poate Madoc avea să se sature de noi și să ne abandoneze undeva cu buzunarele pline de galbeni și cu ghicitori prinse de cămăși. Nimeni nu bănuiește întorsăturile nefericite ale vieții.

Oriana privește afară, prin ușile din sticlă, la copacii bătuți de vânt.

— Eu și Madoc avem o înțelegere. Nu ne prefacem unul față de celălalt.

Nu am idee ce înseamnă asta, dar pare a fi vorba de o căsnicie rece și calculată.

— Atunci, care e jocul lui? o întreb. Nu cred că are de gând să-l lase pe Balekin să rămână mult timp pe tron. Cred că ar considera o greșeală criminală din punct de vedere strategic să nu profite de pe urma unei oportunități atât de evidente.

— Ce vrei să spui?

Pare sincer uluită. Nu se prefac unul față de altul? Nu zău!

— Îl va pune pe tron pe Oak, îi spun eu, ca și când ar fi evident. Chiar e evident. Nu știu cum are de gând s-o facă – sau când –, dar sunt convinsă că asta e intenția lui. Firește că asta e intenția lui.

— Oak, spune ea. Nu, nu, nu. Jude, nu. E doar un copil.

Du-l departe de pericolele acestei Curți. Asta spunea mesajul lui Liriope. Poate că Oriana ar fi trebuit să asculte de ea.

Îmi amintesc ce ne-a spus Madoc la cină, cu mult timp în urmă, despre faptul că tronul devine vulnerabil în vremurile unei schimbări a puterii. Indiferent ce ar fi dorit să se întâmple cu Balekin – și acum mă întreb dacă nu cumva a dorit ca Dain să moară, dar să moară și Balekin, ca Înaltul Rege să oprească încoronarea, iar el să facă altă mișcare –, a văzut oportunitatea care i se oferă, cu numai trei personaje regale rămase în viață. Dacă Oak ar deveni Înalt Rege, atunci Madoc i-ar putea servi drept regent. Ar conduce Tărâmul până când Oak ar ajunge la vârsta matură.

Cine știe ce s-ar putea întâmpla? Dacă va reuși să-l țină sub control pe Oak, poate că va domni asupra Tărâmului pe vecie.

— Și eu am fost doar un copil cândva, îi spun eu. Nu cred că Madoc a fost deosebit de preocupat atunci de provocările căro-

ra aș fi în stare să le fac față și nu cred că va fi din cale afară de preocupat nici în ceea ce-l privește pe Oak.

Nu vreau să dau impresia că mă îndoiesc de dragostea lui pentru Oak. Bineînțeles că-l iubește. Și pe mine mă iubește. A iubit-o și pe mama. Dar Madoc e așa cum e. Nu poate fi altfel decât îi dictează natura sa.

Oriana mă apucă de mână și o strânge atât de tare, încât unghiile ei mi se adâncesc în piele.

— Nu înțelegi. Copiii-rege nu rezistă mult timp, iar Oak e un băiat firav. Era prea mic când a fost adus pe lume. Niciun rege și nicio regină ai niciunei Curți nu își vor pleca capetele înaintea lui. Nu a fost crescut pentru această povară. Trebuie să-l oprești.

Ce ar putea face Madoc cu atâta putere nezăgăzuită? Eu ce aș putea face având un frate pe tron? Și aș putea să mă asigur că va ajunge acolo. Dețin cartea câștigătoare, pentru că, chiar dacă Balekin va refuza să-l încoroneze pe Oak, pun pariu că Cardan ar accepta. Aș putea să fac din fratele meu Înalt Rege, iar din mine însămi prințesă. Toată această putere mi se oferă pe tavă. Nu trebuie decât să întind mâna.

Ambiția are următorul aspect ciudat: te poți molipsi de ea ca de o febră, dar nu e ușor de lepădat. Cândva m-am mulțumit să devin cavaler și să obțin puterea de a-l sili pe Cardan și pe prietenii săi să-mi dea pace. Nu am vrut decât să găsesc un loc pentru mine în Tărâmul Zânelor.

Acum mă întreb cum ar fi să aleg următorul rege.

Îmi amintesc valurile de sânge vărsate pe podiumul de piatră, care picurau pe podeaua din pământ tasat a colinei. Care curgeau pe lângă muchia de jos a coroanei, astfel încât, când Balekin a ridicat-o, și-a pătat mâinile cu roșu. Îmi imaginez acea coroană pe capul lui Oak și tresar.

Îmi amintesc și cum m-am simțit când am fost fermecată de Oak. M-am plesnit peste obraji iar și iar, până când aceștia

mi s-au făcut roșii și fierbinți și au început să mă doară. În dimineața următoare mi-a apărut o vânătaie, o vânătaie care mi-a trecut abia după o săptămână. Asta fac copiii când au putere.

— De ce ai impresia că pot să-l opresc? mă răstesc eu.

Oriana nu-mi eliberează mâna.

— Odată mi-ai spus că mă înșel în privința ta, că nu i-ai face rău lui Oak niciodată. Spune-mi, *poți* face ceva? Există vreo speranță?

Nu sunt un monstru, i-am spus atunci, când am asigurat-o că nu i-aș face niciodată rău lui Oak. Dar poate că vocația mea a fost să devin un monstru.

— Poate, îi spun eu, un răspuns care nu înseamnă nimic.

Dând să ies, îl zăresc pe frățiorul meu. E afară, în grădină, adună un buchet de floarea-degetarului. Râde și razele soarelui îi preschimbă părul castaniu în aur. Când dădaca lui se apropie, el o zbughește din loc.

Pun pariu că nici nu știe că florile alea sunt otrăvitoare.

Capitolul 25

Când mă întorc la Curtea Umbrelor, mă întâmpină râsete. Mă așteptam să-l găsesc pe Cardan așa cum l-am lăsat, intimidat și tăcut, poate chiar mai nefericit decât înainte. În loc de asta, descopăr că mâinile i-au fost dezlegate și că stă la masă, jucând cărți cu Gândacul, cu Stafia – și cu Bomba. În centrul mesei se află o grămadă de bijuterii și un ulcior cu vin. Sub masă zac două butelci goale, din sticlă verde, care reflectă flacăra lumânărilor.

— Jude! strigă vesel Bomba. Ia loc! Te băgăm și pe tine.

Mă bucur că o văd, sunt ușurată că e aici și că e nevătămată. Dar niciun alt aspect al tabloului ăstuia nu prevestește lucruri bune.

Cardan îmi surâde larg, ca și când am fi prieteni buni de-o viață întreagă. Am uitat cât de fermecător poate fi – și cât de periculos e acest fapt.

— Ce faceți? izbucnesc eu. Ar fi trebuit să fie legat! E *prizonierul* nostru.

— Nu-ți fă griji. Unde are să se ducă? întreabă Gândacul. Chiar îți închipui că poate trece de noi, de toți trei?

— Nu m-ar deranja să-mi lăsați numai o mână liberă, intervine Cardan. Dar dacă aveți de gând să-mi legați ambele mâini, atunci va trebui să-mi turnați vinul direct în gură.

— Ne-a spus unde ținea bătrânul rege sticlele alea bune de tot, spune Bomba, dându-și pe spate părul alb. Ca să nu mai vorbesc de ascunzișul unde Elowyn își ținea niște bijuterii.

A zis că în toată harababura asta nu va observa nimeni dacă le-ar fura cineva, iar până acum, n-a observat nimeni. A fost cea mai ușoară misiune pe care a avut-o Gândacul vreodată.

Îmi vine să țip. Nu trebuia să ajungă să-l simpatizeze, dar de ce nu l-ar simpatiza? E un prinț care-i tratează cu respect. E fratele lui Dain. E o Făptură a Văzduhului, e unul de-al lor.

— Oricum toate se duc pe apa sâmbetei, spune Cardan. Am putea măcar să ne distrăm și noi puțin. Nu crezi, Jude?

Inspir adânc. Dacă va reuși să-mi submineze poziția pe care o am aici, dacă va reuși să mă facă să par o străină, atunci n-am să reușesc în veci să conving Curtea Umbrelor să urmeze planul care încă nu e pe deplin lămurit în mintea mea. Nu reușesc să găsesc vreo cale de a ajuta pe cineva. Asta îmi mai lipsea, să facă Cardan lucrurile și mai dificile.

— Ce v-a oferit? întreb eu, ca și când am împărtăși cu toții aceeași glumă.

Da, e o întrebare riscantă. Poate că nu le-a oferit nimic. Mă străduiesc să nu dau impresia că aștept cu respirația tăiată. Mă străduiesc să nu arăt cât de mică mă face Cardan să mă simt.

Stafia îmi oferă unul dintre rarele lui zâmbete.

— În mare parte aur, dar și putere. Funcții sus-puse.

— O groază de lucruri de care nu dispune, spune Bomba.

— Credeam că suntem prieteni, spune Cardan cu jumătate de gură.

— Îl duc puțin în camera din spate, spun eu, punând mâna pe spătarul scaunului lui într-o manieră posesivă.

Trebuie să-l scot din încăpere înainte să mă facă de râs în fața lor. Trebuie să-l iau deoparte în clipa asta.

— Ce să faci acolo? întreabă Gândacul.

— E prizonierul *meu*, le amintesc eu, îngenunchind și tăind fâșiile din rochia mea care îi țin încă picioarele legate de scaun.

Îmi dau seama că trebuie să fi dormit așa, șezând în capul oaselor, dacă a dormit vreun pic. Dar nu pare obosit. Îmi zâm-

bește de sus, ca și când m-aș fi lăsat în genunchi ca să fac un fel de reverență.

Aș vrea să-i șterg zâmbetul ăsta de pe față, dar poate că nu pot. Poate că va zâmbi așa întruna, până-n ziua-n care va fi îngropat.

— Nu putem rămâne aici? mă întreabă Cardan. Aici avem vin.

Replica asta îl face pe Gândac să chicotească.

— Te supără ceva, prințisor? Până la urmă, tu și Jude nu vă înțelegeți?

Expresia lui Cardan se preschimbă în ceva ce pare a sugera îngrijorare. Foarte bine.

Îl conduc până în biroul lui Dain, pe care aș zice că l-am rechiziționat pentru mine. Merge cu pași nesiguri, picioarele i-au înțepenit de la cât a stat legat. Poate că merge așa și pentru că mi-a ajutat echipa să golească câteva sticle de vin. Totuși, nimeni nu mă împiedică să-l iau. Închid ușa și trag zăvorul.

— Ia loc, îi spun eu, arătând spre un scaun.

Se așază.

Trec pe lângă el și mă așez de cealaltă parte a biroului.

Îmi trece prin gând că, dacă l-aș omorî, aș putea în sfârșit să nu mă mai gândesc la el. Dacă l-aș omorî, n-aș mai fi nevoită să mă simt așa cum mă simt acum.

Fără el, nu ar mai exista nicio cale limpede de a-l urca pe Oak pe tron. Aș fi nevoită să am încredere că Madoc s-a gândit la vreo metodă de a-l sili pe Balekin să-l încoroneze. Fără el, n-aș mai avea nicio carte de jucat. Niciun plan. Niciun mod de a-mi ajuta fratele. Nimic.

Poate că ar merita.

Arbaleta e acolo unde am lăsat-o, în sertarul de la biroul lui Dain. O scot, încordez arcul și o ațintesc spre Cardan. Acesta respiră sacadat.

— Ai de gând să tragi în mine? Clipește. Chiar acum?

Degetul meu mângâie trăgaciul. Simt un fel de calm, un calm glorios. E o slăbiciune din partea mea, să pun frica înaintea ambiției, înaintea familiei, înaintea iubirii, dar mă face să mă simt bine. Mă face să mă simt puternică.

— Înțeleg motivele pentru care ți-ai dori s-o faci, spune el, ca și cum ceea ce a citit pe chipul meu i-ar fi fost suficient pentru a lua o decizie. Dar chiar aş prefera să n-o faci.

— Atunci n-ar fi trebuit să te strâmbi la mine întruna – ai impresia că am să accept să fiu batjocorită, aici, acum? Încă ești convins că ești mai bun ca mine?

Vocea îmi tremură puțin, motiv pentru care îl urăsc și mai mult. M-am antrenat zi după zi să devin periculoasă, în momentul de față îl am cu totul la mână și totuși cea speriată sunt eu.

Frica de el e un obicei, un obicei pe care l-aș putea înlătura cu ajutorul unei săgeți înfipte în inima lui.

Ridică mâinile în semn de protest, cu degetele lui lungi și goale răsfirate. Inelul regal e la mine.

— Sunt agitat, spune el. Când sunt agitat, zâmbesc mult. Nu mă pot abține.

Nu m-am așteptat câtuși de puțin să spună așa ceva. Cobor o clipă arbaleta.

Vorbește mai departe, de parcă n-ar vrea să-mi lase prea mult timp de gândit.

— Ești *terifiantă*. Aproape întreaga mea familie a murit și, cu toate că niciodată nu prea m-au avut la inimă, nu vreau să mă alătur lor. Toată noaptea am stat și m-am întrebat cu groază ce ai să faci și știu foarte bine ce merit. Am motive bune să fiu agitat.

Îmi vorbește de parcă am fi prieteni, și nu dușmani. Și cuvintele lui chiar își fac efectul: mă relaxez puțin. Când îmi dau

seama de lucrul ăsta, mă sperii atât de tare, încât aproape că-mi vine să trag în el în clipa asta.

— Îți voi spune tot ce vrei să afli, îmi promite el. Orice.

— Gata cu jocurile de cuvinte?

Tentația e enormă. Tot ce mi-a spus Taryn încă îmi zornăie în cap, amintindu-mi cât de puține știu de fapt.

Cardan își duce mâna la inimă.

— Îți jur.

— Și dacă o să te omor oricum?

— Se prea poate s-o faci, spune el, ironic. Dar vreau să-mi promiți că te vei abține.

— Promisiunile mele nu au mare valoare, îmi amintesc eu.

— Tot spui asta, zice ridicând din sprâncene. Nu e un lucru liniștitor, să știi.

Izbucnesc într-un râset scurt, mirat. Arbaleta mi se mișcă în mâini. Privirea lui Cardan e ațintită asupra ei. Cu o mișcare voit lentă, o așez pe suprafața de lemn a biroului.

— Dacă îmi vei spune tot ce vreau să știu – totul –, nu o să trag în tine.

— Și ce aş putea face ca să te conving să nu mă predai lui Balekin și lui Madoc?

Ridică dintr-o sprânceană. Nu sunt obișnuită ca atenția lui să fie concentrată asupra mea. Inima mea își iuțește bătăile.

Drept răspuns, nu pot decât să-i arunc o privire mânioasă.

— Ce-ar fi să-ți concentrezi mai bine eforturile ca să rămâi în viață?

Ridică din umeri.

— Ce vrei să știi?

— Am găsit o foaie de hârtie pe care era scris numele meu, spun eu. Numele meu scris iar și iar și nimic altceva.

Cardan tresare puțin, dar nu spune nimic.

— Ei bine? insist eu.

— Nu e o întrebare, mormăie el, de parcă ar fi exasperat. Dacă îmi pui o întrebare adevărată, am să-ți răspund.

— Nu te pricepi deloc la povestea asta cu „îți voi zice tot ce vrei să afli”.

Îmi duc mâna la arbaletă, dar n-o ridic.

Cardan oftează.

— Întreabă-mă ceva, pur și simplu. Întreabă despre coada mea. Nu vrei s-o vezi?

Ridică din sprâncene.

I-am văzut deja coada, dar n-am de gând să-i ofer satisfacția de a o afla de la mine.

— Vrei să te întreb ceva? Fie. Când a început povestea dintre Taryn și Locke sau ce-o fi?

Cardan începe să râdă încântat. Țsta nu pare a fi un subiect pe care dorește să-l evite. Tipic.

— Vai, mă întrebam când ai să aduci vorba despre asta. S-a întâmplat acum câteva luni. Ne-a povestit totul – că i-a aruncat cu pietre în geam, că-i lăsa bilețele în care-i scria să vină la întâlniri în pădure, cum îi făcea curte sub clar de lună. Ne-a pus să jurăm că nu vom spune nimic, a făcut ca întreaga poveste să pară o glumă. Cred că, inițial, a urmărit s-o facă geloasă pe Nicasia. Dar după aceea...

— De unde știa care era camera ei? întreb eu, încruntându-mă.

Asta îl face să zâmbească mai larg.

— Poate că nu știa. Poate că oricare dintre voi ar fi fost potrivită drept primă cucerire printre muritoare. Cred că scopul lui ultim e să pună mâna pe voi, amândouă.

Nu-mi place deloc ce aud.

— Și tu?

Îmi aruncă o privire scurtă, ciudată.

— Pe mine Locke încă n-a apucat să mă seducă, dacă la asta te referi. Aș zice că ar trebui s-o consider o jignire.

— Nu la asta mă refeream. Tu și Nicasia ați fost...

Nu știi cum să le zic. „Împreună” nu e tocmai cuvântul potrivit pentru a descrie un cuplu frumos și diabolic, care năruie viețile oamenilor de dragul distracției.

— Da, Locke mi-a furat-o, spune Cardan, încleștându-și falca; nu zâmbește, nu se strâmbă – e limpede că nu-i e ușor să-mi spună lucrurile astea. Și nu știi dacă Locke a vrut s-o facă geloasă pe cine știe ce altă iubită, sau dacă a vrut să mă supere pe mine, sau dacă pur și simplu a făcut-o pentru că Nicasia e magnifică, continuă el. Nu știi nici ce defect a văzut la mine care a făcut-o să-l aleagă pe el. Acum mă crezi că-ți dau răspunsurile promise?

Gândul că lui Cardan i-ar fi fost frântă inima aproape că-mi depășește imaginația. Dau din cap.

— Ai iubit-o?

— Ce fel de întrebare e asta? se răstește el.

Ridic din umeri.

— Vreau să știu.

— Da, am iubit-o, spune el, cu privirea la birou, la mâna mea, sprijinită pe el.

Brusc, îmi dau seama de starea unghiilor mele, roase până la carne.

— De ce vrei să mă vezi moartă? întreb eu, pentru că vreau să ne amintesc amândurora că merită pedepse mult mai crunte decât să fie silit să răspundă la niște întrebări. Suntem dușmani, oricât de multe glume ar spune, oricât de prietenos ar încerca să pară. Indivizii fermecători sunt fermecători, dar nimic mai mult.

Cardan răsuflă îndelung și-și lasă capul în mâini, nu mai e deloc atent la arbaletă, așa cum ar trebui să fie.

— Te referi la povestea cu nixe? Păi, tu te tot zbăteai și aruncai cu lucruri în ele. Sunt niște creaturi extrem de leneșe, dar la un moment dat chiar am crezut că o s-o enervezi pe una

dintre ele într-atât încât să ia o îmbrăcătură din tine. Oi fi eu putred, dar am o virtute, anume că nu sunt ucigaș. Am vrut să te sperii, dar niciodată n-am vrut să te văd *moartă*. Niciodată n-am vrut să văd pe cineva mort.

Îmi amintesc de întâmplarea de la râu, de faptul că, atunci când una dintre nixe s-a desprins de celelalte, Cardan a așteptat până când aceasta s-a oprit și a plecat, ca să putem ieși din apă. Mă holbez la el, la urmele argintii de pe chipul lui, rămase de la petrecere, la negrul de cerneală al ochilor lui. Deodată îmi aduc aminte cum l-a tras pe Valerian de pe mine când mă înecam cu fructul de zână.

Niciodată n-am vrut să văd pe cineva mort.

Împotriva voinței mele, îmi amintesc cum a ținut în mână sabia aia în birou, când era cu Balekin, și atitudinea lui neglijentă. Am crezut că o făcea în mod intenționat, ca să-l enerveze pe fratele lui. Acum, pentru prima oară, mă gândesc că poate, pur și simplu, nu prea îi place să se lupte cu săbiile. Că poate niciodată nu a învățat cum se face. Că, dacă ar fi să ne duelăm vreodată, eu aș câștiga. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut ca să-i devin o adversară redutabilă, dar poate că nu pe Cardan l-am înfruntat în tot acest timp. Poate că m-am luptat cu propria umbră.

— Valerian a încercat să mă omoare de-a dreptul. De două ori. Întâi în turn, apoi în camera mea, în casa mea.

Cardan își înalță capul și ținuta îi devine rigidă, ca și când tocmai ar fi descoperit un adevăr incomod.

— Când ai zis că l-ai omorât, am crezut că l-ai urmărit și..., vocea i se stinge, dar apoi Cardan continuă; numai un nebun ar îndrăzni să dea o spargere în casa generalului.

Îmi las în jos gulerul cămășii, ca să poată vedea unde m-a strangulat Cardan.

— Mai am o vânătaie, la umăr, de când m-a doborât la poea. Acum mă crezi?

Întinde mâna spre mine, ca și când ar vrea să-și plimbe degetele peste vânătăile mele. Ridic arbaleta și îi vine mintea la cap.

— Lui Valerian îi plăcea durerea, spune el. A oricui. Până și a mea. Știam că voia să-ți facă rău, spune el.

Se oprește, părând că și-a auzit propriile cuvinte.

— Și chiar ți-a făcut rău. Am crezut că se va mulțumi cu atât.

Niciodată nu mi-a trecut prin cap să încerc să-mi imaginez cum era să-i fii prieten lui Valerian. Se pare că, în cazul lui, nu era prea mare diferență între prietenie și dușmănie.

— Adică nu contează că Valerian voia să-mi facă rău? Întreb eu. Atât timp cât n-avea să mă omoare?

— Trebuie să recunoști, e mai bine dacă-ți păstrezi viața, mi-o întoarce Cardan, având iarăși în glas acel ton vag amuzat.

Îmi așez ambele mâini pe birou.

— Spune-mi de ce mă urăști. O dată pentru totdeauna.

Degetele lui lungi alunecă peste suprafața de lemn a biroului lui Dain.

— Chiar vrei să-ți spun sincer?

— Eu sunt cea cu arbaleta în mână, pe care nu o folosesc pentru că mi-ai promis răspunsuri. Ce părere ei?

— Prea bine, zice și mă fixează cu o privire răutăcioasă. Te urăsc pentru că tatăl tău te iubește, deși ești o pramatie din rândul muritorilor, născută de soția lui necredincioasă, pe când tatăl meu n-a ținut la mine niciodată, deși sunt prinț al Tărâmului Zânelor. Te urăsc pentru că nu ai niciun frate care te bate. Și te urăsc pentru că Locke s-a folosit de tine și de sora ta ca să o facă pe Nicasia să plângă, după ce mi-a furat-o. Pe lângă toate astea, după turneu, Balekin a ținut morțiș să-mi facă întruna în ciudă din cauza ta, a muritoarei care mă învinsese.

Nici măcar nu mi-am închipuit că Balekin știa cine sunt.

Ne privim îndelung pe deasupra biroului. Relaxându-și trupul în scaun, Cardan arată cât de se poate de mult ca un prinț malefic. Mă întreb dacă se așteaptă să trag în el.

— Asta e tot? Întreb eu. Pentru că e ridicol. Nu se poate să fi gelos pe mine. Tu nu ești silit să trăiești la mila persoanei care ți-a ucis părinții. Tu nu ești nevoit să fi întruna supărat pentru că, dacă n-ai mai fi, s-ar deschide sub picioarele tale un hău nemărginit de frică.

Mă opresc subit, uluită de propriile mele cuvinte.

Mi-am zis că nu mă voi lăsa fermecată, dar i-am permis să mă păcălească, să mă convingă să mă destăinui.

La gândul ăsta, zâmbetul lui Cardan se prefăce în rânjelul care mi-e mai bine cunoscut.

— A, serios? Adică nu știu cum e să fi supărat? Nu știu ce înseamnă să-ți fie frică? Nu tu ești cea care se tocmește pentru viața ei în situația asta.

— Țasta chiar e motivul pentru care mă urăști? Întreb eu vehement. Asta-i tot? Nu ai niciun motiv mai bun?

Un moment, am impresia că mă ignoră, dar atunci îmi dau seama că nu-mi răspunde pentru că nu poate minți și nu vrea să-mi spună adevărul.

— Ei bine? spun eu, ridicând iarăși arbaleta, bucuroasă că am un motiv bun să-mi reafirm poziția ca fiind cea care deține controlul. Spune-mi!

Se apleacă înainte și închide ochii.

— Mai mult decât orice, te urăsc pentru că mă gândesc la tine. Adesea. E dezgustător și nu mă pot opri.

Șocul mă amuțește.

— Poate că, totuși, ar trebui să tragi în mine, spune el, aco-perindu-și fața cu mâna sa cu degete lungi.

— Te joci cu mine, spun eu.

Nu-l cred. N-am de gând să cad pradă vreunui truc pueril, pentru că are el impresia că sunt vreo toantă care-și pierde capul de dragul frumuseții lui; dacă aș fi fost toantă, n-aș fi putut să rezist nici măcar o zi în Tărâm. Mă ridic în picioare, pregătită să-i dau pe față cacealmaua.

Arbaletele nu sunt potrivite de la distanță mică, așa că o schimb cu un cuțit.

Nu-și ridică privirea când înconjur biroul și mă apropii de el. Îi pun vârful cuțitului sub bărbie, așa cum am făcut în urmă cu o zi, pe hol, și-i aplec fața spre mine. E limpede că îi e greu să mă privească.

Oroarea și rușinea de pe chipul lui par mult prea veridice. Brusc, nu mai știu cu aceeași limpezime ce să cred.

Mă aplec asupra lui, suficient de aproape cât pentru un sărut. Face ochii mari. Expresia de pe chipul lui e un amestec de panică și dorință. E o senzație amețitoare să ai putere asupra cuiva. Asupra lui *Cardan*, care nu am crezut niciodată că ar putea simți vreo emoție.

— Chiar mă dorești, spun eu, atât de aproape de chipul lui, încât îi simt căldura răsuflării în clipa în care i se oprește în piept. Și *urăști* acest lucru.

Schimb unghiul în care țin cuțitul, întorcându-l astfel încât să-i străpungă beregata. Nu pare nici pe departe atât de alarmat din cauza mișcării mele pe cât mă așteptam.

Nici pe departe atât de alarmant ca în momentul în care îmi ating buzele de buzele lui.

Capitolul 26

Nu am prea multă experiență la săruturi. S-a întâmplat cu Locke și, înainte de el, cu nimeni altcineva. Dar săruturile lui Locke nu mi-au dat niciodată starea pe care mi-o dă sărutul lui Cardan, e ca și când aș fi primit provocarea de a alerga peste cuțite, e ca trăsnetul plin de adrenalină al unui fulger, ca momentul în care ai înotat prea departe în larg și nu mai e cale de întoarcere, numai apa neagră și rece care te împresoară.

Gura crudă a lui Cardan e neașteptat de moale și, un moment îndelungat după ce ni se ating buzele, Cardan încremenește ca o statuie. Închide ochii și genele lui îmi ating obrazul. Mă trece un fior, așa cum ar trebui să se întâmple când cineva îți pășește peste mormânt. Apoi Cardan își ridică mâinile și le simt cum îmi alunec alunecă ușor de-a lungul brațelor. Dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, aș fi zis că atingerea lui e chiar reverențioasă, dar îl cunosc mai bine de atât. Își mișcă mâinile încet pentru că se străduiește să se oprească. Nu-și dorește momentul acesta. Nu-și dorește să și-l dorească.

Are gust de vin acru.

Simt momentul în care cedează și mă trage spre el, în ciuda amenințării cuțitului. Mă sărută cu patimă, cu un fel de disperare lacomă, și își îngroapă degetele în părul meu. Gurile noastre alunecă una pe cealaltă, dinți peste buze, peste limbi. Dorința mă trăsnește ca un picior încasat în stomac. E ca o luptă, dar fiecare luptă ca să pătrundă sub pielea celuilalt.

Atunci mă cuprinde spaima. Ce soi de răzbunare nebu-nească e aceasta, să jubilez datorită repulsiei lui? Și mai rău, mult mai rău e că îmi *place*. Îmi plac toate emoțiile care mă cuprind în timp ce-l sărut – tremurul bine știut al fricii, gândul că îl pedepsesc, dovada că tânjește după mine.

Cuțitul din mâna mea nu-și are rostul. Îl azvârl pe birou și abia observ că vârful lui se înfige în lemn. Cardan tresare la auzul zgomotului și se desprinde de mine. Buzele lui sunt rozalii, ochii întunecați. Zărește cuțitul și izbucnește într-un râset agitat.

E suficient ca să mă facă să mă dau înapoi, poticnindu-mă. Îmi vine să-l batjocoresc, să-i trec pe sub nas slăbiciunile, fără să le dezvălui pe ale mele, dar n-am încredere că expresia de pe chipul meu nu mă va da de gol.

— La asta te așteptai? întreb eu și mă simt ușurată descoperind că vocea mea e aspră.

— Nu, spune el fără glas.

— Zi-mi, spun eu.

Cardan clatină din cap, oarecum amărât.

— În afară de cazul în care chiar ai de gând să mă înjunghii, nu-ți voi spune. Și poate că nu ți-aș spune nici dacă m-ai înjunghia.

Mă urc pe biroul lui Dain, ca să las o mică distanță între noi. Am senzația că pielea e prea strâmtă pe trupul meu, iar camera pare deodată neîncăpătoare. Aproape că m-a făcut să râd adineaori.

— Îți voi face o propunere, spune Cardan. Nu vreau să așez coroana pe capul lui Balekin numai pentru ca apoi să-l pierd pe al meu. Cere ce dorești pentru tine, pentru Curtea Umbrelor, dar cere ceva și pentru mine. Convinge-l să-mi ofere pământuri undeva, departe. Spune-i că voi fi de o iresponsabilitate minunată, departe de el. Nu va mai fi nevoie să se gândească la mine niciodată. N-are decât să dea naștere la vreo

pramatie care să-i fie moștenitor și să-i lase lui Înalta Coroană. Sau poată că pramatia îi va tăia beregata, o nouă tradiție de familie. Nu mă privește.

Recunosc cu pizmă și admirație că a reușit să propună un târg destul de echitabil, în ciuda faptului că a fost legat de scaun o mare parte din noapte și că, probabil, e beat crișă.

— Ridică-te, îi spun eu.

— Adică nu-ți faci griji că o s-o iau la goană? întreabă el, întinzându-și picioarele.

Vârfurile ascuțite ale ghetelor lucesc în încăpere și mă întreb dacă ar trebui să i le confisc, din moment ce ar putea fi folosite drept arme. Apoi îmi amintesc cât de puțin se pricepe la mânăuirea sabiei.

— După sărutul ăsta, am devenit atât de înnebunită după tine, încât abia mă mai pot stăpâni, îi spun cu tot sarcasmul de care sunt în stare. Nu vreau decât să fac gesturi drăguțe, care să te facă fericit. N-ai decât să fugi. Categorie n-am să-ți înfig o săgeată în spinare.

Clipește de câteva ori.

— E cam neliniștitor să te aud cum minți pe față.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun adevărul. Nu vei fugi, pentru că nu ai unde să te duci.

Mă duc la ușă, dau zăvorul la o parte și privesc afară. Bomba e întinsă pe un culcuș, în dormitor. Gândacul mă vede și înalță din sprâncene. Stafia a ațipit în scaun, dar se deșteaptă când intrăm. Mă simt înfierbântată toată și sper că nu se observă.

— Ai terminat de interogat prințisorul? întreabă Gândacul. Dau din cap.

— Cred că știu ce trebuie făcut.

Stafia se uită la Cardan îndelung.

— Așadar, vindem? Cumpărăm? Îi ștergem măruntaiele de pe tavan?

— Mă duc la o plimbare, spun eu. Ca să iau puțin aer.
Gândacul oftează.

— Trebuie doar să-mi pun ordine în gânduri, spun eu. Apoi o să vă explic totul.

— Chiar ai s-o faci? vrea să știe Stafia, privindu-mă fix.

Mă întreb dacă a ghicit cât de ușor îmi apar promisiunile pe buze. Le cheltui ca pe un fel de aur fermecat, sortit să se preschimbe la loc în frunze uscate în toate casele de marcat din oraș.

— Am vorbit cu Madoc și mi-a oferit tot ce mi-aș putea dori în schimbul lui Cardan. Aur, magie, glorie, *orice*. Prima parte a învoielii e încheiată și nici n-am recunoscut că știu unde se află prințul dispărut.

Stafia strâmbă din buze la auzul numelui lui Madoc, dar nu zice nimic.

— Atunci ce-i cu amânările? întreabă gândacul. Îmi plac toate astea.

— Trebuie doar să pun la punct detaliile, spun eu. Iar voi trebuie să-mi spuneți ce vă doriți. Ce vă doriți cu exactitate – cât aur și orice altceva. Scrieți pe ceva.

Gândacul mormăie, dar nu pare dispus să mi se opună. Cu mâna lui cu gheare, îi face semn lui Cardan să se așeze iar la masă. Prințul se desprinde greoi de perete și se apropie clătinându-se. Mă asigur că toate obiectele ascuțite sunt acolo unde le-am lăsat și apoi pornesc spre ușă. Când privesc înapoi, observ cum mâinile lui Cardan taie cu dibăcie teancul de cărți, dar ochii lui negri, sclipitori, sunt ațintiți asupra mea.

Merg pe jos până la Lacul Măștilor și mă așez pe stâncile negre de deasupra apei. Soarele e la asfințit, iar cerul arată ca o vâlvătaie, vârfurile copacilor par cuprinse de flăcări.

O bună bucată de vreme, nu fac decât să stau, urmărind valurile care mângâie țărmul. Inspir adânc iar și iar, așteptând să mi se liniștească gândurile, să mi se limpezească mintea. Deasupra, aud trilurile păsărilor, care ciripesc între ele, întorcându-se la cuiburi odată cu lăsarea nopții, și zăresc lumini strălucitoare care se aprind în scorburile noduroase, pe măsură ce spirții se deșteaptă din somnul lor.

Atât timp cât pot să fac ceva, Balekin nu trebuie să devină Înalt Rege. Îndrăgește cruzimea și-i urăște pe muritori. Ar fi un conducător groaznic. Există reguli care dictează interacțiunile noastre cu lumea oamenilor – aceste reguli s-ar putea schimba. Dacă n-ar mai fi nevoie de învoieli prin care să fie răpiți muritorii? Dacă oricare dintre ei ar putea fi răpit în orice moment? Așa a fost cândva, înainte; încă se procedează așa în unele locuri. Înaltul Rege ar avea puterea să facă traiul în ambele lumi mult mai cumplit, ar putea favoriza Curțile Unsee-lie, ar putea semăna discordie și teroare timp de o mie de ani.

Așadar, în loc de asta, dacă i l-aș preda pe Cardan lui Madoc?

L-ar sui pe tron pe Oak și apoi ar domni din poziția sa de regent tiranic și crud. Ar porni război împotriva Curților care ar refuza să jure credință tronului. L-ar crește pe Oak înconjurat de atât de mult sânge, încât acesta ar ajunge să fie ca el, sau poate ca altcineva, de o cruzime mai perfidă, cum e Dain. Dar ar fi mai bine decât cu Balekin. Și ar face o învoială cinstită cu mine și cu Curtea Umbrelor, chiar și numai de dragul meu. Iar eu – eu ce-aș face?

Bănuiesc că aș putea pleca cu Vivi.

Sau aș putea să fac o înțelegere și să devin cavaler. Aș putea să rămân și să-i ajut să-l protejeze pe Oak, să-i ajut să-l apere de influența lui Madoc. Firește, n-aș avea cine știe ce putere în sensul ăsta.

Ce s-ar întâmpla dacă l-aș înlătura pe Madoc din peisaj? Ar însemna că cei din Curtea Umbrelor n-ar mai primi niciun

ban, n-ar mai fi vorba de niciun târg. Ar însemna să obțin cumva coroana și s-o așez pe capul lui Oak. Și apoi ce? Madoc tot ar deveni regent. N-aș putea să-l împiedic. Oak ar asculta în continuare de el. Oak ar deveni oricum marioneta lui, ar fi oricum în pericol.

Doar dacă... doar dacă nu cumva aș putea să-l încoronez pe Oak și să-l duc departe de Tărâmul Zânelor. Să fie Înalt Rege în exil. După ce ar crește, când ar fi pregătit, s-ar putea întoarce, ajutat de puterea coroanei neamului Salcei. Poate că Madoc ar fi totuși capabil să-și impună autoritatea peste Tărâm până când Oak s-ar întoarce, dar nu l-ar mai putea influența să devină la fel de însetat de sânge, să aibă aceeași înclinație spre război. N-ar mai avea autoritatea absolută care i-ar reveni ca regent al Înaltului Rege, avându-l pe acesta lângă el. Și, din moment ce Oak ar fi crescut în lumea oamenilor, când s-ar întoarce în Tărâmul Zânelor, poate că ar avea totuși o urmă de compasiune față de locul în care ar fi fost crescut și de oamenii pe care i-ar fi întâlnit acolo.

Zece ani. Dacă am reuși să-l ținem pe Oak departe de Tărâm timp de zece ani, ar avea ocazia să se transforme în persoana care va fi pe vecie.

Desigur, în acel moment, poate că ar fi nevoit să lupte ca să-și recapete tronul. Cineva – probabil Madoc, posibil Balekin, poate chiar unul dintre ceilalți regi și regine mai mici – ar putea să îl ocupe prin vicleșug, ca un păianjen, și să-și consolideze puterea.

Mă uit printre gene la apa neagră. Numai de-ar fi vreo cale de a păstra tronul neocupat suficient timp pentru ca Oak să poată deveni un individ în toată firea, fără războaiele lui Madoc, fără niciun regent.

Mă ridic, pentru că hotărârea a fost luată. De bine, de rău, știu ce am să fac. Acum am un plan. Madoc nu ar fi de acord cu această strategie. Nu e genul de strategie care îi place lui,

în care există mai multe căi spre victorie. E o strategie în care există o singură cale și aceea destul de riscantă.

Când mă ridic, îmi zăresc propria oglindire în apă. Privesc mai atent și realizez că nu poate fi vorba de mine. Lacul Măștiilor nu-ți arată niciodată propriul chip. Mă apropiu încet. Luna plină strălucește pe cer, îndeajuns încât să-mi arate chipul mamei mele privindu-mă. E mai tânără decât mi-o amintesc. Și râde, strigă pe cineva nevăzut.

Prin culoarul timpului, mă arată cu degetul. Când vorbește, îi citesc cuvintele pe buze. *Uite! O fată de om!* Pare încântată.

Apoi i se alătură oglindirea lui Madoc, care-și petrece brațul pe după mijlocul ei. Nu pare mai tânăr ca în prezent, dar pe chipul lui se observă o seninătate pe care n-am mai văzut-o niciodată. Îmi face cu mâna.

Le sunt străină.

Fugi! îmi vine să-i strig mamei. Dar, bineînțeles, ăsta e singurul lucru pe care nu e nevoie să i-l spun eu.

Bomba își înalță privirea când intru. Stă la masa de lemn, măsurând o cantitate de pudră cenușie. Alături are câteva globuri din fibră de sticlă, astupate ermetic. Minunatul ei păr alb e strâns și legat cu ceea ce pare a fi o sfoară murdară. Pe nasul ei e o dâră de murdărie.

— Ceilalți sunt în spate, spune ea. Împreună cu prințisorul. Dorm.

Mă așez la masă, oftând. Am venit pregătită să-mi explic planul, și acum toată energia asta n-are unde să se ducă.

— Avem ceva de mâncare?

Mă privește scurt, surâzând larg, în timp ce umple încă un glob și-l așază cu grijă într-un coș aflat la picioarele ei.

— Stafia a adus niște pâine neagră și unt. Am mâncat cârnații și nu mai e vin, dar poate că a rămas niște brânză.

Scotocesc prin debara, scot bucatele și le mănânc mecanic. Îmi torn o ceașcă de ceai amar și înviorător de secărea. Mă ajută să-mi recapăt puțin stăpânirea de sine. O urmăresc o vreme cum face explozive. În timp ce lucrează, fluieră încet și fals. E ciudat s-o ascult; majoritatea celor din Tărâmul Zânelor au o afinitate înăscută pentru muzică, dar îmi place mai mult melodia ei, pentru faptul că e imperfectă. Pare mai veselă, mai ușoară, mai puțin apăsătoare.

— Încotro o vei apuca după ce se vor termina toate astea? o întreb.

Se uită la mine derutată.

— De ce ai impresia că am să plec undeva?

Mă încrunt, cu privirea ațintită în ceașca mea de ceai, aproape goală.

— Pentru că Dain nu mai e. Nu asta vor face Stafia și Gândacul? Nu te duci și tu cu ei?

Bomba ridică din umerii ei înguști și întinde un deget dezgolit de la picior înspre coșul de globuri.

— Le vezi pe astea?

Dau din cap.

— Nu țin la călătorii, spune ea. Am să rămân aici, cu tine. Ai un plan, nu?

Sunt prea uluită ca să-mi vină în minte vreun răspuns. Deschid gura și încep să mă bâlbâi. Ea izbucnește în râs.

— Cardan așa a zis. Că, dacă ai fi avut de gând să faci un schimb și atât, ai fi făcut-o până acum. Iar, dacă ai fi avut de gând să ne trădezi, ai fi făcut-o deja și pe asta.

— Dar, ăăă, spun eu și apoi îmi pierd șirul gândurilor. Voiam să zic ceva în sensul că acesta n-ar fi trebuit să acorde problemei atâta atenție. Ceilalți ce părere au?

Bomba reia umplutul globurilor.

— N-au zis, dar niciunul dintre noi nu-l are la inimă pe Ba-
lekin. Dacă ai un plan, ei bine, bravo ție. Dar, dacă vrei să ne ai
de partea ta, ai putea să nu mai fi așa de secretoasă.

Inspir adânc și decid că, dacă chiar va fi să le fac pe toate
astea, voi avea nevoie de puțin ajutor.

— Ce părere ai de ideea de a fura o coroană? Chiar de sub
nasul regilor și reginelor din Tărâm?

Colțurile buzelor i se întind și mai mult.

— Mie să-mi zici doar ce am de aruncat în aer.

După douăzeci de minute, aprind un ciot de lumânare și
pornesc spre camera cu culcușurile. După cum a zis Bomba,
s-a întins și Cardan pe unul dintre ele și arată atât de chipeș,
de-mi vine rău. S-a spălat pe față și și-a dezbrăcat haina, pe
care a împăturit-o și și-a așezat-o sub cap ca pe o pernă. Îl îm-
pung în braț și se trezește într-o clipă, ridicând o mână, ca și
când ar vrea să mă alunge.

— Șșș, șoptesc eu. Nu-i trezi pe ceilalți. Trebuie să vorbim.

— Lasă-mă. Ai zis că n-o să mă omori dacă-ți răspund la
întrebări și ți-am răspuns.

Nu vorbește ca băiatul care m-a sărutat, bolnav de dorință,
în urmă cu numai câteva ore. Vorbește pe un ton somnoros,
arogant și agasat.

— Ți-ai oferit ceva mai prețios decât viața, îi spun eu. Acum,
haide.

Se ridică în picioare, își pune haina pe umeri și apoi mă
urmează până în biroul lui Dain. Odată ajunși aici, se reaze-
mă de tocul ușii. Pleoapele îi sunt grele și părul lui e ciufulit
de la somn. E de ajuns numai să mă uit la el și imediat mă
înfierbânt de jenă.

— Sigur m-ai adus aici doar ca să vorbim?

Se pare că, după ce ai sărutat pe cineva, posibilitatea altor săruturi atârna apăsătoare peste toate, oricât ce proastă ar fi fost ideea primului sărut. Amintirea atingerii dintre buzele noastre vibrează în aerul dintre noi.

— Te-am adus aici ca să facem o învoială.

Cardan înalță din sprâncene.

— Interesant.

— Ce-ar fi dacă n-ai fi nevoit să te duci și să te ascunzi undeva, la țară? Dacă ar fi posibilă o altă cale, în afară de urcarea lui Balekin pe tron?

E clar că nu se aștepta să spun așa ceva. Preț de o clipă, expresia lui arogantă și indiferent dispare.

— Există, spune el încet. *Eu* aș fi calea. Numai că aș fi un rege oribil și nu mi-ar plăcea câtuși de puțin. În orice caz, nu cred că Balekin ar fi dispus să-mi pună coroana în cap. Noi doi nu ne-am înțeles niciodată prea bine.

— Parcă locuiai în casa lui.

Îmi încrucișez brațele pe piept, ca și cum m-aș proteja, străduindu-mă să alung imaginile în care Balekin îl pedepsește pe Cardan. În momentul de față, nu-mi permit să cedez compasiunii.

Cardan își lasă capul pe spate, privindu-mă printre genele sale întunecate.

— Poate că tocmai pentru că locuim împreună nu ne înțelegem.

— Nici mie nu-mi ești simpatic, îi amintesc eu.

— Mi-ai dat de înțeles, spune și îmi zâmbește leneș. Atunci, dacă nu eu și nici Balekin, cine?

— Fratele meu, Oak, îi spun eu. Nu-ți voi explica în detaliu, dar se trage din familia potrivită. Din familia ta. Poate purta coroana.

Cardan se încruntă.

— Ești sigură?

Încuviințez din cap. Nu-mi convine că-i dezvălui asta înaintea să-l fi întrebat dacă va face ce-i cer, dar nici nu prea are ce face cu informația. Nu i-l voi da niciodată lui Balekin. Numai lui Madoc i-ar putea spune și el știe deja.

— Deci Madoc va fi regent, spune Cardan.

Clatin din cap.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău. Vreau să-l încoronezi pe Oak drept Înalt Rege, după care îl voi trimite în lumea muritorilor. Îi voi da ocazia să fie copil. Îi voi da șansa de a deveni cândva un rege bun.

— Poate că Oak va face alte alegeri decât cele pe care le vrei tu, spune Cardan. De exemplu, poate că-l va prefera pe Madoc, și nu pe tine.

— Am fost o copilă răpită, îi spun eu. Am crescut într-un târâm străin, dintr-un motiv mult mai sumbru și mai stinger decât ăsta. Vivi o să aibă grijă de el. Și, dacă vei fi de acord cu planul meu, voi obține pentru tine tot ce mi-ai cerut, ba chiar mai mult. Însă am nevoie de ceva de la tine – de un jurământ. Vreau să depui jurământ în slujba mea.

Izbucnește în același râs uluit, ca un lătrat, pe care l-am auzit de la el atunci când am înfipt cuțitul în birou.

— Vrei ca *eu* să mă pun *cu bună știință* sub stăpânirea *ta*? Din voie proprie?

— Ți se pare că nu vorbesc serios, dar nu glumesc. Nici că aș putea fi mai serioasă.

Sub brațele încrucișate, îmi ciupesc pielea ca să împiedic vreo tresărire, vreun indiciu compromițător. Trebuie să par stăpână pe mine întru totul, să inspir o încredere totală. Inima îmi bate repede. Mă simt ca atunci când eram copil și jucam șah cu Madoc – întrevedeam mutările câștigătoare pe care le aveam la îndemână, uitam să fiu prudentă și apoi strategia îmi era imediat întreruptă de una dintre mișcărilor lui, pe care nu o prevăzusem. Îmi spun să respir, să mă concentrez.

— Deja avem interese comune, spune el. Pentru ce îți mai trebuie jurământul meu?

Inspir adânc.

— Trebuie să mă asigur că nu mă vei trăda. Ai deveni prea periculos având coroana în mâini. Dacă o vei pune totuși pe capul fratelui tău? Dacă o dorești pentru tine?

Cardan pare că se gândește la problema asta.

— Îți spun exact ce vreau - moșiile pe care locuiesc. Vreau să-mi fie încredințate, odată cu toți și cu toate cele existente pe ele. Conacul Scorburos. Îl vreau.

Dau din cap.

— S-a făcut.

— Vreau toate sticlele din cramele regale, până la ultima, oricât de vechi sau de scumpe ar fi.

— Vor fi ale tale, spun eu.

— Vreau ca Gândacul să mă învețe să fur, spune el.

Surprinsă, nu răspund un moment. Glumește? Nu pare.

— De ce? Întreb în cele din urmă.

— Mi-ar putea fi util, spune el. Pe lângă asta, mi-e simpatic.

— Fie, spun eu incredulă. Am să gădesc o cale de a rezolva problema.

— Chiar crezi că-mi poți promite toate astea?

Mă privește atent.

— Chiar pot. Chiar îți promit. Și îți promit că-i vom dejuca planurile lui Balekin. Vom obține coroana Tărâmului Zânelor, îi spun eu, imprudentă.

Câte promisiuni voi mai putea face înainte să mă trezesc că trebuie să le și îndeplinesc? Încă vreo câteva, sper.

Cardan se așază în scaunul lui Dain. Din spatele biroului, mă privește cu răceală din această poziție de autoritate. Ceva înlăuntrul meu se strânge, dar nu iau în seamă. Pot s-o fac. Pot s-o fac. Îmi țin respirația.

— Îți voi sluji un an și o zi, spune el.

— Nu e suficient, insist eu. Nu pot...

Cardan pufnește.

— Sunt sigur că fratele tău va fi încoronat și că va dispărea până atunci. Ori asta, ori vom fi eșuat, în ciuda promisiunilor tale, caz în care acestea nu vor mai avea nicio importanță. Nu vei obține nicio ofertă mai bună din partea mea, mai ales dacă o să mă ameninți din nou.

Măcar așa câștig timp. Expir.

— Fie. Sunt de acord.

Cardan traversează încăperea spre mine și n-am idee ce are de gând să facă. Dacă mă sărută, mă tem că voi fi mistuită de setea și de nerăbdarea umilitoare pe care le-am resimțit întâia oară. Dar, când ingenunchează în fața mea, sunt atât de surprinsă, încât nu reușesc să-mi adun gândurile. Îmi ia mâna în mâna lui și mi-o cuprinde între degetele lui lungi și reci.

— Prea bine, spune el nerăbdător și nu vorbește câtuși de puțin ca un vasal care e pe cale să-i jure credință doamnei sale. Jude Duarte, fiică a lutului, mă jur ție. Voi fi brațul tău. Voi fi scutul tău. Voi acționa potrivit dorințelor tale. Așa să fie un an și o zi... *și niciun minut mai mult.*

— Chiar că ai îmbunătățit jurământul, spun eu, cu toate că vocea îmi e încordată.

Chiar și în momentul în care a rostit aceste cuvinte, am simțit cumva că el deține avantajul. Cumva, el are controlul.

Se ridică cu o singură mișcare curgătoare și îmi dă drumul.

— Și acum?

— Du-te înapoi la culcare, îi spun eu. Am să te trezesc în curând și am să-ți explic ce trebuie făcut.

— Cum ți-e porunca, spune Cardan, cu un zâmbet batjocoritor în colțurile gurii.

Apoi se întoarce în încăperea cu culcușurile, probabil ca să se întindă pe unul dintre ele. Mă gândesc cât de stranie e

situația asta, e aici, doarme în așternut din țesături de casă, poartă aceleași haine zile în șir, mănâncă pâine cu brânză și nu se plânge nicio clipă. Mai că îmi vine să cred că preferă cuibul unor spioni și asasini patului său somptuos.

Capitolul 27

Monarhii de la Curțile Seelie și Unseelie, împreună cu Zânele sălbatice nealiate, care au venit la încoronare, și-au ridicat taberele în capătul estic al insulei. Au înălțat corturi, unele pestrițe, altele din mătase diafană. De aproape, zăresc focurile aprinse. În aer se simte miros de vin cu miere și de carne stricată.

Cardan e lângă mine, îmbrăcat în negru mat, cu părul lui întunecat pieptănat pe spate, cu fața dezgolită și proaspăt spălată. Arată palid și obosit, deși l-am lăsat să doarmă cât s-a putut.

Nu i-am trezit pe Gândac sau pe Stafie după ce Cardan și-a depus jurământul. În schimb, am dezbătut strategii aproape o oră întreagă cu Bomba. Ea ne-a adus schimburile pentru Cardan, fiind de acord că ne-ar putea fi utile. Și așa am ajuns aici, sunt pe cale să caut un monarh dispus să susțină un alt conducător decât Balekin. Dacă e ca planul meu să reușească, trebuie să am la festin pe cineva de partea unui nou rege, preferabil pe cineva cu puterea de a împiedica petrecerea să degenereze într-un nou măcel, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură anapoda.

În orice caz, voi avea nevoie de multe metode de a distra atenția tuturor, ca să fiu sigură că voi putea să-l scot de acolo pe Oak. Globurile de sticlă ale Bombei nu sunt suficiente. Nu știu exact ce va trebui să ofer în schimb. Am recurs la toate

promisiunile pe care le puteam face în numele meu; de acum voi recurge la promisiunile pe care le poate face coroana.

Inspir adânc. Din clipa în care voi apărea înaintea domnilor și doamnelor Tărâmului și-mi voi declara intenția de a lupta împotriva lui Balekin, nu va mai fi cale de întoarcere, nu voi mai avea posibilitatea de a mă ascunde sub cuverturile patului meu, nu voi mai avea unde să fug. Din clipa în care voi face acest lucru, voi fi legată de Tărâm până când Oak va sui pe tron.

Avem la dispoziție noaptea asta și jumătate din ziua de mâine, înainte de a începe festinul, înainte să fiu nevoită să merg la Conacul Scorburos, înainte ca planurile mele să dea rod sau să se destrame cu totul.

Există o singură cale de a pregăti Tărâmul pentru venirea lui Oak – trebuie să rămân. Trebuie să mă folosesc de cele învățate de la Madoc și de la Curtea Umbrelor pentru a manipula și a asasina, astfel încât să pregătesc tronul pentru el. Am spus zece ani, dar poate că șapte vor fi suficienți. Nu e chiar atât de mult. Șapte ani în care voi bea otrăvuri, în care nu voi dormi nicio clipă, în care voi trăi mereu în alertă. Șapte ani, după care poate că Tărâmul Zânelor va deveni un loc mai sigur și mai bun. Și atunci îmi voi fi câștigat locul în el.

Locke l-a numit „marele joc” atunci când m-a acuzat că participa el. Atunci nu eram jucătoare, dar acum sunt. Și poate că am învățat ceva de la Locke. El m-a preschimbat într-o poveste și acum voi face la rândul meu o poveste din altcineva.

— Adică eu am să rămân aici și am să-ți șoptesc informații, spune Cardan, sprijinindu-se de un arbore hicori. Și tu ai să te duci și-ai să farmeci nobilimea? Ideea asta îmi pare sucită de-a dreptul.

Îl fixez cu privirea.

— Pot să fiu fermecătoare. Pe tine am reușit să te farmec, nu?

Își dă ochii peste cap.

— Nu te aștepta de la ceilalți să împărtășească gusturile mele depravate.

— Am să-ți dau ordine, îi spun eu. Bine?

Un mușchi îi zvâcnește pe obraz. Sunt convinsă că nu e puțin lucru pentru un prinț al Tărâmului Zânelor să accepte să fie controlat, mai ales de către mine, dar Cardan dă din cap, încuviințând.

Rostesc cuvintele.

— Îți ordon să rămâi aici și să aștepti până când voi fi pregătită să părăsesc această pădure sau până când va apărea vreun pericol iminent sau până când va fi trecut o zi întreagă. Cât aștepti, îți ordon să nu faci niciun zgomot și niciun semn prin care ai putea să atragi atenția celor din jur. Dacă apare vreun pericol iminent sau dacă a trecut o zi întreagă fără să mă întorc, îți ordon să te întorci la Curtea Umbrelor, ferindu-te de privirile celorlalți, cât îți stă în putință, până ce vei ajunge acolo.

— Te-ai descurcat destul de bine, îmi spune el, reușind, în același timp, să-și păstreze cumva aerul său regal și înfumurat.

Mă enervează.

— Bun, zic eu. Spune-mi ce știi despre Regina Annet.

Eu știu următoarele: a plecat de la ceremonia de încoronare înaintea tuturor celorlalți nobili. Asta înseamnă ori că îl detestă pe Balekin, ori că detestă ideea oricărui Înalt Monarh. Trebuie doar să-mi dau seama care din două.

— Curtea Moliilor e întinsă și cât se poate de tradițional Unseelie. Ea are simț practic, vorbește deschis și prețuiește puterea brută mai mult decât orice altceva. Am auzit, de asemenea, că-i devorează pe iubiții ei după ce se plectisește de ei.

Cardan ridică din sprâncene.

Fără să vreau, îi zâmbesc. E bizar faptul că sunt implicată în problema asta alături de nimeni altcineva decât Cardan. Și

e și mai bizar faptul că-mi vorbește așa cum i-ar vorbi Nicasi-ei sau lui Locke.

— Și de ce a plecat de la încoronare? întreb eu. Din câte văd, s-ar potrivi perfect cu Balekin.

— Nu are niciun moștenitor, spune el. Și se teme că nu va avea niciodată. Am impresia că nu i-a picat bine să vadă un asemenea măcel al unei întregi familii. Mai mult, nu cred că a fost deosebit de impresionată de faptul că Balekin i-a omorât pe toți și totuși a părăsit podiumul fără coroană pe cap.

— Bine, spun eu, trăgând adânc aer în piept.

Cardan mă apucă de încheietura mâinii. Mă șochează senzația atingerii calde a pielii lui de a mea.

— Ai grijă, îmi spune el și apoi îmi zâmbește. Ar fi foarte plictisitor să stau aici o zi întreagă numai pentru că te-ai dus de capul tău și ți-ai pierdut viața.

— Ultimele mele gânduri s-ar îndrepta spre plictiseala ta, îi spun eu și pornesc spre tabăra Unseelie a Reginei Annet.

Nu arde niciun foc și corturile sunt făcute dintr-un material aspru și verzui, de culoarea unei mlaștini. Paznicii de la intrare sunt un trol și un goblin. Trolul poartă o armură pictată cu o culoare închisă, care aduce în mod neliniștitor a sânge uscat.

— Ăăă, bună, spun eu și îmi dau seama că trebuie să exersiez problema asta cu comunicarea. Sunt mesageră. Trebuie să intru la regină.

Trolul mă privește de sus și e limpede că e surprins să aibă alături un om.

— Și cine îndrăznește să trimită un mesager atât de apetisant la Curtea noastră?

Am impresia că chiar mi-a făcut un compliment, cu toate că e greu de zis.

— Înaltul Rege Balekin, mint eu.

Mă gândesc că cea mai rapidă cale de a intra e să-i folosesc numele.

La auzul acestor cuvinte, trolul zâmbeste, însă nu într-un mod prietenos.

— Ce fel de rege e un rege fără coroană? Asta e o ghicitoare, dar una la care cu toții știm răspunsul: nu e un rege.

Celălalt paznic râde.

— Nu-ți vom da voie să treci, bucățică. Aleargă înapoi la stăpânul tău și spune-i că Regina Annet nu îl recunoaște, cu toate că îi apreciază priceperea în a face spectacol. Nu va lua masa cu el, indiferent de câte ori i-ar face invitația și oricât de delicioase ar fi darurile pe care le-ar trimite odată cu mesajul său.

— Nu e așa cum credeți, spun eu.

— Bine atunci, mai rămâi cu noi o vreme. Pun pariu că oasele tale s-ar sfărâma cu un trosnet dulce.

Numai vorba e de trol, cu tot cu dinții ascuțiți și amenințările lui. Îmi dau seama că nu vorbește serios; dacă ar fi vorbit serios, ar fi spus cu totul altceva și m-ar fi înfulecat pur și simplu.

Totuși, mă retrag. Le-or fi impuse obligații musafirilor care vin să participe la încoronare, dar obligațiile astea pentru Zâne sunt atât de excentrice, încât niciodată nu știu sigur dacă mă vor proteja sau nu.

Prințul Cardan mă așteaptă în poiană, întins pe spate, ca și când până acum ar fi numărat stelele.

Se uită la mine cu o privire întrebătoare, iar eu clatin din cap și mă ghemuiesc pe iarbă.

— Nici măcar n-am apucat să vorbesc cu ea, spun eu.

Se întoarce spre mine și lumina lunii îi reliefează chipul neted, pomeții ascuțiți și vârfurile urechilor.

— Atunci ai greșit undeva.

Îmi vine să mă răstesc la el, dar are dreptate. Am dat-o în bară. Trebuie să am o atitudine mai oficială, să fiu mai convinsă de dreptul meu de a mă înfățișa înaintea unui monarh, ca și când pentru mine ar fi un lucru obișnuit. Am repetat iar și iar tot ce i-aș fi spus, dar nu și metoda de a *ajunge* la ea. Partea asta din urmă mi s-a părut ușoară. Acum îmi dau seama că nu va fi așa.

Mă întind pe spate lângă el și privesc în sus, la stele. Dacă aș avea timp, aș mi-aș putea face o hartă și mi-aș citi norocul.

— Bine. În locul meu, cui i te-ai adresa?

— Lordului Roiben și lui Severin, fiului lui Alderking.

Chipurile noastre sunt apropiate.

Mă încrunt.

— Dar ei nu fac partea din Înalta Curte. Nu au jurat înaintea coroanei.

— Exact, spune Cardan, întinzând un deget pe care îl plimbă de-a lungul conturului urechii mele.

De-a lungul curbei line a urechii, îmi dau seama. Mă cutremur și închid ochii, amenințată de înțepătura fierbinte a rușinii. Cardan vorbește în continuare, dar pare că înțelege ce face și-și retrage mâna. Acum amândurora ne e rușine.

— Ar avea mai puține de pierdut și mai multe de câștigat dacă s-ar alătura unui plan pe care unii l-ar numi trădare. Se spune că Severin are o mare simpatie față de un cavaler muritor și de iubita lui e muritoare, așa că va accepta să vorbească cu tine. Iar tatăl lui a fost în exil, așa că recunoașterea Curții sale l-ar încânta. Cât despre Lordul Roiben, poveștile dau impresia unui fel de personaj tragic. Un cavaler Seelie, torturat timp de zeci de ani ca slugă a Curții Unseelie, pe care a ajuns să o conducă. Nu știu ce i-ai putea oferi unei asemenea persoane, dar Curtea lui e îndeajuns de mare, încât, dacă l-ai convinge să-l susțină pe Oak, până și Balekin ar avea motive de îngrijo-

rare. Pe lângă asta, știu că are o consoartă care îi e foarte dragă, deși ea e de rang inferior. Încearcă să n-o indispui.

Îmi amintesc cum Cardan m-a condus, în beția lui, pe lângă gardienii care păzeau ieșirea din sala încoronării. El îi cunoaște pe oamenii ăștia, le cunoaște obiceiurile. Oricât de îngâmfat ar părea atunci când îmi dă sfaturi și oricât de mult m-ar neli-niști, aș fi foarte nechibzuită dacă nu l-aș asculta. Mă ridic în picioare, sperând că obrajii nu-mi sunt colorați cu pete roșiatice. Cardan se ridică și el, părând că vrea să-mi spună ceva.

— Știu, zic eu, pornind spre tabără. Să nu mor și să te plictisesc.

Mă hotărâsc să-mi încerc întâi norocul cu fiul lui Alderking, Severin. Tabăra lui e mică, după cum e și regatul său – o fâșie de codri, care se întinde lângă Curtea Termitelor a lui Roiben, nici Seelie, nici Unseelie.

Cortul lui e făcut dintr-un soi de țesătură greoaie, vopsită în argintiu și verde. Câțiva cavaleri sunt adunați în apropiere, în jurul unui foc vesel. Niciunul dintre ei nu e îmbrăcat în armură – poartă tunici din piele groasă și ciubote. Unul dintre ei se chinuie cu o drăcie cu care încearcă să atârne o oală deasupra focului, ca să fiarbă apă. Băiatul om pe care l-am văzut lângă Severin la încoronare, cel cu părul roșcat, care m-a surprins holbându-mă la el, stă de vorbă în șoaptă cu unul dintre cavaleri. După un moment, amândoi izbucnesc în râs. Nimeni nu mă bagă în seamă.

Pornesc spre foc cu pași hotărâți.

— Iertare, spun eu, întrebându-mă dacă nu cumva replica asta e prea politicoasă chiar și pentru un mesager regal, dar nu am de ales decât să vorbesc mai departe. Am un mesaj pentru fiul lui Alderking. Noul Înalt Rege dorește să ajungă la o înțelegere cu el.

— A, chiar așa?

Băiatul om vorbește primul, ceea ce mă surprinde.

— Da, muritorule, spun eu, ca o ipocrită ce sunt.

Dar, să fim serioși, exact așa i s-ar adresa una dintre slugile lui Balekin.

Băiatul dă ochii peste cap și îi spune ceva unui dintre cavaleri, care se ridică. Îmi trebuie câteva clipe ca să-mi dau seama că îl am în fața ochilor pe însuși Lordul Severin. Părul lui e de culoarea frunzelor de toamnă, ochii de culoarea verde a mușchiului de pădure și coarnele i se încovoie de deasupra frunții și până peste urechi. Mă miră faptul că stă în jurul focului cu ceilalți din suita lui, dar îmi revin suficient de rapid încât să-mi amintesc că trebuie să fac o plecăciune.

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, spun eu.

— A, da? întreabă el.

Nu răspund, iar el ridică din sprâncene.

— Desigur, îmi spune. Pe aici.

— Ai face bine să-i bagi mințile în cap, strigă băiatul om în urma noastră. Pe bune, oamenii care au fost vrăjiți să fie servitori sunt *siniștri*.

Severin nu-i răspunde.

Merg în urma lui și intru în cort. Nimeni altcineva nu vine după noi, deși, când intrăm, găsesc câteva femei îmbrăcate în rochii, așezate pe perne și atente la cântecelul unui flautist. Lângă ele stă o femeie cavaler, care își ține sabia în poală. Arma ei e îndeajuns de frumoasă încât să-mi atragă privirea.

Severin mă conduce la o masă joasă, înconjurată cu scăunele acoperite cu blană și plină de gustări – o carafă de argint cu apă, având un mâner din corn, o tavă cu struguri și caise și o farfurie cu turte mici, cu miere. Îmi face semn să iau loc și, când mă așez, se așază și el pe alt scăunel.

— Mănâncă ce poțesteți, mă îndeamnă el pe un ton care-mi dă impresia că e vorba de o propunere și nu de un ordin.

— Aș vrea să vă cer să fiți martori la o ceremonie de încoronare, spun eu, fără să iau în seamă mâncarea. Dar la care nu va fi încoronat Balekin.

Nu pare extraordinar de surprins, ci doar puțin mai bănuitor.

— Deci *nu* ești mesagera lui?

— Sunt mesagera următorului Înalt Rege, spun eu, luând inelul lui Cardan din buzunar și arătându-i-l drept dovadă că am o legătură cu familia regală, că nu inventez povești pur și simplu. Nu Balekin va fi următorul Înalt Rege.

— Înțeleg.

Nu afișează nicio emoție, dar privirea îi zăbovește la inel.

— Și vă pot promite că i se va recunoaște Curții voastre suveranitatea, dacă ne ajutați. Nu veți primi nicio amenințare de cucerire de la noul Înalt Rege. În loc de asta, vă oferim o alianță.

Frica mi se înalță în gât și aproape că nu reușesc să pronunț ultimele cuvinte. Dacă nu mă va ajuta, există riscul să mă trădeze în favoarea lui Balekin. Dacă se va întâmpla așa, situația va deveni mult mai dificilă.

Am puterea să controlez multe, dar nu pot controla asta.

Chipul lui Severin e imposibil de descifrat.

— Nu te voi insulta întrebându-te pe cine reprezinți. Există o singură posibilitate, să fi venit din partea tânărului prinț Cardan, despre care am auzit multe. Însă eu nu sunt candidatul ideal care să vă ajute, din aceleași motive pentru care oferta ta e atât de tentantă. Curții mele nu i se acordă prea multă importanță. Mai mult, sunt fiul unui trădător, prin urmare, onoarea mea nu are mare greutate în ochii celorlalți.

— Deja e stabilit că veți merge la banchetul lui Balekin. Avem nevoie din partea voastră numai să ne ajutați în momentul critic.

Propunerea îl tentează, atâta lucru a recunoscut. Poate că nu trebuie decât să încerc mai mult să-l conving.

— Indiferent ce ați fi auzit despre Prințul Cardan, va fi un rege mai destoinic decât fratele său.

Măcar aici nu e nicio minciună.

Severin aruncă o privire înspre marginea cortului, ca și când s-ar întreba cine ar putea să ne audă conversația.

— O să vă ajut atât timp cât nu voi fi singur. Spun acest lucru atât pentru binele meu, cât și pentru al vostru.

Zicând acestea, se ridică.

— Îți doresc succes ție și prințului tău. Dacă aveți nevoie de mine, voi face ce-mi stă în putință.

Mă ridic de pe scăunel și fac încă o plecăciune.

— Sunteți deosebit de generos.

Când părăsesc tabăra, mintea îmi vuieste. Pe de o parte, am reușit. Am reușit să vorbesc cu unul dintre conducătorii din Tărâm, fără să mă fac de râs. Am reușit chiar să-l conving întrucâtva să-mi urmeze planul. Dar trebuie să conving încă un monarh, unul mai influent.

E un loc pe care l-am evitat până acum. Cea mai mare tabără e a lui Roiben al Curții Termitelor. De o sete de sânge notorie, și-a câștigat ambele coroane în luptă, așa că nu are motiv să protesteze împotriva loviturii de stat sângeroase a lui Balekin. Totuși Roiben pare că e cam de aceeași părere ca Annet a Curții Moliilor, anume că Balekin nu are putere fără coroană.

Poate că nici el nu va accepta să primească un mesager de la Balekin. Și, având în vedere cât de mare e tabăra lui, nici nu pot să-mi închipui de câți paznici ar trebui să trec ca să pot vorbi cu el.

Dar poate că voi reuși să mă furișez înăuntru. În definitiv, din moment ce sunt atât de multe Zâne în jur, ce contează o persoană în plus sau în minus?

Adun un braț de crengi căzute, suficient de mari încât să pară o cantitate decentă pentru foc, și pornesc spre Tabăra Termitelor cu capul plecat. Perimetrul e păzit de cavaleri, dar, după cum mă așteptam, nu-mi acordă atenție când trec pe lângă ei.

Sunt încântată de succesul planului meu. Când eram mică, Madoc era nevoit uneori să oprească partida de țințar. Tabla rămânea așa, așteptându-ne să reluăm jocul. Pe tot parcursul nopții și al zilei, îmi imaginam mutările mele și contramutările lui până când, atunci când ne puneam iarăși pe jucat, descopeream că nu mai jucăm aceeași partidă. De cele mai multe ori nu reușeam să-i anticip exact următoarele mutări. Formulam strategii strălucite pentru mine, dar nu pentru partida în desfășurare.

Așa mă simt acum, pășind înăuntrul taberei. Joc împotri-va lui Madoc și, cu toate că pot născoci tot felul de planuri și strategii, dacă nu voi putea să le ghicesc cu exactitate pe ale lui, mă voi duce la fund.

Las crengile lângă un foc. O femeie cu pielea albastră și dinți negri mă privește un moment și apoi se întoarce la conversația ei cu un bărbat cu picioare de capră. Îmi curăț hainele de scoartă de copac și pornesc spre cortul cel mai mare. Merg cu pași lejeri și egali și calc ușor. Când întâlnesc un petec de umbră, mă folosesc de el ca să mă strecur pe sub marginea pânzei. Câteva clipe rămân culcată, ascunsă pe jumătate de fiecare parte a cortului, dar cu cealaltă jumătate descoperită și de o parte, și de alta.

Interiorul cortului principal e luminat de lampioane în care arde un foc alchimic verde, colorând totul din jur într-o nuanță bolnăvicioasă. Sub toate celelalte aspecte, în schimb, interiorul e somptuos. Covoarele sunt întinse în straturi, unul peste altul. Sunt mese din lemn masiv, scaune, un pat

pe care sunt adunate grămadă blănuri și cuverturi din brocart brodate cu rodii.

Dar pe masă, spre surprinderea mea, găsesc cartoane cu mâncare. Acea pixi cu piele verde pe care am văzut-o alături de Roiben la încoronare se folosește de niște betigașe ca să-și ducă la gură tăiței. Acesta din urmă e așezat lângă ea și rupe cu grijă o prăjiturică cu răvaș.

— Ce scrie? întreabă fata. Ce zici de: „Excursia despre care i-ai promis iubitei tale că va fi distractivă s-a sfârșit cu vărsare de sânge, ca de obicei”.

— Scrie: „Astăzi, pantofii tăi îți vor aduce fericire”, îi spune el pe un ton sec și îi întinde micul bilet pe deasupra mesei, ca ea să vadă.

Tipa își coboară ochii la ghetetele ei din piele. Roiben ridică din umeri și pe buze îi apare un zâmbet discret.

Apoi sunt târâtă brutal afară din ascunzișul meu. Mă întorc pe spate în afara cortului și dau cu ochii de o femeie cavaler care stă aplecată peste mine, cu sabia scoasă. Numai eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să rămân pe loc, ar fi trebuit să găsesc o cale de a mă ascunde în cort. N-ar fi trebuit să mă opresc ca să trag cu urechea la o conversație, indiferent cât de surprinzătoare ar fi fost.

— Ridică-te, spune cavalerul.

Dulcamara. Însă pe chipul ei nu citesc niciun indiciu că m-ar fi recunoscut.

Mă ridic în picioare și Dulcamara mă împinge înăuntrul cortului, dându-mi o lovitură în picioare când ajungem, ca să mă prăvălesc pe covoare. Am motiv să fiu recunoscătoare pentru faptul că sunt atât de moi. Un moment, îmi îngădui să rămân așa, întinsă. Dulcamara mă apasă cu gheata în partea de jos a spinării, ca și când aș fi un fel de pradă doborâtă.

— Am prins un spion, anunță ea. Să-i frâng gâtul?

Aș putea să mă rostogolesc și s-o apuc de gleznă. Astfel, aș

reuși s-o dezechilibrez destul cât să mă pot ridica. Dacă i-aș suci piciorul și aș lua-o la fugă, poate că aș reuși să scap. În cel mai rău caz, aș ajunge în picioare, capabilă să apuc vreo armă și să o înfrunt.

Dar am venit aici în audiență la Lordul Roiben și uite că mi-am obținut audiența. Rămân nemișcată și o las pe Dulcamara să mă subestimeze.

Lordul Roiben a înconjurat masa și stă aplecat deasupra mea, cu părul lui alb căzut în jurul chipului. Ochii lui argintii mă privesc fără milă.

— Și tu cărei Curți îi aparții?

— A Înaltului Rege, spun eu. A adevăratului Înalt Rege, Eldred, care a fost răpus de fiul său.

— Nu sunt sigur că te cred. Mă surprinde atât tonul blând al afirmației sale, cât și presupunerea lui că mint. Haide, ia loc la masă cu noi. Aș vrea să-ți ascult povestea. Dulcamara, poți pleca.

— Vrei să-i dai de mâncare? întreabă ea, nemulțumită.

Roiben nu-i răspunde și, după un moment de tăcere rece, Dulcamara pare că-și amintește cu cine vorbește. Face o plecăciune și iese.

Mă duc la masă. Tipa pixi mă privește cu ochii ei ca două picături de cerneală, la fel ca ai lui Tatterfell. Când întinde mâna să ia un pachetel de primăvară, observ că are câte o articulație în plus la degete

— Poftește, spune ea. E destulă mâncare. Numai că am folosit majoritatea pliculețelor cu muștar iute.

Roiben mă privește și așteaptă.

— Mâncare de-a muritorilor, spun eu, sper că pe un ton neutru.

— Trăim pe lângă muritori, nu? mă întreabă el.

— Aș zice că *ea* nu numai că trăiește *pe lângă* ei, observă tipa, uitându-se la mine.

— Iertare, spune el și așteaptă. Îmi dau seama că ei chiar se așteaptă să mănânc ceva.

Înfig un singur bețișor într-o colțunaș și mi-l îndes în gură.

— E bun.

Pixiul se întoarce la tăieteei ei.

Roiben face semn spre ea.

— Aceasta e Kaye. Îmi închipui că știi deja cine sunt eu, din moment ce te-ai furișat în tabăra mea. Ție cum ți se spune?

Nu sunt obișnuită cu o politețe atât de scrupuloasă – îmi acordă favoarea de a nu mă întreba de numele meu adevărat.

— Jude, spun eu, pentru că numele nu au nicio putere asupra muritorilor. Și am venit să vă văd pentru că am posibilitatea să pun pe tron pe altcineva decât pe Balekin, însă am nevoie de ajutorul vostru ca s-o fac.

— Pe cineva mai potrivit decât Balekin sau doar pe altcineva? întreabă el.

Mă încrunt, nu știu sigur cum ar trebui să răspund.

— Pe cineva care nu și-a ucis o mare parte din familie în văzul tuturor. Nu înseamnă de la sine că e vorba de cineva mai potrivit?

Pixiul – *Kaye* – pufnește.

Lordul Roiben își coboară privirea la mâna sa, așezată pe masa de lemn, și apoi își ridică iarăși ochii la mine. Nu pot să-i descifrez chipul sumbru.

— Balekin nu e câtuși de puțin diplomat, dar poate că va reuși să învețe să fie. E limpede că e ambițios și a reușit să organizeze o lovitură de stat brutală. Nu oricine ar avea curajul pentru așa ceva.

— Eu aproape că n-am avut nici măcar curajul să-l urmăresc când a făcut-o, spune Kaye.

— A reușit doar în parte, le amintesc eu. Și mă așteptam să nu aveți o mare simpatie față de el, având în vedere ce ați spus la încoronare.

Gura lui Roiben se ridică ușor într-o parte. E un gest abia schițat, greu de observat.

— Nu am. Cred că a fost o dovadă de lașitate să-și ucidă surorile și tatăl în ceea ce a părut a fi o izbucnire de furie. Și s-a ascuns în spatele militarilor săi, lăsându-și generalul să curme viața moștenitorului ales de Înaltul Rege. Acesta e un semn de slăbiciune, de felul celor care, inevitabil, sunt exploatare.

Un fior rece, ca o premoniție, mi se furișează în sus, pe șira spinării.

— Eu am nevoie de cineva care să fie martor la o încoronare, cineva cu îndeajuns de multă putere încât prezența sa să aibă greutate. Am nevoie de domnia voastră. Se va întâmpla la festinul lui Balekin, mâine seara. Dacă veți îngădui să se întâmple pur și simplu și veți depune jurământul înaintea noului Înalt Rege...

— Fără supărare, spune Kaye, dar ce treabă ai tu cu toate astea? De ce îți pasă cine obține tronul?

— Pentru că locuiesc aici, spun eu. Aici am crescut. Cu toate că jumătate din timp detest locul ăsta, e al meu.

Lordul Roiben dă din cap, încet.

— Și nu vrei să-mi spui cine va fi acest candidat, nici cum anume vei face ca să-i așezi coroana pe cap?

— Aș prefera să nu vă spun, zic eu.

— Aș putea să-i cer Dulcamarei să te tortureze până când o să implori să-ți dau voie să-mi dezvălui secretele tale.

A rostit aceste cuvinte cu calm, ca pe o observație banală, dar asta mă duce cu gândul la reputația lui atât de înfiorătoare. Oricâtă mâncare chinezească la pachet ar mânca și oricât de politicos ar fi, mi-e imposibil să uit exact cu cine și cu ce am de-a face.

— Dacă ați face asta, nu ar însemna că sunteți la fel de laș precum Balekin? Întreb eu, străduindu-mă să arăt aceeași siguranță pe care am afișat-o față de Cardan. Nu trebuie să-l las

să vadă că sunt speriată sau măcar nu trebuie să-i arăt cât de speriată sunt.

Ne privim unul pe celălalt o vreme, urmăriți amândoi de pixi. În cele din urmă, Lordul Roiben oftează îndelung.

— Probabil că ar însemna că aş fi şi mai laş. Prea bine, Jude, făuritoare de regi. Ne vom alătura acestui joc de noroc. Dacă vei reuşi să pui coroana pe capul altcuiva decât al lui Ba-lekin, eu te voi ajuta să te asiguri că rămâne acolo.

Face o pauză.

— Dar vei face şi tu ceva pentru mine.

Aştept, încordată.

Roiben îşi atinge vârfurile degetelor sale lungi.

— Într-o bună zi, îi voi cere regelui tău o favoare.

— Vreţi să fiu de acord cu asta fără măcar să ştiu despre ce e vorba? spun eu, uluită.

Chipul lui imobil nu dezvăluie nimic.

— Acum ne înţelegem perfect unul pe celălalt.

Dau din cap, încuviinţând. Nu am de ales.

— O favoare de aceeaşi valoare, precizez eu. Şi care să nea stea în putinţă.

— A fost o întâlnire cât se poate de interesantă, spune Lordul Roiben cu un zâmbet discret, de nepătruns.

Când mă ridic şi dau să plec, Kaye îmi fac cu ochiul, unul dintre ochii ei ca picăturile de cerneală.

— Baftă, muritoareo.

Urmărită de cuvintele ei, părăsesc tabăra şi pornesc înapoi spre Cardan.

Capitolul 28

Când ne întoarcem, îl găsim pe Stafie treaz. A fost plecat și a adus câteva mere micuțe, niște carne de vânat uscată, unt proaspăt și câteva zeci de sticle de vin. A adus și câteva obiecte de mobilier pe care le recunosc, sunt din palat – un divan cu broderii de mătase, perne de satin, o cuvertură lucitoare, ca din pânză de păianjen, și un serviciu de ceai din calcedonie.

Își ridică privirea de pe divanul pe care e așezat, părând atât încordat, cât și epuizat. Am impresia că jelește, dar nu așa cum fac oamenii.

— Ei? Din câte știu, mi-a fost promis aur.

— Dacă ți-aș putea promite răzbunare? întreb eu, conștientă o dată în plus de povara datoriilor care-mi apasă umerii. Stafia schimbă o privire cu Bomba.

— Deci chiar are un plan.

Bomba se așază pe o pernă.

— Are un secret, ceea ce e mult mai bun decât orice plan.

Iau un măr, mă duc la masă și mă așez pe ea.

— Vom da buzna la festinul lui Balekin și-i vom fura regatul de sub picioare. Ce zici de așa răzbunare?

Îndrăzneată, așa trebuie să fiu. Ca și când aș fi stăpână pe toate. Ca o adevărată fiică de general. Ca și când chiar voi reuși.

Stafia ridică un colț al gurii. Scoate patru câni de argint din dulap și mi le așază în față.

— Ceva de băut?

Clatin din cap și îl privesc în timp ce toarnă băutura. Se întoarce la divan, dar se așază la marginea lui, de parcă ar fi gata să sară în picioare într-o clipă. Ia o gură mare de vin.

— Ne-ai vorbit despre uciderea copilului nenăscut al lui Dain, spun eu.

Stafia dă din cap.

— Am văzut expresia de pe chipul tău când Cardan ți-a povestit despre Liriope și când ai înțeles ce rol am avut eu în toată povestea aia.

— Am fost surprinsă, spun eu, sincer. Îmi doream să cred că Dain a fost altfel.

Cardan pufnește și ia cana de argint pregătită pentru mine, cât și pe a lui.

— Omorul e un meșteșug nemilos, spune Stafia. Cred că Dain ar fi fost un Înalt Rege atât de cinstit pe cât e posibil printre prinții Tărâmului, dar tatăl meu a fost muritor. El nu l-ar fi considerat pe Dain o persoană bună. Nu m-ar fi considerat nici pe mine o persoană bună. Ai face bine să te hotărăști cât de mult contează bunătatea pentru tine, înainte să ajungi prea departe pe calea meseriei de spion.

O fi având dreptate, dar nu am timp să mă gândesc la problema asta acum.

— Nu pricepi, îi spun eu. Copilul lui Liriope a supraviețuit. Stafia se întoarce spre Bombă, cu o privire evident uluită.

— *Ăsta* e secretul?

Bomba dă din cap, cu o oarecare satisfacție.

— *Ăsta* e planul.

Stafia se uită la ea îndelung și apoi își întoarce privirea spre mine.

— Nu vreau să-mi găsesc un post nou. Vreau să rămân aici și să-i slujesc noului Înalt Rege. Așa că de acord, hai să furăm regatul.

— Nu e nevoie să fim persoane bune, îi spun Stafiei. Dar să încercăm să fim corecți. Atât de corecți pe cât e posibil printre prinții Tărâmului.

Stafia zâmbește.

— Și poate chiar puțin și mai corecți, spun eu, aruncându-i o privire lui Cardan.

Stafia încuviințează.

— Mi-ar plăcea.

Apoi se duce să-l trezească pe Gândac. Sunt nevoită s-o iau de la capăt cu explicațiile. Când ajung la partea legată de banchet și le spun ce cred eu că se va întâmpla, Gândacul mă întreține de atât de multe ori, încât abia mai apuc să termin vreo frază. După ce termin de vorbit, scoate un sul de pergament și un toc cu peniță din unul dintre dulăpioare și notează cine unde trebuie să fie și în ce moment pentru ca planul să reușească.

— Îmi replanifici planul, spun eu.

— Numai un pic, spune el, umezind penița cu limba și începând iarăși să scrie. Te temi de Madoc? Lui n-o să-i convină.

Bineînțeles că mă tem de Madoc. Dacă nu m-aș teme, n-aș face nimic din toate astea. I-aș fi predat pur și simplu cheia însuflețită a regatului.

— Știu, spun eu, privind îndelung drojdia de vin de pe fundul cării Stafiei.

În clipa în care voi păși în sala banchetului cu Cardan de braț, Madoc își va da seama că joc pe cont propriu. Când va descoperi că am de gând să-i răpesc șansa de a deveni regent, va fi furios.

Și când e furios, atunci e cel mai însetat de sânge.

— Ai ceva potrivit de purtat? întreabă Gândacul.

Văzând că îl privesc surprinsă, ridică mâinile.

— Te-ai băgat în jocuri politice. Tu și Cardan trebuie să arăți magnific când o să vă faceți apariția la banchet. De dragul noului tău rege, totul trebuie să arate bine.

Parcurgem iarăși etapele planului și Cardan ne ajută să schițăm interiorul Conacului Scorburos. Mă străduiesc să nu fiu prea atentă la degetele lui lungi, pe care le plimbă pe suprafața hârtiei, și la fiorul bolnăvicios pe care-l resimt de fiecare dată când se uită la mine.

În zori, beau trei cești de ceai și pornesc singură în căutarea ultimei persoane cu care trebuie să vorbesc înainte de banchet, sora mea, Vivienne.

Mă întorc acasă la mine – acasă la Madoc, îmi amintesc eu, niciodată casa mea cu adevărat, care nu va mai fi niciodată a mea începând cu această noapte – pe când soarele răsare răs-pândind o văpaie aurie. Mă simt ca o umbră în timp ce urc treptele în spirală și trec prin toate încăperile în care am crescut. În dormitorul meu, îmi pregătesc o geantă. Otravă, cuțite, o rochie și niște bijuterii pe care Gândacul probabil că le va considera suficient de extravagante. Cu mari regrete, las în urmă animalele de pluș de pe pat. Las în urmă papuci și cărți și diverse obiecte la care țin. Îmi părăsesc cea de-a doua viață așa cum am părăsit-o și pe prima, luând cu mine prea puține lucruri și nesigură de viitor.

Apoi mă duc la ușa lui Vivi. Bat ușor. După câteva momente, Vivi apare somnoroasă și îmi dă drumul înăuntru.

— Ce bine, bâiguie ea, căscând. Ți-ai făcut bagajele.

Apoi îmi surprinde expresia de pe chip și clatină din cap.

— Te rog să nu-mi spui că nu mai vii.

— S-a întâmplat ceva, spun eu, așezându-mi geanta pe jos.

Vorbesc în șoaptă. Nu am motiv să ascund faptul că sunt aici, dar am căpătat obiceiul de a mă ascunde.

— Te rog să mă ascuți.

— Ai dispărut, spune ea. Am așteptat și-am așteptat și m-am străduit să mă prefac în fața lui tata că totul e în regulă. Mi-am făcut griji.

— Știu, spun eu.

Se uită la mine de parcă s-ar gândi să-mi dea rapid o palmă.

— M-am temut că ai *murit*.

— Nu sunt nici pe departe moartă, spun eu, luând-o de braț și trăgând-o aproape ca să-i pot vorbi în șoaptă. Dar trebuie să-ți spun ceva și sunt convinsă că n-o să-ți convină: acum ceva timp, am devenit spioană pentru Dain. Mi-a făcut o vrajă care m-a împiedicat să-ți spun ceva înainte de moartea lui.

Sprâncenele ei ascuțite, delicate, se ridică.

— Spioană? Adică ce ai făcut?

— M-am furișat pe ici-pe colo și am adunat informații. Am ucis. Și, înainte să zici ceva, să știi că m-am priceput.

— Așa..., spune ea.

Știa că se întâmpla ceva cu mine, dar, judecând după expresia chipului ei, îmi dau seama că nici într-o mie de ani n-ar fi ghicit adevărul.

Continui:

— Și am descoperit că Madoc urmează să facă o mișcare politică, în care e implicat și Oak.

Îi explic iar ce s-a întâmplat cu Liriope și cu Oriana și cu Dain. Până în momentul de față, am spus povestea asta de atâtea ori, încât mi-e ușor să precizez doar aspectele necesare, să dau informațiile pe scurt, rapid și convingător. Madoc îl va face rege pe Oak și pe sine regent. Nu știu dacă ăsta a fost planul lui dintotdeauna, dar sunt convinsă că ăsta e planul lui acum.

— Și de aceea nu vii cu mine în lumea muritorilor?

— Vreau să-l iei pe Oak în locul meu, îi spun eu. Ține-l departe de toate astea, până când se va face ceva mai mare, suficient de mare încât să nu aibă nevoie de regent. Eu voi rămâne aici și mă voi asigura că va avea la ce să se întoarcă.

Vivi își pune mâinile în șold, un gest care-mi amintește de mama noastră.

— Și cum anume ai să faci asta?

— Lasă asta în seama mea, spun eu, dorindu-mi ca Vivi să nu mă fi cunoscut chiar atât de bine.

Ca să-i abat atenția, îi explic despre banchetul lui Balekin, despre faptul că mă vor ajuta cei de la Curtea Umbrelor să obțin coroana. Am nevoie de ea să-l pregătească pe Oak pentru încoronare. Cine îl controlează pe rege, controlează regatul, spun eu. Dacă Madoc va deveni regent, știi bine că în Tărâm vor fi mereu războaie.

— Stai să pricep: vrei să-l duc pe Oak departe de Tărâmul Zânelor, departe de toți cei pe care-i cunoaște, și să-l învăț cum să fie un rege bun?

Râde amar.

— Mama noastră a răpit odată un copil de zână – pe mine. Știi bine ce s-a întâmplat. Prin ce diferă planul tău? Cum îi vei împiedica pe Madoc și pe Balekin să-l vâneze pe Oak până la marginile pământului?

— Poate fi trimis cineva care să-l păzească, să vă păzească pe toți – cât despre ceilalți, am un plan. Madoc nu vă va căuta.

În preajma lui Vivi, mă simt veșnic condamnată să rămân sora mai mică, nechibzuită, gata să mă împiedic și să cad în nas.

— Poate că nu-mi convine să fiu dădacă, spune Vivi. Poate că am să-l pierd într-o parcare sau am să-l uit la școală. Poate că am să-l învăț șmecherii înfiorătoare. Poate că pe mine mă va învinui pentru toate astea.

— Atunci propune-mi altă soluție. Chiar îți închipui că asta îmi doresc?

Știu că deja am ajuns să mă milogesc de ea, dar nu am ce face.

Preț de o clipă tensionată, ne privim una pe cealaltă. Apoi Vivi se lasă într-un scaun și-și sprijină capul de pernă.

— Cum am să-i explic lui Heather?

— Aș zice că Oak e partea cea mai puțin șocantă din ceea ce trebuie să îi dezvălui, spun eu. Și e vorba doar de câțiva ani.

Tu ești nemuritoare. Fapt care, apropo, e unul dintre cele mai șocante lucruri pe care trebuie să i le spui.

Mă fulgeră cu o privire de mai să-mi ia foc părul.

— Promite-mi că așa îi vom salva viața lui Oak.

— Îți promit, îi spun eu.

— Și mai promite-mi că așa nu ți-o vei pierde pe a ta.

Dau din cap.

— N-o să mi-o pierd.

— Mincinoaso, spune ea. Ești o mincinoasă nenorocită și urăsc lucrul ăsta și urăsc toată tărășenia.

— Da, spun eu. Știu.

Măcar n-a spus că mă urăște și pe mine.

Sunt în drum spre ieșirea din casă și chiar atunci Taryn deschide ușa de la dormitorul ei. E îmbrăcată cu o fustă de culoarea iederei, cusută cu un model înfățișând frunze căzătoare.

Respirația mi se oprește în piept o clipă. Nu mă așteptam să dau ochii cu ea.

Ne privim câteva clipe. Observă că am o geantă pe umăr și că port aceleași haine pe care le aveam când ne-am luptat.

Apoi închide la loc ușa și mă lasă cu soarta mea.

Capitolul 29

Niciodată nu am mai pășit prin ușile principale ale Conacului Scorburos. Până acum m-am furișat înăuntru numai prin bucătărie, îmbrăcată în slujnică. Acum mă aflu înaintea ușilor din lemn lustruit, luminate de două lampioane pline cu spriti captivi, care zboară în cercuri haotice. Luminează un chip cioplit, enorm și sinistru. Inelul de metal cu care se bate e un cerc care-i trece prin nas.

Cardan întinde mâna spre inel și, din moment ce am crescut în Tărâmul Zânelor, nu ajung chiar să țin de uimire când ochiul din ușă se deschide.

— Prințul meu, spune ușa.

— Ușa mea, spune Cardan la rândul lui, cu un zâmbet care denotă atât afecțiune, cât și familiaritate. E ciudat când văd că se folosește de farmecul său insuportabil și pentru altceva, în afară de fapte rele.

— Bine ai venit, spune ușa și se dă în lături, dând la vedere pe unul dintre servitorii lui Balekin.

Acesta se holbează cu gura căscată la Cardan, prințul dispărut al Tărâmului.

— Mergeți pe aici și-i veți întâlni pe ceilalți musafiri, reușește sluga să îngaima în cele din urmă.

Cardan mă apucă ferm de braț și intrăm în hol, iar eu simt un val de căldură în timp ce merg la pas cu el. Sunt nevoită să fiu de o sinceritate brutală cu mine însămi. Mă văd nevoită să admit că, deși e groaznic, Cardan e totodată o persoană plăcută.

Ar trebui, poate, să mă bucur că asta va avea puțină importanță.

Dar, deocamdată, e incredibil de neliniștitor. Cardan poartă unul dintre costumele lui Dain, furat din garderoba de la palat și ajustat de un brownie cu mâini dibace, care avea o datorie la Gândac, de la un joc de noroc. Are o ținută regală, îmbrăcat cu nuanțe diferite de crem – o haină pe deasupra unei veste și a unei cămăși largi, pantaloni și o cravată, și aceleași ghete cu vârfuri argintii pe care le-a purtat la încoronare, iar la urechea dreaptă îi strălucește un singur safir. *Trebuie* să aibă o înfățișare regală. Am ajutat și eu la alegerea hainelor, l-am ajutat să arate așa și totuși efectul asupra mea e același.

Eu port o rochie verde închis și cercei în formă de mure. În buzunar am ghinda aurie a lui Liriope și la șold sabia tatălui meu. Am asupra mea și o serie de cuțite, lipite de piele. Nu mi se pare suficient.

Când traversăm sala, toată lumea își întoarce privirile la noi. Domnii și doamnele Tărâmului Zânelor. Regii și reginele de la alte Curți. Reprezentantul din partea Reginei Mării de Jos. Balekin. Familia mea. Oak, așezat lângă Oriana și Madoc. Privesc spre Lordul Roiben, pe care părul alb îl face să iasă în evidență în mulțime, dar el nu dă niciun semn că ne-am mai fi întâlnit vreodată. Chipul său rămâne imposibil de citit, ca o mască.

Va trebui să am încredere că o să-și respecte angajamentul, dar îmi displace genul ăsta de calcule. Am crescut învățând că prin strategie trebuie să înțeleg găsirea slăbiciunilor și exploatarea lor. Asta mi-e clar. Dar să-i faci pe ceilalți să te simpatizeze, să-i faci să-și dorească să-ți ia partea și să-ți fie alături – la asta mă pricep mult mai puțin.

Privirea îmi fuge de la o masă cu gustări la rochiile elaborate, apoi la un rege goblin care ronțăie un os. După aceea ochii mi se opresc asupra Coroanei Însângerate a Înaltului

Rege. E așezată pe un pervaz, deasupra noastră, pe o pernă. De acolo strălucește cu o lumină sinistă.

Văzând-o, îmi închipui că toate planurile mele se destramă. Gândul de o fura de sub ochii tuturor mă intimidă. Și totuși, ar fi fost intimidant și gândul de a o căuta prin tot conacul.

Observ că Balekin încheie o conversație cu o femeie pe care nu o recunosc. Poartă o rochie din alge cusute între ele și cu colier de perle. Părul ei negru e strâns sub o coroană împodobită cu alte perle, care par că-i acoperă capul ca o plasă. După câteva clipe, îmi dau seama cine e – Regina Orlagh, mama Nicășiei. Balekin se desparte de ea și traversează încăperea, venind spre noi cu pași hotărâți.

Cardan îl observă pe Balekin și mă conduce înspre locul unde se află vinul. Sticle și carafe pline cu vin – verde pal, galben auriu și roșu stacojiu, ca sângele inimii mele. Răspândesc mireasmă de trandafiri, de pădăii, de ierburi mărunțite și de coacăze. Numai de la miros și simt că începe să-mi vâjâie capul.

— Frățiorul meu, îi spune Balekin lui Cardan.

E îmbrăcat din cap până-n picioare în negru și argintiu, și catifeaua pieptarului său e brăzdată de atâtea broderii sub formă de coroane și păsări, încât acesta pare greu ca o armură. Pe frunte poartă o coroniță argintie, care să se potrivească cu ochii săi. Nu e *acea* coroană, dar e o coroană.

— Te-am căutat peste tot, adaugă el.

— Nu mă îndoiesc.

Cardan rânjește ca un personaj malefic, așa cum l-am considerat dintotdeauna.

— Se pare că până la urmă îți sunt util. Ce surpriză teribilă.

Prințul Balekin îi răspunde la zâmbet ca și când s-ar putea duela în zâmbete, fără ca restul trupurilor lor să se implice în vreun fel. Sunt convinsă că ar fi vrut să-i poată sări la gât lui Cardan, să-l poată bate până când acesta va face după cum do-

rește el, dar, din moment ce restul familiei a murit sub amenințarea sabiei, probabil că și-a învățat lecția, anume că are nevoie de cineva care să participe la încoronare de bunăvoie.

Deocamdată, prezența lui Cardan e suficientă pentru a asigura lumea că în curând Balekin va deveni Înalt Rege. Dacă acesta își va chema gărzile sau dacă îl va înșfăca pe Cardan, iluzia asta se va risipi.

— Iar tu? întreabă Balekin, întorcându-și privirea spre mine, cu o sclipire feroce în ochi. Ce legătură ai tu cu asta? Pleacă!

— Jude, spune Madoc, apropiindu-se cu pași mari și oprindu-se lângă Balekin, care imediat pare că-și dă seama că s-ar putea să am, totuși, o mică legătură.

Madoc pare nemulțumit, dar nu și alarmat. Sunt convinsă că-și închipuie că sunt o toantă care se așteaptă să fie lăudată pentru faptul că l-a găsit pe prințul dispărut și se blestemă că nu mi-a spus suficient de clar că-și dorea să i-l aduc *lui* pe Cardan, și *nu* lui Balekin. Îi ofer cel mai senin zâmbet de care sunt în stare, zâmbetul unei fete care-și închipuie să a rezolvat problemele tuturor.

Cât de frustrant trebuie să fie faptul că era atât de aproape de împlinirea țelului său, că avea coroana și pe Oak în același loc, că-i avea adunați pe domnii și doamnele Tărâmului. Moment în care fata bastardă a primei lui soții a apărut să-i pună bețe în roate, predându-i-l rivalului său pe cel care ar putea să așeze coroana pe capul lui Oak.

Însă observ cu câtă atenție îl privește pe Cardan. Își ajustează planul.

Își pune mâna greoaie pe umărul meu.

— L-ai găsit.

Se întoarce spre Balekin.

— Sper că ai de gând să o recompensezi pe fata mea. Sunt convins că fost nevoie de multă muncă de convingere ca să-l aducă aici.

Cardan se uită la Madoc cu o privire ciudată. Țin minte când a spus că-l deranjează cumplit faptul că Madoc se poartă atât de bine cu mine, în timp ce pe el Eldred abia îl băga în seamă. Dar, văzând cum îl privește, mă întreb dacă nu cumva e pur și simplu ciudat să ne vadă împreună, un general glugă-roșie alături de o fată muritoare.

— Îi voi dăruî tot ce-mi va cere, ba chiar mai mult, promite extravagant Balekin.

Observ că Madoc se încruntă și îi zâmbesc scurt, umplând două pahare cu vin – unul de culoare deschisă, celălalt cu o nuanță închisă. Le mânuiesc cu grijă, abil. Nu vărs niciun strop.

În loc să-i dau unul lui Cardan, i le ofer pe amândouă lui Madoc, să aleagă între ele. Zâmbind, îl alege pe cel de culoarea sângelui inimii. Eu îl iau pe celălalt.

— În cinstea viitorului Tărâmului, spun eu, ciocnind cupele între ele, iar sticla scoate un clinchet ca de clopoței.

Bem. Numai decît, încep să simt efectele – o senzație de plutire, de parcă aș înota prin aer. Nici nu vreau să mă uit la Cardan. Nu s-ar mai opri din rîs dacă ar crede că nu pot să fac față câtorva guri de vin.

Cardan își toarnă singur un pahar și-l dă pe gât.

— Ia sticla, spune Balekin. Sunt dispus să fiu foarte generos. Să discutăm despre ceea ce-ți dorești, orice ar fi.

— Nu e nicio grabă, nu? întreabă alene Cardan.

Balekin îl fixează cu o privire aspră, de parcă abia își înfrânează pornirile violente.

— Cred că am dori cu toții să încheiem povestea.

— Chiar și așa, spune Cardan, luând sticla și ducând-o direct la gură. Avem toată noaptea la dispoziție.

— Puterea e în mâinile tale, îi spune Balekin eliptic, lăsând să se înțeleagă clar că e vorba de o situație de moment.

Observ că lui Cardan îi zvâcnește un mușchi pe obraz. Sunt

sigură că Balekin își închipuie că îl va pedepsi pentru orice întârziere. Aceste gânduri îi apasă fiecare cuvânt.

Madoc, pe de altă parte, cântărește situația, gândindu-se, fără îndoială, ce i-ar putea oferi lui Cardan. Când îmi zâmbește și mai soarbe o gură de vin, e un zâmbet sincer. Care îi dezvelește dinții și denotă ușurare. Îmi dau seama că se gândește că Prințul Cardan va fi mai ușor de manipulat decât ar fi fost vreodată Balekin.

Capăt dintr-odată certitudinea că, dacă ne-am duce într-o cameră alăturată, Balekin s-ar trezi cu sabia lui Madoc înfiptă în piept.

— După cină, îți voi spune pretențiile mele, spune Cardan. Dar, până atunci, vreau să mă bucur de petrecere.

— Răbdarea mea are limite, mârâie Balekin.

— Atunci exersează-o, spune Cardan și, cu o plecăciune mică, mă ia de lângă Balekin și Madoc.

Îmi las paharul de vin lângă un platou cu inimi de vrabie, străpunse cu bolduri lungi din argint, și mă strecor alături de el prin mulțime.

Nicasia ne oprește proptindu-și mâna cu degete lungi în pieptul lui Cardan, iar părul ei azuriu strălucește pe fundalul rochiei arămii.

— Pe unde ai umblat? întreabă Nicasia aruncând o privire la brațele noastre unite.

Strâmbă din nasul ei delicat, dar în spatele cuvintelor ei se citește panica. Se preface că e calmă, așa cum facem cu toții.

Sunt sigură că și-a închipuit că Cardan o fi murit sau mai rău. Probabil că ar vrea să-i pună o grămadă de întrebări, pe care nu le poate pune de față cu mine.

— Jude m-a luat prizonier, spune el, și sunt nevoită să fac mari eforturi ca să mă abțin să-l calc cu putere pe picior. Face niște noduri foarte rezistente.

E limpede că Nicasia nu știe dacă să rădă sau nu. Aproape că o înțeleg. Nici eu nu știu.

— Bine că ai reușit în final să te eliberezi din legăturile ei, spune ea în cele din urmă.

Cardan ridică din sprâncene.

— Oi fi reușit? întreabă el cu o superioritate arogantă, ca și când Nicasia i-ar fi dovedit că e mai puțin interesantă decât sperase el.

— Trebuie neapărat să te porți așa, chiar și acum? întreabă ea, hotărând, evident, să lase blată orice precauție.

Întinde mâna să-l apuce de braț.

Chipul lui Cardan capătă o înfățișare mai blândă, pe care nu sunt deloc obișnuită să o vad.

— Nicasia, spune el, eliberându-se din strânsoarea ei. Nu te apropia de mine în noaptea asta. Pentru binele tău.

Mă doare inima puțin, văzând că e capabil de o asemenea bunătate. Nu vreau să o vad.

Nicasia îmi aruncă o privire, vrând, fără îndoială, să prieapă de ce sfatul lui nu se aplică și în cazul meu. Dar Cardan se îndepărtează de ea, iar eu îl urmez. O zăresc pe Taryn de cealaltă parte a încăperii, alături de Locke. Face ochii mari când vede cu cine sunt. Pe chip îi trece o umbră care aduce mult a invidie.

L-o fi având pe Locke, dar eu am venit cu un *prinț*.

Nu e cinstit. Nu am de unde să știu că asta gândește, judecând numai după o privire.

— Partea întâi încheiată, spun eu, luându-mi ochii de la ea.

Îi vorbesc lui Cardan în șoaptă.

— Am ajuns, am intrat și încă nu ne-a legat nimeni în lanțuri.

— Da, spune el. Mi se pare că Gândacul a spus că asta va fi „partea ușoară”.

Planul nostru, după cum i-am explicat și lui, presupune cinci etape elementare: (1) să intrăm, (2) să ne adunăm toți, (3) să luăm coroana, (4) să punem coroana pe capul lui Oak și (5) să o ștergem.

Mă desprind de brațul lui.

— Nu te duce nicăieri de unul singur, îi amintesc.

Cardan îmi zâmbește cu buzele strânse – e zâmbetul cuiva care a fost abandonat – și dă din cap o dată, încuviințând.

Pornesc spre Oriana și Oak. În celălalt capăt al încăperii, îl văd pe Severin, care întrerupe o conversație și se îndreaptă înspre Prințul Balekin. Transpirația îmi umezește buza și subsoriile. Mușchii mi se încordează.

Dacă Severin spune ce nu trebuie, va trebui să renunț la toate etapele planului, mai puțin la cea în care o ștergem.

Oriana ridică din sprâncene când mă apropii și își pune mâinile pe umerii firavi ai lui Oak. Acesta își întinde mâinile. Îmi vine să-l iau în brațe dintr-o mișcare. Îmi vine să-l întreb dacă Vivi i-a explicat ce urmează să se întâmple. Îmi vine să-i spun că totul va fi bine. Dar Oriana îl apucă de degete și i le strânge într-ale ei, rezolvând problema numărului de minciuni pe care sunt în stare să le suport.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă ea, făcând semn înspre Cardan.

— Ceea ce mi-ai cerut, îi spun eu, urmărindu-i privirea.

Cumva, Balekin l-a ademenit pe Cardan într-o discuție cu Severin. Cardan râde la ceea ce spune Balekin, păstrând aceeași ținută arogantă și dezinvoltă dintotdeauna. Brusc, am o revelație – dacă îți trăiești viața veșnic speriat, urmărit permanent de pericole, nu mai e atât de dificil să te prefaci că aceste pericole nu există. Eu știu lucrul ăsta, dar nu m-am gândit că ar putea să îl știe și Cardan, tocmai el. Balekin și-a așezat mâna pe umărul lui. Îmi și închipui cum degetele i se înfig în ceafa lui Cardan.

— Nu e ușor. Sper că înțelegi că va fi nevoie de sacrificii...

— Mi le asum, spune ea imediat.

— Niciunul dintre noi nu poate ști cât de mari vor fi, mă răstesc eu, sperând că nimeni nu va remarca asprimea din tonul meu. Și fiecare va fi nevoit să se achite de partea lui.

Pielea mi s-a înroșit de la vin și simt un gust metalic în gură. Se apropie clipa să pun în mișcare cea de-a doua etapă a planului. Mă uit în jur după Vivi, dar e în celălalt capăt al încăperii. Nu e timp să-i vorbesc acum, n-ar fi timp nici dacă aș ști ce să-i spun.

Îi zâmbesc lui Oak în speranța că astfel îi dau curaj. M-am întrebat adesea dacă trecutul meu e motivul pentru care sunt așa cum sunt, dacă trecutul m-a prefăcut în monstrul care sunt în ziua de azi. Dacă e așa, oare îl voi preface și pe el în monstru?

Însă Vivi nu o va face, îmi spun eu. Sarcina ei e să-l învețe să fie preocupat și de alte lucruri, pe lângă putere, iar sarcina mea e să fiu preocupată numai de putere, ca să îi pot pregăti întoarcerea. Inspir adânc și pornesc spre ușile care dau în hol. Trec pe lângă cei doi cavaleri și dau colțul, dispărând din câmpul lor vizual. Trag aer în piept de câteva ori și apoi deschid zăvorul ferestrelor.

Aștept câteva secunde pline de speranță. Dacă Gândacul și Stafia vor intra pe aici, o să le pot explica unde se află coroana. Dar, în loc de asta, se deschid ușile spre sala de banchet, și aud cum le comandă Madoc cavalerilor să plece. Mă mișc ca să mă vadă. Când mă zărește, vine spre mine cu pași hotărâți.

— Jude. Mi s-a părut mie că ai luat-o încoace.

— Aveam nevoie de puțin aer curat, îi spun eu, dându-i de înțeles că sunt foarte încordată.

I-am răspuns la întrebarea pe care încă nu a pus-o.

El flutură însă din mână.

— Ar fi trebuit să vii întâi la mine când l-ai găsit pe Prințul Cardan. Am fi putut negocia de pe o poziție puternică.

— M-am gândit că ai să zici ceva de genul ăsta, îi spun eu.

— Important acum e să vorbesc cu el între patru ochi. Te rog să intri și să-l aduci aici, afară, ca să putem vorbi. Să putem vorbi toți trei.

Mă îndepărtez de fereastră și pășesc în spațiul deschis al holului. Stafia și Gândacul vor ajunge aici din clipă în clipă și nu vreau să-i vadă Madoc.

— Despre Oak? întreb eu.

După cum am sperat, Madoc mă urmează, îndepărtându-se de ferestre, cu chipul încruntat.

— Știi?

— Că ai de gând să stăpânești Elfhame de unul singur? îl întreb eu. Mi-am dat seama.

Se holbează la mine de parcă i-aș fi străină, însă eu nu m-am simțit niciodată mai apropiată de el. E prima oară când am renunțat amândoi la mască.

— Și totuși, l-ai adus pe Prințul Cardan aici, direct la Balekin, spune el. Sau la mine? ăsta să fie planul tău? A sosit momentul să negociem?

— Una din două trebuie să fie, nu? spun eu.

Începe să se enerveze.

— Ai prefera să nu fie niciun Înalt Rege? Dacă coroana ar fi distrusă, va izbucni război, iar dacă izbucnește război, îl voi câștiga eu. Pe o cale sau alta, voi pune mâna pe coroana aia, Jude. Și, în acel moment, tu vei avea numai de câștigat. Nu există niciun motiv să mi te împotrivești. Vei putea deveni cavaler. Vei putea obține tot ce ți-ai dorit vreodată.

Face încă un pas înspre mine. Distanța dintre noi e atât de mică, încât permite un schimb de lovituri.

— Ai spus: „Voi pune mâna pe coroana aia”. *Tu*, îi atrag eu atenția, ducând mâna la mânerul sabiei. Abia dacă ai pronunțat numele lui Oak. El nu e decât un mijloc de a-ți atinge scopul, iar acest scop e puterea. Putere pentru tine.

— Jude... dă să spună el, dar i-o tai.

— Îți propun un târg. Jură-mi că n-ai să ridici niciodată mâna împotriva lui Oak și atunci am să te ajut. Promite-mi că, atunci când va ajunge la maturitate, te vei retrage imediat din poziția de regent. Că îi vei încredința toată puterea pe care o vei fi acumulat și că o vei face de bunăvoie.

Gura lui Madoc se strâmbă. Își strânge pumnii. Știu că îl iubește pe Oak. Și pe mine mă iubește. Sunt sigură că a iubit-o și pe mama, în felul lui. Dar e cine e și e așa cum e. Știu că nu-mi poate face această promisiune.

Îmi scot sabia, și-o scoate și el pe a lui, și scrâșnetul metalului răsună în încăpere. Aud răsete în depărtare, dar aici, pe hol, suntem singuri.

Mâinile îmi transpiră, dar simt că momentul de față era inevitabil, ca și când spre acest moment alerg dintotdeauna, de o viață întreagă.

— Nu mă poți învinge, spune Madoc, luând poziție de luptă.

— Deja te-am învins, spun eu.

— Nu ai nicio șansă să câștigi.

Madoc șfichiuieste aerul cu sabia, îmboldindu-mă să vin înspre el, ca și când ar fi vorba de un simplu duel de antrenament.

— Ce nădăjduiești să realizezi cu un singur prinț rătăcit, aici, în fortăreața lui Balekin? Am să te dobor și apoi am să ți-l iau. Ai fi putut obține orice ți-ar fi dorit inima, dar acum nu vei rămâne cu nimic.

— A, da, dă-mi voie să-ți povestesc întregul meu plan. M-ai convins, ce mai!, spun strâmbându-mă la el. Haide să nu tragem de timp. A sosit momentul să ne luptăm.

— Măcar nu ești lașă.

Țășnește spre mine cu o asemenea forță, încât, deși parez lovitura, sunt azvârlită la podea. Mă rostogolesc și sar înapoi în picioare, dar sunt zdruncinată. Nu a luptat niciodată așa

împotriva mea, cu toate puterile. Țsta nu va fi nicidecum un schimb gentil de lovituri.

E generalul Înaltului Rege. Știam că e mai puternic ca mine, dar nu știam exact cu cât mai puternic.

Arunc o privire spre fereastră. Nu am cum să-l întrec în forță, dar nici nu e nevoie. Nu trebuie decât să mă țin pe picioare încă puțin. Atac, sperând să-l iau prin surprindere. Mă doboară din nou. Mă feresc și mă răsucesc, dar Madoc îmi întâmpină atacul și mă silește să mă dau înapoi, împleticindu-mă cu stângăcie, și să parez încă o lovitură puternică a sabiei lui. Brațele mă dor de la forța cu care atacă.

Toate se petrec prea repede.

Atac printr-o succesiune de tehnici învățate chiar de la el și apoi mă folosesc de câteva trucuri pe care le-am învățat de la Stafie. Țâșnesc în stânga și îi aplic o lovitură dibace în coastă. A fost un atac superficial, dar amândoi suntem surprinși în clipa în care pe haină îi apare o dâră roșie. Țâșnește spre mine. Sar într-o parte și încasez un cot în față, care mă trimite iarăși la pământ. Sângele îmi țâșnește din nas și mi se scurge peste buze.

Mă ridic amețită în picioare.

Mi-e frică, oricât aș încerca să joc teatru. Am fost arogantă. Încerc să câștig timp, dar o singură lovitură din partea lui m-ar putea despica în două.

— Predă-te, îmi spune el, ațintindu-și sabia înspre gâtul meu. A fost o încercare onorabilă. Te voi ierta, Jude, și ne vom întoarce la banchet. Îl vei convinge pe Cardan să acționeze așa cum îmi doresc. Și toate vor fi așa cum trebuie.

Scuip sânge pe plăcile de piatră.

Mâna cu care ține sabia îi tremură puțin.

— Să te predai *tu*, spun eu.

Madoc râde, de parcă aș fi spus o glumă extrem de reușită. Apoi se oprește și rânjește.

— Îmi închipui că nu prea te simți în apele tale, îi spun eu. Sabia îi coboară puțin și Madoc se uită la mine, înțelegând dintr-odată ce se petrece.

— Ce ai făcut?

— Te-am otrăvit. Nu te teme. A fost o doză destul de mică. Vei supraviețui.

— Cupele de vin, spune el. Dar de unde ai știut pe care o voi alege?

— N-am știut, îi spun eu, gândindu-mă că măcar răspunsul ăsta îl va încânta, în ciuda situației de față – e genul de strategie care-i place cel mai mult. Le-am otrăvit pe amândouă, adaug.

— Vei regreta amarnic, spune el.

Tremurul i-a ajuns deja la picioare. Îmi dau seama. Simt întrucâtva efectul la rândul meu. Dar eu m-am obișnuit deja cu otrăvurile.

Îl privesc drept în ochi și bag sabia în teacă.

— Tată, sunt ceea ce ai făcut tu din mine. Până la urmă, am ajuns să-ți fiu cu adevărat fiică.

Madoc își ridică iarăși sabia, ca și când ar avea de gând să sară la mine o ultimă oară. Dar apoi aceasta îi cade din mână și se prăbușește și el, rămânând întins pe podeaua de piatră.

Când intră Stafia și Gândacul, după câteva minute tensionate, mă găsesc ghemuită lângă el, prea istovită ca să pot măcar să mă gândesc să îi mut trupul.

Fără nicio vorbă, Gândacul îmi întinde o batistă și mă apucă să-mi șterg sângele de la nas.

— Să trecem la etapa a treia, spune Stafia.

Capitolul 30

Când mă întorc la festin, toată lumea își ocupă locul la masa lungă. Mă duc direct la Balekin și fac o reverență.

— Măria voastră, spun eu în șoaptă. Madoc mi-a cerut să vă spun că întârzie și că vă roagă să începeți fără el. Nu dorește să vă îngrijoreze, dar am descoperit că unii dintre spionii lui Dain sunt printre noi. Vă va trimite un semn după ce îi va fi prins sau omorât.

Balekin se uită la mine cu buzele ușor strânse și mijindu-și ochii. Observă urmele de sânge pe care nu am reușit să mi le curăț de la nas și dintre dinți și sudoarea pe care nu am reușit să o șterg. Madoc doarme în vechea cameră a lui Cardan și, după calculele mele, avem la dispoziție cel puțin o oră până când se va trezi. Am sentimentul că, dacă ar privi cu atenție, Balekin ar putea citi asta pe chipul meu.

— Ai fost de mai mult ajutor decât m-aș fi așteptat, spune Balekin, așezându-și ușor mâna pe umărul meu.

Pare că a uitat cât de furios a fost la început, când am intrat alături de Cardan și se așteaptă din partea mea să uit și eu.

— Ține-o tot așa, și vei fi recompensată. Ai vrea să trăiești ca una dintre noi? Ai vrea să *fii* una dintre noi?

Oare Înaltul Rege al Tărâmului Zânelor chiar ar putea să-mi ofere un asemenea lucru? Ar putea să mă preschimbe în ceva neomenesc, în ceva nemuritor?

Îmi amintesc cuvintele lui Valerian din clipa în care a încercat să mă fărmece ca să sar din turn. *Să te naști muritor înseamnă să te naști mort.*

Observă expresia de pe chipul meu și zâmbeste, convins că a ghicit dorința ascunsă a inimii mele.

Și, într-adevăr, în timp ce merg spre locul meu, sunt tulburată. Ar trebui să simt fiorul victoriei, dar, în loc de asta, mi-e rău. Dejucarea planului lui Madoc nu a fost nici pe departe un moment atât de aducător de satisfacție pe cât mi-am dorit, mai ales ținând cont că am reușit numai pentru că nu s-a gândit niciodată că aş putea să-l trădez. Poate că, peste ani, încrederea pe care am avut-o în planul ăsta se va dovedi îndreptățită, dar, până atunci, va trebui să trăiesc cu fierea asta în pânțe.

Viitorul Tărâmului depinde de capacitatea mea de a juca un joc lung și de a-l juca perfect.

O zăresc pe Vivi, așezată între Nicasia și Lordul Severin, și îi zâmbesc discret. Ea îmi răspunde cu un zâmbet amar.

Lordul Roiben mă privește pieziș. Lângă el, pixiul verzui îi șoptește ceva în ureche, iar el clatină din cap. În celălalt capăt al mesei, Locke îi sărută mâna lui Taryn. Regina Orlagh mă privește curioasă. Sunt numai trei muritori de față – eu, Taryn și roșcovanul de lângă Severin – și, după cum se uită la noi, Orlagh își închipuie niște șoareci care prezidează o adunare de pisici.

Deasupra atârână un candelabru din lame subțiri de mică. Înăuntru sunt închise Zâne mici, strălucitoare, cu scopul de a adăuga o nuanță caldă luminii din încăpere. Din când în când, acestea zboară, făcând umbrele să danseze.

— Jude, spune Locke, atingându-mi brațul și făcându-mă să tresar – colțurile ochilor lui de vulpe se încrețesc, semn că e vesel. Recunosc, sunt puțin gelos că îl văd pe Cardan plimbându-se de colo-colo la braț cu tine.

Fac un pas înapoi.

— N-am timp de prostiile astea.

— Mi-a plăcut de tine, să știi, spune el. Încă îmi place de tine.

Pentru o clipă, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă mi-aș lua avânt și i-aș trage una.

— Pleacă, Locke, îi spun eu.

Zâmbetul îi revine pe buze.

— Îmi place cel mai mult faptul că niciodată nu acționezi așa cum mă aștept. De exemplu, nu m-am gândit că te vei duela pentru mine.

— Nici nu am făcut-o.

Mă îndepărtez de el și mă îndrept spre masă, cu pași ușor nesiguri.

— Iată-te, spune Cardan când mă așez lângă el. Cum e seara ta? A mea a fost plină de conversații plicticoase despre cum o să sfârșesc cu capul înfipt într-o țeapă.

Mâinile îmi tremură când mă așez. Îmi spun că e doar efectul otrăvii. Am gura uscată. Descopăr că mintea nu mi-e suficient de trează pentru dueluri verbale. Slugile ne aduc platururi – friptură de gâscă cu glazură lucioasă de coacăze, stridii și supă de ceapă, prăjituri de ghinde și pești întregi, umpluți cu măceșe. Ni se toarnă un vin verde închis, în care plutesc bucățele aurii. Le urmăresc cum coboară pe fundul paharului, sedimente sclipitoare.

— Ți-am spus cât de hidoasă ești în seara asta? mă întreabă Cardan, lăsându-se pe spate în scaunul său din lemn cioplit, cu forme elaborate, și căldura vocii lui transformă întrebarea într-un fel de compliment.

— Nu, spun eu, bucuroasă că, agasându-mă, mă silește să mă adun. Spune-mi.

— Nu pot, zice el, apoi se încruntă. Jude?

Poate că nu mă voi obișnui niciodată să-mi aud numele rostit de buzele lui. Își încruntă sprâncenele.

— Ai o vânătaie pe obraz.

Iau o gură mare de apă.

— Sunt bine, îi spun eu.

N-o să mai dureze mult.

Balekin se ridică în picioare și înalță paharul.

Îmi dau scaunul în spate, ca să fiu sigură pe picioare în momentul în care va avea loc explozia. Un moment, zgomotul e atât de puternic, încât pare că încăperea s-a aplecat într-o parte. Cei din Tărâm zbiară. Globurile de cristal cad și se sparg.

A lovit Bomba.

În confuzia stârnită, o singură săgeată neagră țâșnește dintr-un cotlon întunecos și se înfinge în masa de lemn, drept în fața lui Cardan.

Balekin sare în picioare.

— Acolo, strigă el. Asasinul!

Cavalerii aleargă spre Gândac, care țâșnește din întuneric și trage iar.

Încă o săgeată vine în zbor spre Cardan, care se preface că e prea uluit ca să poată face vreo mișcare, întocmai cum am exersat. Gândacul i-a explicat în detaliu că ar fi mult mai sigur să rămână nemișcat, că așa îi va fi mult mai ușor să-l rateze.

Însă nu am prevăzut ce va face Balekin. Acesta îl doboară din scaun pe Cardan, îl aruncă la podea și-l acoperă cu propriul lui trup. Mă holbez la ei și descopăr cât de puțin le-am înțeles relația. Pentru că, da, Balekin n-a observat că Stafia s-a cățărat pe pervazul pe care se află Coroana Însângerată. Da, și-a trimis cavalerii pe urmele Gândacului, permițându-i Bombei să zăvorască ușile acestei încăperi.

Dar, în același timp, i-a amintit lui Cardan de ce n-ar trebui să meargă mai departe cu planul ăsta.

M-am gândit la Balekin ca la fratele pe care Cardan îl detestă, ca la fratele care a ucis întreaga lor familie. Am uitat că

Balekin reprezintă familia lui Cardan. Balekin e cel care l-a crescut, pe când Dain a complotat împotriva lui, iar tatăl lui l-a alungat de la palat. Numai Balekin i-a mai rămas.

Și, cu toate că sunt convinsă că Balekin ar fi un rege groaznic, care l-ar chinui pe Cardan, precum și pe mulți alții, sunt la fel de convinsă că i-ar oferi lui Cardan și putere. I-ar permite lui Cardan să fie nemilos, atât timp cât ar fi limpede că Balekin e mai nemilos decât el.

Să așeze coroana pe capul lui Balekin era un pariu sigur. Mult mai sigur decât să aibă încredere în mine, decât să creadă în cine știe ce viitor în care Oak e rege. A depus jurământ în slujba mea. Trebuie doar să mă asigur că nu va găsi vreo cale de a-mi evita ordinele.

Trupul îmi reacționează mai lent și e mai greu decât mă așteptam să-mi croiesc drum prin mulțime, așa că nu reușesc să ajung acolo unde i-am spus Stafiei că voi fi. Când îmi ridic ochii la pervaz, îl văd apărând din umbră. Aruncă coroana, dar nu mie. Stafia îi aruncă coroana surorii mele gemene, care îmi seamănă leit. Aceasta cade la picioarele lui Taryn.

Vivi l-a apucat de mână pe Oak. Lordul Roiben își face loc prin mulțime.

Taryn ridică coroana în mâini.

— Dă-i-o lui Vivi, îi strig eu.

Stafia își dă seama de greșeala comisă, își scoate arbaleta și o îndreaptă spre sora mea, dar n-are cum să rezolve problema cu o săgeată. Taryn îmi aruncă o privire cumplită, care acuză trădarea.

Cu chiu, cu vai, Cardan se ridică în picioare. Și Balekin s-a ridicat și traversează încăperea în grabă.

— Copilă, dacă nu mi-o dai, te despici în două, îi spune Balekin lui Taryn. Voi deveni Înalt Rege și atunci îi voi pedepsi pe toți cei care mi-au stat în cale.

Taryn întinde coroana și privirile îi aleargă de la Balekin la Vivi și la mine. Apoi se uită la toți domnii și doamnele care o urmăresc.

— Dă-mi coroana mea, spune Balekin, pornind spre ea.

Lordul Roiben îi sare în cale. Îl oprește, înfigându-și mâna în pieptul lui.

— Așteaptă.

Nu și-a scos arma, dar zăresc luciul cuțitelor sub haina lui.

Balekin încearcă să-i dea mâna la o parte, dar Roiben nu se clintește. Stafia și-a atintit arbaleta asupra lui Balekin și toată lumea din încăperea e cu ochii la el. Regina Orlagh e la câțiva pași distanță.

Violența plutește în aer, amenințătoare.

Pornesc spre Taryn ca să mă așez în fața ei.

Dacă Balekin își scoate arma, dacă renunță la diplomatie și atacă pur și simplu, întreaga încăperea pare gata să declanșeze o baie de sânge. Unii vor lupta de partea lui, alții împotriva lui. Niciun jurământ făcut coroanei nu mai are importanță acum și unii nu se mai simt în siguranță după ce au văzut cum și-a ucis întreaga familie. I-a adus aici pe domnii și pe doamnele Tărâmului ca să le câștige loialitatea; până și el pare să-și dea seama că nu are șanse să o obțină dacă va provoca noi ucideri.

Mai mult, Stafia poate trage în el înainte să ajungă la Taryn și Balekin nu poartă armură pe sub haine. Oricât de groase ar fi broderiile, acestea nu-l vor proteja de o săgeată țintită spre inima lui.

— E doar o fată muritoare, spune el.

— Minunat banchet, Balekin, fiu al lui Eldred, spune Regina Orlagh. Dar, din păcate, până acum a fost lipsit de distracție. Fie acesta divertismentul nostru. În fond, coroana se află în siguranță în această încăperea, nu-i așa? Și tu, și fratele tău sunteți singurii care o pot purta. Lasă fata să aleagă cui îi

va da coroana. Ce importanță are, dacă niciunul dintre voi nu vrea să-l încoroneze pe celălalt?

Sunt surprinsă. Credeam că Regina Orlagh e aliata lui, dar, de fapt, mă gândesc că poate prietenia dintre Nicasia și Cardan a convins-o să-l favorizeze pe el. Sau poate că nu favorizează pe niciunul dintre ei și nu vrea decât ca marea să dobândească mai multă putere, știrbind puterea pământului.

— E ridicol, spune el. Cum rămâne cu explozia? Nu a fost suficient divertisment?

— Cu siguranță *mie* mi-a trezit interesul, spune Lordul Roiben. Am impresia că l-ai rătăcit pe undeva și pe generalul tău. Domnia ta nici măcar nu a început oficial, dar cert e că pare haotică.

Mă întorc spre Taryn și-mi strâng degetele în jurul metalului rece al coroanei. Privită de aproape, e splendidă. Frunzele par să crească din aurul întunecat, par însuflețite, tulpinițele lor se împletesc, formând o rețea delicată de noduri.

— Te rog, spun eu.

Încă e atât de mult rău între noi. Atât de multă furie și trădare și invidie.

— Ce faci? Îmi șuieră Taryn.

Din spatele ei, Locke mă urmărește cu o sclipire ciudată în privire. Povestea mea tocmai a devenit și mai interesantă și știu că el ține la povești mai mult ca la orice.

— Fac tot ce-mi stă în putință, spun eu.

Trag încet de coroană, dar, câteva secunde bune, Taryn o ține ferm. Apoi îi dă drumul din mână, iar eu mă dau în spate, împleticindu-mă, cu coroană cu tot.

Vivi l-a adus pe Oak cât de aproape îndrăznește. Oriana se află în mulțime, își frânge mâinile. Trebuie să fi observat absența lui Madoc, probabil că se întreabă la ce m-am referit când i-am vorbit despre sacrificii.

— Prințe Cardan, spun eu. Asta e pentru tine.

Mulțimea se dă în lături, făcându-i loc să treacă, lui, celui de-al doilea actor principal din această dramă. Vine și se oprește lângă mine și lângă Oak.

— Opriți! strigă Balekin. Opriți-i imediat!

Scoate o sabie, e clar că i-a pierit cheful pentru jocurile politice. Peste tot, în sală, lumea își scoate săbiile cu un zgomot teribil, ca un ecou al gestului lui. În aer aud murmurul oțelului fermecat.

Întind mâna spre Piarză-Noapte în clipa în care Stafia dă drumul la săgeată.

Balekin se împleticește înapoi. Peste tot în încăpere, aud respirații întretăiate. Să tragi în rege, chiar dacă nu poartă coroană, nu e puțin lucru. Apoi, când sabia lui Balekin se lovește de covorul străvechi, observ unde l-a nimerit săgeata.

Mâna lui e pironită de masă cu o săgeată de arbaletă. O săgeată care pare a fi făcută din fier.

— Cardan, strigă Balekin. Te cunosc. Știu că ai prefera să îndeplinesc eu munca dificilă a domniei, iar tu să te bucuri de putere. Știu că disprețuiești muritorii, bătaușii și neghiobii. Haide, nu ți-am respectat mereu dorințele, dar nu vei îndrăzni să mi te împotrivești cu adevărat. Adu-mi coroana.

Îl țin aproape pe Oak și-i așez coroana în mâini, ca să o poată vedea. Ca să se obișnuiască să o țină. Vivi îl atinge pe spate, încurajator.

— Adu-mi coroana, Cardan, spune Balekin.

Prințul Cardan își îndreaptă către fratele său mai mare aceeași privire rece și calculată cu care a privit atât de multe alte creaturi înainte de a le smulge aripile din spinare, înainte de a le arunca în râuri sau înainte de a le izgoni cu totul de la Curte.

— Nu, frate. Nu cred că ți-o voi aduce. Cred că, dacă nu aş avea niciun alt motiv să mă împotrivesc ție, aş face-o numai ca să-ți fac în ciudă.

Oak își ridică privirea la mine, căutând confirmarea mea

că face ce trebuie, înconjurat de atâtea strigăte. Dau din cap cu un zâmbet încurajator.

— Arată-i lui Oak, îi șoptesc eu lui Cardan. Arată-i ce trebuie să facă. Îngenunchează.

— Vor crede că... vrea să spună el, dar îl întrerup.

— Arată-i odată!

Cardan îngenunchează și în mulțime se lasă tăcerea. Săbiile sunt puse înapoi în teacă. Agitația se domolește.

— O, dar asta *chiar* e divertisment, spune încet Lordul Roiben. Cine o fi copilul? Sau al cui o fi?

El și Regina Annet schimbă între ei zâmbete cât se poate de Unseelie.

— Vezi? îi spune Cardan lui Oak și apoi face un gest nerăbdător. Acum, coroana.

Privesc în jur la domnii și doamnele Tărâmului Zânelor. Nu văd niciun singur chip prietenos. Toți par obosiți, toți așteaptă. Chipul lui Balekin e înnebunit de furie și el smucește săgeata, ca și când ar fi mai degrabă în stare să-și sfărtece mâna decât să îngăduie să se întâmple asta. Oak face un pas șovăitor spre Cardan, apoi încă unul.

— Etapa a patra, îmi șoptește Cardan, având încă impresia că facem parte din aceeași tabără.

Mă gândesc la Madoc, care doarme la etaj, la visele lui sângeroase. Mă gândesc la faptul că Oriana și Oak vor fi despărțiți cu sila ani de zile. Mă gândesc la Cardan și la faptul că mă va urî atât de mult. Mă gândesc la greutatea faptului că voi juca rolul negativ în această dramă.

— Timp de un minut, îți ordon să nu te miști, îi șoptesc la rândul meu.

Cardan încremenește cu totul.

— Haide, îi spune Vivi lui Oak. Așa cum am exersat.

Și atunci, Oak așază coroana pe capul lui Cardan, să se odihnească pe fruntea lui.

— Te încoronez. Glasul subțire, de copil, al lui Oak tremură. Rege. Înalt Rege al Tărâmului Zânelor. Își întoarce ochii spre Vivi, spre Oriana. Așteaptă ca una dintre ele să-i spună că s-a descurcat, că și-a îndeplinit sarcina.

Toți rămân cu gurile căscate. Balekin urlă de furie. Se aud râsete și proteste indignate și exclamații de încântare. Tuturor le plac surprizele, iar Făpturilor Văzduhului le plac aproape mai mult ca orice altceva.

Cardan se uită la mine cu o furie neajutorată. Apoi, după ce trece minutul precizat de ordinul meu, se ridică încet în picioare. Ura din ochii lui mi-e cunoscută, sclipirea lor e ca a unui foc întesit, ca a unor cărbuni care ard mai aprig decât orice flacăra. De data asta, o și merit. I-am promis că va avea posibilitatea să lase în urmă Curtea și intrigile ei. I-am promis că va fi liber de toate astea. Am mințit.

Problema nu e că nu vreau ca Oak să fie Înalt Rege. Chiar vreau. Chiar va fi. Dar există o singură cale de a mă asigura că tronul va rămâne pregătit să îl primească până când va învăța tot ce trebuie să știe - anume, altcineva trebuie să îl ocupe. După șapte ani, Cardan va putea să se retragă, să abdice în favoarea lui Oak și să facă ce vrea. Dar, până atunci, va trebui să țină cald tronul pentru fratele meu.

Lordul Roiben se lasă într-un genunchi, după cum a promis.

— Regele meu, spune el.

Mă întreb care va fi prețul acelei promisiuni. Mă întreb ce ne va cere în schimb, acum că ne-a ajutat să-i dăm coroana lui Cardan.

Și atunci salutul acesta se înalță în întreaga încăpere, de la Regina Annet, la Regina Orlagh și la Lordul Severin. Din celălalt capăt, Taryn se holbează la mine, vizibil șocată. În ochii ei, cred că par nebună, pentru că am pus pe tron pe cineva pe care-l detest, dar nu am cum să mă justific. Plec genunchiul împreună cu toți ceilalți și la fel face și ea.

Toate promisiunile mele s-au împlinit.

O bucată de vreme, Cardan nu face decât să privească în jurul sălii, dar nu are de ales și probabil că își dă și el seama.

— Ridicați-vă, spune el, și așa facem.

Mă retrag, dispărând în mulțime.

Cardan a fost prinț al Tărâmului întreaga lui viață. Indiferent care și-ar dori el, știe ce se așteaptă din partea lui. Știe să-și farmece publicul, să îl distreze. Pruncește să fie strânse cioburile de sticlă. Să fie aduse pahare noi, să fie turnat iarăși vin. Toastul pe care îl ține – în cinstea surprizelor și a avantajelor de a fi prea beat ca să te poți arăta la prima încoronare – provoacă râsetele tuturor domnilor și doamnelor. Și, deși observă că strânge paharul de vin în mână atât de tare, încât articulațiile i s-au albit, îmi închipui că sunt singura care observă.

Totuși mă surprinde când se întoarce cu fața la mine, cu ochi scăpărători. Am senzația că ne aflăm numai noi doi într-o încăpere pustie. Își ridică iarăși paharul, răsucindu-și buzele într-o caricatură de zâmbet.

— Și în cinstea lui Jude, care în noaptea asta mi-a oferit un mare dar. Un dar pe care am de gând să i-l plătesc cu aceeași monedă.

Mă străduiesc să nu tresar în mod vizibil, în timp ce paharele sunt ridicate în jurul meu. Clinchete de cristal. Iarăși curge vinul. Iarăși răsună râsete.

Bomba mă înghiontește în coastă.

— Ți-am găsit un nume de cod, îmi șoptește ea.

Nici măcar n-am văzut când a intrat prin ușile încuiate.

— Ce nume?

Sunt mai obosită ca niciodată și totuși, timp de șapte ani de zile, nu voi avea cu adevărat ocazia să mă odihnesc.

Mă aștept să zică „Mincinoasa”. Îmi oferă un zâmbet pișcher, plin de mister.

— Cum ce nume? Regina.

Descopăr că tot nu știu să râd.

Epilog

Mă aflu în mijlocul magazinului Target, împing căruciorul în timp ce Oak și Vivi aleg așternuturi de pat și cutii pentru mâncare, blugi mulați și sandale. Oak privește în jur cu o ușoară confuzie și cu încântare. Apucă tot felul de lucruri, le cântărește din ochi și apoi le așază la loc. În raionul de dulciuri, adaugă în cărucior tablete de ciocolată, alături de jeleuri, aca-dele și bucăți de turtă dulce glazurată. Vivi nu-l oprește, așa că nici eu nu mă bag.

E ciudat să-l văd pe Oak după ce coarnele i-au fost făcute prin magie să dispară, cu urechile la fel de rotunde ca ale mele. E ciudat să-l văd în raionul cu jucării, încercând o trotinetă, cu un ghiozdan în formă de bufniță atârnat de-un braț.

Mă așteptam să fie dificil s-o conving pe Oriana să-l lase să plece cu Vivi, dar, după încoronarea lui Cardan, a fost de acord că e cel mai bine ca Oak să stea departe de Curte câțiva ani. Balekin e întemnițat într-un turn. Madoc s-a trezit furios, descoperind îndată că momentul prielnic să obțină coroana trecuse.

— Deci chiar e fratele tău, nu? o întreabă Heather pe Vivi în timp ce Oak țâșnește pe trotinetă, zburând de-a lungul raionului cu felicitări. Poți să-mi spui dacă e, de fapt, băiatul tău.

Vivi râde încântată.

— Am secrete, dar ăsta nu e unul dintre ele.

Heather n-a fost încântată de faptul că Vivi a apărut cu un copil și cu o explicație încropită care să justifice faptul că trebuie să locuiască cu ea, dar nu i-a dat afară. A întins canapeaua, transformând-o într-un pat, și au căzut de acord că Oak poate dormi acolo până când Vivi își va găsi o slujbă și împreună vor putea să-și permită un apartament mai încăpător.

Știu că Vivi n-are de gând să obțină un serviciu obișnuit, dar o să se descurce. O să se descurce chiar foarte bine. Dacă am fi trăit în altă lume, având în vedere ce părinți am avut și care e trecutul nostru, aș fi încurajat-o în continuare pe Vivi să aibă încredere în Heather și să-i spună adevărul. Dar, deocamdată, dacă ea e de părere că trebuie să se ascundă, nu prea am dreptul s-o contrazic.

Cât timp așteptăm la coadă ca să achităm, iar Vivi își plătește partea ei cu frunze vrăjite ca să arate ca niște bancnote, mă gândesc iarăși la deznodământul banchetului devenit încoronare. La mulțimea de Zâne care s-au ospătat și au glumit. La modul în care toți s-au minunat de Oak, care părea atât mulțumit, cât și speriat. La Oriana, care în mod clar nu era sigură dacă să mă felicite sau să mă plesnească. La Taryn, care a rămas tăcută, gânditoare, ținându-l strâns de mână pe Locke. La Nicasia, care l-a pupat îndelung pe Cardan pe obrazul lui regal.

Am făcut ce am făcut și acum trebuie să înfrunt consecințele.

Am mințit și am trădat și am învins. Doar de-ar fi cineva care să mă felicite.

Heather oftează și-i zâmbește visător lui Vivi, în timp ce încercăm cumpărăturile în portbagajul mașinii ei Prius. Întorși la apartament, scoate din frigider niște aluat de pizza de la magazin și ne explică cum să preparăm combinații proprii.

— Mama va veni să mă vadă, nu? întreabă Oak în timp ce așază bucăți de ciocolată și beza pe aluatul său.

Îl strâng de braț când Heather bagă mâncarea în cuptor.

— Bineînțeles. Gândește-te la timpul petrecut aici cu Vivi ca la o ucenicie. Înveți ce trebuie să știi și apoi te întorci acasă.

— Cum o să-mi dau seama când am învățat lucrurile astea, din moment ce acum nu le știu? Întreabă el.

Întrebarea îmi sună ca o ghicitoare.

— Întoarce-te atunci când întoarcerea ți se va părea o decizie dificilă, nu una ușoară, răspund în cele din urmă.

Vivi privește spre noi, ca și când ar fi auzit și ea. Pe chip i-a apărut o expresie gânditoare.

Mănânc o felie din pizza lui Oak și îmi ling ciocolata de pe degete. E atât de dulce, că-mi vine să mă strâmb, dar nu mă deranjează. Nu vreau decât să mai stau cu ei câteva clipe, înainte să mă întorc în zbor în Tărâm de una singură.

Descalec de pe armăsarul meu din rugină și pornesc spre palat. De acum am odăi acolo – un salon vast, un dormitor ascuns îndărătul unor uși duble, cu zăvor și un spațiu pentru garderobă, cu șifoniere goale. N-am de agățat în ele decât hainele luate de la moșia lui Madoc și alte câteva lucruri cumpărate la Target.

Aici voi locui, ca să-l am aproape pe Cardan, ca să mă folosesc de puterea pe care o am asupra lui, să mă asigur că totul va decurge cum trebuie. Curtea Umbrelor se va extinde sub castel, întreținută atât de faptul că membrii ei vor fi spionii Înaltului Rege, cât și de faptul că vor fi supraveghetorii lui.

Își vor primi aurul, direct din mâna regelui.

De fapt, singurul lucru pe care nu l-am făcut e să vorbesc cu Cardan. L-am lăsat numai cu câteva ordine, moment în care bine-știuta ură din privirea lui a fost suficientă ca să mă prefacă într-o lașă. Dar va trebui să stau de vorbă cu el în cele

din urmă. Nu am nimic de câștigat dacă continui să amân acest moment.

Totuși îmi croiesc drum spre odăile regale cu inima împovărată și cu pași de plumb. Bat la ușă și un bărbat servitor cu aer afectat și cu flori legate de barba sa blondă, împletită, îmi spune că Înalțul Rege s-a dus în sala mare.

Îl găsesc aici, așezat leneș pe tronul Tărâmului, privind de pe podium. Suntem numai noi doi în întreaga încăpere. Pașii îmi răsună pe pardoseală, pe măsură ce traversez sala.

Cardan e îmbrăcat în pantaloni, o vestă și, pe deasupra, încă o haină, pe măsura umerilor săi, care se îngustează brusc în talie și coboară până la jumătatea coapselor. E făcută dintr-o catifea roșu-închis, cu porțiuni de culoarea fildeșului la revere, care se asortează cu nasturii aurii și cu cataramele aurii de la cizmele sale înalte. La gât poartă un guler încrețit, din pene palide de bufniță.

Cărlionții bogați ai părului său negru îi încadrează chipul. Umbrele îi scot în evidență ascuțimea oaselor sale, lungimea genelor, frumusețea nemiloasă a chipului său.

Mă îngrozește cât mult arată ca un adevărat Rege al Tărâmului Zânelor.

Mă îngrozește imboldul pe care-l simt, de a pleca genunchiul înaintea lui, dorința de a-l lăsa să mă atingă în creștet cu mâna lui împodobită cu inele.

Ce am făcut? Atâta amar de vreme, nu a existat nimeni altcineva în care să am mai puțină încredere decât în el. Și acum trebuie să mă iau la întrecere cu el, trebuie să dau dovadă de o voință pe măsura voinței lui. Jurământul pe care l-a făcut nu pare un antidot suficient de puternic împotriva istețimii lui.

Ce am făcut?

Însă nu mă opresc din mers. Îmi păstrez pe chip o expresie cât mai rece cu putință. El zâmbește, dar zâmbetul lui e mai rece decât ar putea fi vreodată chipul meu încremenit.

— Un an și o zi, îmi strigă el. Vor trece într-o clipită. Și apoi ce te vei face?

Mă apropii de el.

— Sper că voi reuși să te conving să rămâi rege până când Oak va fi pregătit să se întoarcă.

— Poate că voi prinde gustul cârmuirii, spune el pe un ton rece. Poate că nici măcar nu voi vrea să renunț la tron.

— Nu cred că așa se va întâmpla, spun eu, cu toate că am știut încă de la început că ar fi posibil.

Încă de la început, mi-am dat seama că poate va fi mai dificil să-l dau jos de pe tron decât a fost să îl urc.

Am o înțelegere cu el, care va ține un an și o zi. Am la dispoziție un an și o zi ca să ajung la o înțelegere în urma căreia Cardan va accepta să colaboreze și în continuare. *Și niciun minut mai mult.*

Zâmbetul lui se lărgeste și-i dezvelește dinții.

— Nu cred că voi un rege bun. Niciodată nu mi-am dorit să fiu rege și în niciun caz un rege bun. Ai făcut din mine marioneta ta. Prea bine, Jude, fiică a lui Madoc, chiar voi fi marioneta ta. Tu vei conduce. Tu le vei țin piept lui Balekin, lui Roiben, lui Orlagh a Mării de Jos. Tu vei fi seneșalul meu și te vei ocupa de toate, iar eu voi bea vin și voi stârni râsul supușilor. Oi fi eu scutul neajutorat pe care l-ai așezat în fața fratelui tău, dar să nu te aștepti din partea mea să încep să-ți fiu util.

Mă așteptam la altceva, poate la o amenințare fățișă. Nu știu cum se face că asta e chiar mai rău.

Cardan se ridică de pe tron.

— Vino, ia loc.

Vocea lui e plină de perimejdii, abundă de amenințări. Din crengile înflorite au răsărit țepi atât de deși, încât petalele abia se mai văd.

— Asta ți-ai dorit, nu? mă întreabă el. Pentru asta ai sacrificat totul. Haide. E numai al tău.

Mulțumiri

Le mulțumesc prietenilor mei scriitori care m-au ajutat pe parcursul planificării, închipuirii, scrierii și editării acestei cărți. Le mulțumesc lui Sarah Rees Brennan, Leigh Bardugo, Kelly Link, Cassandra Clare, Maureen Johnson, Robin Wasserman, Steve Berman, Gwenda Bond, Christopher Rowe, Alaya Dawn Johnson, Paolo Bacigalupi, Ellen Kushner, Delia Sherman, Gavin Grant, Joshua Lewis, Carrie Ryan și Kathleen Jennings (care a făcut niște desene minunate în timpul unui workshop, făcându-mi astfel o cronică pe care o prefer de departe).

De asemenea, le mulțumesc tuturor celor de la ICFA, care mi-au comunicat impresiile lor după ce le-am citit cu glas tare primele trei capitole.

Le mulțumesc tuturor celor de la Little, Brown Books for Young Readers, care mi-au susținut viziunea ciudată. Le mulțumesc în mod deosebit redactorului meu minunat, Alvinei Ling, lui Kheryn Callender, Lisei Moraleda și Victoriei Stapleton.

Și le mulțumesc lui Barry Goldbatt și Joanna Volpe pentru că au călăuzit cartea pe parcursul diverselor piedici și provocări întâlnite.

Cel mai mult îi mulțumesc soțului meu, Theo, cu care am vorbit extrem de mult despre cartea asta pe parcursul anilor, și băiatului nostru, Sebastian, care mi-a distras atenția de la scris și mi-a întregit inima.